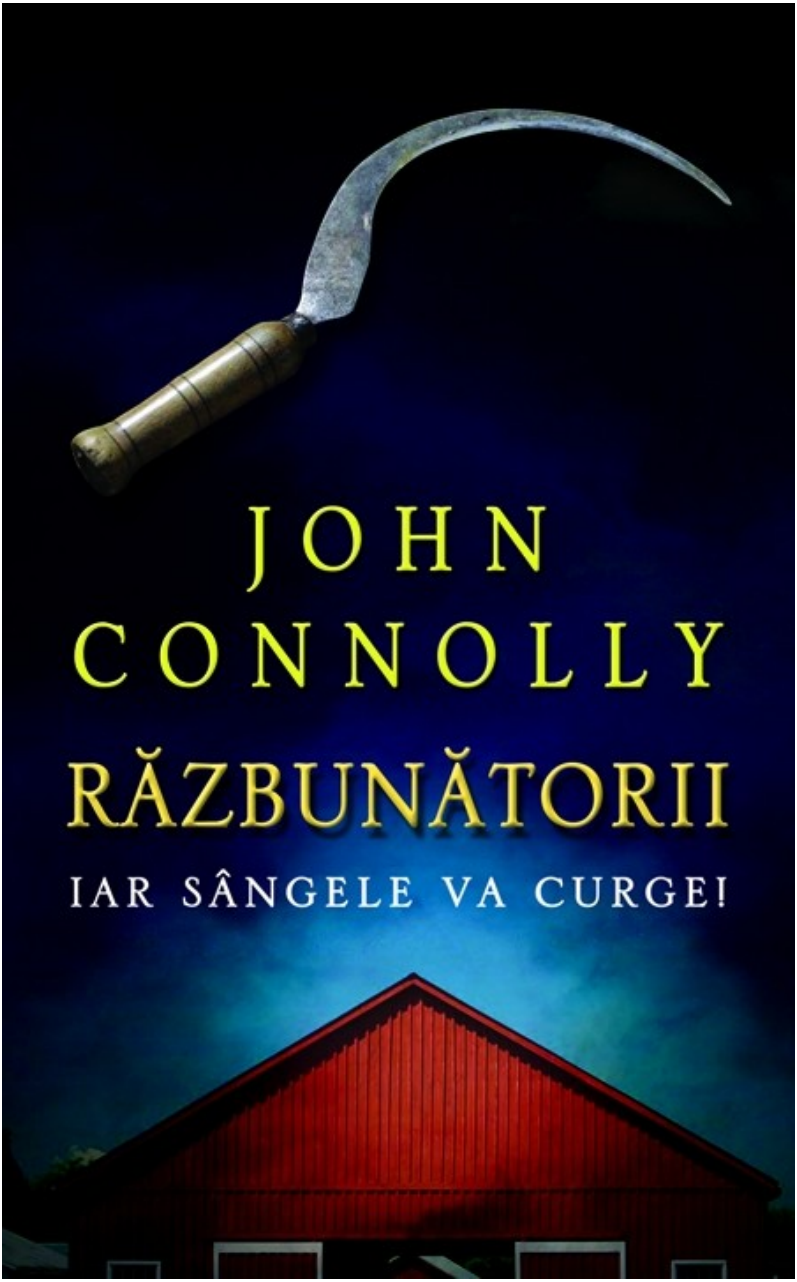
JOHN
CONNOLLY
RĂZBUNĂTORII
IAR SÂNGELE VA CURGE!

JOHN CONNOLLY

RĂZBUNĂTORII

cuprins

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONNOLLY, JOHN
Răzbunătorii / John Connolly; trad.: Ofelia Al Gareeb, Monica Laura Cibotariu. – Bucureşti: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-92677-7-6

I. Al Gareeb, Ofelia (trad.)
II. Ciubotariu, Monica-Laura (trad.)

821.111(415)-31=135.1

Editura RAO, 2010
Grupul Editorial RAO

www.raobooks. com
www.rao. ro

JOHN CONNOLLY
The Reapers
John Connolly, 2008

ISBN 978-606-92677-7-6

Lui Kerry Hood fără de care aş fi cu adevărat pierdut, chiar şi cu o hartă

PROLOG

Toate lucrurile constituie un schimb pentru foc, şi focul pentru toate lucrurile, la fel ca bunurile pentru aur, şi aurul pentru bunuri.

Heraclit (c. 535 – 475 î.Hr.)

Uneori, Louis îl visează pe Burning Man[1]. Acesta vine când noaptea e în toi, când până şi zgomotele oraşului au scăzut, descrescând de la un crescendo simfonic la o nocturnă mută. Louis nu e nici măcar sigur că e cu adevărat adormit când Burning Man îşi face simţită prezenţa, fiindcă i se pare că se trezeşte la sunetul respiraţiei lente a partenerului său de lângă el, din pat, la mirosul din nările lui, care este şi familiar, dar şi străin: este duhoarea cărnurilor carbonizate lăsate să putrezească, a grăsimii umane care sfârâie la foc viu. Dacă e în vis, atunci e un vis care te deşteaptă, unul care se întâmplă în tărâmul nimănui, la graniţa dintre conştienţă şi absenţă.

Burning Man a avut cândva un nume, dar Louis nu-l mai poate rosti. Numele lui nu este îndeajuns pentru a-i cuprinde identitatea; este prea strâmt, prea restrictiv pentru ceea ce a devenit el pentru Louis. El nu se gândeşte la acesta ca fiind „Errol” sau „Mr. Rich”[2], sau chiar „Mr. Errol”, aşa cum i se adresa atunci când era viu. Acum el este mai mult decât un nume, mult mai mult.

Totuşi, cândva el a fost Mr. Errol: tot numai muşchi şi forţă, cu pielea de culoarea pământului umed şi fertil, răsturnat recent de plug; blând şi răbdător în cea mai mare parte a timpului, dar cu ceva clocotind sub exteriorul său aparent placid, aşa încât, dacă îl surprindeai când nu era atent, era posibil să zăreşti acel ceva în ochii lui

1 Omul Arzând, în engleză în original (n. tr.)

2 Domnul Bogat (în engleză în original) (n. tr.)

înainte să dispară, precum puţinele fiare care au învăţat importanţa rămânerii departe de bătaia puştilor vânătorilor, a oamenilor albi în costume albe.

Pentru că vânătorii erau mereu albi.

Exista un foc arzând în Errol Rich, o furie împotriva lumii şi a căilor acesteia. Încerca să îl ţină sub control, fiindcă înţelegea că, dacă ar fi fost dat la iveală nestăvilit, focul ar fi putut să mistuie totul în calea lui, chiar şi pe el. Probabil că era o furie care n-ar fi fost străină pentru mulţi dintre fraţii şi surorile sale la vremea aceea: era un negru prins în ritmurile şi ritualurile lumii unui alb, într-un oraş în care lui şi celor asemenea lui nu li se permitea să cutreiere după asfinţit. Lucrurile erau în schimbare în alte părţi, dar nu în acest ţinut şi nu în acest oraş. Aici schimbarea avea să vină mult mai lent. Poate că, într-adevăr, nu avea să vină deloc, nu pe deplin, dar asta avea să fie treaba altora, nu a lui Errol Rich. Pe când anumiţi oameni începuseră a vorbi cu voce tare despre drepturi fără teama de represalii, Errol Rich nu mai exista, nu în aşa fel încât cei care îl cunoscuseră cândva să îl poată recunoaşte. Viaţa lui fusese nimicită cu ani în urmă, şi în clipa morţii sale el fusese transformat. Errol Rich a dispărut de pe pământ şi în locul lui a venit Burning Man, ca şi când focul din interior ar fi găsit în cele din urmă o cale să înflorească în nuanţe strălucitoare de roşu şi galben, explodând dinăuntru pentru a-i devora carnea şi a-i mistui conştiinţa, aşa încât ceea ce fusese odată o latură ascunsă a sa devenise tot ceea ce el era. Se prea poate ca ceilalţi să fi ţinut torţa aproape de el sau să îl fi stropit cu benzina care l-a udat şi l-a orbit în ultimele sale clipe, pe când fusese spânzurat de un copac, dar Errol Rich ardea deja, chiar şi atunci, chiar şi când îi ruga să îl scutească de agoniile ce urmau să vină. Arsese dintotdeauna şi în felul acesta, cel puţin, îi învinsese pe oamenii care i-au luat viaţa.

Şi, din clipa în care a murit, Burning Man i-a bântuit visele lui Louis.

Louis îşi aminteşte cum se întâmplase: o ceartă cu

albii. Cumva, adesea aşa începea. Albii făceau regulile, dar regulile se tot schimbau. Erau fluide, definite de împrejurări şi de necesitate, nu de cuvintele de pe hârtie. Mai târziu, Louis avea să reflecteze că cel mai ciudat dintre toate era faptul că femeile şi bărbaţii albi care conduceau oraşul ar fi negat întotdeauna că erau rasişti. *Noi nu-i urâm pe cei de culoare*, ar fi zis ei, *doar că ne înţelegem mai bine când ei sunt cu ei.* Sau: *Sunt bine-veniţi în oraş în timpul zilei, dar numai că nu credem că ar trebui să stea aici şi nopţile. E pentru siguranţa lor, la fel de mult cât e şi pentru a noastră.* Curios! Era şi atunci la fel de dificil pe cât e şi acum să găseşti pe cineva care să recunoască deschis că e rasist. Chiar şi majoritatea rasiştilor, se părea, se ruşina din cauza propriei intoleranţe.

Dar existau aceia care purtau un astfel de epitet ca pe o insignă de onoare şi oraşul îşi avea şi el partea lui din această categorie de oameni. Se spunea că necazul începuse când un grup de localnici aruncase un urcior greu, plin cu urină prin parbrizul vechi şi crăpat al camionului lui Errol, şi Errol răspunsese cu aceeaşi monedă. Firea sa, acea furie pe care o ţinea sub capac în el, erupsese şi aruncase un par prin geamul barului lui Little Tom[3], ca represalii. Asta fusese îndeajuns pentru ca ei să reacţioneze împotriva lui, asta şi teama de ceea ce reprezenta el. El era un negru care vorbea mai bine decât majoritatea albilor din oraş. Deţinea propriul camion. Putea repara lucrurile cu mâinile – radiourile, televizoarele, aparatele de aer condiţionat, orice lucru prin care trecea curentul – şi le putea repara mai bine şi mai ieftin decât oricine altcineva, aşa încât chiar şi cei care nu l-ar fi lăsat să bântuie pe străzile oraşului noaptea erau fericiţi să-l lase să intre în casele lor pentru a le repara aparatura electrocasnică în timpul zilei, chiar dacă unii dintre ei nu se simţeau la fel de confortabil în sufrageriile lor după aceea, deşi ei nici măcar nu erau rasişti. Lor pur

3 Micul Tom, în engleză (n. tr.)

şi simplu nu le plăcea să aibă străini în casele lor, mai ales străini de culoare. Dacă îi ofereau apă ca să-şi stingă setea, aveau grijă să i-o prezinte în cana ieftină de tinichea pusă deoparte pentru o asemenea eventualitate, cană din care nimeni altcineva n-ar mai fi băut, cană ţinută laolaltă cu produsele de curăţat şi cu periile, aşa încât apa avea mereu un vag gust de chimicale. Se zvonea că s-ar putea ca el să fie în curând în postura de a-i angaja pe alţii ca el, pe care să-i pregătească şi cărora să le treacă mai departe iscusinţa sa. Şi mai era şi un bărbat arătos, un „cioroi spilcuit”[4], aşa după cum îl descrisese cândva Little Tom, cu excepţia faptului că, atunci când o spusese, Little Tom îşi legănase arma de vânătoare pe care obişnuia să o atârne deasupra barului său şi era clar ce însemna să fii spilcuit în lumea lui Little Tom.

Aşa că nu le-a trebuit neapărat un pretext pentru a se lua de Errol Rich, dar, cu toate acestea, el le oferise unul, şi înainte de sfârşitul săptămânii l-au înmuiat în benzină, l-au spânzurat de un copac şi i-au dat foc de viu.

Şi iată cum Errol Rich a devenit Burning Man.

Errol Rich avea o soţie într-un oraş aflat la o sută cincizeci de kilometri spre nord. Avusese un copil cu ea şi în fiecare lună mergea cu maşina să-i vadă şi să se asigure că aveau ce le trebuia. Soţia lui Errol avea o slujbă într-un mare hotel. Lucrase şi Errol în hotelul acela, ca om priceput la toate, dar ceva se întâmplase – din nou firea aceea a sa, se şoptea – şi a trebuit să-şi părăsească nevasta şi copilul şi să găsească de lucru în altă parte. În acele alte nopţi de weekend când nu mergea să-şi vadă familia, Errol putea fi găsit bând liniştit în şopronul cu acoperiş înclinat aflat afară, în mlaştini, care servea de bar şi de centru de activitate socială pentru cei de culoare, toleraţi de legea locală, atâta timp cât nu existau probleme şi prostituţie sau nimic care să fie prea evident. Mama lui Louis obişnuia să meargă acolo uneori cu prietenii, chiar dacă bunica

4 Buck, din expresia *nigger buck*, în limba engleză în original putând însemna şi căprior; nu doar spilcuit, dandy (joc de cuvinte), (n. tr.).

Lucy nu era de acord. Exista muzică şi adesea mama lui Louis şi cea a lui Errol Rich obişnuiau să danseze împreună, dar erau o tristeţe şi un regret în ritmurile lor, ca şi când asta era acum tot ceea ce mai aveau şi tot ceea ce vor mai avea vreodată. Pe când ceilalţi beau whisky ieftin sau poşircă, aşa cum bunica Lucy încă îl mai numea, mama lui Louis sorbea dintr-un pahar cu sifon şi Errol rămânea la veşnica sa bere. Deşi doar una sau două. Nu fusese niciodată prea mare amator de băutură, obişnuia el să spună, şi nici nu-i plăcea să-i simtă mirosul la alţii la prima oră a dimineţii, mai ales la un om care munceşte, deşi nu avea de gând să judece plăcerile altuia, nu, domnule!

În nopţile calde de vară, când aerul era plin de ţârâitul greierilor şi de ţânţarii atraşi de amestecul de sudoare şi de dulceaţă, hrănindu-se de pe urma femeilor şi a bărbaţilor din club, când muzica era suficient de tare ca să scuture praful din tavan, iar mulţimea era distrasă de zgomot, miros şi mişcare, Errol Rich şi mama lui Louis obişnuiau să execute dansul lor lent, neatenţi la ritmurile care îi înconjurau, plini de viaţă doar pentru bătăile propriilor inimi, cu trupurile atât de presate unul de celălalt încât, cu timpul, acele bătăi veneau la unison şi erau una împreună, cu degetele împletite, cu palmele mişcându-se umede, una peste cealaltă.

Şi câteodată asta era de ajuns pentru ei, iar uneori nu era.

Domnul Errol obişnuia să-i dea mereu lui Louis un sfert de dolar când drumurile li se încrucişau. Obişnuia să comenteze despre cât de înalt crescuse Louis, cât de bine arăta, cât de mândră trebuie să fie mama lui de el.

Şi Louis credea, deşi nu putea să spună de ce, că şi domnul Errol era mândru de el.

În noaptea în care Errol Rich a murit, Lucy, bunica lui Louis, matriarhul casei de femei în care crescuse Louis, o

îndopa pe mama lui Louis cu burbon şi cu o doză de morfină ca s-o ajute să doarmă. Mama lui Louis plânsese toată săptămâna, încă de când auzise ce se întâmplase între Errol şi Little Tom. Mai târziu, lui Louis i s-a spus că ea se dusese la prânz, în acea zi la locuinţa lui Errol, cu sora ei după ea, şi că a stăruit pe lângă el să plece, dar Errol nu avea de gând să fugă, nu din nou. I-a spus ei că totul se va rezolva. I-a spus că fusese să-l vadă pe Little Tom şi că îşi ceruse scuze pentru tot ce făcuse. Plătise peste patruzeci de dolari pe care nu prea şi-i permitea ca să acopere paguba şi ca o compensaţie pentru necazul lui Little Tom şi că Little Tom acceptase ţâfnos banii şi că îi spusese lui Errol că ceea ce făcuse era bun făcut şi că îl ierta pentru momentul lui de ţâfnă. Îl duruse pe Errol să dea banii, dar voia să rămână unde se afla, să trăiască şi să muncească împreună cu oamenii pe care îi plăcea şi îi respecta. Şi îi iubea. Asta era ceea ce îi spusese mamei lui Louis şi asta era ceea ce mătuşa lui Louis îi spusese lui, mulţi ani mai târziu.

Ea i-a descris cum Errol şi mama lui Louis se ţineau de mână în timp ce vorbeau şi cum ea ieşise pentru o gură de aer ca să le ofere intimitate.

Când, în cele din urmă mama lui Louis a ieşit din bordeiul lui Errol, faţa ei era palidă, şi gura îi tremura. Ştia ce urma şi Errol ştia şi el, indiferent de ce ar fi spus Little Tom. S-a dus acasă şi a plâns atât de mult încât şi-a pierdut respiraţia şi a leşinat pe masa din bucătărie şi atunci a luat bunica Lucy totul asupra ei, hotărând să-i dea ceva să-i uşureze suferinţa şi aşa mama lui Louis a dormit, în timp ce bărbatul pe care ea îl iubea ardea.

În noaptea acea, şopronul cu acoperiş înclinat era închis, şi negrii care lucrau în oraş plecaseră cu mult înainte de asfinţit. Rămăseseră în casele şi în colibele lor, cu familiile în jurul lor şi nimeni nu vorbea. Mamele şedeau şi îşi vegheau copiii în timp ce dormeau sau îi ţineau de mâini pe bărbaţii din familie peste mesele goale, sau aşezaţi lângă grătarele goale şi sobele reci. Simţiseră primejdia venind, ca pe arşiţa de dinaintea furtunii, şi

fugiseră, supăraţi şi ruşinaţi de neputinţa lor de a interveni.

Şi aşa aşteptau veştile legate de plecarea lui Errol Rich din această lume.

În noaptea în care Errol Rich a murit, Louis îşi aminteşte cum s-a trezit la sunetul paşilor femeii de dincolo de camera cât o cutiuţă în care el dormea. Îşi putea aminti cum se dăduse jos din pat, scândurile calde sub picioarele lui goale, şi mersese către uşa deschisă a colibei lor. O vede pe bunica lui pe verandă, privind îndelung în întuneric. O strigă, dar ea nu răspunde. Cântă muzica, vocea lui Bessie Smith. Bunicii lui îi plăcuse întotdeauna Bessie Smith.

Bunica Lucy, cu un şal drapat în jurul umerilor ei peste cămaşa de noapte, coboară în curte în picioarele goale. Acum nimic nu mai este în întuneric. În pădure e o lumină, o flacără lentă. Are forma unui om, un om contorsionându-se în agonie pe măsură ce flăcările îl devorează. El merge prin pădure, frunzele înnegrindu-se în urma lui. Louis simte mirosul de benzină şi de carne friptă, vede pielea carbonizându-se, aude şuieratul şi pocniturile materiilor grase ale corpului. Bunica sa îşi întinde o mână la spate, neluându-şi deloc ochii de la Burning Man, şi Louis îşi pune palma peste palma ei, degetele lui peste degetele ei şi, pe măsură ce ea îşi înteţeşte strânsoarea, teama ei păleşte şi el simte doar supărarea pentru ce îndură acel om. Nu este nici un fel de mânie. Aceasta va veni mai târziu. Acum, există doar o tristeţe copleşitoare care cade peste el ca o mantie întunecată. Bunica sa şopteşte şi începe să plângă. Şi Louis plânge şi împreună fac flăcările să dispară, chiar în timp ce gura lui Burning Man alcătuieşte cuvinte pe care Louis nu prea le poate auzi pe măsură ce focul moare şi imaginea păleşte, până când ceea ce a rămas e doar mirosul lui şi o imagine tatuată pe retina lui Louis, ca aceea datorată unui bliţ.

Şi acum, în timp ce Louis zace în pat departe de locul în care a crescut, cu cel pe care îl iubeşte dormind adânc lângă el, simte mirosul de benzină şi de carne arsă şi vede iar cum buzele lui Burning Man se mişcă şi se crede că înţelege fragmente din ceea ce a fost spus în acea noapte cu mulţi ani în urmă.

Îmi pare rău. Spune-i ei că îmi pare rău.

O mare parte din ce urmează e pierdut pentru el, ascuns în foc. Doar două cuvinte se desprind şi nici măcar acum Louis nu e sigur că le interpretează corect, dacă mişcarea găurii aceleia fără buze corespunde cu adevărat cu ceea ce crede el că a fost rostit sau cu ceea ce vrea el să creadă.

Fiule.

Fiul meu.

Exista un foc înlăuntrul lui Errol Rich şi ceva din focul acela s-a transferat asupra băiatului în clipa morţii lui Errol. Arde în el acum, dar acolo unde Errol Rich găsise o cale de a-l zăgăzui, de a-i domoli flăcările până când, la sfârşit, probabil în mod inevitabil, s-a ridicat şi l-a distrus pe el, Louis l-a îmbrăţişat. El îl alimentează, şi acesta, la rândul lui, îl stimulează, dar există un echilibru delicat pe care îl păstrează. Focul are nevoie să fie alimentat ca să nu se poată hrăni cu el, în schimb, oamenii pe care îi omoară sunt jertfele pe care i le oferă. Focul lui Errol Rich era o ardere roşie, adâncă, dar flăcările dinlăuntrul lui Louis ard alb şi rece.

Fiule.

Fiul meu.

Noaptea, Louis visează despre Burning Man. Şi, undeva, Burning Man visează despre el.

PARTEA ÎNTÂI

El va fi acum doborât de săgeţile mele, căci sunt furios pe el, şi duse sunt vieţile sale acum, şi cu adevărat pământul îi va sorbi sângele.

(din Srimad Valmiki, *Ramayana* c. 500 – 1000 î.Hr.)

CAPITOLUL 1

Există atât de multe omoruri, atât de multe victime, atât de multe vieţi irosite şi ruinate în fiecare zi, încât poate fi greu de ţinut socoteala tuturor, greu de făcut legăturile care ar putea duce la soluţionarea cazurilor. Unele sunt evidente: bărbatul care îşi ucide prietena, apoi se sinucide, fie cuprins de remuşcare, fie din cauza propriei neputinţe de a face faţă consecinţelor acţiunilor sale; sau crimele de genul dinte pentru dinte ale mardeiaşilor, gangsterilor, vânzătorilor de droguri, fiecare omor ducând inexorabil la altul, pe măsură ce violenţa sporeşte. O moarte invită la următoarea, întinzând o mână palidă de bun venit, zâmbind când securea cade, când cuţitul taie. Este un lanţ al evenimentelor care poate fi reconstituit cu uşurinţă, o pistă clară de urmărit pentru lege.

Dar există şi alte omoruri care sunt mai greu de conectat, legăturile dintre ele fiind ascunse vederii din cauza distanţelor lungi, trecerii anilor, de stratificarea acestei lumi sub forma unui fagure de miere, pe măsură ce timpul se împătureşte uşor peste el însuşi.

Lumea-fagure de miere nu ascunde secretele, le înmagazinează. Ea este un depozit de amintiri îngropate, de acţiuni pe jumătate uitate.

În lumea-fagure totul este conectat.

*

St. Daniil se afla în Brightwater Court, nu departe de cluburile cavernoase în care se cinează de pe bulevardul Brighton Beach[5] şi bulevardul Coney Island[6], unde cupluri de toate vârstele dansau pe muzică rusească, spaniolă şi

5 Plaja din Brighton (n. tr.)

6 Insula Coney (n. tr.)

englezească, mâncau mâncare rusească, îşi împărţeau votca şi vinul şi urmăreau spectacolele de pe scenă, care nu ar fi fost deplasate în unele dintre hotelurile modeste din Reno sau pe un vas de croazieră, dar totuşi St. Daniil era destul de îndepărtat de ele pentru a se diferenţia în cele mai felurite moduri. Clădirile care dominau oceanul şi faleza de scânduri cu al lor trio principal de restaurante *Volna, Tatiana* şi *Winter Garder*[7], erau acum ecranate pentru a-i proteja pe patronii lor de briza rece a mării şi de nisipul înţepător. În apropiere se găsea terenul de joacă din Brighton unde, în timpul zilei, bărbaţii în vârstă şedeau la mesele de piatră jucând cărţi, pe când copiii ţopăiau prin preajmă, cei tineri şi cei nu chiar atât de tineri uniţi laolaltă în acelaşi spaţiu. Noi apartamente răsăriseră spre est şi spre vest, o parte a transformării pe care Brighton o suferise în ultimii ani.

Dar St. Daniil aparţinea unei mai vechi împărţiri, un Brighton Beach diferit, unul ocupat cu genul de afaceri în care se câştigau bani de la cei săraci sau pe cale să sărăcească: servicii de încasare de cecuri care percepeau douăzeci şi cinci la sută din fiecare cec încasat, apoi ofereau împrumuturi la o rată lunară asemănătoare pentru a acoperi neajunsurile; magazine care ofereau rabat, care vindeau ceramică ieftină cu glazura crăpată şi decoraţiuni de Crăciun tot timpul anului, foste băcănii la mamaia şi tataia care erau acum conduse de acel gen de oameni care arătau de parcă ar fi putut avea rămăşiţe din mamaia şi din tataia putrezind în pivniţă; curăţătorii automate frecventate de bărbaţi care miroseau a străzi şi care obişnuiau să se dezbrace până la şorturile împuţite şi să şadă goi prin preajmă aşteptând ca hainele lor să se spele înainte de a le da o singură rotire întâmplătoare în uscător (căci fiecare bănuţ conta) şi apoi să se îmbrace în hainele încă umede, împăturindu-le pe celelalte în saci de plastic pentru gunoi şi aventurându-se din nou pe străzi cu veşmintele încă aburinde; magazine de amanet care

7 Grădina de iarnă (n. tr)

realizau un negoţ stabil din articolele răscumpărate sau nerăscumpărate, fiindcă întotdeauna se găsea cineva dispus să profite de ghinionul altuia; şi firme fără nici un nume deasupra vitrinei şi doar cu o tejghea deteriorată înăuntru, afacerea obscură condusă în interior neprezentând nici un interes pentru cei cărora trebuia să li se spună despre natura ei. Multe dintre aceste locuri dispăruseră acum, alungate pe străzile laterale, către vecinătăţi mai puţin dezirabile, împinse din ce în ce mai departe de bulevard şi de mare, deşi cei care aveau nevoie de serviciile lor vor şti mereu unde să le găsească.

Totuşi, St. Daniil a rămas. A dăinuit. St. Daniil era un club, deşi era cât se poate de privat şi avea foarte puţin în comun cu perechile sale strălucitoare de pe bulevard. Cu accesul printr-o uşă cu bare de metal, ocupa subsolul unei clădiri din piatră cafenie înconjurată de alte clădiri cafenii din aceeaşi epocă totuşi, iar, în vreme ce vecinele sale fuseseră curăţate, edificiul ocupat de St. Daniil nu fusese. Cândva alcătuise intrarea principală într-un complex mai amplu, dar schimbările structurilor interne ale clădirilor izolaseră St. Daniil între două blocuri cu apartamente mai atrăgătoare. Casa clubului era acum înghesuită între ele ca o rudă săracă, şezând pe vine într-o poză de familie şi nesimţindu-se ruşinată de înjosirea sa.

Deasupra lui St. Daniil era un labirint de apartamente mici, câteva destul de mari pentru a fi ocupate de familii întregi, altele suficient de mici ca să găzduiască un singur locatar, şi unul, deasupra, pentru cei care spaţiul conta mai puţin decât intimitatea şi anonimatul. Acum, nimeni nu locuia în apartamentele acelea, nu de bunăvoie. Unele erau utilizate pentru depozitare: băutură, ţigarete, electrocasnice, mărfuri de contrabandă asortate. Celelalte funcţionau ca locuinţe temporare pentru tineri – uneori foarte tineri prostituate şi, când se impunea, pentru clienţii lor. Una sau două dintre camere erau de departe mai bine mobilate şi întreţinute decât celelalte şi includeau camere video şi echipamente de înregistrare pentru realizarea de filme

porno.

Deşi era cunoscut ca St. Daniil, clubul nu avea un nume oficial. Se putea citi de pe o plăcuţă de lângă uşă: Club social privat, în engleză şi cu caractere chirilice, dar nu era genul de loc unde ar fi mers cineva pentru a fi sociabil. Exista un bar, dar prea puţini lâncezeau acolo, şi cei care o făceau se lipeau mai ales de câte o cafea şi îşi omorau timpul aşteptând o misiune de derulat, dobânzi de colectat, oase de rupt. Un televizor de deasupra barului difuza DVD-uri piratate, vechi jocuri de hochei, uneori filme porno sau, noaptea târziu, când toate afacerile fuseseră puse la punct, filme despre trupe ruseşti în Cecenia angajate în răzbunări împotriva duşmanilor lor, adevăraţi sau închipuiţi. Separeuri ponosite din vinil erau aliniate de-a lungul pereţilor, cu mese zgâriate, relicve ale unor vremuri când locul chiar era un club social, un loc unde bărbaţii puteau vorbi despre fosta ţară şi îşi împărţeau ziarele care sosiseră în cutia poştală sau în valizele vizitatorilor şi imigranţilor. Decorul era alcătuit mai ales din copii înrămate ale afişelor sovietice din anii ’40, cumpărate pe cinci dolari de la RBC Video de pe Brighton Beach Avenue.

O vreme, poliţia supraveghease clubul, dar nu reuşise să pătrundă pentru a planta vreun microfon, şi permisiunea de înregistrare a convorbirilor telefonice expirase fără să se fi aflat ceva util. Orice afacere însemnată, bănuiau, era condusă prin intermediul telefoanelor mobile azvârlite la gunoi, telefoane înlocuite cu religiozitate la sfârşitul fiecărei săptămâni. Două raiduri întreprinse de brigada de moravuri în clădirea de deasupra clubului se soldaseră numai cu vreo doi bişniţari mărunţi şi cu o mână de prostituate epuizate, dintre care puţine aveau habar de engleză, iar şi mai puţine aveau acte. Nici un peşte nu fusese vreodată arestat, iar femeile – poliţiştii o ştiau – erau înlocuite cu uşurinţă.

În acele nopţi, uşa de la St. Daniil rămăsese închisă ferm şi, când în cele din urmă poliţiştii obţinuseră permisiunea de a intra, găsiseră numai un barman plictisit

şi o pereche de ruşi fără dinţi care jucau poker pe beţe de chibrit.

Era o seară de la jumătatea lui octombrie. Lumina de afară pălise de mult şi numai un singur separeu din club era ocupat. Omul care şedea acolo era un ucrainean cunoscut drept Preotul. Studiase la un seminar ortodox timp de trei ani înainte să-şi fi descoperit adevărata vocaţie, care consta în principal în a furniza genul de servicii care implica iertarea păcatelor. Numele neoficial al clubului era un testament al scurtului flirt al preotului cu viaţa religioasă. Mănăstirea Sf. Daniil era cel mai vechi aşezământ, un adăpost al credinţei ortodoxe chiar în timpul celor mai rele excese ale erei comuniste, când mulţi preoţi deveniseră martiri, şi rămăşiţele Sfântului Daniil fuseseră aduse prin contrabandă în America pentru a fi ferite de rău.

Spre deosebire de mulţi dintre cei care lucrau pentru el, Preotul vorbea engleza cu un accent abia perceptibil. Făcuse parte din primul val de imigranţi din Uniunea Sovietică, muncise pe brânci ca să înveţe căile noii sale lumi şi încă îşi putea aminti de o vreme când Brighton Beach nu fusese nimic altceva decât bătrâni care locuiau în apartamente cu chirie fixată de stat, înconjurate de case goale care se ruinau, un ţipăt îndepărtat al zilelor când zona era un far călăuzitor pentru imigranţi şi deopotrivă pentru newyorkezi, nerăbdători să părăsească vecinătăţile din Brownsville, East New York şi Manhattan Lower East Side[8] pentru un spaţiu în care să locuiască şi să simtă briza marină în plămânii lor. Se mândrea cu rafinamentul său. Citea ziarul *Times*, nu *Post*. Mergea la teatru. Când se afla pe domeniul său, nu era nici un film porno la televizor şi nici vreo copie amărâtă de DVD. În schimb, televizorul era deschis pe BBC World sau uneori pe CNN. Nu-i plăcea canalul Fox News. Avea prea multe ştiri locale, iar el era omul care privea la lumea măreaţă de afară. Bea ceai în

8 Nume de cartiere newyorkeze (n. tr.)

timpul zilei şi seara numai compot, un punch de fructe care avea gust de prune. Era un om ambiţios, un prinţ care dorea să devină rege. Îşi manifesta respectul faţă de bătrâni, cei care fuseseră închişi pe vremea lui Stalin, acei ai căror taţi creaseră întreprinderea criminală care ajunsese la apogeu acum, pe un pământ îndepărtat de al lor. Dar, chiar în timp ce li se pleca, Preotul căuta căi prin care ei ar fi putut fi subminaţi. Calcula puterea potenţialilor rivali din generaţia sa şi îşi pregătea oamenii pentru inevitabila vărsare de sânge, sancționată sau nesancționată, care urma să vină. De curând, avuseseră loc nişte întorsături de situaţie. Greşelile ar fi putut fi evitate, dar el nu putea fi învinovăţit întru totul pentru ele. Din păcate, mai erau şi alţii care nu vedeau lucrurile în felul acesta. Poate, se gândea el, vărsarea de sânge va avea loc mai curând decât se aştepta.

Ziua de azi fusese o zi proastă, alta dintr-o succesiune de zile proaste. Fusese o problemă cu toaletele în dimineaţa aceea, şi locul încă puţea, deşi problema fusese aparent rezolvată de vreme ce oamenii de la canalizare, de la o firmă agreată de organizaţie, preluaseră cazul. Într-o altă zi, Preotul ar fi putut să părăsească bunăoară clubul şi să meargă în altă parte, dar erau afaceri de pus la punct şi socoteli de încheiat, aşa că el era pregătit să suporte mirosul neplăcut, de durată, cât timp ar fi fost necesar.

Frunzărea grăbit nişte fotografii de pe masă: poliţişti sub acoperire, unii dintre ei probabil vorbitori de limbă rusă. Erau hotărâţi, în lipsă de altceva. Voia să-i identifice, să vadă dacă era vreo cale să-i preseze prin familiile lor. Poliţia se apropia din ce în ce mai mult. După ani de mişcări fără rezultat împotriva lui, găsiseră, în sfârşit, o breşă. Doi dintre oamenii lui muriseră în Mâine, iarna trecută, împreună cu doi intermediari. Moartea lor dăduse în vileag o mică, dar rentabilă parte a activităţii Preotului în Boston: pornografie şi prostituţie cu minori. Fusese obligat să înceteze furnizarea ambelor servicii, iar rezultatul afectase pe rând introducerea ilegală de femei şi

de copii în ţară, ceea ce însemnase că inevitabila micşorare a staulului său de prostituate, ca şi ale celorlalţi, nu putuse fi împiedicată. Hemoragia banilor îi displăcea. Şi camarazii lui sufereau, iar el ştia că ei dădeau vina pe el. Acum clubul lui puţea a excremente şi era doar o chestiune de timp până când se va face legătura dintre morţi şi el.

Dar la urechile lui ajunseseră vorbe cum că s-ar fi putut să existe o soluţie pentru măcar una dintre problemele sale. Toate acestea începuseră pentru că un detectiv particular din Maine nu putuse să-şi vadă de treburile lui. Uciderea acestuia nu l-ar fi scăpat de poliţie – ba ar fi putut să crească presiunea exercitată asupra sa pentru o vreme –, dar ar fi putut servi ca avertisment pentru cei care îl persecutau şi pentru cei care ar fi fost tentaţi să depună mărturie împotriva lui şi, de asemenea, ar fi constituit şi o satisfacţie personală pentru Preot.

Din uşă se auzi un strigăt în rusă: „Şefule, ei sunt aici!”.

*

Cu o săptămână înainte, un bărbat venise la birourile firmei lui Big Earl, Cleaning & Drain Services, Inc., de pe bulevardul Nostrand. Nu intrase prin holul plăcut mirositor şi acoperit de covoare viu colorate. În schimb, mersese de-a lungul clădirii spre curtea de întreţinere şi de tratare a deşeurilor.

Această zonă nu mirosea deloc plăcut.

Intră în garaj şi urcă un şir de trepte spre o gheretă de sticlă. Înăuntru se găsea un birou, un şir de dulăpioare desperecheate şi două panouri de plută acoperite de facturi, scrisori şi câteva calendare expirate care expuneau femei goale. Dincolo de birou şedea un bărbat înalt, slab, îmbrăcat cu o cămaşă albă echilibrată de o cravată din poliester verde cu galben. Părul lui era castaniu ca de grec şi se juca cu stiloul, semnul cert al unui fumător lipsit, oricât de vremelnic, de drogul lui. Privi spre uşa deschisă şi vizitatorul care intra. Nou-venitul era mai curând scund, îmbrăcat într-o haină de marinar încheiată până la gât, cu

o pereche de blugi roşi şi spălăciţi şi o pereche de tenişi de culoare roşu-aprins. Avea o barbă nerasă de trei zile, dar pe care o purta într-o manieră care sugera că avea *mereu* o barbă nerasă de trei zile. Părea aproape cultivat, într-un mod neglijent. „Neîngrijit” era cuvântul care îţi trecea prin minte.

— Încerci să te laşi? îl întrebă musafirul.

— Îî?

— Încerci să te laşi de fumat?

Bărbatul privi stiloul din mâna sa dreaptă aproape surprins că nu era o ţigaretă acolo.

— Da, aşa e. Nevasta se ţine de capul meu de ani de zile s-o fac. La fel şi doctorul. M-am gândit să încerc.

— Ar trebui să foloseşti plasturii ăia cu nicotină.

— Nu reuşesc să-i aprind. Cu ce pot să te ajut?

— Earl e pe-aici?

— Earl a murit.

Vizitatorul păru şocat.

— Nu se poate. Când a murit?

— Acum două luni. Cancer la plămâni. Tuşi stânjenit. Cam de asta m-am hotărât să mă las. Numele meu e Jerry Marley, fratele lui Earl. Am venit să ajut când Earl s-a îmbolnăvit, şi încă sunt aici. Earl era prietenul tău?

— O cunoştinţă.

— Ei bine, cred că acum s-a dus într-un loc mai bun. Musafirul privi împrejurul micuţului birou. Dincolo de geam doi bărbaţi cu măşti pe faţă şi în salopete curăţau ţevi şi unelte. Strâmbă din nas când simţi mirosul.

— Greu de crezut, spuse vizitatorul.

— Nu, e dur. Deci, cu ce pot să te ajut?

— Desfundaţi canale?

— Exact.

— Deci, dacă ştiţi cum să le desfundaţi, ştiţi şi cum să le înfundaţi.

Jerry Marley păru pe moment încurcat, apoi mânia luă locul confuziei. Se ridică:

— Cară-te dracului de aici înainte să chem poliţia! Asta e o afacere, fir-ar să fie! N-am timp pentru oamenii care încearcă să le cauzeze probleme altor oameni.

— Am auzit că fratele tău nu era atât de strict în legătură cu oamenii cu care lucra.

— Hei, ţine-ţi gura în legătură cu fratele meu!

— N-am vrut s-o spun în sens negativ. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la el. Îl făcea folositor.

— Nu-mi pasă! Cară-te de aici, tu…

— Poate că ar trebui să mă prezint, zise musafirul. Numele meu e Angel.

— N-am nici un motiv să-mi pese cum…

Marley se opri din vorbit când îşi dădu seama că avea, de fapt, unul. Se aşeză la loc.

— Cred că Earl ţi-a menţionat ceva.

Marley dădu din cap aprobator. Părea ceva mai palid ca înainte.

— De tine şi de încă un tip.

— Oh, el e pe-aici pe undeva! El e – Angel căută cuvântul potrivit – mai curat decât mine. Nici o jignire intenţionată, dar hainele lui costă mai mult decât ale mele. Mirosul, ştii, intră în material.

— Ştiu, spuse Marley. Începu să trăncănească, dar nu se putea abţine: Nu mai bag de seamă atât de mult. Soţia mea, ea mă obligă să-mi scot hainele în garaj înainte să intru în casă. Trebuie să fac duş imediat. Chiar şi atunci, ea zice că încă mai simte mirosul pe mine.

— Femeile, zise Angel. Sunt aşa de sensibile!

Se lăsă un moment de tăcere. Era o atmosferă aproape prietenoasă, exceptând faptul că dorinţa lui Jerry Marley pentru o ţigară crescuse brusc dincolo de capacitatea oricărui muritor de a rezista.

— Deci, spuse Angel. În legătură cu canalele alea…

Marley ridică o mână pentru a-l opri.

— Te superi dacă fumez? întrebă el.

— Credeam că eşti pe cale de a te lăsa, zise Angel.

— Aşa am crezut şi eu.

Angel ridică din umeri.

— Cred că e o slujbă stresantă.

— Uneori, spuse Marley.

— Ei bine, nu vreau să mai adaug şi eu la ea.

— Doamne fereşte!

— Dar am nevoie de o favoare, şi-ţi voi întoarce favoarea.

— Bine. Şi asta cum ar fi?

— Păi, dacă tu îmi faci o favoare, eu nu mă mai întorc niciodată.

Jerry Marley cumpăni mai puţin de o jumătate de secundă.

— Pare cinstit, zise el.

Pentru o clipă, Angel păru puţin trist. Era rănit de faptul că toţi săreau să accepte târgul acesta când li se oferea.

Marley păru să îi ghicească gândurile.

— Nimic personal, adăugă el aşa ca un fel de scuză.

— Nu, spuse Angel, iar Marley avu senzaţia că musafirul se gândea la cu totul altceva. Niciodată nu e.

Cei doi bărbaţi care intrară în bârlogul Preotului o săptămână mai târziu nu erau ceea ce aşteptase el, dar Preotul învăţase că nimic nu era chiar aşa cum s-ar fi putut el aştepta să fie. Primul era un bărbat de culoare, îmbrăcat într-un costum gri, care arăta de parcă ar fi fost purtat pentru prima dată. Pantofii lui negri din piele autentică străluceau şi o cravată neagră din mătase era perfect înnodată sub gulerul cămăşii sale albe impecabile. Era ras perfect şi răspândea un miros slab de cuişoare şi de tămâie, care era în mod special atrăgător pentru Preot, date fiind circumstanţele actuale pângărite de excremente.

În spatele lui se afla un bărbat mai scund, posibil de origine latino-americană, arborând un zâmbet amabil care distrăgea atenţia pentru scurtă vreme de la faptul că

hainele sale văzuseră şi zile mai bune: jeanşi, dar nu de firmă, tenişi de anul trecut şi o jachetă matlasată, care era în mod evident de bună calitate, dar mai potrivită cuiva cu două decenii mai tânăr şi cu două mărimi mai mare.

— Sunt curaţi, spuse Vassily, odată ce ambii bărbaţi se supuseseră percheziţiei cu o aparentă politeţe.

Vassily era înşelător de compact şi trăsăturile lui erau blânde şi delicate. Se mişca rapid şi cu graţie şi era unul dintre cei mai de încredere acoliţi ai Preotului, un alt ucrainean cu creier şi ambiţie, deşi nu atât de multă ambiţie cât să constituie o ameninţare la adresa angajatorului său.

Preotul făcu semn spre cele două scaune din faţa sa, de pe partea cealaltă a mesei. Cei doi bărbaţi se aşezară.

— Vreţi ceva de băut? îi întrebă el.

— Pentru mine nimic, zise bărbatul de culoare.

— Eu aş vrea un suc, spuse celălalt. Coca-Cola. Ai grijă ca paharul să nu fie murdar.

Zâmbetul nu-i dispărea niciodată de pe chip. Privi peste umăr la barman şi îi făcu cu ochiul. Barmanul de-abia îi aruncă o privire mânioasă.

— Acum, ce pot să fac pentru voi? întrebă Preotul.

— E mai mult o chestiune legată de ce putem face noi pentru tine, spuse bărbatul scund.

Preotul ridică din umeri:

— Curăţenie, poate? Vânzări din uşă în uşă?

Se stârni un râs apreciativ din partea soldaţilor lui. Erau în total trei, plus barmanul. Doi stăteau pe scaune la bar, cu omniprezentele ceşti de cafea în faţa lor. Vassily era în dreapta celor doi bărbaţi. Preotul se gândi că pare agitat. Era pesimist sau poate realist; Preotul nu era niciodată pe deplin sigur care anume. Presupunea că totul e doar o chestiune de perspectivă.

Zâmbetul bărbatului scund dispăru uşor.

— Suntem aici pentru hârtie.

— Hârtie? Căutaţi un itinerar?

Izbucniră şi mai multe râsete.

— Hârtia despre detectiv, despre Parker. Am auzit că vrei să-l elimini. Am prefera să nu faci asta.

Râsetele se opriră. Preotul fusese informat că cei doi bărbaţi voiau să discute despre detectiv cu el, aşa că mişcarea de deschidere nu era neaşteptată. De obicei, Preotul ar fi lăsat asemenea discuţii în seama lui Vassily, dar aceasta nu era o situaţie obişnuită, iar ei, ştia el, nu erau bărbaţi obişnuiţi. I se spusese că meritau un anume grad de respect, dar aici era teritoriul Preotului şi îi făcea plăcere să îi irite. El îi respecta pe cei care îl respectau pe el şi simpla prezenţă a bărbaţilor în clubul lui îl irita. Ei nu pledau pentru viaţa detectivului, ei încercau să-i spună cum să-şi conducă afacerea.

Barmanul puse o Cola în faţa bărbatului scund. Acesta sorbi din pahar şi se încruntă.

— E caldă, spuse el.

— Dă-i nişte gheaţă, zise Preotul.

Barmanul încuviinţă din cap. Unul dintre bărbaţii aşezaţi la bar se aplecă şi umplu un pahar gol cu gheaţă direct din găleată. I-l înmână barmanului. Barmanul îşi introduse două degete în paharul cu gheaţă, luă două cuburi şi le puse în paharul de Cola. Lichidul stropi jeanşii bărbatului scund.

— Hei, zise el. E un gest nepoliticos, omule! Şi serios de afurisit de neigienic, chiar şi într-un loc care miroase atât de rău ca acesta.

— Ştim cine sunteţi, spuse Preotul.

— Pardon?

— Am zis: Ştim cine sunteţi.

— Ce vrea să însemne asta?

Preotul arătă spre omul scund, neglijent.

— Tu eşti Angel. Degetul se mişcă uşor către stânga: Şi tu te numeşti Louis. Reputaţia te precede, aşa cred că zic oamenii în astfel de împrejurări.

— Ar trebui să ne simţim flataţi?

— Cred că da.

Angel păru încântat. Acum vorbi Louis pentru prima dată.

— Trebuie să arzi hârtia, zise el.

— De ce ar trebui? întrebă Preotul.

— Detectivul e în afara zonei permise.

— Din a cui autoritate?

— A mea. A noastră. A altor oameni.

— Care alţi oameni?

— Dacă ţi-aş spune că nu ştiu şi că n-ai vrea să ştii, m-ai crede?

— Posibil, spuse Preotul. Dar mi-a pricinuit o mulţime de necazuri. Un mesaj trebuie să fie trimis.

— Şi noi am fost pe acolo. Ai de gând să dai sfoară-n ţară şi despre noi?

Preotul le făcu semn cu degetul.

— Ei, voi *sunteţi* în afara zonei permise. Noi suntem cu toţii profesionişti. Ştim cum merg lucrurile acestea.

— Oare? Nu cred că desfăşurăm acelaşi tip de afaceri.

— Te flatezi.

— Flatez pe cineva.

Dacă Preotul era jignit, n-a arătat-o. Era, totuşi, surprins de disponibilitatea celor doi de a i se opune, mai ales că erau neînarmaţi. Considera asta nu doar arogant, ci şi nepoliticos.

— Nu e nimic de discutat. Nu există nici un anunţ despre detectiv.

— Ce înseamnă asta?

— Îmi tund singur pajiştea, îmi lustruiesc singur pantofii. Nu trimit după străini să facă ceva de care mă pot îngriji şi singur.

— Asta înseamnă că nu ne-am înţeles.

— Doar dacă aşa vreţi. Preotul se aplecă în faţă. Asta vreţi?

— Noi dorim doar o viaţă liniştită.

Preotul râse:

— Cred că v-ar plictisi. Ştiu că pe mine m-ar plictisi. Degetele sale mutau fotografiile de pe masă rearanjându-le.

— Prieteni de-ai tăi? spuse Louis.

— Poliţişti.

— Ia-te de detectiv şi-ţi vei crea şi mai multe probleme. Cu ei şi, de asemenea, cu noi. Ei pot fi perseverenţi. Nu ai nevoie să le mai dai şi alte motive să-ţi sufle în ceafă.

— Deci vrei ca eu să-l las pe detectiv în plata Domnului? zise Preotul. Îţi faci griji în ceea ce mă priveşte, te preocupă afacerea mea, te preocupă poliţia.

— Aşa e, spuse Louis. Suntem cetăţeni preocupaţi.

— Şi ce am eu din toată afacerea?

— Plecăm.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Umerii Preotului se lăsară, aproape teatral.

— Bine, atunci. Sigur. Pentru voi. Îl las în plata Domnului. Louis nu se clinti. Lângă el, Angel se încordă.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Nu vreau necazuri din partea oamenilor de, ăăă, calibrul vostru. Poate că undeva, pe drum, aţi putea să-mi faceţi un serviciu în schimb.

— Nu prea cred, dar e un gând frumos.

— Deci, acum vrei ceva de băut?

— Nu, zise Louis, nu vreau de băut.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, discuţia noastră s-a încheiat. Preotul se rezemă iar de scaun şi îşi încrucişă mâinile peste pântecele lui mic. În timp ce făcea asta, îşi ridică uşor degetul mic de la mâna stângă. În spatele lui Angel şi Louis, mâna lui Vassily se întindea spre spatele său pentru a scoate pistolul îndesat la curea. Cei doi bărbaţi de la bar se ridicară, de asemenea căutându-şi armele.

— Ţi-am zis că n-o să fie de acord, îi spuse Angel lui Louis. Chiar dacă a spus aşa, nu va fi de acord.

Louis îl săgetă cu o privire dispreţuitoare. Ridică paharul cu Cola al lui Angel, părând că e pe punctul de a lua o gură din el, apoi cumpăni din nou.

— Ştii ce eşti? Unul care se răzgândeşte.

Începu să se mişte încă înainte să-şi termine vorba. Mişcările sale erau atât de fluide încât dacă Vassily ar fi trăit destul le-ar fi admirat. Mâna lui Louis se furişă pe sub masă, extrăgând pistolul care fusese ascuns dedesubt mai devreme de către bărbatul care însoţise echipa de curăţenie. Cu aceeaşi mişcare, mâna cealaltă îngropă paharul în faţa lui Vassily. Vassily apucase să-şi mai scoată pistolul, dar, chiar şi aşa, deja era prea târziu pentru el. Primele gloanţe îl nimeriră în piept, iar Louis îl prinse înainte să cadă, făcându-și scut din trupul acestuia, în timp ce trăgea spre cei de la bar. Unul dintre aceştia reuşi să tragă un foc, dar se grăbi, şi glonţul se înfipse în lemnăria de deasupra capului lui Louis. Doar câteva secunde mai târziu, numai patru bărbaţi mai rămăseseră în viaţă în încăpere: Preotul, barmanul şi cei doi bărbaţi care îi vor ucide curând pe amândoi.

Preotul nu se mişcă. Cel de-al doilea pistol care fusese ascuns sub masă era acum în mâna lui Angel şi era aţintit asupra Preotului. Angel rămăsese neclintit, în timp ce în spatele său continua omorul. Avea încredere în partenerul său. Avea încredere aşa cum îl iubea, ceea ce era complet.

— Toate astea pentru un detectiv particular, zise Preotul.

— E un prieten, spuse Angel. Şi nu e vorba doar despre el.

— Atunci ce? Preotul vorbea calm. Orice ar fi, am putea ajunge la o înţelegere. Ţi-ai subliniat punctul de vedere. Prietenul tău e în siguranţă.

— Te aştepţi ca noi să credem asta? Sincer, nu pari genul care iartă.

— Ştii ce gen sunt? Genul care vrea să trăiască.

Angel se gândi la asta.

— E bine să ai o ambiţie, zise el. Deşi asta pare cam subţirică.

— Cuprinde un lucru mare.

— Aşa cred.

— Şi în legătură cu ce s-a întâmplat aici, ei bine, dacă îmi arătaţi milă, milă vă va fi arătată şi vouă.

— Nu prea cred, spuse Angel. Am văzut ce li s-a întâmplat copiilor pe care i-ai crescut contra plată. *Ştiu* ce li s-a făcut. Nu cred că meriţi milă.

— Era o afacere, zise Preotul. Nu era nimic personal.

— E nostim, spuse Angel, aud asta de multe ori. Ridică arma ţintind uşor în sus spre stomacul Preotului, trecând spre inimă, spre gâtlej, înainte de a se opri pe faţa sa. Ei bine, asta nu e o afacere. Asta *e* ceva personal.

Îl împuşcă pe Preot o dată în cap, apoi se ridică în picioare. Louis aţintea încărcătorul pistolului său spre barmanul care era lungit pe podea, cu mâinile întinse în lateral.

— Ridică-te, spuse Louis.

Barmanul începu să se ridice şi Louis îl împuşcă privind impasibil cum se prăbuşea şi rămânea nemişcat pe covorul murdar. Angel privi fix la partenerul său.

— De ce? întrebă el.

— Fără martori, nu azi.

Louis se mişcă rapid spre uşă. Angel îl urmă. Deschise uşa, aruncă o scurtă privire afară, apoi făcu o mişcare de încuviinţare cu capul către Louis. Împreună, alergară spre Oldsmobile-ul parcat pe partea cealaltă a străzii.

— Şi? întrebă Angel în timp ce urca pe locul din dreapta, iar Louis la volan.

— Crezi că el ştia ce se întâmpla acolo, cum făcea banii şeful lui?

— Bănuiesc.

— În cazul acesta ar fi trebuit să-şi găsească o slujbă în altă parte.

Maşina se îndepărtă de curbă. Uşile de deasupra clubului se deschiseră şi doi bărbaţi apărură cu arme în mâini. Erau pe punctul de a trage când Oldsmobile-ul coti brusc la stânga şi dispăru din raza vizuală?

— Se va întoarce împotriva noastră?

— El şi-a făcut-o cu mâna lui. A atras atenţia asupra sa. Zilele îi erau numărate. Noi doar am accelerat inevitabilul.

— Eşti sigur?

— Mergem pe calea asta. Le-am întors unor oameni un serviciu, şi nu doar lui Parker. S-a rezolvat o problemă şi ai lui şi-au păstrat mâinile curate.

— Iar ei se vor întoarce la a face trafic de copii.

— Problema aceasta rămâne pentru altă dată.

— Spune-mi că ne vom ocupa de ea, că nu ne vom întoarce spatele.

— Îţi promit, zise Louis. Vom face tot ce vom putea în sensul ăsta.

Se descotorosiră de maşină patru clădiri mai încolo în favoarea propriului Lexus. Maşina dispunea de un radio Sirius cu recepţie prin satelit şi, pe baza unei înţelegeri, fiecare avea voie să aleagă postul o dată la două seri, fără să se poată plânge celălalt în legătură cu alegerea. În acea seară era rândul lui Angel să aleagă, aşa că tot drumul înapoi spre Manhattan au ascultat First Wave.

Şi astfel călătoria către casă s-a desfăşurat într-un mod aproape sociabil.

Mai departe spre sud, cea de-a doua verigă din lanţul omorurilor era pe cale să fie forjată.

În bar era doar o mână de oameni când a intrat prădătorul şi acesta şi-a localizat prada aproape instantaneu: un omuleţ trist, supraponderal, cu umerii căzuţi, chel şi asudat, purtând o pereche de pantaloni

cafenii, care nu văzuseră nici fierul de călcat şi nici vreo spălătorie de cel puţin o săptămână şi cu o pereche de bocanci maro, care îl costaseră probabil o grămadă de bani cu ani în urmă, dar pe care acum nu îşi putea permite să-i schimbe. Bea tacticos whisky, cea mai vagă urmă de chihlimbariu colorând gheaţa topită de pe fundul paharului. În cele din urmă, resemnat, l-a sorbit pe tot. Barmanul l-a întrebat dacă mai vrea unul. Bărbatul cel gras şi-a verificat portofelul, apoi a dat aprobator din cap. O doză generoasă i-a fost turnată, dar în cazul acesta barmanul îşi putea permite să fie generos. Provenea din sticla cea mai ieftină de pe raft.

Prădătorul măsura cu privirea toate detaliile bărbatului gras: degetele butucănoase; verigheta încastrată în carnea unuia dintre degete; pernele gemene de grăsime laterale; burta care i se revărsa peste cureaua ieftină; urmele de transpiraţie de la îmbinarea mânecilor cu cămaşa; strălucirea transpiraţiei de pe faţă, frunte, scăfârlie.

Fiindcă transpiri mereu, nu-i aşa? Chiar şi iarna, tu transpiri, efortul de a căra în jur grămada moale, gelatinoasă e întotdeauna prea mare pentru ca inima ta să-l îndure. Transpiri când porţi un tricou şi un şort vara, iar când vine iarna transpiri sub straturile de haine. Mă întreb cum o fi nevastă-ta? E şi ea grasă şi respingătoare ca şi tine? Sau şi-o fi păstrat silueta în speranţa că ar putea atrage pe cineva mai bun, când tu eşti plecat, chiar dacă respectivul de-abia s-ar folosi de ea o noapte? (Căci cu siguranţă şi ea se va folosi de el.) Te gândeşti la toate posibilităţile astea în timp ce te repezi din oraş în oraş, când de-abia îţi câştigi pâinea, mereu râzând mai tare decât ar trebui, plătind băuturi pe care nu ţi le permiţi, pentru a căpăta vreo favoare, plătind nota la restaurantele pe care le aleg alţii în speranţa că va urma vreo comandă? Ţi-ai petrecut viaţa alergând, omuleţule, mereu rugându-te să apară marea şansă, dar asta nu se întâmplă niciodată. Ei bine, problemele tale sunt pe cale să ia sfârşit. Eu sunt salvarea ta.

Prădătorul comandă o bere, dar de-abia se atinse de ea. Nu-i plăcea ca facultăţile să-i fie amorţite când lucra, nici măcar parţial. Îşi surprinse fugitiv imaginea în oglinda atârnată pe perete; înalt, cu părul grizonant, trupul zvelt sub haina de piele şi pantalonii închişi la culoare. Tenul său era pământiu. Îi plăcea să se ţină după soare, dar solicitările vocaţiei alese însemnau că un astfel de lux nu era mereu posibil.

La urma urmelor, uneori oamenii trebuiau ucişi în locuri în care nu străluceşte soarele, iar facturile sale trebuiau plătite.

Totuşi, în aceste câteva luni din urmă, oferta fusese cam subţire. Realmente era un pic îngrijorat. Nu fusese mereu aşa. Cândva, se bucurase de o reputaţie considerabilă. Fusese un Secerător, iar numele avea o anumită greutate. Acum încă mai avea reputaţie, dar nu era una prea bună. Era cunoscut ca un bărbat cu anumite dorinţe pe care pur şi simplu învăţase să şi le canalizeze spre muncă, dar de care era uneori copleşit, înţelegea că-şi depăşise atribuţiile cel puţin o dată în ultimele douăsprezece luni. Omorul trebuia să fie simplu şi rapid, nu prelungit şi dureros. Cauzase confuzie şi îi mâniase pe cei care îl angajaseră. De atunci, munca devenise mai puţin rodnică, iar fără muncă dorinţele sale aveau nevoie de un alt debuşeu.

Îşi urmărise prada timp de două zile. Însemna şi exerciţiu, şi plăcere. Mereu se gândea la ei ca la „prăzi”. Nu erau niciodată ţinte şi nu folosise nicicând cuvântul „potenţial”. În ceea ce îl privea, odată ce se concentra asupra lor, erau deja morţi. Ar fi putut să fi ales un individ mai provocator, o pradă mai interesantă, dar era ceva la bărbatul gras care îi inspira dezgust, o duhoare persistentă de tristeţe şi de eşec care sugera că lumea nu ar fi mai săracă fără el. Prin acţiunile sale, bărbatul cel gras îl atrăsese pe prădător asupra sa, aşa cum cel mai leneş animal din turmă îl atrage pe ghepard.

Aşa stăteau lucrurile cu ei, prădător şi pradă împărţind acelaşi spaţiu, ascultând aceeaşi muzică, timp

de aproape o oră, până când bărbatul cel gras se ridică pentru a merge la toaletă şi veni vremea ca dansul început în urmă cu patruzeci şi opt de ore să ia sfârşit, un dans în care bărbatul gras nici măcar nu ştia că e participant. Prădătorul îl urmă, ţinându-se la zece paşi în spate. Lăsă răgazul ca uşa de la toaletă să revină în cadrul ei înainte să intre. Înăuntru nu era decât bărbatul cel gras, în picioare în faţa unui pisoar, cu faţa încreţită de efort şi de durere.

Probleme cu vezica. Litiază renală, probabil. Le pun capăt tuturor.

Uşile ambelor cabine erau deschise când prădătorul se apropie. Nu era nimeni înăuntru. Cuţitul era deja în mâna lui, iar el auzi un declic satisfăcător, sunetul unei lame care se poziţiona în lăcaşul ei.

Şi apoi, o secundă mai târziu, sunetul reveni, iar el îşi dădu seama că primul declic nu provenise de la propria lamă, ci de la lama altuia. Viteza fiecărei mişcări crescu, chiar dacă instantaneu începu să i se usuce gâtul şi îşi auzea bătăile inimii. Bărbatul gras se mişca şi el acum, mâna sa dreaptă o ceaţă de roz şi argintiu şi apoi prădătorul simţi o apăsare la pieptul lui, urmată de o durere ascuţită, care se răspândea rapid prin corpul său, paralizându-l pe măsură ce creştea, aşa încât, când încercă să-şi mişte picioarele, acestea nu răspunseră comenzii date de creierul său şi, în schimb, se prăbuşi pe gresia rece şi umedă, cuţitul alunecându-i dintre degetele mâinii drepte în timp ce stânga strângea mânerul crestat al lamei de aruncat găzduite acum în pieptul lui. Sângele ţâşnea din rană şi începuse să se împrăştie pe podea. O pereche de bocanci maro păşiră cu grijă în lateral ca să evite pata care se lăţea.

Cu toate puterile în scădere, prădătorul îşi înălţă capul şi privi lung la faţa bărbatului gras, dar bărbatul cel gras nu era ceea ce păruse cândva. Grăsimea era acum muşchi, umerii căzuţi erau drepţi şi chiar transpiraţia dispăruse, evaporându-se în aerul răcoros al serii. Rămăseseră doar moartea şi scopul şi pentru o secundă cele două deveniră una.

Prădătorul văzu cicatricile de pe gâtul bărbatului şi ştiu că prădătorul fusese ars cândva în trecut. Chiar în timp ce trăgea să moară, începu să facă asociaţii, să completeze spaţiile goale.

— Ar fi trebuit să fii mai precaut, William, spuse bărbatul cel gras. N-ar trebui ca vreodată afacerile să fie confundate cu plăcerea.

Prădătorul scoase un sunet din gât şi gura i se mişcă. Se prea poate să fi încercat să articuleze cuvinte, dar acestea nu ieşeau. Totuşi, bărbatul gras ştia ce încerca să spună.

— Cine sunt eu? spuse el. Oh, m-ai cunoscut cândva. Anii m-au schimbat: vârsta, acţiunile celorlalţi, bisturiul chirurgului. Numele meu este Bliss.

Ochii prădătorului se roteau disperaţi pe măsură ce el începu să priceapă, iar degetele i se contractau pe podeaua de gresie într-un efort inutil de a ajunge cuţitul. Bliss privi o clipă, apoi se aplecă şi răsuci lama în inima prădătorului înainte de a o trage din rană. Şterse lama de cămaşa bărbatului mort şi luă apoi o sticluţă din buzunarul interior al jachetei sale. O ţinu la rana din pieptul prădătorului, apăsând puţin pentru a mări fluxul. Când sticluţa fu plină, îi înşurubă un capac şi părăsi toaleta bărbaţilor, trupul transformându-i-se iar în timp ce mergea, devenind din nou apaticul, asudatul purtător al sufletului unui ratat. Nimeni, nici măcar barmanul nu îl privi pe când pleca şi până când trupul prădătorului fu găsit şi poliţia convocată, Bliss era de mult plecat.

Omorul final avu loc pe un petic de pământ arid la cam treizeci de kilometri sud de râul St. Lawrence în nordul regiunii Adirondacks. Acesta era pământ modelat de foc şi de secetă, de agricultură şi căi ferate, de furtuni şi de minerit. O vreme, fierul a adus mai mult venit decât cheresteaua şi căile ferate şi-au tăiat drum prin păduri, scânteile din coşurile lor de fum iscând uneori incendii care necesitau pe puţin cinci mii de oameni pentru a fi

stinse.

Una dintre aceste vechi linii ferate, abandonată acum, descria o curbă printr-o pădure de cucută, arţari, mesteceni şi fagi pitici, înainte să se ivească într-un petic de teren defrişat, o relicvă a lui Big Blowdown[9] din 1950, care n-a mai fost niciodată rezolvată. Doar o singură cucută supravieţuise furtunii, iar acum bărbatul îngenunche la umbra ei pe pământul umed. Omul citise numele sculptat pe tulpina ei când fusese adus în acest loc. Îi fusese arătat într-un fascicol de lumină a unei lanterne, înainte ca bătaia să fi început. Exista o casă în depărtare, cu luminile aprinse la una dintre ferestrele superioare. Credea că zărise o siluetă aşezată la fereastră privind în timp ce ei îl rupeau în bucăţi, metodic, cu pumnii.

Îl duseseră în coliba lui din apropierea Lacului Placid. Era o fată cu el. Îi rugase să nu-i facă rău. Ei o legaseră şi îi puseseră căluş, şi o lăsaseră plângând în baie. Avuseseră puţină milă că n-o omorâseră, dar o astfel de milă nu urma să i se arate şi lui.

Nu mai putea să vadă bine. Un ochi i se închisese de tot, pentru a nu se mai deschide niciodată, nu în această lume. Buzele i se crăpaseră şi pierduse câţiva dinţi. Erau şi coaste rupte: n-avea idee câte. Pedeapsa fusese aplicată metodic, nu în mod sadic. Ei voiseră informaţii şi, după un timp, el le oferise. Atunci bătaia încetase. De atunci, rămăsese îngenuncheat pe pământul moale, genunchii afundându-i-se uşor în pământ, prezicând înmormântarea ce avea să vină.

O dubiţă apăru din direcţia casei – urma o cale bine bătută către mormânt. Apoi se opri. Uşile din spate se deschiseră, iar el auzi sunetul unei maşinării în timp ce era coborâtă o rampă.

Omul îngenuncheat îşi întoarse capul. O siluetă de vârstnic adus de spate era împinsă uşor pe rampă în jos într-un scaun cu rotile. Era înfăşurată în pături ca un bebeluş în scutece, iar capul îi era protejat de răcoarea

9 Furtună care a dezrădăcinat arborii, în engleză, (n. tr.)

serii de o căciulă roşie de lână. Faţa îi era în totalitate ascunsă de masca de oxigen care îi acoperea nasul şi gura, alimentată de un rezervor montat la spatele scaunului. Doar ochii căprui şi lăptoşi erau vizibili. Scaunul era împins de un bărbat, având în jur de patruzeci de ani, care îl opri când ajunseră la circa un metru de bărbatul îngenuncheat care aştepta.

Bătrânul îşi scoase cu degete tremurătoare masca.

— Ştii cine sunt? întrebă el.

Omul îngenuncheat dădu din cap, dar celălalt continuă, deşi nu i se dăduse un răspuns. Arătă cu un deget spre lespedea mormântului:

— Primul meu născut, fiul meu, spuse el. Ai pus să fie omorât. De ce?

— Ce contează?

Se lupta să vorbească.

— Contează pentru mine.

— Du-te dracului! Efortul făcu ca buzele să-i sângereze iar. Le-am spus tot ce ştiu.

Bătrânul îşi ţinu masca pe faţă şi respiră adânc înainte să vorbească din nou.

— Mi-a trebuit mult timp să te găsesc, zise el. Te-ai ascuns bine, tu şi ceilalţi răspunzători de asta. Laşi, cu toţii. Ai crezut că mă voi pierde jelind, dar n-a fost aşa. N-am uitat niciodată, n-am încetat să caut, am jurat ca sângele lor să fie vărsat peste mormântul ăsta.

Bărbatul îngenuncheat privi în altă parte şi apoi scuipă pe pământul de lângă piatra funerară.

— Termină ce ai început, spuse el. Nu-mi pasă de jalea ta.

Bătrânul ridică o mână descărnată. O umbră trecu peste bărbatul îngenuncheat şi două focuri de armă fuseră trase în spatele său. Căzu în faţă peste mormânt, şi sângele lui începu să se prelingă în pământ. Bătrânul dădu din cap pentru sine mulţumit.

— A început.

CAPITOLUL 2

Willie Brew stătea în picioare în toaleta bărbaţilor de la Nate’s Tap Joint şi privea lung la imaginea sa din oglinda uzată de deasupra chiuvetei la fel de uzată. Hotărî că nu arăta de şaizeci de ani. În lumina potrivită, putea trece drept unul de cincizeci şi cinci. Bine, de cincizeci şi şase. Din nefericire, trebuia încă să găsească acea lumină. Cu siguranţă că nu era în toaleta bărbaţilor de la Nate’s, unde lumina era atât de strălucitoare încât aveai senzaţia că uşuratul avea loc ca sub un interogatoriu.

Willie era chel. Îşi pierduse cea mai mare parte din păr cam de pe când avea treizeci de ani. După aceea experimentase diverse moduri de a-şi ascunde chelia: o şuviţă pieptănată peste, pălării, chiar şi o perucă. Alesese una scumpă, genul acela făcută din fibre care păreau naturale. Crezuse că alesese culoarea nepotrivită sau cam aşa ceva, fiindcă şi puştimea râdea de el, iar tipii care se învârteau pe lângă magazinul auto când n-aveau nimic mai bun de făcut, ceea ce era valabil pentru cea mai mare parte a timpului, deschiseră o carte de pariuri despre nuanţele de roşu pe care le căpăta capul său când trecea prin lumina sau umbra garajului. Willie avea şi aşa destule necazuri şi fără să fie un obiect de amuzament pentru angajaţii rareori bine plătiţi, aşa ca ciudaţii din Coney Island:

— Veniţi să-l vedeţi pe Tipul cu Perucă; o Minune Modernă. Toate culorile curcubeului…

Aruncase peruca după şase luni. Acum era fericit dacă nu-i strălucea prea tare chelia în public.

Trase de pielea de sub pomeţi. În jurul gurii şi al ochilor existau riduri adânc săpate, care ar fi putut trece drept riduri de expresie, dacă Willie Brew ar fi fost genul de tip care s-ar fi distrat grozav, ceea ce el nu era. Willie

făcu un scurt inventar al ridurilor şi se întrebă chiar cât de distractivă ar trebui cineva să considere lumea ca să acumuleze atâtea riduri. Oricine considera viaţa atât de distractivă era nebun. Erau vene sparte pe nasul său, urme ale anilor săi tulburi de mijloc şi simţea cum i se clatină câţiva dinţi. Undeva pe traiectoria vieţii, dobândise în plus şi vreo două bărbii. Poate că totuşi arăta de şaizeci de ani. Vederea sa rămăsese bună, deşi acest lucru îi permitea doar să vadă mai clar efectele procesului său de îmbătrânire. Se întreba dacă oamenii cu vedere proastă se vedeau vreodată aşa cum erau cu adevărat. O vedere slabă era echivalentul acelor filtre fără contrast pe care le folosesc ca să facă fotografii stelelor de cinema. Ai putea avea un al treilea ochi în mijlocul frunţii şi, atâta timp cât acesta nu ar vedea deloc mai bine decât ceilalţi doi, te-ai putea amăgi singur că arăţi precum Cary Grant. Făcu un pas înapoi şi îşi examină burta, susţinând-o cu mâinile, ca o viitoare mamă fălindu-se cu proeminenţa sa, o imagine care îl făcu să-şi retragă mâinile şi să şi le şteargă instinctiv de pantaloni, ca şi cum ar fi fost prins făcând ceva obscen. El avusese întotdeauna burtă. Aşa era el. Din clipa în care ieşise din pântecele mamei, arătase ca şi cum regimul său alimentar ar fi fost alcătuit în întregime din pizza şi bere, ceea ce nu era adevărat. De fapt, Willie mânca destul de bine pentru un bărbat necăsătorit. Problema era că el avea ceea ce Arno, asistentul său, descria ca un „mod de viaţă clasic indolent”, prin care Willie înţelegea faptul că el nu se zbenguia în Spandex ca un idiot. Willie încercă să-şi imagineze cum ar arăta în Spandex şi decise că deja băuse prea mult dacă îşi imagina aşa ceva stând singur în toaleta bărbaţilor în noaptea aniversării sale.

Se schimbase de salopetele sale de beţiv pentru ocazie, ceea ce fusese traumatizant în sine. Willie era un tip născut pentru salopete. Acestea atârnau pe el, ceea ce era important pentru un bărbat de vârsta şi măsura lui. Îi ofereau buzunare folositoare în care să ţină lucruri şi un loc în care să-şi ţină mâinile atunci când nu le folosea fără

să arate ca un nepriceput. În afara salopetelor, pe toate le simţea prea strâmte pe el şi avea prea mult material şi prea puţine găuri în care să-l păstreze. În noaptea asta, se umfla în locuri unde un bărbat nu ar trebui să se umfle.

Willie purta pantaloni negri Sta-Prest[10], o cămaşă albă în schimbare spre galben din cauza vechimii şi o jachetă gri pe care îi plăcea să o considere un produs clasic al croitoriei, dar care era, de fapt, doar vechi. Îşi etala, de asemenea, cravata nouă, pe care Arno i-o înmânase în dimineaţa aceea cu cuvintele: „La mulţi ani, şefule! Te vei pensiona acum şi-mi vei lăsa mie locul?" Era o cravată scumpă: mătase neagră brodată cu fire subţiri de aur. Aceasta nu era de felul celor pe care le căpătai în Chinatown[11] sau în Little Italy[12] de la un tip care vindea bandane şi ceasuri furate într-o parte a străzii, totul împachetat în plastic şi purtând un nume ca „Guci" sau „Armoni" pentru ţărănoi care nu ştiau care este diferenţa sau care-şi închipuiau că nimeni altcineva nu putea. Nu, cravata era destul de elegantă, dat fiind faptul că Arno o cumpărase. Willie socoti că poate acesta avusese un mic ajutor în a o alege pentru că, din câte îşi putea aminti Willie de la o înmormântare la care fuseseră de faţă amândoi pe la începutul anului, Arno avea doar o singură cravată în garderoba sa, şi aceea era din poliester maro şi pătată cu lubrifiant pentru osii.

Cam aşa era treaba, Willie nu se simţea de şaizeci de ani. Trecuse prin multe – Vietnam, un divorţ dureros, ceva necazuri cu inima în urmă cu doi ani – şi asta îl îmbătrânise cu siguranţă pe dinafară (acele linii şi cele câteva fire de păr cenuşiu rămase erau dobândite cu trudă), dar pe dinăuntru el încă se simţea ca întotdeauna sau cel puţin în felul în care se simţise când avea între douăzeci şi treizeci de ani. Asta era când el ajunsese la

---

10 Marcă a firmei Levi Strauss & Co; pantaloni din denim care nu necesită călcare, (n. tr.)

11 Cartier newyorkez (n. tr.)

12 *Idem*

apogeu. Supravieţuise doi ani în Marină şi se întorsese acasă la o femeie care-l iubise destul ca să-i devină soţie. În regulă, poate că ea nu fusese tocmai Lassie ţinută în pripoane ca un prieten credincios, dar asta s-a întâmplat mai târziu. Pentru un timp, ei păruseră destul de fericiţi. El împrumutase ceva bani de la socrul său, începuse să închirieze terenuri în Queens, lângă Kissena Park, şi îşi folosise talentele de mecanic pe care şi le ascuţise în armată la întreţinerea şi repararea automobilelor. S-a dovedit că era chiar mai bun decât crezuse şi erau întotdeauna destule treburi să-l ţină ocupat, aşa că după câţiva ani angajase un mic tip scandinav cu păr zbârlit şi cu atitudinea unui câine vagabond ca să-i fie de ajutor. Treizeci de ani mai târziu, Arno încă era cu el şi încă avea atitudinea unui câine vagabond, chiar dacă era unul pe care-l dureau gingiile şi care nu mai putea să alerge după femele cu aceeaşi forţă pe care o arătase odinioară.

Vietnam: Willie nu se întorsese înspăimântat din stagiul său în Nam, nici fizic, nici psihologic sau, cel puţin, nu într-atât cât să poată spune. Aterizase în martie 1965, făcând parte din Divizia a Treia a Marinei care avea misiunea de a crea enclave pentru împrejmuirea pistelor de aterizare esenţiale. Willie ajunse în Chu Lai, la nouăzeci de kilometri sud de Da Nang, unde membrii Sea Bees[13] construiseră o pistă din aluminiu de circa 1,5 kilometri în douăzeci şi trei de zile printre cactuşi şi nisipuri mişcătoare. Încă mai considera asta una din cele mai grozave munci de inginer, executate sub presiunea timpului de genişti pe care o văzuse Willie vreodată.

Abia împlinise nouăsprezece ani când s-a înrolat. Nici măcar n-a mai aşteptat să fie găsit de serviciul de recrutare. Bătrânul său, care venise aici prin anii ’20 şi fusese el însuşi în serviciul militar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, îi spusese că datora ceva ţării sale, iar Willie nu i-a pus la îndoială părerea. Până când s-a

13 Operaţiune militară având ca misiune detonarea resturilor de rachete lan¬sate (n. tr.)

întors acasă, prietenii tatălui său sfărâmau capete pe Wall Street şi peste tot în Washington Square Park, învăţându-i pe pletoşi câte ceva despre patriotism. Willie nici nu i-a susţinut, dar nici nu a fost împotrivă. El îşi făcuse datoria, dar putea înţelege de ce alţi copii s-ar putea să nu-i urmeze paşii. Era o problemă a conştiinţei lor, nu a lui. Câţiva dintre amicii săi fuseseră şi ei în armată şi se întorseseră acasă mai mult sau mai puţin întregi. Unul dintre ei îşi pierduse un braţ de la o grenadă ascunsă într-o pâine, dar ar fi putut pierde mult mai mult.

Un altul a venit înapoi fără laba piciorului stâng. Călcase pe o capcană pentru urşi, şi fălcile acesteia se închiseseră deodată deasupra gleznei. Lucrul amuzant în legătură cu acele capcane pentru urşi – amuzant dacă nu aveai piciorul prins în una – era că ei aveau nevoie de o cheie ca să le deschidă, iar cheile pentru capcana de urs nu erau genul de lucruri pe care chiar se întâmplă să le ai în raniţă. Capcana însăşi era legată cu un lanţ de o bucată de beton îngropată adânc în pământ, astfel că singura cale de a-l scoate pe soldatul rănit în siguranţă era să dezgropi întregul dispozitiv, adesea sub focul inamic şi apoi să-l transporţi înapoi în tabără, unde aştepta un doctor, împreună cu doi bărbaţi înarmaţi cu bomfaiere şi cu arzătoare de tăiere.

Amândoi acei bărbaţi erau morţi acum. Muriseră tineri. Willie fusese de faţă la înmormântările lor. Ei erau morţi, dar el era încă aici.

Şaizeci de ani, treizeci şi patru dintre ei în aceeaşi afacere, cei mai mulţi în aceeaşi clădire. Numai o singură dată fusese ameninţată siguranţa existenţei sale postmilitare. S-a întâmplat în timpul divorţului, când soţia lui căutase să obţină jumătate din tot ceea ce deţinea el, iar el se văzuse confruntat cu posibilitatea de a fi obligat să-şi vândă dragul său atelier auto pentru a face faţă pretenţiilor ei. El avea destul de lucru cu un aflux constant de reparaţii, dar în bancă nu prea erau bani şi nici cea mai mare parte din Queens nu fusese ceea ce era acum. În plus, nu exista nici o schimbare la nivelul claselor sociale,

nici bărbaţi sau femei celibatari care să conducă automobile scumpe şi care să ştie cum să-şi întreţină propria maşină. Oamenii mergeau cu maşinile lor până ce roţile se desprindeau, apoi veneau la Willie căutând să le facă să meargă alte trei, şase, nouă luni, doar până ce se ameliorau lucrurile, până când ar fi existat bani pe care să-şi fi permis să-i cheltuiască. Erau poliţişti împuşcaţi pe străzi şi lupte pentru supremaţia zonelor de influenţă şi bani pentru protecţie care să fie predaţi mai departe şi el le plătea în natură, executând reparaţii gratuit, nepunând întrebări când cineva solicita o lucrare rapidă de vopsitorie pentru o maşină atât de suspectă, că semăna cu o bombă cu ceas.

Elmhurst şi Jackson Heights deveniră Little Colombia[14], iar Queens[15] era principalul punct de intrare în Statele Unite pentru transporturile de cocaină, banii spălaţi prin afacerile cu cecuri şi încasări şi agenţiile de turism. În cartierul lui Willie mureau columbieni zilnic. Îi cunoscuse chiar pe doi dintre aceştia, inclusiv pe Pedro Méndez, care participase la o campanie pentru Cesar Trujillo, preşedintele care susţinea lupta împotriva drogurilor şi care încasase trei gloanţe în cap, piept şi în spate pentru eforturile sale. Willie făcuse revizia maşinii lui Pedro cu o săptămână înainte de moartea acestuia. Era un alt oraş atunci, aproape de nerecunoscut faţă de cel care era astăzi.

Să nu uităm însă că Queens fusese întotdeauna altfel. Nu era ca Brooklyn sau ca Bronx[16]. Era cu totul diferit. Se extindea. Oamenii nu scriau cărţi prea afectuoase despre el. Nu avea un Pete Hamill care să facă din el un mit. „Undeva în Queens”: dacă Willie ar fi avut un dolar pentru fiecare dată când auzise pe cineva folosind această expresie, ar fi fost un om bogat. Pentru cei care trăiau în afara oraşului, pretutindeni în interior era doar „undeva în

14 Cartier newyorkez (n. tr.)

15 *Idem*

16 *Ibidem*

Queens”. Pentru ei, Queens era ca oceanul: mare şi imposibil de cunoscut şi, dacă aruncai ceva în el, se pierdea, şi pierdut rămânea.

Şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, Willie iubise aproape fiecare minut din viaţa sa acolo. Apoi soţia sa încercase să i-o răpească şi chiar cu tot cu Arno, adăugând la fond banii pe care el îi economisise, tot nu era destul ca să o plătească. Iar ca să pună capac tuturor, proprietarul scosese clădirea la vânzare, aşa încât, chiar dacă Willie ar fi reuşit să satisfacă cererile nevestei sale, nu era încă sigur că va mai avea o afacere odată ce imobilele ar fi fost vândute. Fusese lăsat patruzeci şi opt de ore ca să ia o hotărâre, patruzeci şi opt de ore ca să şteargă aproape douăzeci de ani de efort şi loialitate (se gândea la atelierul de reparaţii auto, nu la căsnicie), când un bărbat înalt de culoare, îmbrăcat într-un costum scump şi un palton negru şi lung sosi la uşa micului birou în care Willie încerca şi de obicei nu reuşea să nu piardă şirul documentelor sale, şi-i oferi o cale de ieşire.

Bărbatul ciocăni încetişor în geam. Willie ridică ochii şi-l întrebă ce putea face pentru el. Bărbatul închise uşa după el şi ceva se încordă în stomacul lui Willie. O fi fost el mecanic în armată, dar învăţase cum să tragă cu arma şi trebuise să o folosească de mai multe ori, deşi din câte ştia el nu reuşise niciodată să omoare pe cineva cu ea, în special fiindcă de fapt nu încercase. De cele mai multe ori, făcuse tot posibilul să nu-i fie zburaţi creierii. El voia să repare lucruri, nu să le distrugă, nu conta dacă erau jeepuri, elicoptere sau fiinţe omeneşti. Rând pe rând, fusese înconjurat de alţi oameni care erau ca el şi de câţiva care nu erau, genul care erau pregătiţi şi capabili să ucidă dacă li se impunea. Erau cei care făceau acest lucru fără nici o tragere de inimă sau pragmatic şi existau câţiva care erau psihopaţi de rând, cărora le plăcea ceea ce făceau şi isprăveau repede cu măcelul la care îşi dădeau frâu liber mâniei. Şi apoi existau aceia – şi i-ar fi putut număra pe degete – care erau talente înnăscute, care ucideau cu sânge rece şi fără remuşcări, care căpătau satisfacţie prin

practicarea unei abilităţi cu care ei se născuseră. Aceştia aveau ceva ascuns şi calm înlăuntrul lor, ceva ce nu putea fi atins, dar Willie bănuia adesea că lucrul din interiorul lor era găunos şi conţinea o furtună violentă la care fiecare dintre ei învăţase să se adapteze sau refuzau să recunoască, precum marele cadru de protecţie ce adăposteşte un reactor nuclear. Willie încercase să stea departe de astfel de oameni, dar acum simţi că, din nou, se afla în prezenţa unuia dintre ei.

Era întuneric afară, şi Arno tocmai plecase acasă. Voise să rămână cu Willie, ştiind că, dacă lucrurile nu s-ar rezolva, mâine ar fi ultima lor zi la atelier şi nu voise să piardă nici un minut care ar fi putut fi irosit altfel în împrejurările date, dar Willie îl trimisese în drumul său ca să poată fi singur. El a înţeles nevoia lui Arno de a fi acolo pentru că o simţea el însuşi, dar aceasta era încă afacerea lui, locul lui. În noaptea aceasta, el avea să doarmă acolo înconjurat de priveliştile şi mirosurile care însemnau pentru el cel mai mult pe lume. Nu-şi putea imagina o viaţă fără aceste lucruri. Poate, se gândea el, ar putea găsi ceva de lucru într-un atelier de reparat caroserii în altă parte, deşi i-ar fi greu să trudească pentru altcineva după atâţia ani ca propriul lui şef. În timp, ar putea chiar să se lanseze din nou în alte afaceri, cu imobiliare, dacă ar putea strânge destui bani. Banca de la care primise credit fusese înţelegătoare cu privire la situaţia sa, dar în cele din urmă de prea puţin folos. El era un bărbat aflat în chinurile crunte ale unui dureros şi potenţial distrugător divorţ, cu o afacere (în curând, o jumătate de afacere şi asta nu mai era deloc o afacere) care era profitabilă, dar nu destul de profitabilă şi un astfel de om nu era vrednic de timpul sau de banii băncii.

Acum singurătatea sa fusese tulburată de vizitator şi la durerea lui Willie se adăugase un puternic sentiment secundar de disconfort. Willie ar fi putut jura că închisese uşa după Arno când acesta plecase, dar ori nu o făcuse cum trebuie, ori acesta era un individ care nu lăsa problema măruntă a unei usi zăvorâte să stea în calea

acţiunilor sale.

— Îmi pare rău, am închis, spuse Willie.

— Înţeleg, spuse bărbatul. Numele meu este Louis.

Acesta întinse o mână. Willie, care nu era niciodată mai nepoliticos decât era necesar, i-o strânse.

— Ascultă, sunt bucuros să te cunosc, dar asta nu schimbă nimic, spuse Willie. Am închis. Şi-aş spune să vii în altă zi, dar am de lucru până peste cap doar ca să termin cu ce am acolo şi nici măcar nu sunt sigur dacă voi mai fi încă aici odată ce apune mâine soarele.

— Înţeleg, spuse Louis. Am auzit că ai avut necazuri. Pot să îţi fiu de folos.

Willie se zbârli. Crezu că ştie ce avea să urmeze. Văzuse prea mulţi cămătari săritori, rechini, aşa că nu era atât de prost încât să-şi vâre singur capul între fălcile lor. Soţia lui era pe punctul de a-i lua jumătate din tot ce avea. Acest tip încerca să ia ce rămânea.

— Nu ştiu ce ai auzit tu, răspunse Willie, şi nici nu-mi pasă. Pot să îmi rezolv singur problemele. Acum, dacă nu te superi, aveam ceva de făcut.

Vru să-i întoarcă spatele bărbatului într-un gest de concediere, dar în ciuda bravadei sale simţea că singurul lucru mai rău decât a se înfrunta cu vizitatorul ar fi să nu se înfrunte cu el. Nu-i întorceai spatele unui asemenea om şi asta nu numai pentru că puteai sfârşi cu un cuţit înfipt în el. Era vorba despre prestigiul acestuia, despre calmul său. Dacă era un cămătar, atunci nu era unul tipic. S-ar putea ca Willie să nu fi fost de acord din când în când cu unii dintre clienţii săi (şi desigur cu Arno) referitor la cât de multă grosolănie era potrivită în decursul afacerilor cotidiene ale unei persoane, dar nu voia să-l contrazică pe acest bărbat, nu şi dacă putea evita acest lucru. Îi va vorbi politicos şi va scăpa de el. Ar putea fi o sarcină grea, dar Willie s-ar descurca să o ducă la bun sfârșit.

— Ai să pierzi locul ăsta, spuse Louis. Nu vreau să se întâmple asta.

Willie oftă. Conversaţia, se părea, nu ajunsese la un

final.

— Ce înseamnă pentru tine dacă accept? întrebă el.

— Numeşte-mă un bun samaritean. Îmi fac griji pentru cartier.

— Atunci, candidează pentru funcţia de primar. O să votez pentru tine.

Bărbatul zâmbi.

— Prefer să nu atrag atenţia.

Willie îl fixă cu privirea.

— Cred şi eu.

— Voi investi în afacerea ta. Îţi voi da exact cincizeci la sută din cât valorează. În schimb, îmi vei plăti un dolar pe an ca dobândă la împrumut până ce va fi achitat.

Willie rămase cu gura căscată. Tipul ăsta ori era cel mai prost cămătar de pe planetă, ori exista vreun câştig în tranzacţie destul de mare ca să-l rupă pe Willie în două.

— Un dolar pe an, spuse el odată ce reuşi să-şi închidă din nou gura.

— Ştiu, nu ajung uşor la o înţelegere. Să-ţi spun cum facem, te voi lăsa să te gândeşti la asta peste noapte. Aud că nevasta ta ţi-a dat patruzeci şi opt de ore ca să iei o hotărâre, şi jumătate din ele deja s-au scurs. Eu nu sunt chiar atât de rezonabil.

— Nimeni nu a mai numit-o pe nevastă-mea rezonabilă până acum, spuse Willie.

— Pare o persoană deosebită, spuse Louis.

Expresia sa era de o indiferenţă studiată.

— Era, spuse Willie. Nu prea mai e.

Louis îi înmână lui Willie o carte de vizită. Pe ea era un număr de telefon şi imaginea unui şarpe care era strivit sub picior de un înger înaripat şi nimic altceva.

— Nu e nici un nume pe cartea de vizită, spuse Willie.

— Nu, nu este.

— Nu face două parale o carte de vizită care nu are trecut pe ea nici o afacere. Trebuie să-ţi fie greu să câştigi o pâine.

— Ai putea crede asta, nu-i aşa?

— Cu ce te ocupi, omori şerpi?

Şi cuvintele abia ce ieşiră din gura lui Willie, că le şi regretă, mintea sa pronunţând un mut „la naiba”, când îşi dădu seama că îl luase gura pe dinainte.

— Într-un fel. Mă ocup cu combaterea dăunătorilor.

— Combaterea dăunătorilor. Corect.

Bărbatul întinse mâna încă o dată într-un gest de rămas-bun. Aproape năuc, Willie i-o strânse.

— Louis? întrebă Willie. Asta-i tot, doar Louis?

— Doar Louis, spuse bărbatul. O, şi începând de astăzi eu sunt noul tău proprietar.

Şi aşa începuse totul.

Willie se spălă cu apă pe faţă. Afară auzi râsete şi o voce care părea a lui Ar no dându-şi cu părerea despre Mets[17], o perspectivă complet negativă care părea să conţină doar cuvântul „Mets” şi evident o infinită gamă de variante ale următorului cuvânt la care Arno, care se mândrea cu rafinamentul său atunci când nu era la cea de-a patra votcă dublă, prefera să facă aluzie ca la „copulativ”. Arno era amuzant în felul acesta. În ciuda faptului că arăta ca un şobolan bătrân, el cunoştea mai multe cuvinte decât Websterul[18].

Willie fusese în apartamentul lui Arno doar o singură dată şi aproape că îşi spărsese ţeasta când un morman de cărţi se răsturnase în capul său. Fiecare spaţiu disponibil părea să fie ocupat de ziare, cărţi şi de piesele auto ocazionale. În acele rare ocazii când Arno întârzia la lucru, Willie era chinuit de imaginea acestuia zăcând sub un întreg morman de enciclopedii din anii ’50 sau scoţând mult fum ca o bucată de peşte pus la afumat sub straturi suprapuse de hârtie de ziar arzând mocnit. Ei bine, poate „chinuit” era prea mult spus. „Cam neliniştit” ar fi putut fi

17 Echipă de baseball din Queens, New York (n. tr.)

18 Dicţionar explicativ al limbii engleze (n. tr.)

mai aproape de adevăr.

Cineva scrisese cu ruj în colţul din dreapta-jos al oglinzii: „Jake este o târfă masculină”. Willie spera ca vinovatul să fie o femeie, deşi homosexualitatea nu-l mai deranja acum atât de mult. „Iubeşte şi lasă-te iubit”, acesta era motoul său. Oricum, acel domn de culoare care-i salvase afacerea (şi, să recunoaştem, viaţa, pentru că el avusese întotdeauna o slăbiciune pentru băutură şi până la momentul când divorţul atinsese punctul său imoral cel mai de jos golea câte o sticlă de Four Roses[19] pe zi şi poţi să spui ce vrei despre Four Roses, dar nu că e slab) avea un partener pe nume Angel şi, din moment ce nu era ca şi cum se auzeau clopote de nuntă la orizont sau un anunţ în ediţia de duminică a ziarului *New York Times*, ei erau cam cel mai apropiat cuplu pe care Willie îl întâlnise vreodată.

„Un cuplu care omoară împreună rămâne împreună”, aşa apreciase odată Arno, iar Willie se uitase instinctiv peste umăr în liniştea atelierului, aşteptând dintr-o clipă în alta să vadă o figură întunecată conturându-se groaznic deasupra lui, una mai mică lângă el arătând la fel de nemulţumită. Nu îl supăra faptul că îl speriaseră sau nu chiar atât de mult – acel sentiment dispăruse cu mult timp în urmă sau aşa îi plăcea să-şi spună –, dar ura să-şi imagineze că sentimentele lor ar putea fi rănite. Îi spusese atât de multe lui Arno, iar Arno îşi ceruse scuze şi nu mai scosese de atunci nici o declaraţie asemănătoare, dar câteodată Willie se întreba dacă Arno fusese chiar atât de departe de adevăr, ţinând seama de toate.

Uşa de la toaleta bărbaţilor se deschise. Capul lui Arno se ivi pe neaşteptate prin deschizătură.

— Ce naiba faci? întrebă el.

— Mă spăl pe mâini.

— Ei bine, grăbeşte-te! Te aşteaptă o petrecere aici.

Arno se opri cum văzu scrisul de pe oglindă.

— Cine-i Jake? întrebă el. Hei, tu ai scris asta?

Se feri tocmai la timp pentru a evita să fie lovit de un

19 Marcă de whisky (n. tr.)

sul de prosoape de hârtie stratificată şi apoi Willie Brew, de şaizeci de ani şi câteodată asociatul a doi dintre cei mai periculoşi bărbaţi din oraş, ieşi ca să ia parte la petrecerea zilei sale de naştere.

CAPITOLUL 3

Interiorul localului lui Nate era slab luminat. Era întotdeauna astfel. Chiar şi vara, când valuri de lumină solară stridentă aprindeau ferestrele, razele păreau că se topesc pe sticlă şi că picură apoi ca mierea de-a lungul geamurilor, forţa lor pierea ca şi cum acestea, ca şi clienţii din local, sorbiseră, în trecerea de dincolo spre interior, doar un pic prea mult alcool ca să mai fie bune de ceva pentru restul zilei. Cu excepţia unei suprafeţe de un metru pătrat şi de uşile duble, nici o parte din localul lui Nate nu văzuse lumină naturală nefiltrată de mai bine de jumătate de secol.

Şi totuşi, localul lui Nate nu era un loc întunecat. Lumini albe de basm înfrumuseţau barul în tot timpul anului şi fiecare masă era luminată de câte o lumânare într-o lampă de sticlă aşezată pe un vas de fier. Vasele erau fixate de lemnul meselor cu şuruburi de câţiva centimetri. (Nate nu era prost), dar lumânările erau scrupulos verificate şi imediat ce începeau să pâlpâie erau înlocuite de o chelneriţă sau, în serile liniştite, de Nate în persoană, care era mic, sexagenar şi urecheat, şi se spunea că odată muşcase un bărbat de nas până i-l rupsese într-o bătaie dintr-un bar în Baja pe când era în Marină. Nimeni nu-l întrebase vreodată pe Nate dacă era adevărat pentru că el obişnuia să stea de vorbă bucuros cu oricine despre scorurile meciurilor, despre idioţii care conduceau New Yorkul şi mediul rural al cărui teritoriu era ocupat de oraş şi de bunăstarea generală a prietenilor şi a familiei, dar, de îndată ce cineva încerca să devină mai familiar cu el, Nate se abătea de la subiect ca să cureţe geamurile sau să verifice masa ori să mai aducă lumânări, iar individul imprudent care îl insultase în mod necugetat era lăsat să aştepte să-şi facă din nou plinul şi să-şi regrete lipsa de

tact. Localul lui Nate nu era genul *acela* de loc, aşa cum lui Nate îi plăcea să sublinieze, deşi nimeni nu reuşise vreodată să-l determine să spună cu precizie ce fel de loc era localul său. Lui Nate îi plăcea aşa cum era şi aşa le plăcea şi oamenilor care îi frecventau barul.

Localul lui Nate, ca şi proprietarul lui, era o relicvă din alte vremuri, pe când această parte din Queens era predominant irlandeză, înainte ca indienii şi afganii, şi mexicanii, şi columbienii să fi început să o tranşeze în micile lor enclave. Nate nu era irlandez şi nici barul său nu era: chiar de ziua Sf. Patrick, Nate nu se apuca să schimbe luminile sale albe feerice cu unele verzi sau să schiţeze trifoi pe spuma din berea clienţilor săi. Nu, era mai degrabă vorba despre o anumită stare de spirit, o anumită atitudine. Înconjurat de mirosuri străine şi accente ciudate, într-un oraş aflat în permanentă schimbare, localul lui Nate reprezenta trăinicia. Era un bar din lumea veche. Veneai aici să bei şi să mănânci bine, mâncare simplă care nu ţinea cont de capriciile alimentare sau de colesterol. Te purtai cuviincios. Dacă foloseai un limbaj trivial, vorbeai mai încet, în special dacă erau doamne de faţă. Îţi achitai nota de plată la sfârşitul nopţii şi lăsai un bacşiş corespunzător. Scaunele erau confortabile, toaletele, cu excepţia lucrărilor de graffiti ocazionale, erau curate, şi mâna cu care turna Nate nu era nici prea grea, nici prea uşoară. El prepara cocteiluri bune, dar nu făcea shootere[20]. Cine voia din astea putea să se ducă la Hooters', aşa cum le spunea odată unor copii de colegiu, care făcuseră greşeala să ceară o tavă cu Dive Bombers[21]. De fapt, aşa cum Nate a spus mai târziu, odată ce le aruncase fundurile afară, pentru început, prima lor greşeală a fost să intre în barul său. Lui Nate nu-i plăceau copiii de la colegiu, ceea ce nu însemna că nu era mândru de băieţii de prin partea locului care ajunseseră bine

20 Un shooter/shot e o băutură obţinută dintr-un amestec de 30 ml până la 120 ml de una sau mai multe băuturi alcoolice, servit de obicei din pahare obişnuite, (n. tr.)

21 Nume de cocteil în engleză, în original (n. tr.)

continuându-şi studiile. El îi cunoştea pe părinţii şi pe bunicii lor. Ei nu erau „puştii de la colegiu”. Ei erau puştii lui şi erau oricând bineveniţi în barul său, chiar dacă el tot nu i-ar servi cu shootere, nici dacă acele băuturi ar fi urmat să-i vindece de cancer. Un bărbat trebuia să aibă anumite standarde.

Barul nu avea un separeu, dar existau patru mese în spate, care erau separate de restul incintei de un perete de lemn ce avea inserate trei ochiuri de geam din sticlă mată şi acolo avea loc petrecerea de aniversare a şaizeci de ani a lui Willie Brew. Pe drept cuvânt, petrecerea se întinsese puţin pe măsură ce se însera. Exista un nucleu zgomotos de şase sau şapte persoane aşezate în jurul lui Arno, apoi o a doua masă de patru sau cinci, care era mai liniştită, îmblânzită de Jameson şi de firea blândă a celor adunaţi acolo. O a treia masă era ocupată de diferite soţii şi prietene, lucru cu care Willie nu fusese iniţial de acord. Willie crezuse că asta urma să fie o noapte doar a bărbaţilor, dar socotea că, ţinând cont de împrejurări, putea să-şi permită să fie îngăduitor atâta timp cât oaspeţii de sex feminin petreceau între ei în limite rezonabile. De fapt, credea că în sinea lui era puţin flatat că veniseră.

Willie era morocănos şi nu era câtuşi de puţin frumos. De când îl părăsise soţia, singurele femele cu care îi plăcuse să aibă un contact fizic adevărat erau de metal şi aveau faruri acolo unde ar fi trebuit să fie sânii lor şi aproape că uitase cât de bine era să fii îmbrăţişat de o femeie şi sufocat de parfum şi de săruturi. Se înroşise până la glezne când o serie din cele care ar putea fi numite în general „femei de o anumită vârstă”, fie singure, fie în perechi, îi reamintiră de farmecele sexului frumos împingându-se ferm cu aşa-zisele farmece în trupul lui Willie. Unul dintre motivele pentru care se îndreptase către toaleta bărbaţilor era să-şi şteargă urmele de ruj de pe obraji şi gură astfel încât să nu mai arate, aşa cum spusese Arno, ca un Cupidon supraponderal, făcând publicitate modului în care un sărac sărbătoreşte ziua îndrăgostiţilor.

Acum, aşa cum stătea la uşa toaletei, măsura cu privirea diferitele feţe, de parcă le vedea din nou. Primul lucru care-l frapa era faptul că el cunoştea o mulţime de oameni cu antecedente penale. Era Groucho, expertul în pornirea maşinilor fără cheie, care ar fi putut ajunge un mecanic bun dacă ar fi putut cineva să aibă încredere în el că nu saltă şi apoi vinde maşinile la care se presupunea că lucrează. Lângă el stătea Tommy Q, care era cel mai indiscret bărbat pe care-l întâlnise Willie vreodată, un individ în mod clar născut fără un filtru între gura şi creierul său. Tommy Q, un furnizor de filme, muzică şi software piratate, era aşa un pirat încât ar fi trebuit să poarte în joacă un petic peste ochi şi să aibă un papagal pe umăr. Willie cumpărase odată de la Tommy, într-un moment de nebunie, un film piratat, a cărui coloană sonoră consta aproape în întregime în sunetele cuiva care ronţăia zgomotos floricele de porumb şi ale unui cuplu care făcea sex în apropiere sau se străduia să facă pe cât se putea într-un cinematograf aglomerat. De fapt, se gândi Willie, asta fusese aproape acelaşi lucru cu experienţa concretă de a vedea un film în New York într-o vineri seara, acesta fiind tocmai motivul pentru care Willie nu se ducea la film. Împachetat stângaci, omagiul lui Tommy Q, pentru aniversarea lui Willie era aşezat în vârful grămezii de cadouri într-un colţ. Arăta suspect, se gândi Willie, ca o colecţie de DVD-uri piratate.

Şi apoi mai erau cei care ar fi trebuit să fie acolo, dar, din diverse multe motive, nu erau. Ed Sicriul ispăşea doi până la cinci ani în Snake River în Oregon pentru profanarea unui cadavru. Willie nu era sigur care fusese exact formularea acuzaţiei şi, ca să fie cinstit, nici nu dorea să ştie. Willie nu era genul de om care să judece înclinaţiile sexuale ale altora şi o persoană goală-puşcă descoperită într-o poziţie de intimitate cu o altă persoană în pielea goală nu-l deranja câtuşi de puţin, dar când una dintre persoanele în pielea goală nu plesnea de sănătate, atunci asta era cel puţin dubios. Willie considerase întotdeauna că Ed Sicriul avea ceva care îţi dădea fiori.

Era greu să te simţi cu desăvârşire liniştit în preajma unui om care încercase să-şi câştige traiul din furtul cadavrelor şi păstrarea lor pentru răscumpărare. Willie presupusese că Ed Sicriul păstra cadavrele undeva într-un congelator până ce răscumpărarea era plătită, şi nu în patul lui.

Între timp, Jay, care obişnuia să lucreze cu jumătate de normă pentru Willie şi care era cel mai priceput om la transmisii auto pe care-l întâlnise Willie vreodată, murise cu cinci ani în urmă. Făcuse un atac de inimă în somn, iar Willie se gândi că acesta nu era un mod atât de rău de a muri. Totuşi, Jay îi lipsea. Bătrânul fusese un munte de decenţă şi bun-simţ, calităţi care le lipseau din păcate celorlalţi indivizi adunaţi la barul lui Nate în noaptea aceea. Bătrân? Willie clătină din cap cu tristeţe. Nostim era faptul că Jay i se păruse întotdeauna bătrân, dar acum Willie avea doar cu cinci ani mai puţin decât avea Jay când a murit.

Privirea sa insistentă trecu mai departe, zăbovind scurt asupra femeilor (dintre care unele, trebuia să admită, erau destul de atrăgătoare acum că berea consumată le atenuase contururile); trecu la bar pe lângă Nate, care făcea în silă nişte cocteiluri complicate pentru o pereche purtând costume; aruncă apoi câte o privire la feţele străinilor, bărbaţi şi femei acoperiţi ca într-un cocon în confortabilul crepuscul de seară, trăsăturile lor radiind în lumina lumânărilor. Fiind aşezat unde era, pe jumătate ascuns de umbre, Willie se simţi pentru o clipă separat de tot ce se întâmpla, o fantomă la propriul banchet şi îşi dădu seama că-i place această senzaţie.

O măsuţă fusese aranjată ca bufet, dar acum numai resturile împrăştiate de pui prăjit, friptură de vită cu sos şi chili se mai aflau pe ea, împreună cu un tort dărâmat. Într-un colţ în dreapta mesei, aşezaţi separat de ceilalţi, erau trei bărbaţi. Unul dintre ei era Louis, mai cherchelit acum decât fusese în prima zi când se cunoscuseră şi care părea să intimideze mai puţin, dar asta era doar o consecinţă a anilor de când îl cunoştea Willie. Louis obişnuia într-adevăr să-i intimideze pe cei care nu îl cunoşteau prea

bine. La dreapta lui Louis stătea Angel, cu aproape treizeci de centimetri mai scund decât partenerul său. Se pregătise pentru acea noapte, ceea ce însemna doar că arăta în mare mai puţin neglijent decât de obicei. Drace, se bărbierise chiar! Îl făcea să arate mai tânăr. Willie Brew cunoştea puţin din trecutul lui Angel, mai mult bănuia. El era un bun cunoscător al oamenilor, mai bun decât era socotit a fi. Willie întâlnise odată un tip care-l cunoscuse pe tatăl lui Angel, despre care spunea că un ticălos mai mare nici că exista pe faţa pământului. El insinua un misterios abuz, exploatarea băiatului pentru bani, pentru băutură şi câteodată doar pentru amuzament. Willie păstrase aceste lucruri doar pentru el, dar în parte acestea justificau existenţa unei atât de grozave legături între Angel şi Louis. Chiar dacă nu ştia nimic despre educaţia lui Louis, simţea că amândoi erau nişte bărbaţi care suferiseră prea mult în copilărie şi că fiecare dintre ei găsise propriul ecou în celălalt.

Dar era cel de-al treilea bărbat care îl îngrijora cu adevărat pe Willie. Angel şi Louis, parteneri tăcuţi în afacerea lui, erau în felul lor o enigmă mai mică decât însoţitorul lor. Ei nu-l făceau pe Willie să simtă că în prezenţa lor lumea era în pericol să se îndrepte spre haos, că aici era un lucru imposibil de cunoscut, de-a dreptul extraterestru. Prin contrast acesta era efectul pe care ei îl aveau asupra lui. El îl respecta pe cel de-al treilea bărbat, chiar îl simpatiza, dar era ceva cu el... Care era cuvântul pe care-l folosise Arno? „Eteric”. Willie fusese nevoit să-i caute sensul mai târziu. Nu era chiar atât de exact, dar era aproape. „Nepământesc”, poate. Ori de câte ori Willie îşi petrecea timpul cu dânsul, îşi aducea aminte de biserici şi de tămâie, de predici pline de ameninţarea cu focul iadului şi osânda veşnică, amintiri din copilăria sa ca băiat de altar. Nu avea nici un sens, dar acolo era. Ducea cu el un strop de întuneric. Într-un fel sau altul, el îi amintea lui Willie de bărbaţi pe care-i cunoscuse în Vietnam, cei care trăiseră o experienţă care-i lăsase fundamental schimbaţi de ceea ce văzuseră şi făcuseră, aşa că până şi în

conversaţiile obişnuite aveai senzaţia că o parte din ei era separată de ceea ce se întâmpla în jurul lor, că aceasta aparţinea altui loc unde era întotdeauna întuneric şi unde siluete zărite cu coada ochiului şuşoteau în întuneric.

Era, de asemenea, periculos acest bărbat, tot atât de ameninţător ca şi cei doi de lângă el, deşi a fi letali era parte din firea lor, iar ei se acomodaseră cu ea, el îi ţinea piept. Fusese poliţist odată, apoi soţia şi fetiţa lui fuseseră ucise, şi ucise urât. El îl descoperise totuşi pe cel care o făcuse, îl găsise şi terminase cu el. Terminase şi cu alţii de atunci, bărbaţi şi femei, depravaţi şi corupţi, judecând după ce auzise Willie, iar Angel şi Louis îl ajutaseră. Procedând aşa, ei toţi avuseseră de suferit. Existaseră durere, răniri, frământări. Louis avea mâna stângă vătămată, oasele sfărâmate de un glonţ. Angel petrecuse luni de zile în spital suportând câteva grefe la spate, şi experienţa îl golise de o parte din viaţă. Avea să moară mai devreme din cauza asta, Willie era sigur de asta. Al treilea bărbat îşi pierduse nu de mult autorizaţia de detectiv particular, iar lucrurile tot nu mergeau bine cu prietena lui şi probabil nu aveau să meargă niciodată, aşa că nu-şi vedea fetiţa nou-născută atât de des cât i-ar fi plăcut. Din câte auzise Willie în ultimul timp, el lucra ca barman în Portland. Asta nu avea să continue mult timp, nu cu un astfel de om. Atrăgea necazurile ca un magnet, iar cei care veneau la el pentru ajutor i le amplificau.

În societate, Willie îl numea Charlie, iar Arno îl striga Mr. Parker. Odinioară, oamenii îl numeau Bird[22], dar aceasta era o poreclă din perioada armatei, iar Angel îi spusese lui Willie că nu-i plăcea. Dar când nu era prin preajmă, întotdeauna Willie şi Arno se refereau la el ca la „Detectivul”. Ei nu discutau niciodată despre asta, niciodată nu se înţeleseseră că aşa ar trebui să fie numit. Ieşise doar firesc la lumină după un timp. Acesta era modul în care Willie se referea întotdeauna la el: Detectivul, cu D mare. Avea nuanţa potrivită de respect

22 În engleză, pasăre (n. tr.)

pentru el. Respect şi poate doar puţină teamă.

Detectivul nu arăta prea ameninţător, nu la prima vedere. Aici era diferit de Louis care unui observator ocazional i s-ar fi părut ameninţător chiar dacă ar fi fost înconjurat de zâne dansatoare şi de păsărele. Detectivul era cu puţin mai înalt decât media, poate 1,70 m sau pe-acolo. Părul lui era întunecat, aproape negru, cu fire cenuşii în jurul tâmplelor. Avea cicatrici pe bărbie şi lângă ochiul drept. Părea să fie de constituţie medie, dar erau şi muşchi acolo dedesubt. Ochii lui erau albaştri cu nuanţe spre verde, în funcţie de cum bătea lumina. Pupilele sale erau întotdeauna mici şi întunecate. Chiar atunci când părea să fie relaxat aşa cum era acum la petrecerea lui Willie, o parte din el rămânea în gardă, ascunsă, într-o ţesătură atât de deasă încât ochii săi nu permiteau nici unei raze de lumină să pătrundă dincolo.

Era genul de ochi, credea Willie, care îi făcea pe oameni să privească în altă parte. Unor oameni le captai privirea şi probabil le zâmbeai instinctiv pentru că, dacă lucrul acela despre ochi, ferestrele sufletului era adevărat, atunci aceşti oameni erau buni la suflet şi asta se transmitea de la sine tuturor celor întâlniţi. Detectivul era diferit. Nu pentru că nu era un om bun. Willie auzise destule despre el ca să înţeleagă că era genul căruia nu-i plăcea să întoarcă spatele durerii altora, genul care nu-şi putea pune o pernă peste urechi ca să înăbuşe ţipetele străinilor. Acele cicatrici pe care le avea erau semne ale curajului, iar Willie ştia că erau altele ascunse sub hainele sale şi mai multe în interiorul lui, chiar sub piele şi adânc în suflet.

Nu, doar că indiferent de bunătatea care era acolo, aceasta coexista cu furia şi durerea, şi pierderea. Detectivul se lupta împotriva corupţiei acelei bunătăţi de către elementele mai întunecate, dar nu reuşea întotdeauna şi aveai dovada acestei lupte în ochii săi.

— Hei! Era Arno. Ce naiba e cu tine în noaptea asta?

Arăţi de parcă tocmai a sunat IRS[23].

Willie ridică din umeri.

— Cred că e atingerea unei vârste cu un zero în coadă. Te pune pe gânduri.

— Ca şi cum te-ai apuca să-mi faci o cafea dimineaţa şi apoi m-ai întreba cum am dormit?

Willie îl lovi cu pumnul în braţ.

— Nu, cap sec! Gânduri ca atunci când începi să cugeți la anumite chestii, să îţi aduci aminte.

— Ei bine, termină! Asta nu te-a ajutat înainte niciodată şi eşti prea bătrân ca să începi să fii bun la asta acum.

— Da, cred că ai dreptate.

Avea o bere în mână, o bere tare Brooklyn. Abia începuse să o bea. Îi plăcea ideea că exista din nou o fabrică de bere independentă în Williamsburg şi simţea că ar trebui să o sprijine. Era de ajutor faptul că marfa produsă acolo avea gust bun, aşa că nu trebuia să se facă nici un fel de compromisuri.

Aruncă o ultimă privire celor trei bărbaţi din colţ. Angel i-o întoarse şi-şi ridică paharul în cinstea sa. Alături de el, Louis făcu la fel şi Willie îşi ridică sticla drept mulţumire. Un sentiment de cordialitate şi recunoştinţă îl inundă, atât de puternic că-i făcu obrajii să se încingă şi ochii să-i lăcrimeze. Ştia ce făcuseră aceşti bărbaţi în trecut şi ce erau încă în stare să facă acum. Ceva se schimbase în lumea lor, totuşi. Poate era influenţa celui de-al treilea bărbat, dar ei erau băieţii buni, în felul lor. Încercă să-şi aducă aminte ce spusese cineva odată despre ei, ceva despre îngeri.

A, asta era. Ei erau de partea îngerilor, chiar dacă îngerii nu erau absolut siguri că acesta era un lucru bun.

Apoi îşi aminti cine era cel care spusese asta: era al treilea bărbat, Parker. Detectivul. Ca la un semn, Detectivul se întoarse, şi Willie se simţi prins în privirea

23 Internal Revenue Service (IRS) este agenţia guvernamentală a SUA care se ocupă de taxele şi impozitele contribuabililor americani, (n. tr.)

acestuia. Detectivul zâmbi, şi Willie îi întoarse zâmbetul. Chiar dacă făcuse asta, nu putea să scape de senzaţia că Detectivul ştia exact la ce se gândea el.

Willie se cutremură. Minţise când îi spusese lui Arno că ziua lui era cea care îl făcea să se poarte ciudat. Asta era doar o parte, însă nu era întreaga poveste. Nu, în ultimele două zile, Willie avusese sentimentul că ceva nu era în regulă. Nu era ceva concret. Cu o zi înainte, un Chevy[24] Malibu albastru fusese parcat peste drum de atelierul auto, cu doi bărbaţi stând pe scaunele din faţă, şi lui Willie i se păruse că aceştia îl urmăreau, pentru că, atunci când începu să-i studieze cu atenţie, aceştia plecară. Mai târziu, îşi alungase aceste gânduri considerând că e paranoic, dar era sigur că astăzi văzuse din nou maşina, de această dată parcată mai în josul străzii şi aceiaşi doi bărbaţi ocupând locurile din faţă. Se gândi să-i menţioneze apariţiile lui Louis, apoi alungă aceste gânduri. Nu erau nici momentul, nici locul. Poate că se simţea ciudat doar pentru că intra acum în cea de-a şaptea lui decadă. Totuşi, nu putea scăpa complet de convingerea că ceva era puţin cam prea agitat. Era ca atunci când nevasta lui intentase divorţul, şi atelierul era pe punctul de a-i fi luat, certitudinea faptului că apăruse o fisură în existenţa sa, că lumea sa era pe punctul de a fi transformată de ceva din afară, ceva ostil şi periculos.

Şi Willie nu putea să facă nimic pentru a opri acel lucru.

---

24 În engleză, diminutiv al mărcii Chevrolet (n. tr.)

CAPITOLUL 4

Era puţin după ora unu noaptea. Cei mai mulţi dintre petrecăreţi plecaseră acasă, şi numai Arno, Willie şi un bărbat pe nume Happy mai rămăseseră din grupul iniţial. Happy Saul suferise leziuni ale nervilor feţei în copilărie, care-i schimonosiseră gura într-un rânjet permanent. Nimeni nu se aşeza vreodată lângă Happy Saul la o înmormântare. Arăta sinistru. Lucru ieşit din comun – pentru că se întâmpla adesea ca bărbaţii cu porecle precum „Happy" sau „Smiley" să fie indivizi foarte ameninţători şi deprimaţi, genul celor care nu vedeau niciodată o clopotniţă fără să se închipuie împuşcându-i rând pe rând pe toţi martorii cu o puşcă –, Happy Saul era un tip cât se poate de mulţumit şi o companie plăcută. Chiar în acel moment le spunea lui Willie şi lui Arno un banc atât de obscen încât Willie fu sigur că va ajunge direct în iad doar pentru simplul fapt că-l ascultase.

Angel şi Louis erau acum singuri în colţ. Detectivul plecase. De data asta nu mai băuse mult, pentru că trebuia să plece devreme spre Maine în dimineaţa următoare. Înainte de plecare, Willie deschise cadoul pe care-l primise de la Detectiv: era o factură pentru o livrare mai veche de containere, semnată de Henry Ford însuşi, înrămată şi cu poza marelui bărbat deasupra.

— Mă gândeam că ai putea s-o agăţi în atelier, spuse Detectivul, în timp ce Willie se uita lung la fotografie, urmărind cu degetele semnătura de dedesubt.

— O să fac asta, zise Willie. Va sta la loc de cinste în birou. Nu va fi nimic altceva în jurul ei. Era impresionat şi se simţea un pic vinovat. Gândurile sale anterioare despre Detectiv păreau ingrate. Chiar dacă acestea erau adevărate, erau mai mult pentru el decât pentru demonii lui. Strânse mâna Detectivului.

— Mulţumesc, spuse. Pentru asta şi pentru că ai venit aici în noaptea asta.

— N-aş fi pierdut asta. Ne mai vedem, Willie!

— Da, data viitoare.

Willie se întorsese la Arno şi la Happy Saul.

— Un cadou drăguţ, spuse Arno ţinând în mâini fotografia înrămată.

— Da, răspunse Willie.

Era atent la Detectiv, care îşi luă rămas-bun de la Nate şi dispăru în noapte. Chiar dacă Willie era cel puţin beat, era pe faţa lui o expresie pe care Arno nu o mai văzuse niciodată şi care-l îngrijora.

— Da, da, aşa este…

Cei doi bărbaţi stăteau aproape unul de altul, dar nici chiar atât de aproape, braţul lui Louis rezemându-se întâmplător deasupra pe spătarul scaunului partenerului său. Nate nu avea nici o problemă cu relaţia lor. Nici Arno sau Willie, nici măcar Happy Saul nu avea, deşi în caz că Happy Saul ar fi avut vreo problemă, nu ar fi fost nici o cale să o afli fără a-l întreba. Dar nu toată lumea din localul lui Nate era atât de libertină şi, cu toate că Angel şi Louis i s-ar fi opus bucuroşi, apoi ar fi burduşit discret cu pumnii pe oricine ar fi avut nechibzuinţa să pună la îndoială orientările lor sexuale sau orice fel de etalare a afecţiunii lor reciproce pe care ei ar fi fost dispuşi să o arate, ei preferau totuşi să stea pe tuşă şi să evite astfel de conflicte, pe de o parte, pentru că nu voiau să-i creeze probleme lui Nate, dar şi pentru că alte aspecte ale vieţilor lor cereau ca ei să treacă pe cât posibil neobservaţi, în măsura în care un bărbat înalt de culoare înveşmântat într-un strai imaculat, care ar putea face şi un aisberg să transpire într-o zi friguroasă şi un individ mic şi murdar, care atunci când merge pe stradă te face să crezi că lucrătorilor de la salubritate le-a scăpat ceva din gunoi, ar putea să nu atragă atenţia asupra lor. Ei trecuseră la coniac, iar Nate pusese la bătaie cele mai bune pahare de coniac cu acest prilej. Acestea erau destul de mari ca să

adăpostească peştişori aurii. Se auzea muzica în fundal: *Sinatra-Basie*[25], Frank cântând despre dragoste ca despre o capcană dulce. Nate îşi lustruia barul, fredonând mulţumit cântecul. Aşa cum obişnuia de obicei, Nate s-ar fi pregătit să închidă până acum, dar de data asta părea că nu se grăbeşte să dea lumea afară. Era una dintre nopţile acelea,

O noapte în care aveai impresia că ceasurile se opriseră şi că toţi cei dinăuntru sunt protejaţi de necazurile şi pretenţiile lumii. Nate era bucuros să-i mai lase aşa pentru un timp. Era darul său pentru ei.

— Se pare că Willie s-a simţit bine, spuse Louis.

Willie se balansa uşor în scaun, şi ochii săi aveau privirea năucă a unui om care tocmai fusese lovit în cap cu o tigaie.

— Da, zise Angel. Cred că vreo câteva dintre femeile acelea au vrut să-i facă un cadou într-un fel cu totul special. E norocos că mai are hainele pe el.

— Noi avem noroc că mai are hainele pe el.

— Are el ceva. Nu ştiu, arată de parcă nu e în apele lui în noaptea asta.

— E din cauza momentului. Îl face pe om să filozofeze. Îl face să se gândească la moarte.

— E un gând care te binedispune. Am putea să începem o afacere cu felicitări, pe care să scrie chestia asta: „Te felicit cu ocazia morţii tale”.

Îşi trecu degetele uşor pe ceafa lui.

— Şi tu ai fost destul de tăcut în noaptea asta.

— Păi, te plângi când vorbesc prea mult.

— Numai atunci când nu ai nimic de spus.

— Întotdeauna am ceva de spus.

— Chiar asta e problema ta. Trebuie să fii cumpătat. Willie ar putea să scoată tot de la tine. Îşi trecu degetele uşor pe ceafa lui. Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă?

Deşi nu era nimeni în apropiere care să-l poată auzi,

---

25 Un album cu melodiile lui Frank Sinatra, apărut în 1962 (n. tr.)

Angel tot mai aruncă o privire în jur înainte de a vorbi. Nu strică niciodată să fii precaut.

— Am auzit ceva. Ţi-l aminteşti pe William Wilson, cunoscut mai bine ca Billy Boy?

Louis încuviinţă.

— Da, ştiu cine este.

— A fost.

Louis rămase tăcut un moment.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit într-o toaletă din Sweetwater[26], Texas.

— Din cauze naturale?

— Atac de cord. Cauzat de cineva care i-a înfipt un cuţit în el.

— Asta nu-mi place cum sună. Era bun. Era un animal şi un monstru, dar era bun. Greu să te apropii de el cu un cuţit.

— Am auzit zvonuri că sărise calul, că treburile simple le complica prea mult.

— Am auzit şi eu. I-a plăcut întotdeauna să provoace durere. Fusese întotdeauna ceva în neregulă cu Billy Boy. Louis văzuse asta de la început, acesta fiind motivul pentru care hotărâse să nu lucreze cu el, în momentul în care fusese în situaţia de a căuta şi a alege.

— Se pare că cineva a hotărât că se joace prea mult cu focul.

— Ar fi putut fi unul dintre lucrurile astea: un bar, băutură, cineva se hotărăşte să scoată un cuţit, îşi aduce prietenii în ajutor, spuse Louis, dar nu părea prea convins de ce spunea.

Gândea doar cu voce tare, eliminând pe rând posibilităţi pe care le lăsa să zboare libere, precum canarii în mina de cărbuni din mintea sa.

— Ar fi putut fi, doar că locul acela era aproape pustiu când s-a întâmplat şi vorbim aici despre Billy Boy. Îmi amintesc ce mi-ai spus despre el, cel de odinioară. Cel

26 Sweetwater - oraş în districtul Noian, Texas, Statele Unite (n. tr.)

care l-a răpus trebuie să fi fost mult mai mult decât bun.

— Billy începuse să îmbătrânească.

— Era mai tânăr decât tine.

— Nu cu mult, şi eu *ştiu* că îmbătrânesc.

— Şi eu ştiu.

— Că îmbătrâneşti?

— Nu, că tu îmbătrâneşti.

Ochii lui Louis se îngustară pe loc.

— Ţi-am spus vreodată ce amuzant eşti?

— Nu, acum că tot ai pomenit despre asta, nu mi-ai spus niciodată.

— Pentru că nu eşti. Cel puţin acum ştii de ce. Cuţitul a intrat prin faţă sau prin spate?

— Prin faţă.

— S-a scris ceva despre asta?

— Cineva ar fi auzit.

— Se poate ca cineva s-o fi făcut. Tu de unde ai aflat asta?

— Am văzut pe internet. Am dat vreo două telefoane.

Louis învârtea paharul cu coniac în mâini, încălzindu-şi băutura şi simţind aromele care se înălţau din pahar. Era indignat. Ar fi trebuit să i se spună despre Billy Boy, măcar din politeţe. Acesta era cursul firesc al lucrurilor. Erau prea multe semne în trecutul lui ca să permită unor astfel de chestiuni să treacă neremarcate.

— Întotdeauna ţii socoteala celor cu care am lucrat?

— Nu e o slujbă cu program prelungit. Nu au mai rămas mulţi.

— Nu a mai rămas nici unul acum că a murit şi Billy Boy.

— Nu este adevărat.

Louis se gândi un moment.

— Nu, cred că nu.

— Ceea ce mă duce cu gândul la următorul lucru, spuse Angel.

— Continuă.

— Poliţiştii i-au interogat pe toţi cei care erau în bar atunci când l-au găsit. O singură persoană mai rămăsese: un tip mic şi gras într-un costum ieftin, care stătea la bar şi bea whisky de doi bani direct de la dozator şi care nu arăta ca şi cum şi-ar fi putut permite să-şi schimbe izmenele mai des decât o dată la două zile.

Louis luă o înghiţitură de brandy, ţinându-l puţin în gură înainte de a-i da drumul pe gât.

— Nimic altceva?

— Barmanul a spus că i s-a părut că acesta avea câteva cicatrici chiar deasupra gulerului cămăşii, ca şi cum fusese ars mai demult. De asemenea, i s-a părut că a văzut ceva şi la încheietura acestuia de la mâna dreaptă.

— Sunt mulţi oameni cu urme de arsuri.

Louis rosti aceste cuvinte pe un ton neobişnuit. Chiar liniştit, s-ar fi putut spune, asta fără să fi însemnat că în spatele acestui ton nu se ascundea o tulburare profundă.

— Dar nu toţi ar reuşi să-l termine pe Billy Boy cu un cuţit. Crezi că e vorba despre el?

— Un cuţit, rosti Louis gânditor. L-au găsit înfipt în corp?

— Nu. L-a luat cu el când a plecat.

— Nu ar vrea să lase în urmă un cuţit bun. De obicei, folosea pistolul, dar întotdeauna a preferat să-i termine de aproape.

— Dacă este el.

— Dacă este el, repetă Louis ca un ecou.

— A trecut mult de atunci, dacă într-adevăr e vorba despre el. Piciorul drept al lui Louis bătea încet în podea într-un ritm constant.

— A trecut prin multe. Ar fi avut nevoie de mult timp să se refacă, să se vindece. Şi-o fi schimbat din nou înfăţişarea, cum a mai făcut înainte. Şi nu ar ieşi din nou la lumină pentru o treabă obişnuită. Cineva trebuie să fi fost enervat la culme din cauza lui Billy Boy.

— Cu toate astea, nu e vorba numai despre bani aici, nu-i aşa?

— Nu, nu dacă este el.

— Dacă a revenit, Billy Boy ar putea fi doar începutul. Nu cred că ţi-e greu să te hotărăşti să încerci să-l arzi de viu.

— Asta este. Chiar şi în acest caz, el încă va avea de suferit şi nu va mai fi ce a fost.

— A fost însă destul de bun ca să-l omoare pe Billy Boy.

— Dacă este el.

Suna ca o incantaţie repetată la nesfârşit. Poate că asta şi era. Louis ştiuse întotdeauna că Bliss[27] se va întoarce într-o bună zi. Dacă s-ar întâmpla asta, mai că s-ar simţi uşurat. Aşteptarea ar lua sfârşit.

— Asta pentru că el a fost atât de bun de la bun început. Chiar dacă i-ar lipsi ceva, tot ar fi mai bun decât majoritatea. Mai bun decât Billy Boy, cu siguranţă.

— Billy Boy nu e o pierdere.

— Nu, nu este.

— Dar nici să-l ai pe Bliss înapoi printre oameni nu e mai bine.

— Nu.

— Aş cam prefera să fie mort.

Mare parte din asta se întâmplase înainte pe vremea lui Angel, înainte ca acesta să-l întâlnească pe Louis, deşi amândoi îl întâlniseră odată pe Billy Boy, în California. Fusese o întâlnire accidentală la o staţie de benzină, iar Louis şi Billy Boy îşi dăduseră precauţi târcoale unul altuia, ca nişte lupi înainte de luptă. Angel nu se gândise prea mult atunci la Billy Boy ca la o fiinţă omenească, deşi accepta că ar fi putut fi influenţat de ceea ce-i spusese Louis despre acesta. Despre Bliss ştia doar ce-i făcuse acesta lui Louis şi ce primise în schimbul acestei favori. Louis îi povestise despre asta pentru că ştia că nu se

27 În engleză, beatitudine, extaz (n. tr.)

terminase încă.

— Nu va fi mort până ce nu-i va da cineva o mână de ajutor şi nu iese nici un ban din asta. Nici un ban şi nici un câştig.

— Exceptând cazul în care ai şti că are pe listă numele tău.

— Nu cred că trimite avertismente încoace şi-ncolo.

— Bănuiesc că nu.

Angel dădu pe gât jumătate din coniac şi începu să tuşească.

— Dar ştiu c-ai înghiţit-o, omule, spuse Louis. Asta nu-i Alka Seltzer[28].

— O bere ar fi fost mai bună.

— N-ai nici un pic de clasă.

— Numai prin asociere.

Louis se gândi pentru o clipă.

— Ei bine, spuse el, asta e…

Apartamentul pe care-l împărţeau cei doi bărbaţi nu era aşa cum şi l-ar fi imaginat cei care-i cunoşteau pe aceştia doar din întâmplare, dat fiind faptul că erau atât de diferiţi în privinţa codului vestimentar, părerilor despre viaţă şi a comportamentului în general.

Acesta ocupa ultimele două nivele ale unei clădiri cu trei etaje şi subsol, în cea mai îndepărtată zonă de pe Upper West Side[29], unde distanţa dintre bogaţi şi săraci începea să se micşoreze semnificativ. Apartamentul era aranjat cu meticulozitate. Deşi împărţeau acelaşi dormitor, fiecare dintre ei avea camera sa în care să se retragă şi în care să-şi vadă de propriile treburi şi în timp ce camera lui Angel purta semnele clare ale unuia ale cărui abilităţi constau în deschiderea lacătelor şi în slăbirea sistemelor de securitate – rafturi cu manuale, diferite unelte, un banc de lucru acoperit cu componente electrice şi mecanice –, toate erau aşezate într-o ordine care ar fi fost evidentă

28 Marcă de aspirină efervescentă (n. tr.)

29 Cartier newyorkez (n. tr.)

oricărui meşteşugar. Camera lui Louis era mai anostă. Nu erau acolo decât un laptop, un birou şi un scaun. Rafturile erau burduşite cu muzică şi cărţi, muzica înclinând poate surprinzător spre stilul country, cu o întreagă secţiune pentru artiştii de culoare: Dwight Quick, Vicki Vann, Cari Ray şi Cowboy Troy Coleman pentru perioada modernă şi Stoney Edwards pentru perioada anterioară, alături de puţin Charlie Pride, *Modern Sounds în Country and Western* al lui Ray Charles, ceva Bobby Womack şi *From Where I Stand*, un set de CD-uri descriind în detaliu experienţa negrilor în muzica country. Lui Louis i se părea greu de înţeles de ce mulţi alţii din rasa lui nu reuşeau să simtă acest tip de muzică, care vorbea despre sărăcia din mediul rural, despre dragoste, despre deznădejde, despre credinţă şi infidelitate, căci acestea erau experienţe trăite de toţi, fie ei negri sau albi. Tot aşa cum negrii săraci aveau mai multe în comun cu albii săraci decât cu negrii bogaţi, la fel şi acest tip de muzică oferea un mijloc de exprimare celor care înduraseră toate acele traume emoţionale şi toată acea tristeţe pe care o transmitea, fără a ţine seama de culoare. Cu toate acestea, el renunţase să mai facă parte dintr-o minoritate din moment ce era preocupat de această problemă şi, deşi aproape că reuşise să-şi convingă partenerul de valoarea unor lucruri la care s-ar fi putut mai demult referi în bătaie de joc, inclusiv tunsorile regulate şi magazinele de îmbrăcăminte care nu se axau pe lichidări de stocuri, muzică country interpretată de negri de fapt, *orice* fel de muzică country – rămânea unul dintre subiectele neinteresante pentru Angel.

Apartamentul era alcătuit dintr-o bucătărie modernă, folosită destul de rar, care se deschidea într-o sufragerie ce servea drept cameră de luat masa; urma apoi atelierul lui Angel, toate la etajul de jos. La etajul de sus era o baie luxoasă pe care Louis şi-o însuşise, lăsându-i partenerului său baia cu cabină de duş; biroul lui Louis, o cameră mică de oaspeţi, cu o baie micuţă cu duş, nici una dintre acestea nefiind folosite vreodată; dormitorul principal, care avea şi un dulap în perete şi, fără a ţine seama de inventarul

ocazional, rămăsese neschimbat, prin consimţământ şi efort reciproc, într-o acurateţe demnă de un catalog de design interior. În spatele oglinzii din baia pentru oaspeţi, era un mic seif în care era ascuns un pistol. Ori de câte ori cei doi se aflau în apartament, seiful rămânea deschis. Noaptea, fiecare dintre ei ţinea o armă la îndemână în dormitorul principal. Atunci când apartamentul era gol, seiful era ţinut închis, şi oglinda pusă cu grijă înapoi în poziţia sa iniţială, folosind o balama şi un mecanism de închidere acționate de un mic buton aflat la o distantă de un deget în spatele oglinzii. Ei singuri aveau grijă de întreţinerea şi de curăţenia apartamentului. Nici un străin nu era primit vreodată în apartament, nici prieteni şi nici cunoştinţe, care oricum erau foarte puţine la număr.

Aceşti bărbaţi se ascundeau în câmp deschis. Foloseau telefoane mobile cu cartele preplătite, pe care le schimbau regulat, dar nu plăteau niciodată în persoană pentru aparate. În locul lor trimiteau oameni ai străzii pentru a le face cumpărăturile în magazine răspândite în patru state şi un intermediar era folosit să colecteze şi să trimită mai departe telefoanele. Chiar şi aşa, telefoanele mobile erau folosite doar în caz de strictă necesitate. Pentru cele mai multe apeluri foloseau telefoane publice.

În apartamentul lor nu exista conexiune la internet. Într-un birou închiriat de una dintre multele societăţi fantomă ale lui Louis era păstrat un computer pe care-l foloseau câteodată pentru cercetări discrete, dar adeseori un cyber cafe[30] le era de ajuns. Evitau e-mailurile, dacă totuşi era nevoie foloseau Hushmail[31] ca să trimită mesaje cifrate sau coduri inserate în mesaje aparent inofensive.

De câte ori era posibil, foloseau bani gheaţă, nu cărţi de credit. Nu aveau nici un fel de card de fidelitate şi cumpărau Metrocarduri pentru a se deplasa cu metroul atunci când aveau nevoie, scăpând de acestea atunci când

30 Cafenea dotată cu aparatură IT (n. tr.)

31 Hushmail este un site de pe care se pot trimite sau primi e-mailuri codificate. (n. tr.)

expirau şi înlocuindu-le cu altele noi, în loc să le reîncarce pe cele vechi. Serviciile utilitare erau plătite prin intermediul unui birou de avocatură. Ei memoraseră cele mai bune rute pe care să le urmeze pe jos sau cu maşina, ca să evite camerele de supraveghere, şi luminile de deasupra plăcuţelor de înmatriculare ale maşinilor pe care le foloseau erau prevăzute cu lămpi pentru infraroşii cu rolul de a proiecta lumina asupra camerelor video care funcţionau la o frecvenţă apropiată de cea a infraroşiilor.

Mai erau şi alte mijloace de protecţie aici, mult mai neobişnuite. Subsolul şi parterul clădirii lor erau închiriate de o doamnă mai în vârstă, pe nume Evelyn Bondarchuk, care ţinea căţei din rasa Pomeranian şi care părea să fi acaparat piaţa cu stofe viu colorate şi porţelanuri chinezeşti. Existase odată şi un domn Bondarchuk, dar care fusese smuls în chip tragic de lângă tânăra sa mireasă de la o vârstă fragedă, ca o consecinţă a unei neînţelegeri între domnul Bondarchuk şi un tren în mişcare, domnul Bondarchuk fiind beat în acel moment şi luând calea ferată drept closet. Doamna Bondarchuk nu se mai căsătorise de atunci, pe de o parte, pentru că nimeni nu ar fi putut lua locul mult-iubitului ei soţ, cu toate defectele lui, dar şi pentru că oricine ar fi fost în aceeaşi măsură sau chiar mai desfrânat decât predecesorul său prin însăşi firea lucrurilor, iar doamna Bondarchuk nu avea nevoie de asemenea necazuri în viaţa ei. Astfel, un colţ al sufrageriei sale rămăsese ca un altar puţin cam prăfuit în memoria răposatului ei soţ, iar doamna Bondarchuk îşi revărsa în schimb afecţiunea asupra generaţiilor de Pomeranieni, care în general nu sunt consideraţi a fi animale desfrânate.

Apartamentul doamnei Bondarchuk era cu chirie controlată de stat. Ea plătea lunar o sumă ridicol de mică unei companii Leroy Frank Properties, Inc., care părea să fie puţin mai mult decât numărul unei căsuţe poştale din centrul Manhattanului. Leroy Frank Properties, Inc. cumpărase clădirea la începutul anilor ’80, şi doamna Bondarchuk se temuse un timp că vânzarea ar fi putut afecta calitatea ei de chiriaş, dar în loc de asta a fost

asigurată printr-o scrisoare că totul va rămâne ca înainte şi nu avea decât să-şi vadă în continuare de viaţa ei, înconjurată de Pomeranieni, în apartamentul în care locuise de mai bine de treizeci de ani. De fapt, i se permisese chiar să-şi desfăşoare activităţile şi mai jos, la subsol, care nu mai fusese ocupat, pentru că ultimul chiriaş murise cu câţiva ani în urmă. Nu se mai auzise aşa ceva în oraş, doamna Bondarchuk ştia şi ea asta şi făcu tot posibilul ca să se asigure că în ceea ce o privea lucrurile aveau să rămână la fel. Ea îi povestise despre această fericită întâmplare doar bunei sale prietene, doamna Naughtie, şi numai după ce o pusese să jure că nu va mai spune nimănui despre asta. Doamna Bondarchuk era o femeie deşteaptă. Ea înţelesese că în această clădire se întâmpla ceva neobişnuit, dar din moment ce asta nu părea să-i fi deranjat cumva existenţa, ci dimpotrivă, părea să i-o fi îmbunătăţit substanţial, se comporta cu înţelepciune şi lăsa lucrurile să decurgă normal.

Singura schimbare importantă avu loc atunci când cuplul de deasupra, amândoi contabili, se pensionă în cele din urmă şi se mută într-o casă din Vermont, iar locul lui fu ocupat de un negru tăcut, foarte elegant, şi de un individ mai mic de statură, considerabil mai prost îmbrăcat, care arăta ca şi cum ar fi venit să-i fure bijuteriile, lucru care, dacă soarta nu i l-ar fi scos în calea partenerului său actual, chiar s-ar fi putut întâmpla. Cu toate acestea, erau nişte domni foarte politicoşi. Doamna Bondarchuk bănuia că erau homosexuali. Asta îi provoca un fior, pentru că, după standardele oraşului, ea ducea o viaţă foarte decentă.

Dacă se ivea vreo problemă în legătură cu apartamentul ei, doamna Bondarchuk lăsa un mesaj unei încântătoare tinere pe nume Amy, care prelua apelurile pentru firma Leroy Frank Properties, Inc. De fapt, Amy răspundea la telefon pentru multe alte firme, nici una dintre acestea neavând nevoie sau nedorind să aibă o prezenţă fizică în oraş. Leroy Frank Properties, Inc. deţinea un număr de clădiri în New York, dintre care cea de pe Upper West Side era singura proprietate

rezidenţială. Lui Amy i se dăduseră instrucţiuni explicite pentru a rezolva cu promptitudine problemele doamnei Bondarchuk, cel mai târziu la sfârşitul zilei lucrătoare în care s-ar primi apelul. Un bonus urma să fie plătit celui în cauză, instalator, electrician, tâmplar sau altui meseriaş pentru a fi siguri că lucrurile aşa aveau să se întâmple. O listă cu cei acceptaţi era ţinută într-un dosar în biroul lui Amy, toţi aceştia ştiind bine care erau nevoile speciale ale firmei Leroy Frank Properties, Inc., legate de această clădire.

Doamna Bondarchuk cunoştea prenumele celor doi bărbaţi care locuiau deasupra ei şi li se adresa acestora cu „Domnul Louis” şi „Domnul Angel”, dar nu-l asociase niciodată pe tipul negru, pe Louis, cu Leroy Frank Properties Inc., chiar dacă între „Leroy Frank” şi „Le Roi Français” nu era o distanţă de un milion de kilometri şi, din moment ce existaseră mulţi regi ai Franţei, numele cel mai des întâlnit printre ei era, desigur, Louis. Nu, doamna Bondarchuk nu făcea asemenea legături, pentru că nu era treaba ei să se gândească la astfel de lucruri, iar din punctul ei de vedere viaţa ei era chiar idilică, aşa că nu simţea dorinţa să-şi bage nasul în treburile altora. Avea destui bani cu care să trăiască destul de confortabil; avea vecini liniştiţi, iar fondul sonor al vieţii ei era asigurat de lătratul ascuţit al fericiţilor ei Pomeranieni şi de acordurile suave ale orchestrei Mantovani, care, descoperise ea, putea furniza un album pentru fiecare ocazie. Şi, pentru că îşi evalua situaţia într-un mod atât de favorabil, doamna Bondarchuk şi-o apăra cu grijă fiind cu ochii-n patru. Atunci când veneau meseriaşi să repare vreo scurgere sau să schimbe vreun bec, ei făceau asta sub privirea fermă a doamnei Bondarchuk şi a căţeilor ei. Poştaşul nu ajungea niciodată mai departe de pragul uşii. La fel se întâmpla şi cu comisionarii, vânzătorii ambulanţi, copiii mici de Haloween, copiii mai mari care veneau la orice oră şi cu orice adult care nu era vechea ei prietenă şi tovarăşă de văduvie, doamna Naughtie, cu care ea juca o serie de jocuri de dame, însoţite adesea de accese de furie

alimentate cu cherry ieftin, în fiecare joi noaptea.

Leroy Frank Properties, Inc. instalase un sistem de alarmă scump şi sofisticat atunci când intrase în posesia clădirii, şi doamna Bondarchuk înţelesese cum funcţiona acest sistem până în cele mai mici detalii. Doamna Bondarchuk nu ştia, dar, în felul ei, era tot atât de importantă pentru siguranţa şi liniştea sufletească a celor doi bărbaţi care locuiau deasupra ei ca şi armele pe care aceştia le purtau ocazional ca să-şi rezolve treburile. Ea era Cerberul de la porţile infernului lor.

Acum, pe când stătea întinsă în pat şi asculta *Swedish Rhapsody* la micul ei CD player pe care domnul Angel şi domnul Louis i-l dăruiseră de Crăciun (doamna Bondarchuk prefera să meargă mai târziu la culcare şi să se trezească târziu: nu fusese niciodată o persoană matinală) îi auzi intrând, auzi bâzâitul uşor al alarmei înainte de a fi introdus codul şi apoi un ultim bip chiar în timp ce se închidea uşa, iar ei resetau sistemul.

— Noapte bună, doamnă Bondarchuk! strigă domnul Angel de pe hol.

Ea nu răspunse, se mulţumi doar să zâmbească în timp ce oprea muzica şi închidea lumina. Ei erau acasă acum, şi ea dormea întotdeauna mai bine atunci când erau în preajmă. Dintr-un anumit motiv pe care ea nu prea putea să-l înţeleagă, cei doi o făceau să se simtă cu adevărat în siguranţă.

În noaptea aceea, Louis stătea întins în pat în timp ce Angel dormea. Se gândea la vieţi luate şi la vieţi pierdute, la mama lui şi la femeile care-l crescuseră. Se gândea la Bliss. Acesta urma întocmai firele din ţesătura vieţii sale oprindu-se din când în când atunci când acestea se intersectau, acolo unde unul se lega de celălalt.

Şi apoi închise ochii şi-l aşteptă pe Burning Man să vină.

*

Era un orăşel, un oraş „sundown”[32]. Acest termen

32 După apusul soarelui, negrii nu aveau voie să circule pe străzile

însemna ceva anume pentru băiat şi pentru cei ca el. Adevărat, nu mai era nici un semn de avertizare la intrarea în oraş, ceea ce putea fi considerat un progres destul de modest, deşi s-ar fi putut tot atât de bine şi să fi existat în continuare, din moment ce oricine avea peste şapte ani putea să-şi amintească locul unde fusese acest semn, chiar sub poarta fermei lui Virgil Jellicote. Bătrânul Virgil se asigurase că semnul nu era acoperit de noroi sau, aşa cum se întâmplase odată în timpul agitaţiei provocate de uciderea lui Errol Rich, de vopsirea judicioasă cu nişte vopsea neagră astfel încât semnul fusese transformat din: „Negrule, nu aştepta apusul soarelui în acest oraş!” în: „Albule, nu aştepta apusul soarelui în acest oraş!”. Bătrânul Virgil fusese extrem de tulburat de acest act de vandalism; la fel şi alţi oameni, nu numai albi. Ce i se făcuse lui Errol Rich era o nedreptate, dar să enervezi poliţia şi autorităţile oraşului bătându-ţi joc de preţiosul lor semn era clar o prostie, cu toate că, atunci când poliţiştii au făcut cercetări întrebând cine ar fi putut fi tras la răspundere pentru asta, nu au primit nici un răspuns. Să fii prost nu era o crimă, nu încă, şi legea avea o mulţime de alte căi prin care putea să-i pedepsească pe oamenii de culoare fără a mai adăuga altele pe listă.

Oraşul nu era nici măcar neobişnuit prin excluderea făţişă a populaţiei de culoare. Era unul dintre miile de oraşe de acest fel de pe teritoriul Statelor Unite şi chiar districte întregi deveniseră „sundowns” atunci când capitala lor districtuală era astfel. Jumătate din toate oraşele din Oregon, Ohio, Indiana, Cumberland şi Ozarks erau până la un anumit punct oraşe „sundown”. Să-l apere Dumnezeu pe negrul care se trezeşte, să spunem, în Jonesboro, Illinois, după lăsarea întunericului, sau pe aproape de Anna (nume care era cunoscut în aceeaşi măsură atât de negri, cât şi de albi ca prescurtarea de la „Ain’t No Niggers Allowed”[33] – şi urma să aibă în continuare semne de interdicţie pe autostrada 127 până

oraşului, (n. tr.)

33 Accesul interzis negroteilor (n. tr.)

prin anii ’70), sau în Appleton, Wisconsin, sau în suburbii ca Levittown în Long Island; Livonia, Michigan sau Cedar Key, Florida. Şi, staţi puţin, asta este valabil şi pentru evreii, chinezii, mexicanii şi nativii noştri americani. Vezi-ţi de drum acum, fiule! Timpul te omoară…

Tot ce se putea spune despre oraşul natal al băiatului era că acesta era un loc drăguţ. Era curat şi nu auzeai multe înjurături, nu în public, cel puţin. Strada principală părea o imagine de pe o carte poştală, iar florile care creşteau în ghivece erau întotdeauna specifice anotimpului. Cu toate acestea, era un oraş mic. De fapt, era atât de mic încât abia putea fi numit oraş printr-o apreciere rezonabilă, dar nimeni de prin părţile acelea nu se referea la acesta ca la un sat. Locul în care trăiai era un oraş sau nu mai era nimic. Un oraş însemna ceva fundamental. Un oraş însemna vecini şi legi, şi ordine pe străzi. Un oraş însemna trotuare şi frizerii, şi biserici în zilele de duminică. Să numeşti un anumit loc oraş însemna să recunoşti un anumit nivel de trai, de comportament. Desigur, lumea ar putea să deraieze de pe şine acum şi întotdeauna, dar lucrul cel mai important era că oricine ştia unde erau şinele. Toate deraierile erau doar temporare. Acel tren continua să meargă şi toţi oamenii buni se asigurau să fie în el pe toată perioada călătoriei, acceptând doar ca lucruri neprevăzute să-i oprească din drum.

Dar pentru băiat, acesta nu fusese cu adevărat un oraş niciodată, nu pentru el. Era adevărat, avea toate caracteristicile unui oraş, oricât de puţin spaţiu ar fi putut ocupa. Existau acolo magazine, un cinematograf şi două biserici, deşi nici una pentru catolici, care aveau de mers cu maşina vreo doisprezece kilometri la est de Maylersville sau optsprezece kilometri sud de Ludlow, dacă voiau să se închine la propria versiune eronată despre Dumnezeu. Existau şi case, cu peluze bine întreţinute şi garduri albe şi stropitori care şuierau vesel în zilele calde de vară. Existau avocaţi şi doctori, şi florari, şi antreprenori de pompe funebre. Dacă te uitai la el aşa cum trebuie, oraşul avea tot

ce-i trebuia pentru a asigura un grad perfect de deservire pentru cei care alegeau să-l numească „acasă”.

Problema, aşa cum o vedea băiatul, era că toţi acei oameni erau albi. Oraşul era construit pentru albi şi condus de către albi. Oamenii din spatele tejghelelor din magazine erau albi, iar oamenii aflaţi de cealaltă parte a tejghelelor erau de cele mai multe ori albi. Avocaţii erau albi şi poliţiştii erau albi, şi florarii erau albi. Oamenii de culoare puteau fi văzuţi în oraş, dar ei erau întotdeauna în mişcare: cărând, livrând, ridicând, transportând. Numai oamenilor albi li se permitea să stea locului Negrii făceau ce trebuia făcut, apoi plecau. După căderea nopţii, nu mai erau decât oameni albi pe străzi.

Asta nu însemna că cineva era crud cu oamenii de culoare ca o regulă, ca un viciu sau ca o exagerare în deprinderi. Era un fapt simplu înţeles de către ambele părţi că aşa mergeau lucrurile. Negrii aveau magazinele lor, propriile crâşme dotate cu tonomate, propriile locuri de cult, modul lor propriu de a face ceva. Ei aveau propriul oraş, într-un anumit sens, deşi era unul care nu-i incomoda pe proiectanţi sau vreo cifră la un oarecare recensământ. În general, oamenii albi nu se amestecau în treburile lor, atâta timp cât nimeni nu cauza vreo problemă. Negrii umblau prin păduri şi prin mlaştini, iar unii dintre ei aveau case destul de arătoase, dacă ţineai seama de condiţii. Nimeni nu-i invidia pentru ce construiseră pentru ei înşişi. Drace, nu le era complet necunoscut albilor să pună o mică taxă pe afacerile negrilor din când în când, în special atunci când acele afaceri facilitau aprovizionarea cu trupuri exotice pentru domni cu discernământ ale căror gusturi se avântau în acea direcţie, deci nu se putea spune că cele două rase nu se amestecau niciodată, la fel cum uleiul nu se amestecă niciodată cu apa. Uleiul se amesteca de fapt cu apa mai des decât le plăcea multora să creadă şi ieşeau bani frumoşi în urma acelui amestec.

Dar nici una dintre cele două tabere nu uita vreodată că legea era albă. Justiţia putea fi ea oarbă, dar legea nu era. Justiţia era aspiraţională, dar legea era adevărată.

Legea era reală. Avea uniforme şi arme. Mirosea a transpiraţie şi a tutun. Conducea o maşină mare cu o stea pe portieră. Albii aveau justiţia. Negrii aveau legea.

Băiatul înţelese toate acestea instinctiv. Nimeni nu fusese obligat să i le explice. Mama lui nu-l rostuise înainte de moartea ei şi nici nu-i explicase subtilităţile legii versus justiţie aşa cum se întâmpla în comunitatea negrilor. În măsura în care cineva ar fi fost interesat, nu exista o comunitate a negrilor. Existau doar negri. O comunitate presupunea organizare şi existau foarte mulţi oameni care asociau organizarea cu ameninţarea. Organizaţia Unionistă. Organizaţia Comunistă. Oamenii de culoare nu se organizau, nu aici. Poate în altă parte, şi erau cei care spuneau că începuse să bată vântul schimbării, dar nu în acest oraş. Aici, toate mergeau bine exact aşa cum erau.

Şi de aceea băiatul era atât de deranjant pentru poliţistul care-l urmărea prin geamul reflectorizant din perete. Geamul reflectorizant era una dintre puţinele concesii făcute contemporaneităţii în micul departament al poliţiei din oraş. Nu exista sistem de aer condiţionat, chiar dacă unităţile fuseseră instalate. Problema cu unităţile de poliţie era că arseseră toate siguranţele din clădire din cauza conexiunilor proaste din sistemul electric, cel puţin aşa le explicase electricianul. Pentru ca sistemul de aer condiţionat să funcţioneze corect, întreaga clădire ar fi trebuit să fie renovată şi recablată, dar asta urma să fie o treabă costisitoare într-o structură atât de veche. Autorităţile locale ezitau să aprobe această cheltuială, mai ales dacă singurul ei scop era să-i asigure că pe şeful Wooster nu-l vor trece toate apele în timpul lunilor fierbinţi de vară. Era adevărat că unii considerau că nu i-ar strica deloc şefului să-l mai treacă apele din când în când, şeful fiind, după cum credeau toţi, un grăsan cu inima mărită, şi asta nu din cauza deosebitei sale afecţiuni pentru omenire.

Prin urmare, camera mică din care şeful îl observa pe băiat era răcorită doar de un mic ventilator de birou, care nu făcea nici cât o ceapă degerată în spaţiile închise. Uniforma şefului era atât de mulată pe corp încât forma

buricului i se vedea clar prin stamba cafenie, iar sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă, aproape orbindu-l din când în când, dacă nu s-ar fi şters la timp pe frunte cu batista.

Chiar şi aşa, încă nu se mişcă. În schimb, îl analiza curios pe băiat, vrând parcă să-i înfrângă cerbicia. O fi fost şeful Wooster un grăsan, şi această viziune asupra colegilor săi bărbaţi şi femei era cu siguranţă colorată de un cinism apropiat mizantropiei, dar nu era un prost. Băiatul îl interesa. Acest băiat reuşise să-l omoare pe iubitul mamei sale, un bărbat pe nume Deber, fără să-l atingă nici măcar cu un deget, şeful era sigur de asta, iar Deber nu sugera nimănui ideea unei ţinte uşoare. Deber însuşi făcuse câţiva ani pentru o crimă comisă pe când avea doar treisprezece ani şi mai fuseseră şi altele de atunci, chiar dacă nimeni nu reuşise să i le pună în cârcă. Una dintre crimele pentru care îl suspectau era uciderea unei tinere drăguţe de culoare în centrul oraşului. Fiul acestei tinere drăguţe stătea acum jos, de cealaltă parte a geamului, fiind interogat de doi detectivi de la Poliţia statului. Aceştia nu reuşeau să scoată de la băiat mai mult decât reuşiseră oamenii şefului Wooster, care fuseseră mult mai puţin amabili decât detectivii. Vânătăile de pe faţa băiatului şi umflătura de sub ochiul său drept erau dovada acestui lucru. Clark, unul dintre cei în cauză, îi spuse şefului că băiatul urinase cu sânge atunci când îl duseseră la baie să-l cureţe. După asta, şeful le spusese să nu se mai poarte atât de dur cu băiatul. El avea nevoie de o mărturisire, nu de un cadavru. Celor de la Poliţia statului le luase o zi ca să se organizeze suficient pentru o călătorie în nord. În timpul celor douăzeci şi patru de ore, oamenii şefului îl lucraseră pe băiat destul de rău. Ei începuseră cu bătăi, apoi trecuseră la ameninţări la adresa familiei băiatului, care-i asigurase acestuia un alibi. Poliţiştii îi administraseră apă carbogazoasă în care dizolvaseră un laxativ, apoi îl legaseră de scaun şi-l lăsaseră acolo. Şeful urmărise lupta băiatului care se împotrivea impulsului de a se uşura, cu gura tremurând de efort, cu nările dilatate şi pumnii strânşi. Când fu sigur că băiatul nu mai poate

suporta, îl trimise pe Clark înăuntru ca să-i facă o ofertă: să mărturisească deci că-l omorâse pe Deber şi ei îl vor duce direct la baie. Altfel, vor lăsa natura să-şi urmeze cursul, iar ei îl vor lăsa să stea în ce va rezulta. Băiatul clătină doar din cap. Şeful aproape că-i admira rezistenţa, cu excepţia faptului că-l punea pe el într-o lumină proastă. El îl puse pe Clark să-l însoţească pe băiat la toaleta bărbaţilor, înainte ca acesta să se scape pe el, pentru că nu voia ca singura cameră de interogatorii din clădire să pută îngrozitor. Clark acceptase până la urmă, deşi cu părere de rău. După aceea, îl scosese pe băiat în curte şi-l stropise cu furtunul până ce-l culcase la pământ, cu pantalonii pe vine, iar ceilalţi poliţişti făceau mare haz în timp ce jetul puternic îl lovea dureros în vintre.

Nici ameninţările împotriva familiei nu funcţionaseră. Băiatul venea dintr-o casă plină de femei. Wooster le cunoştea. Erau oameni cumsecade. Wooster nu era rasist. Existau negri buni şi negri răi, la fel cum existau albi buni şi albi răi. Nu ar fi adevărat să spui că şeful îi trata pe toţi la fel. Să fi încercat sau chiar dacă ar fi fost doar tentat să o facă, şi nu ar mai fi rămas nici măcar o săptămână în poziţia sa actuală, pe care o ocupa liniştit de şase ani. În schimb, el îi trata pe negri şi pe albii săraci cam la fel. Cu albii bogaţi trebuia să te porţi cu mai multă grijă. Pentru negrii bogaţi nu trebuia să-şi facă griji, pentru că nu cunoştea nici unul.

Wooster credea în arestarea preventivă. Oamenii sfârşeau prin a fi închişi în celulele sale doar dacă făcuseră ceva deosebit de grav sau dacă orice altă încercare de a-i convinge să urmeze calea cea dreaptă şi să aibă un comportament decent dăduse greş. Îi cunoştea pe oamenii pe care-i avea în custodie şi se asigura că şi oamenii lui îi cunoşteau, de asemenea. Băiatul şi familia lui nu-i atrăseseră nici măcar o dată atenţia în timpul primilor cinci ani de când era şef cel puţin nu până când apăruse Deber, care îi câştigase afecţiunea mamei băiatului, dacă asta era cu adevărat ceea ce făcuse. Deber nu avea nimic care să sugereze că ar fi putut trezi afecţiunea cuiva, iar

şeful bănuia că ameninţările şi teama stăteau la baza statorniciei acelei relaţii, mai curând decât profunzimea vreunui sentiment din partea oricăruia dintre ei.

Apoi mama fusese ucisă, corpul ei stâlcit fusese găsit zăcând într-un gang din spatele unui magazin de băuturi. Existau zvonuri că Deber fusese în acelaşi magazin de băuturi cu mai puţin de o oră înainte de a fi descoperit cadavrul, iar cineva declarase că a auzit o voce de bărbat şi vocea unei femei care se certau cam pe la ora aceea. Deber, totuşi, era ca şi băiatul care stătea acum aşezat în camera de interogatorii: nu cedase, şi uciderea mamei băiatului rămăsese nerezolvată. Deber se întorsese în casa plină de femei şi o luase de la capăt cu mătuşa băiatului sau cel puţin aşa spuneau bârfele de prin partea locului. Femeilor le era frică de el şi aveau şi de ce, dar şi lui ar fi trebuit să-i fie frică de ele. Erau rezistente şi inteligente, şi nimeni nu credea că vor mai tolera prezenţa lui Deber la ele în casă mult timp.

Şi apoi, la scurtă vreme după începutul acelei relaţii, cineva furase fluierul de metal pe care Deber îl folosea ca să-şi adune echipele de muncitori, separase cele două jumătăţi şi înlocuise mica bilă din fluier cu un cocoloş de explozibil artizanal. Când Deber a suflat în fluier, încărcătura i-a smuls cea mai mare parte din faţă. A mai trăit două zile după aceea – orb şi în agonie, în ciuda eforturilor medicilor de a-l ţine în viaţă –, apoi a murit. Şeful era aproape sigur că, oriunde se afla Deber acum, chinurile sale continuau şi probabil că aveau să continue pentru eternitate. Deber nu era nici o pierdere pentru omenire, dar asta nu schimba faptul că un om fusese ucis, iar cel vinovat trebuia găsit. Nu era bine să ştii că sunt oameni care umblă nestingheriţi de colo-colo confecţionând bombe-capcană din articole de uz casnic, indiferent dacă acestea vizau negri sau albi. Pistoalele şi cuţitele erau una. Erau lucruri obişnuite, la fel ca şi oamenii care le foloseau. Nu era nimic stresant în brutalitatea ocazională a actului în sine, când un bărbat mutila un altul doar pentru că îi apăruse în cale într-o zi

proastă sau găurea cu un glonţ capul cuiva cunoscut într-o ceartă pentru o femeie, pentru o datorie sau pentru o pereche de pantofi. Ca şerif, Wooster ştia cum stătea situaţia cu bărbaţii şi femeile de acest soi Nu erau nici străini, nici începători. Pe de altă parte, cineva care putea să ucidă un om cu ajutorul fluierului acestuia reprezenta o cu totul altfel de gândire cu privire la stilul de a scurta vieţi şi era o gândire pe care şeful Wooster nu se grăbea s-o încurajeze sau s-o accepte.

Wooster obţinuse un mandat de arestare pe numele băiatului în ziua în care murise Deber. Poliţiştii statali îl luaseră în râs la telefon când îi informase ce făcuse. Deber, i-au spus, avea atât de mulţi duşmani că lista lor de suspecţi semăna cu o carte de telefon. Acesta fusese ucis de un dispozitiv miniatural, ingenios construit şi proiectat astfel încât să se asigure că doar ţinta vizată va fi afectată şi că ţinta nu va supravieţui. Asta necesita un grad de planificare care în mod obişnuit nu te ducea cu gândul la negrii de cincisprezece ani locuitori ai unei cocioabe de lângă o mlaştină. Wooster atrăsese atenţia asupra faptului că negrul în cauză urmase un colegiu care, mulţumită unei donaţii caritabile de la un fond de investiţii din Sud, era dotat cu un laborator foarte bine echipat, de unde ar fi putut cu uşurinţă să se aprovizioneze cu cristalele de iod şi amoniu, descoperite în urma cercetărilor asupra resturilor de fluier, acestea fiind componenţii ce alcătuiau explozibilul folosit la uciderea lui Deber. De fapt, continuă Wooster, acestea erau exact componentele pe care un puşti isteţ, şi nu un asasin expert le-ar fi putut folosi ca să creeze un explozibil, deşi, conform raportului despre fluier, era un miracol că acesta nu explodase cu mult înainte de a atinge gura lui Deber, din cauză că nitrogenul triiodat era foarte cunoscut ca un component extrem de instabil, ultrasensibil la fricţiune. Specialistul care examinase fluierul sugerase că acest compus, chiar şi cel reconstituit, fusese probabil ţinut în apă până la saturaţie de către criminal, astfel încât compusul să nu fi fost uscat complet, până în momentul în care victima urma să-l ridice la gură

pentru ultima dată. Această informaţie despre natura combustibilului folosit şi absenţa oricăror alte piste îi convinsese pe poliţiştii de la Poliţia de stat să trimită, cam fără nici o tragere de inimă, doi detectivi să-l interogheze pe băiat.

Acum unul dintre aceştia se ridică şi părăsi camera de interogatoriu. O clipă mai târziu, uşa camerei de observare a şefului se deschise şi acelaşi detectiv intră, cu o cutie de apă minerală rece în mână.

— Nu ajungem nicăieri cu puştiul ăsta, spuse el.

— Trebuie să mai încerci, spuse Wooster.

— Se pare că ai făcut şi tu nişte încercări pe cont propriu.

— A căzut în drum spre toaleta bărbaţilor.

— Da? De câte ori?

— S-a împiedicat. Nu am numărat de câte ori.

— Eşti sigur că i-ai citit drepturile?

— Cineva a făcut-o. Nu eu în persoană.

— A cerut cumva un avocat?

— Dacă a cerut, eu nu l-am auzit.

Detectivul luă o înghiţitură mare de apă. O parte din apă i se scurse până mai jos de bărbie, ca un scuipat după mestecarea tutunului.

— Nu a făcut el asta. A fost un plan prea ingenios.

Wooster îşi şterse fruntea cu batista sa udă de sudoare.

— Prea ingenios? spuse el. Îl ştiu pe Deber. Ştiu cu ce fel de oameni umbla. Ei nu sunt genul de oameni ingenioşi. Dacă cineva din cercul său sau cineva cu care avusese de-a face l-ar fi vrut mort, l-ar fi împuşcat sau l-ar fi înjunghiat, poate l-ar fi castrat mai întâi doar pentru a-i transmite un mesaj. Ei nu şi-ar fi pierdut timpul separând şi apoi lipind un fluier astfel încât să-l poată umple cu destul explozibil pentru a-i spulbera faţa şi a-i transforma creierul în resturi. Nu sunt ei atât de deştepţi. Acest puşti însă – se deplasă spre geam şi arătă spre băiat – acest puşti e

deştept: destul de deştept ca să intre pe furiş în şcoală şi destul de deştept ca să prepare un amestec de pulbere explozivă. Plus că avea un motiv: Deber o omorâse pe mama sa şi se culca cu mătuşa lui, iar Deber nu era genul tandru în intimitate.

— Nu există nici o dovadă că Deber i-a ucis mama.

— Dovadă! aproape că scuipă Wooster vorbele. Nu am nevoie de nici o dovadă. Unele lucruri le ştiu, pur şi simplu.

— Da, bine, în faţa Curţii altfel stau lucrurile. Sunt prieten cu tipii care l-au interogat pe Deber. Aceştia au făcut tot ce se putea face, l-au legat până şi la o baterie şi l-au prăjit ca să-l facă să vorbească. El nu a vorbit; nici o dovadă; nici un martor; nici o mărturisire; nici un caz.

În camera de interogatorii de alături, capul băiatului se mişcă puţin de parcă vocile bărbaţilor ajunseseră până la el, chiar şi prin pereţii groşi. Lui Wooster i se păru chiar că văzuse umbra unui zâmbet.

— Ştii ce mai cred eu? spuse Wooster.

Vocea lui era mai calmă acum.

— Continuă, Sherlock! Te ascult.

„Sherlock, se gândi Wooster. Rahat bun de nimic ce eşti! L-am cunoscut pe taică-tu şi nici el nu era cu nimic mai bun decât tine. Era un nimeni, nu ar fi fost în stare să-şi găsească papucii dimineaţa dacă nu i-ar fi dat cineva în mână, iar tu eşti un poliţist şi mai prost decât el.”

— Cred, spuse Wooster, că, dacă acest puşti nu l-ar fi omorât pe Deber, atunci Deber l-ar fi omorât pe el. Cred că nici unul dintre ei nu a avut de ales. Dacă nu ar fi băiatul aşezat acolo, în locul lui ar fi Deber.

Detectivul bău dintr-o înghiţitură şi ultimele picături de apă. Ceva din calmul tonului lui Wooster îi sugera că depăşise limita ceva mai devreme. Încercă să-şi repare greşeala.

— Uite, şefule, poate că ai dreptate. E ceva cu puştiul ăsta, îţi spun eu, şi putem continua aşa la nesfârşit până ne vom hotărî dacă s-o facem sau s-o lăsăm baltă.

— Doar câteva ore în plus. Ai vorbit cu el despre femei, poate e cazul să foloseşti o ameninţare la adresa lor ca să-l faci ceva mai maleabil?

— Nu încă. Tu?

— Am încercat. A fost singura dată când am vorbit cu el.

— Ce a zis?

— Mi-a spus că nu sunt genul de om care ar face vreun rău unor femei.

— Da?

— Da.

— Avea dreptate?

Şeful oftă.

— Cred că da.

— La dracu'! Totuşi, mai sunt şi alte căi. Neoficiale.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul. În cele din urmă, şeful clătină din cap.

— Nici tu nu cred că eşti acel gen de om.

— Nu, nu cred că sunt.

Detectivul strivi cutia de apă minerală şi ţinti cu ea cam stângaci coşul de gunoi. Cutia ricoşă de marginea coşului şi ateriză în colţul camerei.

— Sper că tragi mai bine cu arma, spuse Wooster.

— De ce, crezi că am de gând să împuşc pe cineva?

— Măcar dacă lucrurile ar fi atât de simple!

Detectivul îl bătu pe Wooster pe umăr, apoi regretă imediat ce mâna i se udă de transpirația şefului. Se şterse pe furiş de cracul pantalonului.

— Vom încerca din nou, spuse.

— Fă-o! zise Wooster. El l-a ucis. Ştiu că el l-a ucis.

Nu se uită la detectiv pe când acesta părăsea camera. În schimb, ochii săi rămaseră pironiţi pe tânărul negru din camera de interogatoriu, iar tânărul negru se uita ţintă la el.

Două ore mai târziu, Wooster era la biroul lui, bând apă şi pocnind muşte. Cei doi detectivi luaseră o pauză de

la interogatoriu şi ca să scape de căldura înăbuşitoare din acea cameră. Ieşiseră din secţia de poliţie, numai în cămaşă, fumând, cu resturile de hamburgeri şi cartofi prăjiţi pe trepte, lângă ei Wooster ştia că interogatoriul era aproape terminat. Nu aveau nimic. După aproape două zile întregi de interogatoriu, băiatul rostise doar două propoziţii. A doua dintre ele era părerea sa despre Wooster. Prima frază a fost cea în care le-a spus cum se numea.

— Numele meu este Louis.

Louis, în felul în care l-ar fi putut pronunţa cumnatul lui Wooster, care trăia în Louisiana. Pronunţat franţuzeşte. Nu Lewis, ci Lou-ee.

Wooster îi urmări pe cei doi detectivi vorbind încet unul cu celălalt. Unul dintre ei intră înapoi.

— Noi mergem să luăm câte o bere, spuse.

Wooster încuviinţă din cap. Terminaseră. Dacă s-ar mai întoarce, ar fi doar ca să-şi ia maşina, admiţând că şi-ar fi putut aminti unde o lăsaseră.

În sala de aşteptare de afară, în faţa biroului principal, şedea o femeie de culoare, ţinându-şi strâns geanta. Era bunica băiatului, dar ar fi putut foarte bine să fie mama lui pentru că părea foarte tânără. De la arestarea băiatului, una sau alta dintre femeile din familia băiatului stătuseră de veghe pe acelaşi scaun tare şi rece.

Toate aveau un aer plin de demnitate, aveau sentimentul că făceau aproape un serviciu camerei de aşteptare prin simplul fapt că stăteau acolo. Totuşi, aceasta, cea mai în vârstă dintre ele, îl făcea pe Wooster să se simtă stânjenit. Existau poveşti despre ea. Oamenii se duceau la ea ca să le ghicească viitorul, ca să afle sexul copilului care urma să se nască sau ca să caute sprijin şi alinare în cazul dispariţiilor unor rude sau pentru sufletele unor copii morţi. Wooster nu credea în asemenea bazaconii, dar o trata pe femeie cu respect. Ea nu pretindea acest respect. Nici nu avea nevoie de el. Doar un prost nu şi-ar fi dat seama că acest respect era ceea ce i se

cuvenea.

Văzând-o acolo acum, aşteptând răbdătoare, sigur că băiatul urma să se întoarcă în curând în grija ei, Wooster putea distinge asemănarea dintre femeie şi nepotul ei. Nu era doar fizică, deşi amândoi mergeau cu aceeaşi graţie uşoară. Nu, ceva din calmul ei tulburător i se transmisese lui. Dintr-un anumit motiv, Wooster se gândea la ape adânci, liniştite, la a se scufunda în adâncul lor, coborând tot mai adânc, jos, jos de tot, până ce deodată fălci roz se deschideau pe fondul unei luminiscenţe difuze şi natura lucrului însuşi, creatura care se ascundea în acele adâncuri necunoscute, fu în mod ireversibil dezvăluită.

Wooster considera că acea zi nu ar fi putut fi mult mai proastă decât era, deşi, în ceea ce-l privea, această afacere nu era încheiată definitiv, nu domnule, în nici un caz. Băiatul putea să plece acasă la mătuşile şi la bunica lui şi la toţi cei care luau parte la mica lor întrunire a vrăjitoarelor din pădure, dar Wooster avea de gând să-l urmărească. Oriunde s-ar fi dus băiatul, Wooster i-ar fi călcat pe urme. Îl va prinde el până la urmă.

Şi mai era încă de jucat o ultimă carte. Wooster avea bănuielile sale despre băiat. Auzise multe zvonuri. Singurele femei cu care Louis îşi petrecea timpul erau cele din familia sa şi până şi la şcoala negrilor trebuise să-şi apere punctul de vedere de vreo două ori din cauza asta. Wooster ştia că puştii erau deseori nedrepţi în legătură cu astfel de lucruri: era de ajuns un mic semn de sensibilitate, de slăbiciune, de feminitate la un bărbat şi săreau pe el ca muştele pe rană. De cele mai multe ori greşeau, dar câteodată aveau dreptate. Existau legi contra sodomiei în acest stat, iar lui Wooster nu i-ar fi fost greu să le aplice. Dacă ar reuşi să-l acuze pe băiat de un act de homosexualitate, atunci asta ar putea influenţa cazul uciderii lui Deber. Să stai ceva timp în închisoare sub acuzaţia de homosexualitate era destul pentru o garanţie a suferinţei şi a mizeriei. Mai bine era să intri la puşcărie cu reputaţia de criminal. Cel puţin asta îţi aducea ceva respect. Wooster nu era nici măcar interesat să-l vadă pe

băiat în banca acuzaţilor. Ar fi fost de ajuns pentru el să demonstreze că toţi se înşelaseră: poliţiştii statali, oamenii lui care râdeau de el pe la spate pentru că el era singurul care credea că un puşti negru ar fi fost în stare să comită o crimă atât de sofisticată. Wooster se întreba dacă l-ar fi putut prinde pe băiat cu vreo momeală. Erau câţiva bărbaţi în oraş care nu erau departe de a se oferi singuri voluntari pentru puţină carne de negru. Mai rămânea doar să se pună de acord în privinţa locului, a timpului şi a apariţiei întâmplătoare a lui Wooster la locul faptei. Aceasta era o posibilitate. Totuşi, aşa cum decurgeau lucrurile, zilele lui Wooster erau pe cale a se înrăutăţi considerabil, în ciuda propriilor convingeri contare, iar de toate planurile de a-l prinde pe băiat se va alege praful.

— Şefule? Era Seth Kavanagh, cel mai tânăr dintre oamenii lui. Catolic irlandez. Irlandez din cap până-n picioare. Fuseseră discuţii cu unii dintre localnici când Wooster îl angajase, avusese chiar parte şi de o vizită amicală din partea lui Little Tom Rudge şi a câtorva membri „purtători de feţe de pernă” care sugerau că ar trebui poate să se mai gândească dacă să-l angajeze pe Kavanagh, dat fiind faptul că acesta era un oraş de baptişti. Wooster le-a ascultat părerea, apoi i-a dat afară. Little Tom şi cei ca el îl făceau pe Wooster să i se încreţească pielea, dar mai mult decât atât, el avea un sentiment de culpabilitate atunci când aceştia îi apăreau în cale. Ştia ce făcuseră. Aflase despre negrii care erau bătuţi pentru că fuseseră prinşi în oraş după apus, deşi limitele oraşului păreau să se schimbe în funcţie de cât de beţi erau sărăntocii albi de prin partea locului. Ştia de incendiile inexplicabile de la colibele negrilor şi de violurile care erau trecute cu vederea, de parcă ar fi fost mici distracţii scăpate de sub control.

Şi mai ştia şi de Errol Rich şi de ce i se făcuse acestuia în faţa foarte multor oameni care preamăreau slava Domnului stând chiar lângă Wooster în biserică în fiecare duminică. Oh, da, Wooster ştia totul despre asta şi se cunoştea pe sine îndeajuns încât să-şi recunoască

complicitatea la acest act criminal, chiar dacă el nu fusese niciunde în preajma bătrânului copac de care Errol Rich fusese spânzurat şi ars. Wooster încă nu-şi consolidase autoritatea în oraş, nu în acel moment, iar atunci când a auzit ce se întâmplase era prea târziu să mai facă ceva ca să-i oprească sau cel puţin aşa-şi spunea el. Totuşi, drept consecinţă, subliniase faptul că astfel de lucruri nu trebuiau să se mai întâmple vreodată, nu în acest oraş, nu şi dacă el ar fi avut ceva de spus. Era vorba despre crimă, şi Wooster nu ierta aşa ceva. În plus, şi-i ridicase în cap şi pe toţi negrii pentru asemenea nedreptate. Fapta îi făcuse să depăşească limita, ajungând la un punct în care furia for ameninţa să fie mai puternică decât frica. Mai mult – şi ăsta era aspectul care, mai mult decât orice altceva, îl făcea pe rahatul de Little Tom să înceapă să gândească –, exista pericolul de a se trezi pe cap cu agenţii federali, iar aceştia nu ar fi înţeles cum se rezolvau treburile în oraşele mici ca al lui. Ei nu înţelegeau şi nici nu le păsa. Ei căutau să dea un exemplu oamenilor care realizau că vremurile pe care le trăiau erau în continuă schimbare, aşa cum îi plăcea să spună unui solist de muzică country.

Şi acesta era un alt motiv pentru care voia să se asigure că băiatul pe nume Louis va fi pedepsit pentru ce-i făcuse lui Deber. Dacă scăpa de acuzarea de crimă de data asta, ce ar fi urmat mai apoi? Poate că-şi pusese în minte să ajungă la bărbaţii care-l omorâseră pe Errol Rich, la cei care mişcaseră maşina de sub picioarele lui astfel încât se zbătuse atârnând în aerul verii; la cei care-l stropiseră cu benzină; la cei care aprinseseră torţa şi i-o atinseseră de haine, transformându-l într-un adevărat far în noapte. Pentru că existau, de asemenea, vorbe despre Errol Rich şi mama băiatului şi puteai fi sigur că băiatul le auzise. Dacă tatăl unui bărbat moare în felul ăsta, te-ai putea aştepta ca el să-şi facă singur dreptate şi să-şi răzbune tatăl. La naiba, Wooster era sigur că ar face asta.

Acum Kavanagh era aici, un alt mic experiment de-al lui Wooster privind schimbarea socială, deranjându-l cu nimicuri de care era sigur că se putea lipsi. Wooster îşi

şterse faţa cu batista şi apoi o azvârli în coşul de gunoi.

— Ce este?

Nu ridică ochii. Privirea sa era pironită pe peretele din faţa lui, ca şi cum ar fi putut să-l străpungă şi să ajungă până în camera de supraveghere la băiatul care-l înfruntase atâta vreme.

— Avem musafiri.

Wooster se răsuci în scaun. Pe fereastra din spatele lui îi urmări pe bărbaţii care coborau din maşini. Una dintre maşini era un Ford clasic. Mirosea a oficialităţi, iar bănuiala i se confirmă când Ray Vallance coborî geamul din dreapta şoferului şi-şi aruncă mucul ţigării în curtea şefului. Vallance era agentul-şef ASAC[34], al biroului local FBI din aria de competenţă. Era un tip de treabă, în măsura în care şi agenţii federali erau. Nu încerca să-i facă să se mişte mai repede în această chestiune privitoare la drepturile civile, dar nici să-i lase s-o lălăie la nesfârşit.

Totuşi, Wooster avea de gând să-i spună câteva vorbe în legătură cu mucul de ţigară. Asta aducea a lipsă de respect.

A doua maşină arăta prea bine ca să fi provenit din vreo zonă guvernamentală. Era arămie, capitonată cu piele, iar bărbatul care coborî de pe locul şoferului arăta mai mult a şofer de lux decât a agent, chiar dacă Wooster credea că pare să fie un şmecher nenorocit şi era aproape sigur că umflătura de sub braţul său stâng nu era cauzată de o tumoare. Acesta deschise portiera dreaptă din spate şi un al treilea bărbat li se alătură. Părea bătrân, dar Wooster presupuse că nu era cu mult mai în vârstă decât el. Era doar genul acela de bărbat care părea întotdeauna bătrân. Îi amintea şefului de acel bătrân actor englez Wilfrid-nu-ştiu-cum, tipul care jucase în „My Fair Lady”, filmul care apăruse cu câţiva ani în urmă. Wooster îl văzuse împreună cu soţia lui. Fusese mai bun decât se aşteptase, păru să-şi amintească. Ei bine, şi acel tip, Wilfrid, arăta bătrân chiar şi atunci când era tânăr. Acum

34 ASAC – Assistant Special Agent in Charge (n. tr.)

aici se afla una dintre rudele sale apropiate, în prim-plan, în carne şi oase.

Vallance păru să ofteze aşa cum stătea aşezat, apoi coborî din maşină şi-i conduse pe doi dintre colegi săi spre uşa de la biroul şefului, ocolindu-l pe poliţistul de la intrare pentru a intra în sala principală.

— Şef Wooster, spuse, dând din cap cu o pretinsă amabilitate.

— Agent special Vallance, spuse Wooster.

Nu se ridică.

Vallance nu i se adresase niciodată altfel decât cu numele mic, şi Wooster îi întorsese această familiaritate, chiar şi atunci când era vorba despre lucruri serioase. Vallance îl salutase în acest fel prevenindu-l că era vorba despre ceva serios, că amândoi erau supravegheaţi. Wooster nu avea de gând să dea înapoi când se afla pe teritoriul său, şi mai era de luat în calcul şi chestiunea mucului de ţigară.

Wooster privi pe lângă Vallance unde stăteau ceilalţi patru bărbaţi, cu tipul care părea mai bătrân în mijlocul grupului, mai mic de statură decât ceilalţi.

— Ce-i asta, o petrecere de logodnă? întrebă Wooster.

— Putem vorbi în cealaltă cameră?

— Sigur. Wooster se ridică şi-fi deschise larg braţele. Toată lumea e bine-venită aici.

Doar Vallance şi bărbatul mai în vârstă intrară, ultimul închizând uşa după ei. Wooster simţea privirea oamenilor săi şi a secretarei pătrunzând prin geam. Faptul că trebuia să se dea în spectacol în faţa oamenilor săi îl determina să fie pe poziţie. Îşi îndreptă umerii şi se pregăti, cu spatele la fereastră, fără să se deranjeze să tragă jaluzelele, astfel încât cei doi să aibă soarele în ochi.

— Care-i problema, agent Vallance?

— Problema este băiatul acela pe care-l faci să transpire acolo în spate.

— Toată lumea transpiră aici.

— Nu aşa ca el.

— Băiatul este suspect într-o anchetă despre un asasinat.

— Aşa am auzit şi eu. Ce dovezi ai contra lui?

— Motivul: Bărbatul pe care l-a omorât se poate să-i fi omorât mama.

— Se poate?

— Nu mai e pe-aici ca să-l pot întreba.

— Din câte am auzit, a fost întrebat despre asta înainte de a părăsi această lume. Nu a recunoscut nimic.

— Şi totuşi el a făcut-o. Oricine crede că nu a făcut-o se poate întâlni cu Moş Crăciun.

— Aşa deci, un presupus motiv. Asta-i tot ce-ai găsit?

— Deocamdată.

— Băiatul e maleabil?

— Băiatul nu este acel gen. Dar va ceda până la urmă.

— Pari cu adevărat sigur de asta.

— Este doar un băiat, nu un bărbat, iar eu am făcut să cedeze bărbaţi mult mai puternici decât va fi el vreodată. Vrei să-mi spui despre ce este vorba? Nu cred că aveţi jurisdicţie aici, Ray! Wooster renunţă să mai fie politicos. Asta nu e treaba federalilor.

— Noi credem că este.

— Cum poţi explica asta?

— Bărbatul ucis era şef de echipă la noul drum de lângă Orismachee Swamp. Asta e o rezervaţie federală.

— Va fi o rezervaţie federală, îl corectă Wooster. E doar o mlaştină acum.

— Nu, această mlaştină şi drumul care se construieşte abia au intrat sub jurisdicţia federală. Declaraţia a fost făcută ieri. Aprobată în grabă. Am aici documentul.

Se căută în buzunarul interior al jachetei, scoase un teanc de documente bătute la maşină şi i le înmână lui Wooster. Şeful îşi găsi ochelarii, îi puse pe nas şi citi

literele mici.

— Deci, spuse când termină de citit, asta nu schimbă nimic. Crima a fost comisă înainte să fie făcută această declaraţie. E încă sub jurisdicţia mea.

— Poate să rămână fiecare cu părerea lui în legătură cu acest lucru, şefule, dar oricum nu mai contează. Citeşte atent! E o declaraţie retroactivă, aplicabilă din prima zi a lunii, chiar înainte de a începe construcţia drumului. E plătită din buget, aşa mi-au spus. Ştii cum lucrează statul.

Wooster examină din nou hârtia. Găsi datele despre care era vorba, încruntă sprâncenele, apoi sângele i se ridică în obraji, şi fruntea i se înroşi pe măsură ce furia lui creştea.

— Asta-i o porcărie. De ce dracu' îţi baţi capul? E o chestie între negri. Nu e vorba despre drepturi civile. Nu îţi aduce nici o glorie.

— Asta este acum o problemă federală, şefule. Noi nu forţăm acuzaţiile. Trebuie să-l eliberezi pe băiat.

Wooster ştia că acest caz îi scăpa printre degete şi împreună cu el pierdea şi ceva din autoritatea şi poziţia sa în faţa personalului. Niciodată nu avea să le mai recupereze. Vallance îl făcuse târfa lui, iar băiatul din celula aceea urma să se distreze şi să râdă de Wooster în timp ce făcea asta.

Şi Wilfrid de colo, cu părul lui încărunţit prematur şi cu hainele sale îngrijite, deşi cam învechite, avea ceva de-a face cu asta, Wooster era sigur.

— Şi care-i rolul tău în toată treaba asta? îl întrebă îndreptându-şi acum toată forţa iritării sale asupra celui de-al doilea vizitator.

— Îmi cer scuze, spuse omuleţul. Făcu un pas înainte şi-i întinse o mână cu o manichiură perfectă. Numele meu este Gabriel.

Wooster nu schiţă nici un gest ca să strângă mâna ce-i fusese oferită. O lăsă doar să atârne în aer până ce Gabriel o lăsă să cadă. „La naiba cu tine, se gândi, la naiba cu tine, cu Vallance şi cu bunele maniere! La naiba cu

toţi!”

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Wooster.

— Mă aflu aici ca invitat al agentului special Vallance.

— Lucrezi pentru Guvern.

— Aduc servicii Guvernului, da.

Nu era acelaşi lucru, şi Wooster ştia asta. Era destul de deştept ca să prindă subînţelesul vorbelor care tocmai fuseseră rostite. Deodată, avu senzaţia că era cu mult depăşit de situaţie şi că, oricât de furios ar fi fost, să-i pună lui Gabriel mai multe întrebări ar fi fost o imprudenţă. Fusese legat de mâini şi de picioare ca un porc gata să fie pus la frigare. Mai rămânea doar ca cineva să-l străpungă cu o ţepuşă de la fund până la gură, iar Wooster intenţiona să evite această soartă cu orice preţ, chiar dacă asta însemna să renunţe la băiat.

Se aşeză în scaunul de la birou şi deschise un dosar. Nu era atent la dosar şi nu citi ce era scris în paginile sale.

— Luaţi-l, spuse. E al vostru.

— Mulţumim, şefule, spuse Gabriel. Îmi cer din nou scuze pentru neplăcerile cauzate.

Wooster nu-şi ridică ochii. Îi auzi cum ieşeau din birou, iar uşa se închise uşor în urma lor.

Şeful Wooster. Peştele cel mare. Ei bine, tocmai i se arătase realitatea situaţiei sale. El era un peşte mic dintr-un mic iaz, care fusese dus de curent în ape adânci, şi un rechin rânjise la el.

Se uita ţintă la uşa închisă a biroului, văzând din nou în minte peretele de după uşă, apoi camera de observare şi băiatul în celula lui, cu singura excepţie că acum Gabriel era cel care-l urmărea pe băiat, nu Wooster. Rechini. Ape adânci. Lucruri necunoscute înfăşurându-se şi desfăşurându-se în adâncimile apelor. Gabriel urmărindu-l pe băiat, băiatul urmărindu-l pe Gabriel, până când cei doi se uneau ca să devină un singur organism care se pierdea într-o mare de sânge întunecat.

CAPITOLUL 5

Pe Willie Brew îl durea capul. Lucrurile nu începuseră prea grozav. Când se trezise, se simţise deshidratat şi conştient că, deşi nu-şi schimbase poziţia deloc toată noaptea, tot nu dormise cum trebuie. „Poate că-mi va trece, se gândi. Poate că zeii îmi zâmbesc, măcar de data asta”. Dar când ajunse la atelier, deja simţea că-i plesneşte capul. Pe la prânz, era transpirat şi avea o senzaţie de greaţă şi era sigur că starea lui se va înrăutăţi. Îşi dorea doar ca ziua de lucru să se termine ca să poată pleca acasă, să se bage înapoi în pat şi să se trezească în dimineaţa următoare cu capul limpede şi cu un adânc şi stăruitor sentiment de regret.

Se simţise aşa încă de când renunţase la băuturile tari. În vremurile bune sau poate ar fi trebuit să spună vremurile proaste, putea să dea gata o sticlă cu cea mai proastă băutură până la fund şi încă să mai fie în stare să lucreze normal în dimineaţa următoare. Acum rar se întâmpla să mai bea altceva decât bere, dar şi aceea cu moderaţie, pentru că berea îl devasta într-un mod în care alcoolul n-o făcuse. Numai că un bărbat nu împlineşte măreaţa vârstă de şaizeci de ani în fiecare zi şi o aniversare nu era numai un lucru firesc, ci şi unul la care prietenii săi chiar se aşteptaseră. Acum plătea scump preţul celor şapte ore în care băuse considerabil.

Nici măcar prânzul nu-l făcu să se simtă mai bine. Atelierul auto era pe o alee laterală a străzii 75, între strada nr. 37 şi Roosevelt, aproape de birourile unui avocat indian specializat în acte de imigrare şi vize; o alegere abilă din partea avocatului, de a-şi plasa afacerea acolo, având în vedere că în această zonă locuiau mai mulţi indieni decât în unele zone din India. Pe strada 37 erau restaurante cu specific italian, afgan şi argentinian printre

multe altele, dar, odată ce ajungeai în strada 74, aici totul era cu specific indian. Strada fusese chiar numită Kalpana Chawla Way, după astronautul indian care-şi pierduse viaţa în urma exploziei navetei *Columbia* din 2003, iar bărbaţi cu turbane de Sikh[35] înmânau meniuri pe tot parcursul zilei celor care treceau pe acolo.

Acesta era zona lui Willie. Crescuse aici şi spera să moară aici. Când era copil, mergea cu bicicleta de la aeroportul LaGuardia la Shea Stadium[36] aruncând cu pietre în şobolanii de pe drum. Acolo trăiau acum mai mulţi irlandezi şi evrei. Strada 94 era cunoscută ca „linia Mason-Dixon" pentru că pe aceasta trăiau numai negri. Willie se gândi că nu mai văzuse pe acolo vreun negru încă de pe la sfârşitul anilor '60, deşi prin anii '80 erau câţiva copii albi care frecventau şcoli unde învăţau în special copiii de culoare până prin 1998. Lucrul cel mai ciudat era că tinerii albi păreau să se înţeleagă destul de bine cu cei de culoare. Ei au crescut aproape unii de alţii, au jucat baschet împreună şi au stat alături de ei când intruşii au încălcat limitele teritoriului lor. Apoi, în 1980, lucrurile au început să se schimbe şi cei mai mulţi irlandezi plecaseră în Rockaway[37]. Apoi veniră gangsterii, întinzându-şi teritoriul până dincolo de Roosevelt. Willie rămăsese acolo şi le ţinuse piept, deşi fusese nevoit să-şi pună gratii la geamurile micului apartament în care trăia, nu departe de locul unde era atelierul. În acest timp, Arno, care locuise întotdeauna la aceeaşi adresă pe strada Forley, acum numită Little Mexico, încă nu învăţase nici un cuvânt în spaniolă. Mai jos de strada 83, erau mai mulţi columbieni decât mexicani şi parcă intrai în alt oraş: indivizi stând pe trotuar prezentându-şi mărfurile, strigând şi tocmindu-se în spaniolă şi magazine vânzând muzică şi filme pe care nici un alb nu le-ar fi cumpărat vreodată. Până şi filmele cu Jackson 123 aveau subtitrare în limba spaniolă. Dincolo de

35 Sikh – membru al unui grup religios din India (n. tr.)

36 Fost stadion din Queens, New York, ce £ aparţinut echipei de baseball New TorkMets. (n. tr.)

37 Rockaway – orăşel în Queens (n. tr.)

toate astea, Willie supravieţuise. Nu închisese şi nu fugise când vremurile fuseseră mai grele, iar când Louis fusese obligat să vândă clădirea din Kissena, Willie profitase de ocazie ca să se mute mai aproape de casă, iar acum el şi afacerea lui făceau parte din istoria locului ca şi localul lui Nate. Totuşi, nimic din toate acestea nu făceau să-i treacă mahmureala.

Mâncaseră la un bufet, evitând, ca întotdeauna, curry-ul cu carne de capră, care părea să fie felul principal al bucătăriei din această parte a oraşului.

— Ai văzut vreodată o capră? îl întrebase Arno odată pe Willie, iar acesta trebuise să recunoască totuşi că nu văzuse, cel puţin niciodată în Queens. Era oricum de părere că orice capră care s-ar trezi umblând pe strada 74 n-ar supravieţui prea mult, date fiind numeroasele solicitări pentru acest fel de mâncare în care ea era ingredientul principal. În schimb, se opriră la pui, alături de pâine de orez şi naan[38]. Arno era cel care-l convinsese pe Willie să încerce plăcerile bucătăriei indiene, cu excepţia cărnii de capră, şi aflase că, odată ce te ţineai departe de mâncăruri condimentate şi te axai pe pâine şi orez, acestea îţi asigurau o refacere destul de bună după o noapte de chef.

Acum se întorseseră la atelier şi Willie număra minutele, nerăbdător să închidă şi să plece acasă. Încetişor, blestemă Fabrica de bere Brooklyn şi toate produsele ei.

— Un muncitor prost dă vina pe uneltele sale, spuse Arno.

— Ce?

Willie nu avusese chef să stea de vorbă cu Arno toată ziua. Micul suedez sau danez, sau ce dracu’ o fi fost nu avea nici un drept să arate atât de energic. În definitiv, terminaseră petrecerea sprijinindu-se amândoi de bar, vorbind despre vremurile vechi şi despre prietenii plecaţi dintre cei vii. Unii dintre acei prieteni chiar erau oameni,

38 Sortiment de lipie foarte cunoscut în Africa de Sud (n. tr.)

deşi cei mai mulţi aveau patru roţi şi motoare V8. Lui Arno nu-i era rău de la băutură. Singura lui condiţie era că trebuia să-şi păstreze mintea limpede, aşa că el comandă numai gin sau votcă, iar lui Willie îi potrivi câte o porţie dublă de vodka tonic la fiecare bere. Şi totuşi aici era, senin şi binedispus, la sfârşitul unei zile cumplite pentru Willie, trăgând cu urechea la conversaţia lui privată cu zeii fabricanţilor de bere. Arno părea că nu suferise niciodată de mahmureală. Trebuia să fie ceva legat de metabolismul lui. Avea arderile bune.

Astăzi, Willie îl ura pe Arno.

— Nu e vina fabricii de bere, continuă Arno. Nimeni nu te-a pus să bei atâta bere.

— Tu m-ai făcut să beau toată berea aceea. Eu voiam să plec acasă.

— Nu, tu doar te-ai gândit că vrei să pleci acasă. Tu, de fapt, îţi doreai să sărbătoreşti. Cu mine, adăugă, rânjind ca un idiot.

— Te văd în fiecare zi, spuse Willie. Te văd până şi în fiecare duminică, la biserică. Mă bântui. Tu eşti precum stafia, iar eu sunt doamna Muir, exceptând faptul că ei începuse să-i placă stafia.

Se gândi puţin la ce analogie făcuse şi decise că fusese cam răutăcios, dar era prea obosit ca să-şi retragă vorbele.

— De ce naiba am vrut să sărbătoresc cu tine?

— Pentru că sunt cel mai bun prieten al tău.

— Nu spune asta. Pur şi simplu mă scoţi din minţi.

— Ai vreun prieten mai bun decât mine?

— Nu. De fapt, nu ştiu. Ascultă, se presupune că tu eşti doar angajatul meu şi până şi de asta mă îndoiesc.

— Ştiu că nu vorbeşti serios!

— Ba da.

— Nu te mai ascult.

— Fir-ar să fie, vorbesc serios!

— Tra-la-la. Arno dispăru în mica magazie din stânga

zonei principale de lucru, lălăind cât putea de tare, cu degetele înfipte hotărât în urechi. Willie se gândi să arunce în el cu o piuliţă, apoi se răzgândi. Asta ar necesita prea mult efort din partea lui şi, oricum, se îndoia că ar fi putut să-l nimerească. Ar putea să-l rateze pe Arno şi să lovească ceva valoros. Se aşeză pe o ladă, îşi sprijini capul în mâini, proptindu-şi coatele aproape de genunchi, apoi închise ochii. Era aproape opt şi afară era întuneric. Ei lucrau întotdeauna până la opt seara în zilele de joi, dar în câteva minute puteau închide fară nici o grijă şi să spună că-i noapte.

Avea de gând să-l pună pe Arno să bage înăuntru reclamele pe care scria că puteai să repari frânele maşinii cu 49,99 dolari şi să-i schimbi uleiul cu 14,99 dolari. Apoi, ajuns acasă, avea să se uite un timp la televizor înainte să se târască în pat.

Mai târziu, se întrebă dacă nu cumva adormise pentru câteva momente chiar atunci şi acolo, pentru că, în clipa în care deschise ochii, în faţa lui stăteau doi bărbaţi. Văzu imediat că nu erau din oraş. Aproape că putea simţi mirosul de bălegar. Amândoi erau de înălţime medie, cel mai în vârstă dintre ei având probabil între treizeci şi patruzeci de ani, cu părul negru atârnându-i neglijent până mai jos de guler, şi perciuni ascuţiţi la capete care se prelungeau şi se uneau sub bărbie formând un barbişon, ca şi cum tot părul său de pe cap şi de pe faţă făcea parte dintr-un singur aranjament care putea fi dat jos noaptea şi aranjat frumos pe capul unui manechin. Bărbatul purta o bluză de golf colorată în maro, galben şi verde pe sub o jachetă de catifea şi jeanşi maro peste nişte imitaţii ieftine de ghete Timberlands.

Willie ura bluzele de golf aproape la fel de mult cât îi ura pe cei care jucau golf. El minţea pe oricine intra în atelier îmbrăcat pentru o partidă de golf sau avea crose în portbagaj, spunând că era prea ocupat ca să le facă vreun serviciu. Se poate să fi existat şi jucători de golf care să nu fie nişte ticăloşi, dar Willie nu întâlnise destui dintre aceştia, ca să fie în stare să acorde acestei jalnice categorii

prezumţia de nevinovăţie. De asemenea, din experienţa lui, cu cât maşina unui jucător de golf era mai scumpă, cu atât acesta era mai ticălos. Antipatia sa înverşunată se extindea asupra întregii garderobe de golf, iar asta era de două ori valabil pentru bluzele de golf de culoarea flegmei şi pentru oricine ar fi fost peste măsură de supărat ca să poarte una în public sau în particular, şi mai ales în atelierul lui Willie Brew atunci când acesta încerca să-şi potolească mahmureala.

Al doilea bărbat era mai lat în umeri decât primul şi, în ciuda faptului că aerul se răcise puţin, era îmbrăcat doar într-o jachetă decolorată din denim peste un tricou şi nişte jeanşi uzaţi. Mesteca gumă şi zâmbea în felul acela de mâncător de rahat care sugera că aici, în carne şi oase, nu era un oarecare ticălos, ci genul de ticălos care considera că o zi ar fi într-adevăr jalnică dacă nu ar provoca durere şi suferinţă unei alte fiinţe omeneşti.

Şi aşa stăteau lucrurile: se uitau amândoi la Willie de parcă era deja mort.

Willie ştia cine erau. El ştia ca nu departe de intrarea în mult-iubitul său atelier, se afla parcat un Chevy Malibu albastru, gata să-i ducă repede pe cei doi înapoi de pe unde veniseră de îndată ce treaba lor aici era terminată. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta de prima dată când văzuse maşina. Acum era prea târziu.

Willie era în picioare. Încă mai avea un levier în mâna dreaptă.

— Am închis, băieţi, spuse Willie.

Dar aceşti bărbaţi nu veniseră acolo pentru o maşină şi orice lucru ar fi spus Willie, nu ar fi făcut decât să amâne inevitabilul, un lucru pentru care cei doi nu ar fi avut nici un pic de răbdare. Ei erau aici cu afaceri, şi Willie încerca să ghicească dacă exista cineva pe care el să-l fi supărat atât de tare încât să vrea să-i trimită pe cap doi indivizi ca aceştia. Hotărî că nu putea să găsească un nume. Nu era nimeni care să-l urască atât de mult. Nu era vorba despre el. Era vorba de trimis un mesaj şi urma să

fie trimis prin Willie, rupându-i acestuia oasele şi omorându-l.

Apoi, cel care mesteca gumă scoase un pistol din jachetă. Nici măcar nu-l îndreptă spre Willie, îl lăsă doar să se legene pe lângă şold ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume să mergi în atelierul cuiva şi să te pregăteşti să-l omori. Îşi păstra degetul mare şi arătătorul în poziţie în timp ce-şi întindea degetele celelalte, ca un atlet păstrându-şi muşchii destinşi până în ultimul moment înainte de start.

— Aruncă levierul, spuse amicul cu barbişon.

Willie făcu întocmai. Unealta zăngăni tare când atinse pardoseala de beton.

— Nu arăţi prea bine, spuse Barbişon.

Willie încercă să le identifice accentul, dar nu reuşi. Ar fi putut fi canadian sau cam aşa ceva. Nu că ar fi contat, nu acum.

— Am avut o noapte grea.

— Ei bine, urăsc să spun asta, dar nici ziua ta nu pare să fie mult mai bună.

Barbişon îl pocni pe Willie cu putere. Willie nu avusese timp să se pregătească pentru lovitură. Primise pumnul chiar în mijlocul feţei şi-i spărsese nasul. Willie căzu în genunchi, cu mâinile deja ridicate la faţă ca să-şi oprească sângerarea. Auzi chicotitul celui de-al doilea individ, apoi îl auzi cum se îndepărtează. Uşa dinspre depozit se deschise. Willie se uită printre degete şi-l văzu pe cel care mesteca gumă intrând în cameră, acum cu pistolul ridicat. „Măcar o dată în viaţă, se rugă Willie, nu-l lăsa pe Arno să facă vreo prostie.”

Barbişon avea şi el acum pistolul în mână.

— Ştii, continuă el, ar trebui să fii mai selectiv când intri cu cineva în afaceri. Vreau să spun, ştiu bărbaţi care au relaţii cu homosexuali. Nu-i respect şi nu pot să spun că-mi place prea mult ce fac ei împreună, dar se întâmplă. Apoi, Dumnezeu ştie, am cunoscut bărbaţi care aveau relaţii cu criminali. Ai putea să spui că şi eu sunt unul

dintre aceia, la fel ca şi amicul meu de colo. Suntem amândoi aşa, într-un fel: omorâm oameni şi ne ţinem unul altuia companie în timp ce o facem. Dar tu, tu vrei să împuşti doi iepuri dintr-un foc. Umbli cu criminali homosexuali: asta-i chiar ceva. Cred că n-ar trebui să fii surprins de ceea ce urmează.

El îndreptă ţeava pistolului spre capul lui Willie, iar Willie închise ochii. Auzi o împuşcătură şi se strâmbă, dar sunetul nu venise de aproape. În schimb, i se auzi ecoul în depozit. Zgomotul îl distrase pe Barbişon pentru o clipă. Întoarse capul, şi în acel moment Willie sări pe el. În timp ce sărea, ridică de jos levierul până în dreptul umărului, apoi îi lovi brusc mâna care tinea pistolul. Crezu că simte cum se rupe un os, iar în minutele următoare pistolul era pe jos, şi greutatea lui Willie îl forţa pe celălalt bărbat să stea lipit de Olds, mobilul roşu la care lucrase Arno. Chiar şi cu o mână rănită, Barbişon era încă iute. Mâna sa stângă lovi cu putere, prinzându-l pe Willie de nasul spart şi făcându-l să simtă cum săgeţi dureroase îi străpungeau faţa şi orbindu-l pentru o clipă. Willie lovi cu piciorul său drept, şi bombeul de oţel al cizmei sale de lucru amortiză lovitura astfel încât oponentul lui Willie se împiedică pe când se întindea ca să ajungă la pistol. Această mişcare îl făcu pe Willie să-şi piardă echilibrul şi căzu. Reuşi să arunce pistolul mai departe cu latul piciorului, trimiţându-l prin alunecare în întunericul garajului, chiar când auzi o a doua împuşcătură şi zgomot de sticlă spartă. Încercă să se facă mai mic, să se adăpostească după ceva şi, când privi în sus, văzu că geamul din spate al Olds-ului fusese spart, şi Barbişon se îndepărta repede, încă şchiopătând din cauza piciorului amorţit. Se auzi o a treia împuşcătură şi umărul drept al Barbişonului fu împins înainte, chiar pe când se strecura pe uşa garajului şi dispărea în noapte, plecarea sa fiind grăbită de ultimul foc care atinsese zidăria.

Arno stătea la intrarea în depozit cu un pistol în mână. Arma nu era foarte stabilă şi părea prea mare pentru Arno. Lui Arno nu-i plăceau armele şi, din câte ştia

Willie, nu mai trăsese cu nici un pistol înainte. Era o minune că reuşise să nimerească ţinta. Arno înaintă precaut către uşa garajului. Se auzi zgomotul unei maşini care pornea şi se îndepărta. Willie se străduia să se ţină pe picioare.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt tip? întrebă.

— L-am lovit cu un ciocan, spuse Arno, foarte palid la faţă. Pistolul i s-a descărcat când a căzut. Tu eşti bine?

Willie încuviinţă din cap. Nasul îl durea îngrozitor, dar era viu. Mâinile-i tremurau, iar acum era sigur că urma să vomite.

Întinse mâna şi-i luă încetişor lui Arno pistolul, apoi îi puse siguranţa.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Arno.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Willie. Fă rost de nişte cabluri şi leagă-l pe tip în depozit.

Arno nu se mişcă.

— Nu cred că va fi nevoie de asta, şefule, spuse. Willie se uită la el.

— Iisuse, cât de tare l-ai lovit?

— A fost un *ciocan.* Cât de tare crezi?

Willie clătină din cap, deşi nu era sigur dacă de disperare sau de admiraţie.

— Lucrez cu un nenorocit de Rambo, acum, spuse el.

— Nici măcar nu ştiu cum ai reuşit să-l răneşti pe celălalt tip.

— Intenţia mea a fost să-l nimeresc la picioare, spuse Willie.

— Dar ce încercai să faci, să-l înveţi să danseze? Auzi, la picioare! Iisuse! Încuie uşile!

Arno se execută. Willie intră în birou şi ridică telefonul. Ştia pe de rost numărul pe care-l forma.

Apelul fu preluat de robot. Apoi încercă iar la centrală, şi o femeie pe nume Amy îi preluă apelul şi-i spuse că va transmite mesajul mai departe. În cele din urmă încercă celularul, utilizând un număr pentru

săptămâna aceasta, care trebuia folosit doar în cele mai urgente situaţii, dar o voce îi spuse că telefonul era închis.

Pentru că Louis şi Angel aveau şi ei necazuri.

Doamna Bondarchuk era în hol când sună soneria. Se uită prin unul dintre geamurile mate ale uşii interioare şi văzu un bărbat stând afară, în faţa uşii de la intrarea în clădire. Era îmbrăcat într-o uniformă albastră, avea un pachet într-o mână şi un clipboard în cealaltă. Doamna Bondarchuk apăsă butonul de la interfon chiar atunci când soneria sună din nou. Pomeranienii ei începură să latre ascuţit.

— Vă pot ajuta? întrebă, pe un ton care sugera că orice ajutor din partea ei putea fi aşteptat mult şi bine.

Doamna Bondarchuk era foarte prudentă cu străinii şi în special cu bărbaţii. Ştia cum erau bărbaţii. Nu exista unul în care să poţi avea încredere, cu excepţia celor doi domni care locuiau mai sus.

— Am adus o comandă, răspunse vocea.

— Pentru cine?

După o scurtă pauză, vocea spuse:

— Pentru doamna Evelyn Bondarchuk.

— Las-o înăuntru, spuse doamna, apăsând butonul care deschidea doar uşa de afară.

— Sunteţi doamna Bondarchuk? întrebă bărbatul după ce păşi în holul de la intrare.

— Cine altcineva aş putea fi?

— Am nevoie de semnătura dumneavoastră.

Exista o deschizătură lată de vreo doi centimetri în uşa interioară pentru asemenea eventualităţi.

— Bagă hârtiile prin fantă, spuse doamna Bondarchuk.

— Doamnă, nu pot face asta! E important. Trebuie să vă înmânez coletul personal.

— Şi ce-aş putea să fac eu cu un clipboard? întrebă doamna Bondarchuk. Să-l vând şi să zbor în Rusia? Pune clipboardul în fantă.

Uşa din faţă se închise după bărbat. Putea să-l vadă cum trebuie acum. Era brunet şi avea o piele urâtă.

— Haideţi, doamnă! Fiţi rezonabilă! Deschideţi şi semnaţi!

Doamnei nu-i plăcu sugestia că ea ar fi putut fi cumva o persoană cu care nu se poate discuta.

— Nu pot să fac asta. Trebuie să pleci şi poţi să-ţi iei şi coletul cu tine. Lasă-mi numărul şi-l voi ridica singură.

— Asta-i o prostie, doamnă Bondarchuk. Dacă nu-l primiţi, trebuie să-l car după mine tot drumul înapoi până în centru. Ştiţi că s-ar putea pierde, spuse bărbatul, aluzia fiind clară. Poate e perisabil. Ce se va întâmpla în acest caz?

— Va începe să miroasă, spuse doamna şi va trebui să-l arunci. Pleacă acum, te rog!

Dar bărbatul nu plecă. În schimb, scoase un pistol de sub uniformă şi ţinti în geam. Pistolul avea un cilindru ataşat. Doamna Bondarchuk văzuse destule emisiuni cu poliţişti ca să ştie cum arată un amortizor atunci când vedea unul.

— Târfă bătrână şi proastă, spuse bărbatul, în timp ce degetul doamnei închidea interfonul pentru a sfârşi conversaţia şi mâna ei stângă atingea alarma silenţioasă. Bărbatul aruncă o privire peste umăr la strada pustie din spatele ei, apoi ţinti spre geam şi trase două focuri de armă. Sunetul împuşcăturilor era ca pocnetul unor pungi de hârtie pline cu aer, şi aproape simultan două urme de glonţ apărură în faţa doamnei Bondarchuk, dar geamul nu se sparse. Ca multe alte lucruri în legătură cu acea clădire, inclusiv doama Bondarchuk, era mult mai grozav decât părea.

Bărbatul păru să-şi dea seama că eforturile lui erau în zadar. Cu mâna pe care avea o mănuşă trase încă o dată în geam, ca şi cum ar fi sperat să-l scoată din ramă, apoi deschise uşa principală şi fugi în stradă. Pentru un timp fu linişte. Apoi, doamna Bondarchuk auzi zgomote de la subsol, în spatele casei. Se uită la ceas. Cinci minute

trecuseră de când dăduse alarma. Dacă după zece minute nu apărea nimeni, avea instrucţiuni să cheme poliţia. Cei doi domni fuseseră foarte stricţi în legătură cu asta atunci când noul sistem de securitate fusese instalat şi i se repetase acest lucru şi în scrisoarea oficială primită de la domnul Leroy Frank însuşi. Aceasta o informa că o firmă privată de securitate, una foarte exclusivistă, era angajată să supravegheze proprietăţile domnului Frank, pentru a lua de pe umerii edililor oraşului o parte din greutate. În eventualitatea unui atac, cineva urma să vină la ea în mai puţin de zece minute. Dacă după zece minute nu apărea nimeni, numai atunci trebuia să cheme poliţia.

Sunetele din spatele casei se auzeau în continuare. Îşi linişti Pomeranienii şi coborî, acolo unde se deschidea uşa din spate, într-o mică zonă pavată, unde erau ţinute lăzile de gunoi. Uşa avea armătură de oţel şi în mijloc un vizor. Ea privi prin vizor şi văzu doi bărbaţi, amândoi cu uniforme de curieri, cum puneau ceva pe exteriorul uşii. Unul dintre ei, cel care trăsese în uşa din faţă, se uită în sus şi ghici că ea era acolo, pentru că nu se mai vedea lumina din interior. Bărbatul ţinea în mână o bucăţică de material alb, ca o bucată de chit folosită de constructori. Ceva care semăna cu ciotul unui creion bombat la unul din capete, având ataşat un fir de sârmă.

— Trebuie să te îndepărtezi de uşă, spuse el, cu vocea înăbuşită de oţelul prin care abia se auzea. Mai bine chiar dacă te lipeşti de ea să vezi ce se întâmplă.

Doamna Bondarchuk se retrase, cu mâinile apăsate pe gură.

— Nu, spuse ea. Oh, nu!

Trebuia să cheme poliţia. Se retrase mai departe de uşă. Trebuia să ajungă înapoi în apartament, trebuia să cheme pe cineva în ajutor. Oamenii de la firma de securitate angajaţi de domnul Leroy Frank nu veniseră. O abandonaseră, chiar atunci când avea mai mare nevoie de ei. Începu să fugă şi îşi dădu seama că plânge. Nu mai auzea decât lătratul ascuţit al Pomeranienilor.

Două împuşcături se auziră de afară. Erau mult mai puternice decât cele de dinainte şi fuseră urmate de un zgomot care sugera că ceva greu se prăbuşise peste metalul de afară. Doamna Bondarchuk înţepeni, apoi se întoarse spre uşă. Îşi duse degetele la gură. Tremurau, atingându-i uşor buzele groase.

— Doamnă Bondarchuk? cineva strigă şi ea recunoscu vocea domnului Angel. Sunteţi bine acolo?

— Da, spuse ea. Cine erau indivizii aceia?

— Nu ştim, doamnă Bondarchuk.

Noi.

— Au plecat?

Urmă o pauză.

— A, într-un fel, spuse domnul Angel.

Doamna Bondarchuk intră înapoi în apartamentul ei, închise şi zăvorî uşa, apoi se aşeză cu o pereche de Pomeranieni în poală, până când domnul Angel veni să o vadă ceva mai târziu, cu un tort de ciocolată de la cofetăria *Zabar*. Mâncară împreună câte o felie de tort şi băură un pahar cu lapte, iar amabilul domn Angel făcu tot ce putu ca să o calmeze pe doamna Bondarchuk.

CAPITOLUL 6

Spre surprinderea lui Willie şi spre uşurarea lui Arno, bărbatul din depozit nu era mort. Avea capul spart şi-i curgea sânge din urechi, ceea ce Willie considera că nu este un semn bun, dar cu siguranţă încă mai respira. Asta îl determină pe Willie să hotărască ce era de făcut pe moment. Nu avea de gând să-l lase pe un străin să-i moară pe podea, aşa că sună la 911 şi, în timp ce aşteptau să apară ambulanţa şi inevitabilii poliţişti, el şi Arno se puseră de acord asupra poveştii pe care urmau să o spună. Fusese o încercare de jaf făcută de nişte amatori, iar ei le ţinuseră piept, pur şi simplu. Indivizii căutau bani şi o maşină. Erau înarmaţi şi, temându-se pentru viaţa lor, Willie şi Arno săriseră pe ei, lăsându-l pe unul inconştient pe podea şi forţându-l pe celălalt să fugă, rănit.

Willie îşi mai luă încă o măsură de precauţie. Cu ajutorul lui Arno şi folosind o lumânare pe care o încălzi şi o aplatiză pe radiator, îi luă amprentele bărbatului inconştient, apăsându-i degetele în ceara încălzită. Puse apoi lumânarea în dosul unui teanc de documente vechi în dulapul din birou şi încuie uşa. Bărbatul nu avea asupra lui un portofel sau vreun alt act de identitate, ceea ce i se păru ciudat lui Willie. Ştia că poliţiştii îi vor lua probabil amprentele, dar ştia, de asemenea, că şi Louis ar vrea să facă nişte cercetări pe cont propriu. În plus, ca să-i dea o mână de ajutor lui Louis la viitoarele investigaţii, Willie îi spuse lui Arno să-i facă nişte poze individului cu telefonul mobil. Telefonul mobil al lui Willie nu făcea poze. Era atât de rudimentar că făcea ca o cutie de tablă legată la capătul unei bucăţi de sfoară să pară o alternativă viabilă, dar aşa îi plăcea lui Willie.

Willie şi Arno îşi jucară rolurile perfect la sosirea poliţiştilor: ei erau nişte oameni cinstiţi care înfruntaseră

primejdia de a fi răniţi sau probabil omorâţi, care se luptaseră cu agresorii lor şi care acum stăteau şocaţi, dar cât se poate de vii în mijlocul micului atelier pe care-l apăraseră atât de înverşunaţi. Nu erau totuşi prea departe de adevăr. Poliţiştii îi ascultară plini de înţelegere, apoi îi sfătuiră pe amândoi să vină în dimineaţa următoare la secţie ca să dea nişte declaraţii. Arno întrebă dacă-i va trebui un avocat, dar detectivul care răspundea de caz îi spuse că nu credea asta. Neoficial, el spuse că era puţin probabil ca să fie acuzat de ceva, chiar dacă mucosul ar fi murit. Nici unui procuror nu i-ar fi plăcut să intenteze un proces pentru un caz atât de banal, iar Arno era în situaţia de a oferi o riguroasă pledoarie pentru legitimă apărare. Următorul pas, spuse el, era să-l identifice pe domnul în cauză, din moment ce singurele lucruri din buzunarele lui erau guma, un fişic de bancnote de zece, douăzeci şi de cincizeci dolari şi un încărcător de rezervă pentru pistol. Willie şi Arno se prefăcură cum puteau mai bine ca să pară surprinşi de aceste noutăţi.

Willie era sigur în proporţie de 99% că totul se terminase, când un bărbat şi o femeie intrară în garaj. Amândoi purtau costume negre şi, în momentul când îşi arătară legitimaţiile poliţistului de la uşa garajului, acesta se uită peste umăr în timp ce treceau pe lângă el şi spuse în şoaptă colegilor săi din garaj: „agenţi federali”, ca şi cum ei n-ar fi ghicit deja cine erau cei doi musafiri.

Faţa lui Willie fusese tamponată de unul dintre medici. Medicul îi aranjase nasul în biroul din garaj, scutindu-l astfel de o excursie la spital, iar acum simţea cum îi pulsează dureros. Pe lângă ameţeala pe care încă o mai încerca după mahmureală şi scăderea conţinutului de adrenalină după iureşul luptei, Willie făcea eforturi să-şi aducă aminte care fusese ultima dată când se mai simţise atât de rău. Acum, în timp ce stătea pe un scăunel lângă Olds-ul cel distrus, cu Arno alături, îi urmări pe cei doi agenţi care se apropiau şi-l săgetă pe Arno cu privirea, semn că erau necazuri la orizont. Willie nu era un expert în modul de aplicare a legii sau în subtilităţile jurisdicţiei, dar

trăise în Queens destul timp ca să ştie că agenţii federali nu apăreau de fiecare dată când cineva flutura un pistol într-un garaj, altfel nu ar mai fi avut timp să se ocupe de nimic altceva.

Bărbatul era de culoare şi se prezentă ca agent special Wesley Bruce. Partenera sa, agent special Sidra Lewis, era vopsită blond, cu ochi albaştri pătrunzători şi cu o căutătură furioasă, ca şi cum credea că toţi cei pe care-i întâlnise în diverse situaţii în munca sa erau vinovaţi de ceva, chiar dacă se gândeau doar că ar fi mai buni decât ea. Îi despărţiră pe Arno şi pe Willie, femeia luându-l pe Arno în biroul din spate, în timp ce Bruce se rezemă de capota Olds-ului, îşi încrucişă mâinile şi-i oferi lui Willie un rânjet ostil care-i aminti de felul în care rânjise cel care mesteca gumă înainte ca Arno să-i şteargă rânjetul de pe faţă cu ciocanul.

— Deci, cum te simţi?

— Am avut şi momente mai bune, spuse Willie, acestea fiind cam cele mai sincere cuvinte pe care le rostise de când veniseră poliţiştii.

Avea sentimentul că acel puternic şi versat agent special Wesley Bruce aici de faţă era perfect conştient de acest lucru.

— Se pare că amicii noştri au ales greşit tipii cu care să se pună.

— Bănuiesc că da.

— Spui că cei doi căutau o maşină?

— O maşină şi bani.

— Ai mulţi bani aici?

— Nu prea mulţi. Cei mai mulţi oameni plătesc cu cecuri sau cu cărţi de credit. Totuşi, mai avem şi clienţi care preferă să lucreze cu bani gheaţă. Vechile obiceiuri dispar greu pe-aici.

— Pot să pariez, spuse Bruce, ca şi cum Willie nu se referea la plata în numerar, ci la cu totul altceva.

Willie încercă să-şi dea seama la ce s-ar fi putut referi, dar erau atât de multe posibilităţi din care să

aleagă, legale şi ilegale, că-i era frică să nu aleagă greşit. Până la urmă, Willie făcu legătura: luând în considerare şi evenimentele din noaptea aceea, toate aveau legătură cu Louis şi Angel. Înţelegerea acestui fapt nu-i afectă comportamentul, dar îl făcu să-l urască pe agentul special Bruce chiar mai mult decât îl ura deja.

Între timp, Bruce îl privi pe Willie cu subînţeles.

— Pot să pariez, repetă.

Aşteptă. Willie putea să-i audă vocea lui Arno din celălalt birou. Acesta vorbea ceva mai mult decât Willie. De fapt, agentul special Lewis întâmpina chiar greutăţi în a strecura vreun cuvânt.

Bine ai venit în lumea mea*, se gândi Willie.*

În cele din urmă, Bruce păru să-şi dea seama că Willie nu avea de gând să rupă tăcerea şi să mărturisească toate crimele nerezolvate din registre şi-şi reluă întrebările.

— Deci nu s-ar fi ales cu prea mulţi bani, măcar pentru osteneala lor, dacă ar fi reuşit să scape.

— Vreo două sute poate, inclusiv mărunţişul.

— Prea multe necazuri pentru două sute. Trebuie să fi existat şi căi mai uşoare pentru ei.

— Noi nu avem aici camere.

— Poftim?

— Camere de supraveghere. Nu le folosim. În multe locuri se folosesc, dar noi nu folosim. Poate că ei şi-au închipuit că nu avem camere şi s-au gândit să încerce, ce naiba.

— La vremuri disperate, măsuri disperate.

— Cam aşa ceva.

— Te-au bătut ca nişte oameni disperaţi?

Willie cântări puţin întrebarea.

— Ei bine, nu pot să spun că erau prietenoşi. Nu ştiu dacă i-aş putea numi disperaţi.

— Vreau să spun, te-au lovit ca nişte oameni care aveau nevoie de bani?

— Oricine are nevoie de bani, replică simplu Willie.

— Cu excepţia faptului că prietenul nostru, care are o gaură în cap, avea patru sau cinci sute în buzunar, fără să mai menţionăm un pistol foarte drăguţ. Nu mă surprinde deloc faptul că era destul de supărat ca să ia pe sus un atelier de reparaţii pentru o sumă cu două zerouri.

— Nu sunt un bun cunoscător al minţilor criminale. Asta-i domeniul dumitale.

— Nu eşti un bun cunoscător, ha?

Bruce părea să găsească amuzant acest lucru.

Izbucni chiar în râs, deşi suna artificial. Era ca şi cum cineva scrisese cuvintele: „Ha. Ha. Ha” în faţa lui, îi pusese un pistol la tâmplă şi-i ordonase să le citească apoi cu voce tare.

— Dar ce poţi să-mi spui despre maşină? vru să ştie Bruce când se opri din râs.

— Ce-i cu ea?

— Aşa cum le-ai spus poliţiştilor, ei au venit aici cu o maşină, şi celălalt, ăă, aşa-zisul hoţ, a fugit cu aceeaşi maşină. De ce ar fi avut nevoie de o maşină dacă deja aveau una?

— Poate pentru că plănuiau un jaf şi voiau ceva care să nu poată fi asociat cu ei.

— Atunci asta ar fi însemnat să te omoare pe tine şi pe amicul tău doar ca să nu-i poţi identifica pe ei sau maşina.

— Ei bine, de aceea unul dintre ei a ajuns să poarte un ciocan, în loc de pălărie. Uite ce e, domnule Bruce…

— Prefer agent special Bruce.

Willie îl fixă pe Bruce impasibil. Urmă un moment de tăcere forţată între cei doi bărbaţi, până ce Willie oftă teatral şi continuă:

— Agent *special* Bruce, nu înţeleg care este problema ta. Nu am avut şansa să le fac acestor tipi o cafea astfel încât să stea jos şi să-mi explice motivele lor. Au intrat aici, mi-au zdrobit nasul, mi-au spus ce voiau şi restul îl ştii.

— Da, ştiu. Sunteţi eroi. Deja a apărut un tip de la *Post*[39] afară, care aşteaptă să vă facă poze. Veţi ajunge celebri. Ar fi bine pentru afacerea voastră.

— Sigur, spuse Willie un pic stânjenit.

— Nu pari prea încântat de asta, spuse Bruce.

— Cine are nevoie de astfel de publicitate? Rânjetul lui Bruce se lăţi.

— Exact, spuse el. Chiar asta voiam să spun. Cui îi trebuie? Nici ţie şi probabil nici partenerului tău în această acţiune.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Chiar aşa? Cine te-a scos din necaz cu ceva timp în urmă? Fosta ta soţie voia să-ţi vinzi afacerea ca parte în acordul de divorţ, nu-i aşa? Lucrurile nu stăteau prea bine pentru tine şi deodată, paf! Aveai bani să-i dai fără să trebuiască să-ţi vinzi afacerea. De unde au apărut banii?

Agentul special Bruce părea să ştie multe despre afacerile lui Willie. Willie nu era sigur că era de acord ca impozitele pe care le plătea el să fie folosite în felul acesta.

— Un bun samaritean, spuse el.

— Cum se numeşte?

— E vorba despre o agenţie. Nu-mi aduc aminte nici un nume.

— Da, Fondul de Investiţii „Ultima Speranţă”, a cărui existenţă putea fi comparată cu cea a unei muşte efemere.

— Destul ca să mă scoată din încurcătură. Asta e tot ce contează pentru mine.

— Ai încercat să returnezi vreodată împrumutul?

— Am încercat, dar, cum spui şi tu, „Ultima Speranţă” nu mai există.

— Este surprinzător faptul că umblă cu datul împrumuturilor încoace şi-n colo, apoi nu mai caută să şi le recupereze. Şi numele e ciudat, nu crezi?

— Nu e problema mea. Am declarat împrumutul. Sunt în regulă.

---

39 Ziar din SUA (n. tr.)

— Cine este proprietarul clădirii?

— O companie.

— Leroy Frank Properties, Incorporated.

— Asta e.

— Îi plăteşti chirie lui Leroy Frank?

— 1500 pe lună.

— Nu e prea mult pentru un loc mare ca ăsta.

— E destul.

— L-ai întâlnit vreodată pe Leroy Frank?

— Tu crezi că, dacă aş lucra în vreo clădire de-a lui Trump, l-aş întâlni vreodată pe Donald?

— L-ai putea întâlni dacă ar fi un prieten de-al tău.

— Nu cred că Donald Trump este prieten cu mulţi dintre chiriaşii săi. El este marele Donald, nu…

—…nu Leroy Frank, termină Bruce fraza pentru el.

Willie clătină din cap, ca un om simplu confruntat cu cineva care părea să aibă intenţia deliberată de a interpreta greşit tot ce se spunea.

— Ţi-am mai spus: nu l-am întâlnit niciodată pe Leroy Frank. Îmi plătesc chiria, îmi administrez afacerea, îmi plătesc taxele şi nu am avut nici măcar o amendă pentru parcare ilegală în toată viaţa mea, aşa că n-am probleme cu legea.

— Ei bine, spuse Bruce, tu trebuie să fii cam cel mai cinstit om de aici şi până în Jersey.

— Poate chiar până mai departe de Jersey, spuse Willie. Am cunoscut oameni din Jersey.

Bruce se încruntă.

— Eu sunt din Jersey, spuse el.

— Poate că tu eşti excepţia.

Bruce păru confuz un moment, apoi decise să lase baltă această conversaţie.

— E greu să-i dai de urmă acestui Leroy Frank, continuă el. Se acoperă de hârtii în ceea ce priveşte firmele lui. Oh, e complet curat şi cinstit, să nu mă-nţelegi greşit, dar e un mister. E greu pentru un bărbat să rămână

atât de *enigmatic* în ziua de azi.

Willie nu spuse nimic.

— Ştii, dacă nu ar fi ameninţarea asta teroristă şi alte lucruri de acest gen, ne-am petrece mult mai mult timp cercetând venituri care nu se adună aşa cum ar trebui. Acum e mai uşor decât era. Avem mai multe pârghii şi posibilităţi decât înainte. Desigur, dacă eşti nevinovat atunci nu ai de ce să te temi…

— Joe McCarthy spunea asta, zise Willie, dar cred că minţea.

Bruce realiză că bătea pasul pe loc. Se săltă cu toată considerabila sa greutate de pe capota Olds-ului, care păru să răsufle uşurat. Rânjetul lui dispăruse, iar privirea încruntată îi reveni. Willie se gândi că avea parte doar de o pauză de la căutătura aceea furioasă, asta în cel mai bun caz.

— Ei bine, cred că am să plec acum, dar ne vom mai vedea noi doi, spuse Bruce. Dacă se întâmplă să-l întâlneşti pe misteriosul domn Leroy Frank, să-i spui că-i transmit salutări. Mare păcat că toate astea au trebuit să se întâmple pe una dintre proprietăţile lui. Nu ar fi cinstit ca cineva să insinueze în faţa presei că ar merita să cerceteze despre cine are dreptul de proprietate al acestui loc. Ar putea să-i ameninţe anonimatul, să-l forţeze să iasă la lumină.

— Eu doar îmi plătesc ratele la bancă, spuse Willie. Singura întrebare pe care o pun este: „Puteţi să-mi daţi o chitanţă?”.

Agentul special Lewis ieşi din birou. La drept vorbind, avea o expresie mult mai rece decât înainte şi aproape că tremura de frustrare. Willie se abţinu să nu zâmbească. Arno avea efectul acesta asupra oamenilor. Să obţii răspunsuri de la el atunci când el nu voia să le dea era ca şi cum ai fi încercat să faci un şarpe să stea în coadă. Bruce observă imediat nefericirea partenerei sale, dar nu făcu nici un comentariu în legătură cu asta.

— Cum am mai spus, ne vom întoarce, îi repetă el lui

Willie.

— Vom fi aici, zise Willie.

În timp ce agenţii plecau, Arno apăru lângă el.

— Daaar ştiu că doamna aceea era încordată rău, spuse el. Mi-a plăcut, totuşi. Am avut o discuţie plăcută.

— Despre ce?

— Etică.

— Etică?

— Da, ştii tu. Etică. Părţile bune şi părţile rele ale lucrurilor. Willie clătină din cap.

— Du-te acasă, spuse. Din cauza ta mă doare mai tare capul, îl strigă pe Arno chiar în momentul în care omuleţul se pregătea să dispară în noapte.

— Ai grijă ce spui la telefon, îi zise. Arno părea nedumerit.

— Tot ce spun eu la telefon este: „Încă nu este gata.”, zise el, şi: „Te va costa mai mult.”. Crezi că cei de la FBI ar putea fi interesați?

Willie se încruntă. Toţi erau nişte comedianţi.

— Cine ştie de ce sunt ei interesaţi, spuse el. Ai doar grijă ce spui. Să nu vorbeşti cu nici unul dintre reporterii de afară. Şi arată-mi ceva respect, la naiba! Eu îţi dau salariul.

— Da, da, spuse Arno, în timp ce închidea încetişor uşa după el. Am să-mi cumpăr un iaht cu banii mei săptămâna asta…

Louis telefonă imediat ce scăpară de cadavre. Era o chestiune de priorităţi. Îşi lăsă numele la operatoarea de serviciu, gândind că vocea de la capătul firului suna la fel ca aceea a femeii care prelua toate apelurile pentru Leroy Frank. Poate că le înmulţeau undeva într-un incubator, ca pe pui.

Primi răspunsul zece minute mai târziu. „Domnul De Angelis spunea că va fi disponibil la douăsprezece şi douăzeci şi şase, mâine, în jur de şapte.”, îi spuse vocea indiferentă a femeii.

Louis îi mulţumi şi spuse că a înţeles perfect. În timp ce închidea telefonul, amintiri de la întâlnirile anterioare se îngrămădeau în mintea lui şi aproape că zâmbi. De Angelis: ale îngerilor. Acum era un termen impropriu.

Puţin după ora şapte în seara următoare, Louis stătea la colţul străzii Lexington cu strada 84. Era deja întuneric. Trotuarele acestei ciudate mici prelungiri a străzii principale din oraş erau relativ liniştite, pentru că cele mai multe dintre firmele din această zonă, cu excepţia barurilor ciudate şi a restaurantelor, erau deja închise. O ceaţă umedă coborâse peste Manhattan, prevestind ploaia şi dând un aer fantasmagoric străzii, ca şi cum o imagine fotografică fusese plasată peste panorama oraşului. La stânga, reclama vintage de deasupra drogheriei lui Lascoff era încă luminată şi, dacă cineva ar fi privit cu ochii pe jumătate închişi, ar fi putut să-şi imagineze această parte a străzii Lexington aşa cum arăta cu mai mult de jumătate de secol în urmă.

Lexington Candy-Shop & Luncheonette era o rămăşiţă a acelor vremuri. De fapt, rădăcinile firmei erau încă şi mai vechi: fusese înfiinţată de bătrânul Soterios, în 1925 ca fabrică de ciocolată şi băuturi carbogazoase, apoi afacerea fusese preluată de fiul său, Peter Philis, care a lăsat-o şi el la rândul lui fiului său, actualul proprietar, John Philis, care încă mai stătea la casa de marcat şi-i întâmpina pe clienţi spunându-le pe nume. Ferestrele magazinului erau pline de ediţii speciale de sticle Coca-Cola, alături de un set de trenuleţe de plastic, câteva poze ale celebrităţilor şi o bâtă semnată de Rusty Staub, marele aruncător al echipei Mets. Fusese cunoscută ca „Soda Candy” pentru generaţii întregi de copii, căci asta era scris deasupra uşii, iar faţada sa rămăsese neschimbată de nu se ştie când. Louis îi putea vedea pe doi dintre angajaţii în uniforme albe încă mișcându-se înăuntru, deși ușa de la intrare era acum închisă, pentru că *Lexington Candy Shop & Luncheonette* era deschis în fiecare zi de la şapte dimineaţa la şapte seara, de luni până sâmbătă. Cu toate astea, reclama din plastic verde mat rămăsese afară în faţa

uşii, aşteptând să fie băgată înăuntru pe timpul nopţii. Pe această reclamă scria numărul clădirii Soda Candy: 1226.

Louis traversă strada şi ciocăni în geam. Unul dintre bărbaţii care făceau curat se uită brusc în stânga lui, apoi ieşi de după tejghea şi-l lăsă pe Louis să intre, salutându-l doar cu un semn cu capul. Trase şi încuie uşa înainte ca el şi colegul lui să-şi lase baltă treburile şi apoi dispărură amândoi pe o altă uşă pe care scria „Accesul oprit cu excepţia personalului”.

Locul era exact aşa cum şi-l amintea Louis, deşi trecuseră mulţi ani de când nu mai intrase acolo. Mai exista încă tejgheaua verde, suprafaţa ei purtând urmele vizibile a zeci de ani de farfurii şi de ceşti fierbinţi, şi scaunele verzi de plastic care se roteau complet în suportul lor de la bază, o sursă nesfârşită de amuzament pentru copii. În spatele tejghelei stăteau cele două cafetiere pe gaz şi un automat verde de malţ, Hamilton Beach din 1942, asortat cu automatul de pulbere de malţ Borden, alături de un storcător de fructe din aceeaşi perioadă.

Soda Candy era faimoasă pentru limonada sa făcută la comandă, lămâile fiind stoarse în timp ce priveai, apoi amestecate cu sirop de zahăr, această combinaţie fiind turnată apoi într-un pahar cu gheaţă sfărâmată. Două pahare cu acest fel de limonadă stăteau acum în faţa bărbatului care ocupa masa din colţ. Membrii personalului micşoraseră lumina lămpilor fluorescente înainte de a pleca, aşa încât lui Louis i se păru că bătrânul care-l aştepta absorbise cumva toată lumina din încăpere, ca o gaură neagră cu formă umană, o falie în timp şi spaţiu absorbind tot ce era în preajma lui, binele şi răul, lumina şi întunericul, alimentându-şi existenţa cu preţul vieţii tuturor celor care intrau în sfera lui de influenţă.

Trecuseră câţiva ani de când Louis şi bărbatul pe nume Gabriel nu se mai întâlniseră, dar doi bărbaţi ale căror vieţi fuseseră odată atât de strâns legate nu ar fi putut să rupă cu adevărat legătura dintre ei. Într-un fel, Gabriel fusese cel care-l crease pe Louis, care luase un

băiat cu talente incontestabile şi-l transformase într-un bărbat care putea fi folosit ca o armă. Lui Gabriel i se adresau odată cei care voiau să beneficieze de serviciile lui Louis. El era punctul de contact, filtrul. Statutul său precis era vag. El era un intermediar, o persoană care facilita tranzacţiile. Mâinile lui nu erau pătate de sânge sau cel puţin nu în măsura în care să poată observa cineva. Louis avea încredere în el într-o mică măsură şi nu se încredea în el într-o măsură mai mare. Erau prea multe lucruri necunoscute despre Gabriel, lucruri imposibil de aflat. Cu toate astea, Louis îşi dădea seama că simte pentru bătrânul său şef ceva asemănător cu afecţiunea.

Acesta era mai mic decât îşi amintea Louis, de parcă se micşorase cu vârsta. Părul şi barba lui erau foarte albe şi părea că se pierde prin paltonul său mare şi negru. Mâna sa dreaptă tremură puţin în timp ce apucă paharul şi-l ridică la buze, iar puţină limonadă se scurse pe faţa de masă.

— E cam frig pentru limonadă, spuse Louis.

— Frigul nu mă deranjează, răspunse Gabriel. Şi oricine poate găsi cafea oriunde, chiar dacă aici cafeaua e deosebit de bună. Bănuiesc că poate e aşa de bună datorită filtrului de cafea pe gaz. Dar o limonadă bună, ei bine, asta e ceva mai rar întâlnit, şi nimeni nu ar trebui să piardă ocazia de a o gusta atunci când este posibil.

— Dacă spui tu, zise Louis, în timp ce se aşează încet pe scaunul din faţa bărbatului, atent să păstreze în raza sa vizuală atât uşa personalului de serviciu, cât şi uşa de la intrarea în local, apoi puse în mijlocul mesei ziarul pe care-l ţinuse în mână.

Nu atinse deloc masa.

— Ştii că au filmat aici unele scene din filmul „Three Days of the Condor”? Cred că Redford stătea chiar pe locul pe care stai tu acum, în timp ce aştepta să filmeze.

— Mi-ai mai spus asta şi înainte, zise Louis. Cu mult timp în urmă.

— Ţi-am mai spus? se miră Gabriel. Părea dezamăgit.

Mi se părea foarte potrivit să pomenesc despre asta, date fiind aceste împrejurări. Tuşi. A trecut mult timp, zece ani sau mai mult încă, de când ţi-ai descoperit conştiinţa.

— A fost întotdeauna acolo. Doar că eu nu i-am dat prea multă atenţie înainte.

— Am ştiut că te pierd cu mult înainte ca drumurile noastre să se despartă.

— Pentru că?

— Ai început să întrebi de ce.

— A început să mi se pară relevant.

— Relevanţa e relativă. În domeniul nostru de activitate, există cei care consideră întrebarea „De ce?" ca un preludiu la „Cât de adânc ţi-ar plăcea să fii îngropat?" şi „Trandafiri sau crini?"

— Dar tu nu eşti unul dintre aceia?

Gabriel ridică din umeri.

— Nu aş spune asta. Doar că eu nu eram gata să te dau drept hrană câinilor. Totuşi, am încercat să-ţi mai uşurez situaţia înainte de a-ţi da voie să pleci liber.

— Să-mi „dai voie?"

— Îngăduie unui om bătrân să spună cum vrea el. În definitiv, nu oricine trebuie să plece.

— Nu mai rămăseseră mulţi când am făcut-o.

— Şi nici unul ca tine.

Louis nu-i mulţumi pentru compliment.

— Şi, dacă pot spune astfel, busola mea în materie de morală era mai sigură decât considerai tu, zise Gabriel.

— Nu sunt sigur că pot crede asta, să nu mi-o iei în nume de rău.

— Nu-ţi face griji. Totuşi, este adevărat. Am fost întotdeauna atent la ce sarcini ţi-am încredinţat. Au fost momente când am păşit pe o gheaţă subţire, dar nu cred că am luat vreodată din proprie iniţiativă vreo hotărâre greşită, cel puţin nu în privinţa ta.

— Iar eu îţi sunt recunoscător pentru asta. Cred, în schimb, că gheaţa s-a subţiat pe măsură ce trecea timpul.

— Poate, recunoscu Gabriel, poate. Şi ce s-a întâmplat noaptea trecută? Am înţeles că ai avut musafiri.

Louis nu era surprins că Gabriel ştia ce se întâmplase în clădirea unde locuia. Cel puţin, ar fi putut face cercetări după ce fusese primit apelul de la Louis, deşi Louis bănuia că Gabriel ştia ce se întâmplase chiar înainte ca telefonul să fie dat. Cineva trebuia să-i fi spus. Aşa funcţionau vechile metode şi tocmai de aceea lipsa comentariilor în legătură cu moartea lui Billy Boy îl tulburase atât de mult.

— A fost doar o treabă de amatori, spuse Louis.

— Da. Totuşi, cele întâmplate la atelierul auto au fost o surpriză. A fost ceva inutil şi grosolan, numai dacă cineva nu încerca să transmită un mesaj. Dacă-i aşa, atunci de ce să atace şi locuinţa voastră în acelaşi timp?

— Nu ştiu, răspunse Louis. Şi va mai apărea şi-n ziare. Lui Willie nu-i va plăcea atâta publicitate. Nici mie nu-mi place. Va atrage atenţia.

Gabriel alungă îngrijorarea lui Louis făcând cu mâna un semn a lehamite.

— Ziarele nu scriu despre proprietarii clădirilor, poate despre cine moare în acele clădiri sau despre cine face sex acolo, şi nu neapărat în această ordine.

— Nu mă refeream la reporteri.

Gabriel aruncă o privire pe geam, ca şi cum aştepta ca nişte agenţi de la stat să apară deodată din beznă. Păru parcă dezamăgit când asta nu se întâmplă. Louis era uimit de diferenţa dintre Gabriel cel de acum şi cel de odinioară. El nu-i mai avea pe asasinii săi acum, pe Răzbunători, la care să apeleze, dar nici nu s-ar fi mulţumit cu o pensionare liniştită. Ştia deja prea multe, dar întotdeauna îşi dorise să ştie şi mai mult. Poate că nu mai trimitea ucigaşi să facă treburile murdare pentru alţii, dar rămăsese o parte din lumea aceea. Discret, Louis atinse ziarul cu mâna. Înăuntru era lumânarea aplatizată cu amprentele bărbatului rănit şi copii ale pozelor făcute cu celularul lui Arno şi, de asemenea, amprentele celor doi oameni care muriseră lângă clădirea de apartamente.

— Ţi-am adus nişte articole care mi-au reţinut atenţia. Aş vrea să arunci şi tu o privire asupra lor.

— Sunt sigur că şi poliţia le va vedea.

— Poate, tu poţi să o faci mai repede. O favoare din partea prietenilor tăi.

— Nu sunt ei genul care să facă favoruri fără să ceară ceva în schimb.

— Atunci ar trebui să le rămâi dator pentru că mai am o favoare să-ţi cer.

— Spune.

— Doi agenţi federali şi-au tot băgat nasul în treburile lui Willie. Au pus întrebări despre Leroy Frank.

— Nu am auzit nimic despre vreo investigaţie. S-ar putea ca ei să fi găsit un fir în altă parte şi ceva să fi ieşit la suprafaţă. Şi mai mult, au devenit mai stăruitori în ultimii ani. Era o vreme când terorismul era folositor pentru afaceri. Acum totul a devenit foarte complicat: e de ajuns cel mai mic indiciu despre vreo plată suspectă şi sunt puse tot felul de întrebări, chiar cuiva atât de nevinovat în astfel de chestiuni ca Leroy Frank.

— Ei bine, ar putea fi incomod pentru o mulţime de oameni dacă ar tot continua să tragă sfori.

— Sunt sigur că se poate face ceva, spuse Gabriel. Între timp, mai urgentă este chestiunea în discuţie: cine a făcut asta şi cum putem fi siguri că nu se va mai întâmpla?

— „Noi?”

— Simt o anume responsabilitate pentru binele tău, chiar dacă a trecut atâta timp. De asemenea, într-un fel, problemele tale sunt şi ale mele, mai ales dacă acestea sunt în legătură cu ceva ce s-a întâmplat sub supravegherea mea, ca în acest caz. Ar putea, desigur, să fie în legătură cu alte activităţi de-ale tale. Prietenul tău Parker are felul său de a-şi face duşmani interesând.

— Willie a spus că tipul nu l-a menţionat deloc pe Parker. A fost vorba despre mine.

— Bine.

— Bine?

— Asta restrânge cercul suspecţilor. Nu am auzit nimic în legătură cu vreun preţ pus pe capul tău şi, cum spui şi tu, asta a fost o treabă de amatori. Oricine ar pune un preţ pe capul tău s-ar asigura să angajeze persoane mai competente. Dacă aş fi în locul tău, m-aş simţi mai degrabă ofensat că cineva ar putea crede că m-ar putea elimina într-un mod atât de stângaci.

— Da, sunt complet întors pe dos. Dacă tot veni vorba despre asta, sper că ai trimis flori pentru Billy Boy.

Gabriel încuviinţă din cap cu compătimire.

— Nu a fost ceva foarte surprinzător. Boala lui era destul de avansată. Era nevoie de o operaţie urgentă. A apărut cineva care şi-a asumat răspunderea să încerce.

— Sunt sigur că ar fi vrut şi o a doua opinie.

— A primit cel mai bun tratament care exista. Sfârşitul i-a fost destul de rapid.

— Chiar binecuvântat.

Faţa lui Gabriel se crispă de nelinişte.

— Ar fi trebuit să fiu informat, spuse Louis.

— Ce-ai auzit?

— Zvonuri, atâta tot.

— A trecut mult timp de când nu l-a mai întâlnit nimeni. Se spunea că a murit.

— Visuri deşarte.

— El te sperie? întrebă Gabriel cu viclenie, reluându-şi expresia calmă.

— Am oare motive să mă tem?

— Nici unul cu care să fiu la curent. Dar în cazul domnului la care te referi, nu aş ţine secretă o astfel de informaţie. A dispărut de multă vreme, dar voi doi aveţi într-adevăr un trecut. Dacă s-a întors într-adevăr, s-ar putea să aibă chef să-şi reînnoiască vechile cunoştinţe.

— Nu e ceva foarte liniştitor pentru mine. Poate nici pentru tine.

— Eu sunt un om bătrân.

— A mai ucis oameni bătrâni înainte.

— Eu sunt altfel.

Louis încuviinţă.

— Totuşi, tu şi partenerul tău v-aţi descurcat destul de bine cu problemele de ieri. Îmi imaginez că reprezinţi pentru el o adevărată provocare, chiar şi după atâţia ani. Ce ai făcut cu gunoiul?

— A fost dus de acolo. La groapa de gunoi.

— Şi bătrâna doamnă?

— I-am cumpărat un tort de ciocolată.

— De-ar fi toţi atât de uşor de calmat! Cum sunt prietenii voştri de la atelierul auto?

— Zdruncinaţi. Le-am spus să închidă pentru câteva zile. Acum stau la un hotel.

Gabriel îşi termină limonada şi, în timp ce stătea jos, ridică de pe masă ziarul şi-l strecură în buzunarul hainei sale.

— Ar trebui să am ceva pentru tine într-o zi sau două, spuse el.

— Ti-as fi recunoscător.

— Ei, nu e bine să se tot întâmple astfel de lucruri. Ne face să părem cu toţii nişte răi.

— Şi nu putem permite să se întâmple asta.

— Nu, într-adevăr. Mergi cu bine!

Şi cu aceste cuvinte, Gabriel dispăru.

CAPITOLUL 7

Două dimineţi mai târziu, Gabriel avea o altă întâlnire, de data asta în Central Park. Cerul era senin şi albastru, fără nici o urmă de nori după negura din zilele trecute şi era o prospeţime în aer, o puritate, ca şi cum, pentru oricât de scurtă vreme, o parte din gazele şi mizeria oraşului ar fi fost curăţate în chip miraculos în timpul nopţii. Era o zi din copilărie, dar, pe măsură ce îmbătrânea, Gabriel se lupta tot mai mult să-şi amintească de vremea tinereţii sale. Singurele amintiri care-i mai rămăseseră vii în minte păreau să fie legate de altă persoană, una care nu avea aproape nici o legătură cu el, deşi îi era vag cunoscută. Senzaţia era asemănătoare cu cea pe care o avea cineva urmărind un film vechi şi îşi amintea deodată că, da, mai văzuse acest film înainte şi însemnase ceva pentru el odată.

Ura faptul că îmbătrânea. Ura să fie bătrân. Faptul că-l văzuse pe Louis îi amintise de tot ce fusese el odată, de puterea, de influenţa pe care o avusese. Totuşi, încă îi mai rămăsese puţin din ea. Nu-i mai avea pe Răzbunători în spatele ori la cheremul său, dispuşi să îndeplinească pentru bani cererile lui sau ale altora, dar încă i se datorau servicii în schimbul unor favoruri îndeplinite, unor secrete păstrate, unor probleme îngropate şi unor vieţi care luaseră sfârşit. Gabriel îşi depozitase secretele departe, cu grijă, pentru că ştia că propria viaţă depindea de acestea. Ele erau siguranţa lui şi constituiau un mijloc de plată la care putea să recurgă la nevoie.

Un bărbat mai tânăr i se alătură lui Gabriel, potrivindu-şi într-o doară pasul după al său. Era mai înalt decât Gabriel cu un cap, dar Gabriel îl depăşea cu aproape treizeci de ani de experienţă deseori amară pe însoţitorul lui. Numele lui de cod era Mercur, după zeul spionilor şi al

fantomelor, dar Gabriel îl cunoştea sub numele de Milton. Bănuia că acesta ar putea fi numele lui adevărat, cu toate că, deşi era un om educat, cunoştinţele lui Milton nu păreau a se extinde în domeniul literaturii, şi o aluzie la *Paradise Lost*[40] făcută de Gabriel mai demult nu avusese ca rezultat decât o privire inexpresivă. Pe de altă parte, nimeni nu putea şti adevărul atunci când era vorba despre agenţi, şi mai ales în cazul celor de talia lui Milton. Dacă cineva i-ar fi arătat lui Milton dovezi clare ale propriilor sale preferinţe sexuale, susţinute de fotografii, ilustraţii şi chiar foşti parteneri, toate acestea ar fi avut acelaşi rezultat: o privire inexpresivă. Inexpresiv. Era un cuvânt potrivit în acest caz. Tot ce era legat de Milton sugera un bărbat care fusese creat într-un laborator cu scopul de a nu atrage în nici un fel atenţia asupra sa: înălţime medie, înfăţişare obişnuită, păr obişnuit, îmbrăcăminte obişnuită. Nu avea absolut nimic ieşit din comun. De fapt, era atât de comun încât ochiul avea tendinţa să treacă repede peste el, abia înregistrându-i prezenţa, uitând apoi instantaneu ce văzuse. Cineva ar fi trebuit să fie o persoană extraordinară ca să treacă prin viaţă atât de neobservată.

Milton şi Gabriel se plimbau pe malul lacului mergând încet, destul de încet ca să permită celor care făceau jogging să-i depăşească, dar destul de alert ca să nu poată fi urmăriţi fără să bage de seamă. Milton purta un palton cenuşiu de lână şi un fular gri, iar pantofii săi negri luceau în lumina soarelui. Lângă el, Gabriel, cu părul său alb iţindu-se de sub căciula de lână, arăta ca un vagabond genial. După câteva minute, Milton vorbi.

— Mă bucur să te revăd, spuse el.

Tonul său era tot atât de obişnuit ca de altfel tot ceea ce-l reprezenta, astfel că nici Gabriel, care-l cunoştea de mulţi ani, nu ar fi putut spune dacă vorbea serios sau nu. Hotărî că sentimentul ar fi putut fi adevărat. Din câte îşi amintea, nu era ceva ce Milton spunea prea des.

---

40 John Milton, poet englez, autorul poemului *Paradisul pierdut (Paradise Lost)* (n. tr.)

— Şi eu, minţi Gabriel, iar Milton zâmbi, orice ofensă cauzată de minciună fiind depăşită de bucuria sa de a o fi sesizat.

Milton, se gândea Gabriel, era genul de bărbat care se simţea în largul lui când era dezamăgit de lume, trăind, prin urmare, conform aşteptărilor sale.

— Nu mă aşteptam să vii chiar tu în persoană. Este grozav că avem ocazia să ne întâlnim zilele astea. Drumurile noastre nu se mai întâlnesc aşa ca altădată.

— Sunt un om bătrân, spuse Gabriel şi vorbele acestea îi amintiră în ce context le mai folosise cu câteva zile înainte.

Se întrebă dacă fusese corect atunci, dacă vârsta sa şi statutul său anterior ar fi putut fi de ajuns ca să-l protejeze de ferocitatea lui Bliss. Gândul îl tulbură. El era răspunzător într-o oarecare măsură de ce i se făcuse lui Bliss, deşi Bliss ar fi fost prea puţin surprins că trebuia să dea socoteală pentru faptele sale, dar duşmănia dintre Bliss şi Louis era de o natură mult mai profundă, mai personală. Nu, dacă Bliss se întorsese, Gabriel nu avea să fie în vizorul său.

— Nu chiar atât de bătrân, spuse Milton, iar acum era rândul lui să mintă.

— Destul de bătrân ca să pot vedea lumina de la capătul tunelului, spuse Gabriel. Oricum, e o lume nouă cu reguli noi acum. Îmi vine tot mai greu să-mi dau seama unde este locul meu în această lume.

— Regulile au rămas încă neschimbate, spuse Milton. Doar că sunt mai puţine acum.

— Pari aproape nostalgic.

— Poate că sunt. Duc lipsa afacerilor care se desfăşurau pe picior de egalitate, cu cei care gândesc la fel ca mine. Nu-i mai înţeleg pe duşmanii noştri. Scopul lor e prea vag. Nici măcar ei nu ştiu ce vor. Nu au nici o ideologie. Au doar convingeri.

— Oamenilor le place să lupte pentru religia lor, spuse Gabriel. E un lucru suficient de iraţional încât să li

se pară important.

Milton nu răspunse. Gabriel bănuia că Milton era un credincios. Nu un evreu. Poate catolic, deşi nu avea destulă imaginaţie ca să fie un bun catolic. Nu, Milton era probabil un protestant de culoare nedefinită, un membru al vreunei congregaţii deosebit de anoste care iubea băncile dure şi predicile lungi. Imaginea lui Milton în biserică îl făcu pe Gabriel a se gândi cum ar putea arăta doamna Milton, dacă într-adevăr ar exista o asemenea persoană. Milton nu purta verighetă, dar asta nu însemna nimic. Era caracteristic pentru acest gen de bărbaţi să divulge cât de puţin posibil. Pornind de la un lucru atât de simplu ca o verighetă, ai fi putut să-ţi imaginezi o întreagă existenţă. Gabriel şi-o imagina pe nevasta lui Milton ca pe o femeie ştearsă, la fel de rigidă şi de încăpăţânată ca şi religia ei, genul care ar scuipa cuvântul „dragoste”.

— Aşadar, ai luat legătura cu oaia noastră rătăcită, spuse Milton, schimbând subiectul.

— Părea că e bine.

— Cu excepţia faptului că cineva se pare că încercă să-l omoare.

— Cu această excepţie. Poliţia nu a obţinut nici un rezultat cu privire la primul set de amprente, spuse Milton. Nici noi nu am găsit nimic. O lumânare: asta a fost chiar ingenios. Pistolul găsit în garaj era, de asemenea, curat, conform rapoartelor poliţiei. Nu mai fusese folosit înainte.

— Asta e surprinzător.

— De ce?

— Erau nişte amatori. Amatorii au tendința să facă mici greşeli înainte de a face greşeli mari.

— Câteodată. Probabil că aceşti domni au pornit cu capul înainte şi au mers direct de la zero la minus unu.

Gabriel clătină din cap. Nu se potrivea. Lăsă gândul acesta deoparte, să fiarbă la foc mic precum o oală pe sobă.

— Cu toate acestea, am avut mai mult noroc cu unul din celelalte seturi de amprente. Curios că posesorii

acestor amprente s-au ridicat tocmai acum la suprafaţă.

— Groapa de gunoi, spuse Gabriel. E dificil să te ridici la suprafaţă când eşti sub vreo nouă metri de pământ.

— Într-adevăr. Amprentele erau ale unui bărbat pe nume Mark Van Der Saar. Un nume neobişnuit. Olandez. Nu sunt mulţi Van Der Saars în această parte a lumii. Acest Van Der Saar a făcut trei ani puşcărie în nord, la Gouverneur Correctional Facility, pentru posesie ilegală de arme.

— De acolo era?

— Massena. Destul de aproape.

— Angajatori?

— Suntem în cursul cercetărilor. Unul dintre complicii săi cunoscuţi este sau a fost, mai bine spus, dat fiind recentul statut de decedat dobândit de domnul Van Der Saar, un individ pe nume Kyle Benton. Benton a făcut patru ani la Ogdensburg Correctional Facility, după cum se nimereşte tot pentru posesie ilegală de arme. Şi Ogdensburg este tot în nordul statului, în caz că nu ştiai.

— Mulţumesc pentru lecţia de geografie. Continuă, te rog!

— Benton lucrează pentru Arthur Leehagen.

Ritmul paşilor lui Gabriel se schimbă pentru moment, ezitant, apoi reveni la normal.

— Un nume din trecut, spuse el. Asta-i tot ce ai?

— Până acum. Am crezut că vei fi impresionat: în orice caz, e mai mult decât aveai tu înainte să mă întâlneşti.

Continuară să meargă în tăcere, în timp ce Gabriel se gândea la ce aflase. Muta de colo-colo piesele de puzzle din mintea lui. Louis. Arthur Leehagen. Billy Boy. Trecuse atâta timp de atunci, iar el simţea un uşor val de satisfacţie în timp ce potrivea piesele împreună, stabilind legăturile.

— Cunoşti doi agenţi FBI pe nume Bruce şi Lewis? întrebă el, odată ce fu mulţumit cu concluziile la care ajunsese. Milton aruncase o privire la ceas, un semn clar

că întâlnirea lor era pe punctul de a se sfârşi.

— Ar trebui?

— Făceau cercetări despre afacerile prietenului nostru comun.

— Nu sunt sigur că „prieten” este cuvântul pe care l-aş folosi în cazul acesta.

— A fost destul de prietenos ca să-şi ţină gura mulţi ani de zile. Aş crede că acesta este un comportament mult mai amical decât cel cu care erai tu obişnuit.

Milton nu-l contrazise, iar Gabriel înţelese că a marcat un punct.

— Ce fel de interes îşi manifestă cei doi?

— Par să facă săpături în investiţiile lui imobiliare.

Milton îşi scoase din buzunar o mână înmănușată şi o flutură prin aer batjocoritor.

— Totul e în legătură cu chestia asta – rahatul ăsta de la 11 septembrie[41], spuse el. Gabriel fu şocat să-l audă înjurând.

Milton dădea rar dovadă de o asemenea profunzime a sentimentelor. Au fost instruiţi să ia urma documentelor: investiţii în afaceri neobişnuite, tranzacţii financiare dubioase, deţinere de proprietăţi şi firme de transport care nu-şi justifică veniturile. Acestea sunt blestemele vieţilor noastre.

— El nu e un terorist.

— Cei mai mulţi nu sunt, dar pe traiectorie informaţiile folositoare sunt câteodată dezgropate şi urmărite până la capăt. Probabil că informaţiile au trecut mai departe până la aceşti agenţi, iar acum sunt curioşi.

— Sunt mai mult decât curioşi. Par să ştie ceva despre trecutul şi relaţiile lui.

— Nu e tocmai un secret de stat.

— Oh, nu în întregime, spuse Gabriel.

---

41 Atentatul din 11 septembrie 2001 care a dus la dărâmarea turnurilor gemene din New York şi la moartea a peste 3000 de oameni, (n. tr.)

Cei doi bărbaţi se opriră, cu ochii pe jumătate închişi din cauza soarelui orbitor, respiraţia lor pierzându-se în aerul uscat.

— El are o reputaţie, spuse Milton. A continuat să fie într-o companie proastă, dacă un astfel de lucru ar fi omeneşte posibil, dat fiind caracterul său.

— Bănuiesc că te referi la detectivul particular.

— Parker. Iar eu cred că este un fost detectiv. Licenţa i-a fost anulată.

— Poate că a găsit unele metode mai paşnice de a-şi ocupa timpul.

— Mă îndoiesc. Din puţinele lucruri pe care le ştiu despre el, se hrăneşte cu necazuri.

— Şi totuşi, dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aş fi putut chiar să spun că Louis aproape că-l plăcea.

— Îl plăcea destul ca să ucidă pentru el. Dacă el a atras atenţia, atunci şi-a făcut-o cu mâna lui. Singura întrebare este de ce a durat atâta până ce FBI-ul a venit să bată la uşa lui.

— De acord cu toate astea, spuse Gabriel, dar sunt multe lucruri necunoscute în legătură cu el, tot atât de multe cât şi cele cunoscute, iar eu sunt sigur că ai prefera ca lucrurile să rămână aşa cum sunt.

— Sper că asta nu-i o ameninţare.

Gabriel îşi puse o mână pe braţul bărbatului mai tânăr, bătându-l uşor pe mâneca paltonului.

— Mă cunoşti prea bine ca să crezi asta, spuse el. Ce vreau eu să spun este că orice investigaţie se va lovi până la urmă de un zid de cărămidă, un zid construit de tine şi de colegii tăi. Dar astfel de bariere nu sunt de netrecut, iar întrebările potrivite puse în locurile potrivite ar putea avea ca rezultat informaţii care ar fi supărătoare pentru ambele tabere.

— Am putea oricând să scăpăm de el, zise Milton.

Spusese asta cu un zâmbet pe faţă, dar remarca atrase totuşi o privire atentă a lui Gabriel.

— Dacă ai fi avut de gând să faci asta, ai fi făcut-o de mult, spuse Gabriel. Şi m-ai fi aranjat şi pe mine?

Milton începu din nou să meargă, Gabriel potrivindu-şi pasul după el.

— Cu părere de rău, spuse Milton.

— Într-un fel, asta mi se pare aproape încurajator, spuse Gabriel.

— Ce vrei să fac? întrebă Milton.

— Cheamă-ţi câinii înapoi.

— Crezi că-i aşa de uşor? FBI-ului nu-i pasă prea mult de alte organizaţii care se amestecă în afacerile lor.

— Credeam că sunteţi toţi de aceeaşi parte a baricadei.

— Suntem de partea noastră. Cu toate acestea, am să vorbesc cu câteva persoane şi am să văd ce pot face.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător. În definitiv, ai proteja un lucru valoros.

— Un lucru valoros pe vremuri, îl corectă Milton, numai dacă, desigur, nu e din nou pe piaţă pentru vreo acţiune.

— Din păcate, se pare că a ales un alt drum.

— E mare păcat. Era bun. Unul dintre cei mai buni.

— Ceea ce-mi aminteşte ceva, spuse Gabriel, ca şi cum abia atunci îi venise acea idee şi nu era ceva care-i chinuia mintea de când auzise de moartea lui Billy Boy. Ce ştii despre Bliss?

— Ştiu doar despre whisky-ul Laphroaig şi despre o ţigară bună, spuse Milton. Sau nu la asta te refereai?

— Nu chiar.

— Am pierdut orice legătură cu el cu mulţi ani în urmă. Ca să încep cu începutul, nu a fost niciodată pe lista noastră cu felicitări de Crăciun. Mi se părea dezagreabil. Nu am vărsat nici măcar o lacrimă atunci când a căzut în dizgraţie.

— Dar l-ai folosit.

— O dată sau de două ori şi întotdeauna prin tine. Am

învăţat să-mi ţin respiraţia şi m-am spălat pe mâini după aceea. După câte am înţeles, tu şi cu „prietenul” tău aţi reuşit să puneţi capăt carierei sale.

— Succesul nostru a fost moderat, spuse Gabriel.

— Moderat. Ar fi trebuit să folosiţi mai mult explozibil.

— Noi voiam să-l omorâm doar pe el, nu jumătate din oamenii care s-ar fi putut afla prin apropiere atunci când s-ar fi întâmplat.

— În anumite cercuri, atâta umanitate ar putea fi considerată un semn de slăbiciune.

— Iată şi de ce mi-am dedicat atâta timp şi energie să reduc mărimea unor astfel de cercuri. Aşa cum cred că ai făcut şi tu, de altfel.

Milton înclină capul într-un gest de aprobare modestă.

— Cu toate acestea, există indicii că Bliss a apărut din nou pe radar.

— Adevărat? Pentru prima dată, Milton îl privi pe Gabriel drept în faţă. Mă întreb de ce.

Gabriel învăţase să citească mimica feţelor şi tonuri ale vocii, să cântărească vorbele rostite şi gesturile făcute, să priceapă cele mai uşoare inflexiuni ale vocii care ar fi putut dovedi contrariul celor spuse. În timp ce-l asculta pe Milton vorbind, era sigur că celălalt nu-i spusese tot ce ştia despre ce se întâmplase.

— Poate dacă mai auzi ceva despre asta ai să fii dispus să-mi dai şi mie un telefon.

— Poate, spuse Milton.

Gabriel întinse mâna. Milton i-o luă, iar în timp ce îşi strângeau mâinile, Gabriel îi strecură cu dibăcie acestuia o bucăţică de hârtie sub manşeta cămăşii.

— Un mic semn de recunoştinţă, spuse Gabriel. Un container pe care ar fi imprudent să-l laşi să plece din şantierul în cauză.

Milton încuviinţă din cap în semn de mulţumire.

— Când ai să te mai vezi cu oaia rătăcită, transmite-i salutările mele.

— Te asigur că voi face asta. Ştiu că are numai gânduri bune despre tine.

Milton făcu o grimasă.

— Ştii, spuse, nu găsesc deloc încurajator acest lucru.

Gabriel îl contactă pe Louis mai târziu în seara aceea, din nou prin serviciul respectiv de telefonie. Ei vorbiră doar câteva minute într-un taxi care-l ducea pe Gabriel pe Broadway, la Performance Space. Şoferul era absorbit într-o lungă şi animată conversaţie telefonică purtată în întregime în limba urdu. Gabriel se amuzase puţin mai devreme pe traseu încercând să urmărească cele spuse.

— Am primit un telefon, spuse Gabriel. Era din partea unui domn care lucrează pentru Nicholas Hoyle.

— Hoyle? Milionarul?

— Milionar, pustnic, ceva de genul ăsta.

— Şi ce a spus?

— Se pare că domnul Hoyle ar vrea să te întâlnească. El spune că are informaţii care ţi-ar putea folosi, informaţii legate de evenimentele recente.

— Pe teren neutru?

Gabriel se foi pe banchetă.

— Nu, Hoyle nu-şi părăseşte niciodată apartamentul său penthouse. El este, după cum se spune, un tip mai ciudat. Va trebui să te duci la el.

— Nu aşa se procedează de obicei, spuse Louis.

— Te-a abordat prin intermediul meu. *Aşa* se procedează. E conştient de orice consecinţă care ar putea surveni dacă el nu ar ţine cont de politeţurile obişnuite.

— El ar fi putut să-i trimită pe indivizii aceia ca să mă scoată din cursă.

— Dacă asta ar fi intenţionat într-adevăr, ar fi putut foarte bine să angajeze ajutoare mai talentate şi să termine treaba atunci şi acolo. Oricum, nu are nici un

motiv să facă vreo mişcare împotriva ta, cel puţin nici una de care să ştiu, asta doar dacă nu l-ai supărat cu ceva în decursul unor activităţi de-ale tale ceva mai recente.

Ridică întrebător o sprânceană uitându-se la Louis.

— Nu-mi amintesc, zise Louis.

— Pe de altă parte, spuse Gabriel, nu-mi pot imagina că tu şi prietenul tău din Maine lăsaţi totul în dezordine. Cancerul oferă o rată a mortalităţii mai mică în comparaţie cu voi. Dat fiind acest fapt, îmi imaginez că Hoyle are în minte un aranjament reciproc avantajos. Alegerea este totuşi a ta. Eu doar îţi transmit mesajul său.

— Ce ai face în locul meu?

— Aş vorbi cu el. Până acum nu am reuşit să aflăm nimic despre bărbaţii implicaţi sau cine a fost în spatele lor.

Gabriel îl săgetă cu privirea pe Louis. Acesta nu băgase de seamă minciuna. Asta era bine. Gabriel aştepta să audă de la Louis ce avea de spus Hoyle. Deocamdată, el începuse a face cercetări despre Arthur Leehagen. Nu era încă pregătit să-i mai împărtăşească lui Louis ce aflase de la Milton. În toate acţiunile sale, Gabriel se proteja în primul şi-n primul rând pe sine. În ciuda oricărei afecţiuni pe care ar mai fi putut-o avea pentru Louis, l-ar fi dat pe acesta ca hrană câinilor sălbatici înainte să-şi rişte pielea.

— Aşadar, ei erau amatori, dar şeful lor nu? Tot nu are nici un sens, numai dacă nu ne întoarcem la varianta în care cineva vrea să atragă atenţia asupra mea.

— Nu eşti atât de greu de găsit cum ţi-ar plăcea ţie să crezi, cum au dovedit şi cele mai recente evenimente. Ne scapă ceva aici, iar Hoyle poate fi cel care să ne lămurească. Nu face zilnic invitaţii la locuinţa sa. În alte împrejurări, ar putea fi considerată o adevărată onoare.

Louis urmărea pe geam imagini ale oraşului. Totul – taxiul, oamenii, luminile – părea că se mişcă prea repede. Louis era un bărbat căruia îi plăcea să deţină controlul, dar acel control fusese cedat celorlalţi: lui Gabriel, persoanelor de legătură nevăzute, iar acum lui Nicholas

Hoyle.

— Foarte bine, poţi să pregăteşti totul.

— Aşa voi face. Va trebui să mergi neînarmat. Hoyle nu lasă pe nimeni cu arme în apartamentul său.

— Din ce în ce mai bine.

— Sunt sigur că poţi să te descurci cu orice s-ar putea ivi. Fiindcă veni vorba, am discutat problema federalilor cu cei potenţial interesaţi. Cred că, spre satisfacţia ta, problema va fi rezolvată.

— Şi cine ar putea fi acele părţi interesate?

— Oh, tu ştii mai bine, nu mai este nevoie să întrebi. Acum, dacă ai vrea să mă laşi chiar aici, o să-mi văd mai departe de drum. Şi plăteşte, te rog, taxiul. Măcar atât să faci pentru mine după tot ce am făcut eu pentru tine.

*

Bliss se îndrepta cu maşina spre nord, o figură anonimă pe o autostradă anonimă, doar o altă pereche de faruri arzând albe în întuneric. În curând, avea să părăsească drumul şi să găsească un loc unde să se odihnească peste noapte. Să se odihnească, nu să doarmă. Nu mai dormise aşa cum trebuie mulţi ani la rând, şi trăia în permanentă suferinţă. Îşi dorea să se cufunde într-o liniştită uitare mai mult decât aproape orice pe lume, dar învăţase să supravieţuiască cu câteva ore de somn declanşate de epuizarea care îi biruia până la urmă chinurile persistente. Tratamentul rănilor sale şi eforturile de a rămâne înaintea urmăritorilor săi îl epuizaseră nu numai fizic, ci şi financiar. Fusese forţat să iasă din nou la suprafaţă, dar îşi alesese şeful cu mare grijă. În Leehagen găsise persoana care-i putea satisface atât necesităţile financiare, cât şi cele personale.

Sticluţa cu sângele lui Billy Boy se afla într-o cutie căptuşită pe fundul micului geamantan al lui Bliss. Leehagen voise ca Billy Boy să fie ucis pe pământul lui, dar Bliss refuzase. Era prea periculos. Dar, din momentul în care lăsase cuţitul din mână şi văzuse privirea plină de înţelegere de pe faţa lui Billy Boy înainte de a muri, Bliss

ştiu că talentele sale erau încă intacte. Asta îi dădea încredere pentru ce urma să se întâmple.

În acea noapte, aşa cum stătea întins în patul lui într-o cameră de motel modestă şi curată, fredonând încetişor, se gândea la Louis cu patima unui iubit plecat la drum pentru a-şi întâlni logodnica.

CAPITOLUL 8

Sediul central al firmei Hoyle Enterprises se afla la câteva blocuri de Naţiunile Unite, astfel că străzile din zonă erau un turn Babei al plăcuţelor diplomatice de înmatriculare, creând relaţii stânjenitoare între înverşunaţi duşmani internaţionali, nevoiţi acum să împartă cele mai bune locuri de parcare. Clădirea lui Hoyle nu avea nimic ieşit din comun: era chiar mai veche şi mai mică decât majoritatea turnurilor vecine şi se afla la limita de est a unei zone publice care se extindea parţial în vecinătatea clădirilor din nord, sud şi vest, creând o limită naturală între Hoyle şi edificiile care-l înconjurau.

La douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea cu Gabriel, Louis şi Angel făcuseră rost de planurile clădirii lui Hoyle, iar Angel, ajutat de un Willie Brew plictisit şi de un Arno ceva mai puţin plictisit, o supraveghease o zi întreagă. Era o măsură de precauţie, un efort de a se pune la curent cu pulsul evenimentelor din clădire, cu modul în care se făceau livrările, când se schimbau turele paznicilor şi când luau pauzele pentru masa de prânz. Nu durase destul de mult pentru a face o evaluare precisă a riscurilor la care se expuneau intrând, dar era mai bine decât nimic.

De fapt, lui Willie i se părea mai rău decât să nu facă nimic. Ar fi putut să nu facă nimic în apartamentul său destul de confortabil, în loc să facă ceva care nu-i plăcea, departe de orice fel de confort. Arno îşi petrecuse cea mai mare parte din timpul supravegherii lor citind, ceea ce i se părea lui Willie că anula de la bun început succesul acţiunii de supraveghere a clădirii, dar Willie presupuse mai apoi că Arno îşi omora şi el timpul. Louis nu era încă de acord ca ei să se întoarcă la atelier, ceea ce însemna că Willie ar fi putut ori să stea în apartamentul său uitându-se la televizor la ceva care nu l-ar fi interesat, ori să stea într-o

maşină şi să se uite la o clădire care nu-l interesa nici atât. Eforturile lor avuseseră totuşi drept consecinţă un lucru bun: Willie hotărâse că, cu sau fără acordul lui Louis, el şi Arno urmau să se întoarcă la lucru în cel mai scurt timp. Chiar dacă trecuseră doar două zile de când hoinărea încoace şi-n colo, Willie parcă simţea că moare pe dinăuntru.

Apartamentul lui Hoyle ocupa ultimele trei etaje ale clădirii. Restul imobilului fusese destinat birourilor sale. În timp ce companiile deţinute de Hoyle aveau ca domenii de activitate mineritul, imobiliarele, asigurările şi cercetările farmaceutice, pe lângă multe alte investiţii, inima vie a tuturor activităţilor sale se afla în spatele modestei faţade a birourilor din Manhattan. Aceasta era compania-mamă, iar sediul ei era tot în această clădire în care era concentrată toată puterea. Un mic, dar constant flux de oameni se mişca intrând sau ieşind din holul clădirii pe tot parcursul zilei, fluxul maxim fiind între douăsprezece şi paisprezece şi se transforma aproape în întregime într-un trafic cu sens unic după ora şaptesprezece. Angel nu remarcase nimic deranjant în timpul supravegherii, şi nici Willie sau Arno. Nu erau nici bărbaţi care să ducă echipamente RPG pe care să le instaleze în spatele stâlpilor, şi nu putuse vedea nici urmă de artilerie grea ascunsă printre ghivecele cu plante.

Pe de altă parte, aşa cum remarcase Gabriel, Hoyle se apropiase de Louis prin filiera obişnuită, o ciudată noţiune a „vechii lumi” în această epocă modernă, şi una a cărei influenţă se baza pe reputaţia lui Gabriel şi pe favorurile pe care i le datorau alţii. Dacă s-ar fi încălcat protocolul, Hoyle ştia care ar fi fost consecinţele. Prin urmare, în ceea ce-l privea pe Gabriel, Louis nu avea nici un motiv să fie ceva mai precaut decât era de obicei, ceea ce însemna că, dimpotrivă, Louis şi Angel erau foarte precauţi atunci când intrară în clădire puţin după ora opt în seara aceea.

În spatele biroului de la intrare era un paznic, care abia schiţă un semn de salut când intrară. Doar un singur

ascensor era deschis în holul de la intrare, şi nu avea butoane nici afară, nici în interior. Interiorul ascensorului avea numai oglinzi. Nu se vedea nici o cameră de supraveghere. Angel consideră că asta însemna că erau probabil cel puţin trei: una în spatele fiecărei oglinzi şi poate, a patra, una cât o gămălie, în spatele ecranului video care afişa numerele etajelor de care treceau. De asemenea, ascensorul avea probabil microfoane, aşa că nici unul dintre bărbaţi nu vorbea. Ei se mulţumeau doar să-şi privească imaginea reflectată de arama strălucitoare a uşilor, una satisfăcută în aparenţă, iar cealaltă critică. Lui Angel nu-i plăceau oglinzile. Aşa cum remarcase Louis odată, nici oglinzile nu-l plăceau pe Angel, spunându-i acestuia: „Până şi imaginea ta reflectată probabil că lasă o pată”.

Când pe ecran apăru PH (Penthouse), ascensorul se opri, iar uşile se deschiseră silenţios. Acolo erau doi bărbaţi aşteptându-i într-un alt foaier gol, cu mai multe oglinzi pe pereţi şi cu un vas cu flori proaspete aşezat pe un soclu mic de marmură. Ambii bărbaţi purtau costume de culoare neagră şi cravate asortate de înmormântare şi amândoi aveau bastoane pentru detectat metale. Le mişcară pe lângă Angel şi Louis, oprindu-se ca să verifice centurile, monedele şi ceasurile, apoi le făcură semn să meargă mai departe. O pereche de uşi sculptate, de provenienţă orientală, şi cu siguranţă vechi, se deschiseră dezvăluind un al treilea bărbat. Acesta era îmbrăcat mai neoficial decât ceilalţi: pantaloni negri şi o vestă neagră de lână peste o cămaşă albă descheiată la gât. Părul lui nu era nici prea lung, nici prea scurt şi era pieptănat neglijent după urechi în părţi, ca şi cum îl îngrijea doar atât cât să arate ordonat, şi nimic mai mult. Ochii lui erau căprui, iar Angel observă în trăsăturile lui un amestec de amuzament, frustrare şi gelozie profesională. Avea constituţia unui înotător: umeri largi, dar zvelt şi musculos în rest. Vesta atârna largă pe el destul cât să ascundă un pistol, şi era descheiată.

Angel îl simţi pe Louis că se relaxează uşor, dar

această reacţie era opusul la ceea ce părea să fie. Atunci când Louis se relaxa era un semn că o ameninţare era în preajmă şi se pregătea să acţioneze, aşa cum un arcaş expiră simultan cu zborul săgeţii sale, canalizându-şi toată tensiunea în proiectilul zburător. Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul în linişte pentru câteva secunde, apoi cel care-i aşteptase vorbi.

— Numele meu este Simeon, spuse el. Sunt asistentul personal al domnului Hoyle. Vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi. Domnul Hoyle va fi aici imediat.

Angel nu era sigur în ce constau îndatoririle lui Simeon ca asistent, dar era aproape sigur că printre acestea nu se numărau dactilografiatul şi preluarea apelurilor telefonice. Nu era nici un simplu bodyguard, ca bărbaţii care-i controlaseră. Nu, Angel, ca şi Louis, mai întâlnise tipi ca Simeon înainte. Aveau de-a face cu un specialist, iar Angel se întrebă de ce un om de afaceri, deşi bogat, dar retras ca Nicholas Hoyle avea nevoie de cineva ca Simeon.

Privirea insistentă a lui Simeon se opri scurt la Angel şi hotărî că nu merita să mai zăbovească asupra lui, apoi se întoarse la Louis. El se retrase într-o cameră din spatele lui, întinzându-şi mâna dreaptă într-un gest de „bun venit”. Nu se întoarse cu spatele la Louis. Prefera să-l aibă faţă-n faţă în semn de respect, dar şi ca măsură de precauţie.

Intrară într-un living mare, necompartimentat, luminat slab, cu rafturi din podea până-n tavan, ocupate de o combinaţie de cărţi, sculpturi şi arme clasice: săbii, topoare şi pumnale, toate montate sub panouri transparente de sticlă. Camera era atât de rece că Angel simţi că i se face pielea ca de găină. Podeaua era făcută din lemn reciclat, iar canapelele şi scaunele erau închise la culoare şi confortabile, dând impresia că aici era reşedinţa unui om de arme şi de litere, un salt în timp în altă epocă. Camera însăşi ar fi putut fi din alt secol dacă nu ar fi fost peretele de sticlă care lăsa să se vadă mai jos o piscină acoperită, apa clipocind lin şi modelându-se după pereţii interiori. Deşi contrastul era tulburător la început, Angel

hotărî că acesta completa mai degrabă decorul şi nu-i slăbea efectul. Dacă nu te aflai destul de aproape de sticlă, piscina cea adâncă era invizibilă, astfel încât tot ce rămânea era reflecţia valurilor pe pereţi. Era ca şi cum te-ai fi aflat într-o cabină a unei nave pe mare.

— Dar ştiu că e albastră, spuse Angel, în timp ce se uita mirat în jos la apă, şi aşa şi era: cu adevărat nefiresc de albastră, ca şi cum îi fusese adăugată o vopsea. Angel decise: chiar dacă era genul amator de înot, nu s-ar fi aruncat în piscina aceea. Arăta ca o baie plină de colorant.

— Piscina e tratată săptămânal de către personal specializat, spuse Simeon. Domnului Hoyle îi place să fie perfect curată.

Exista o oarecare duritate în vocea sa, o uşoară nuanţă de sarcasm. Asta îl făcu pe Louis să se întrebe cam cât de fidel îi era Simeon şefului său. Louis mai întâlnise înainte bărbaţi care erau pentru şefii lor mai mult decât gărzi de corp, dar mai puţin decât prieteni. Ei erau ca nişte câini de pază care cresc iubindu-l pe omul care-i hrăneşte cu resturile rămase de la el, tânjind nespus după momentele de afecţiune şi observând orice semn de furie îndreptată asupra lor ca dovadă a vreunui eşec de care se făceau vinovaţi. Simeon nu părea a fi acel gen. Aici era vorba despre un aranjament financiar, pur şi simplu, şi, atâta timp cât Hoyle continua să verse bani în contul lui Simeon, acesta avea să continue să-l protejeze pe Hoyle. Şi Hoyle, şi Simeon ştiau exact cum stau lucrurile, iar Louis considera că amândoi voiau ca ele să rămână neschimbate.

— Hei, Simeon este numele sau prenumele tău? întrebă Angel.

— Are vreo importanţă?

— Încercam doar să fac conversaţie.

— Nu eşti foarte bun la asta, spuse Simeon.

Angel păru descurajat.

— Ştiu la ce te referi.

Louis examina un vârf de suliţă de pe unul dintre rafturi. Nu-l atinse, mişcă doar cu grijă suportul ei de

sticlă pentru a o vedea în poziţia de tragere, ca şi cum ar fi ţintit faţa lui.

— E de la o suliţă de hicsoş[42], spuse Simeon. Au invadat Egiptul cu 1700 de ani înainte de Hristos şi au format a cincisprezecea dinastie.

— Ai citit asta undeva? întrebă Louis.

— Nu, domnul Hoyle a citit undeva. A fost destul de amabil să-mi împărtăşească şi mie, iar acum eu ţi-am spus şi ţie despre asta.

— Interesant! Ar trebui să te angajezi ca ghid. Louis se întoarse spre Simeon. Lucrezi de mult timp pentru el?

— Destul de mult.

— Asta poate însemna mai multe.

— Cred că da.

— Unde ţi-ai făcut serviciul militar?

— Ce te face să crezi că sunt un fost militar?

— Am ochi buni.

Simeon se gândi puţin înainte de a răspunde.

— La Marină.

— Lasă-mă să ghicesc: Recon?

— Nu. Antitero, dincolo de Norfolk.

Antitero: asta însemna ESAF, Echipa de Securitate Antitero a Flotei Marine, înfiinţată la sfârşitul anilor ’80 ca să asigure protecţie suplimentară pe termen scurt atunci când ameninţarea depăşea posibilităţile forţelor de securitate curente. Simeon trebuia să fi fost instruit în evaluarea ameninţărilor teroriste, în pregătirea planurilor de securitate, în paza VIP-urilor. Fără să vrea, Louis era impresionat.

— Asta înseamnă că a fost o schimbare plăcută pentru tine, spuse Angel, intrând şi el în vorbă. Acum nu mai trebuie să ridici nimic mai greu decât un detector de metale. Zâmbi nevinovat. E ca şi cum ai fi un „ursitor”.

Louis se îndreptă spre ceea ce părea a fi o

42 Hicşoşii au fost o grupă de migratori semiţi sau indo-europeni, care au cucerit Egiptul în jurul anului 1648 î.Hr. (n. tr.)

combinaţie între un cuţit şi un topor, cu o lamă ciudată, cu o formă triunghiulară.

— E o halebardă.

Un alt bărbat intrase în cameră pe o uşă din dreapta. Avea păr argintiu, aranjat cu dibăcie şi purta o cămaşă roşie, cu mâneci lungi şi pantaloni din piele întoarsă. Era încălţat cu nişte mocasini maro, uzaţi şi confortabili. Era uşor bronzat. Când zâmbea, dezvăluia nişte dinţi cam neregulaţi şi nu grozav de albi. Ochii lui albaştri erau măriţi de lentilele ochelarilor săi. Indiferent de ce particularităţi ar mai fi avut, nu părea să fie orgolios sau cel puţin nu părea dispus să mai facă vreodată concesii clare vanităţii. Singurul lucru ciudat din înfăţişarea lui era perechea de mănuşi albe pe care le avea pe mâini.

— Eu sunt Nicholas Hoyle. Bine aţi venit, domnilor, bine aţi venit!

Se alătură lui Louis lângă raft, vizibil încântat că avea ocazia a se mândri cu colecţia sa.

— Secolul al XI-lea sau al X-lea înainte de Hristos, continuă el, ridicând arma astfel încât Louis să o poată vedea de aproape.

— Erau foarte la modă în Pa-Shu în timpul Dinastiei Zhon, dar aceasta e originară din Shansi.

Puse la loc halebarda şi continuă să meargă.

— Acest obiect e foarte interesant. Luă cu grijă un pumnal încovoiat de pe suport. Este de la sfârşitul Dinastiei Shang, secolele al XIII-lea şi al XII-lea înainte de Hristos, are o zornăitoare la capătul mânerului. Scutură lama încetişor. Îmi imaginez că nu e pentru o crimă silenţioasă.

În cele din urmă, trecu la un topor cu aspect grosolan, care ocupa singur un raft întreg.

— Asta e una dintre cele mai vechi arme pe care le deţin, spuse. Hungshan, din zona râului Liao în nordul Chinei. Neolitic. Veche de trei mii de ani, cel puţin, probabil chiar de patru mii sau mai mult. Uite, ia-o!

Îi înmână toporul lui Louis. În spatele lui, Angel îl

văzu pe Simeon încordându-se uşor. Chiar şi după atâţia ani, toporul era în mod clar capabil să facă rău. Arăta mult mai nou decât era, o dovadă a măiestriei cu care fusese lucrat. Louis văzu că partea de sus a mânerului toporului fusese sculptată astfel încât să semene cu un vultur. Îşi plimbă vârful arătătorului pe liniile sculpturii.

— Are o semnificaţie religioasă, spuse Hoyle. Se credea că primul mesager al „Stăpânului Ceresc" a fost o pasăre. Vulturii erau consideraţi mesageri care transmiteau zeilor dorinţele oamenilor; în acest caz, după cum se poate presupune, moartea unui duşman.

— Este o colecţie impresionantă, spuse Louis, dându-i toporul înapoi.

— Am început să colecţionez de când eram copil, spuse Hoyle. Prima dată am colecţionat gloanţe Minié adunate de la Kennesaw Mountain Battlefield[43]. Tatăl meu a fost un înflăcărat admirator al Războiului Civil şi-i plăcea să ne ducă în vacanţe pe vechi câmpuri de luptă. Mama, din câte-mi aduc aminte, nu era prea entuziasmată. Mi-am creat chiar propriul amestec de seu şi ceară de albine ca lubrifiant pentru acestea, aşa cum făceau soldaţii ca să prevină depunerea de resturi de praf de puşcă pe ţeavă. Altfel…

— S-ar fi blocat pe ţeavă, termină Louis. Ştiu. Şi eu le colecţionam.

— Şi când se întâmpla asta? întrebă Hoyle.

— Nu are importanţă, spuse Louis. Cu mult timp în urmă.

— În regulă, spuse Hoyle.

Părea stânjenit că depăşise anumite limite cu Louis întrebându-l despre trecutul său. Nu era o situaţie cu care părea să fie obişnuit. Ca să-şi ascundă stinghereala, făcu semn spre două fotolii şi două canapele identice care se aflau în jurul unei mese rotunde şi joase din lemn masiv. Louis alese un scaun, Hoyle pe celălalt, în timp ce Angel se

43 Parc tematic care conservă câmpul de luptă din timpul Războiului Civil.

aşează pe canapea. Li se oferi alcool, dar Angel şi Louis refuzară. În schimb, se serviră ceai verde şi nişte bomboane japoneze care se înţepeniră între dinţii lui Angel şi-i umplură gura cu un gust de lămâie şi hrean, care nu era neplăcut, ci doar neobişnuit.

— Sper că mă veţi ierta pentru că nu v-am strâns mâinile, spuse Hoyle. Micul şiretlic de a face ca vorbele sale să sune ca o rugăminte, ca o favoare făcută de altcineva îi reuşi, chiar dacă decizia îi aparţinuse doar lui. Chiar când port mănuşi, am tendinţa de a fi prudent cu unele lucruri. Mâna omului e o sursă de bacterii proprii, dar şi transmisibile, o veritabilă cloacă de germeni, dar cele transmisibile sunt cele cu care trebuie să fim mai vigilenţi. Sistemul meu imunitar nu mai este ce era odată – un defect congenital –, iar acum nu mă mai aventurez mai departe de aceşti pereţi. Cu toate acestea, mă menţin într-o stare bună de sănătate, dar trebuie luate măsuri de precauţie, în mod special când e vorba despre vizitatori. Sper că nu v-am jignit.

Nici Angel, nici Louis nu păreau jigniţi. Louis rămase impasibil. Angel arăta uluit. Se uită discret la mâinile sale. Arătau curate, dar el ştia ce cloacă erau. Sorbi puţin din ceaiul verde. Nu avea aproape nici o aromă. Se gândi să-l folosească pentru a-şi spăla mâinile.

— Am auzit că aţi întâmpinat ceva dificultăţi, zise Hoyle.

Făcând acest comentariu se adresa doar lui Louis. Angel era obişnuit cu asta. Nu-l deranja deloc. Asta însemna că, în eventualitatea unei probleme, în mod obişnuit el ar fi avut un avantaj asupra celor ca Simeon şi şeful lui, care-l subestimaseră.

— Pari să fii foarte bine informat, spuse Louis.

— Trebuie să fiu, răspunse Hoyle. În acest caz, interesul vostru pare să coincidă cu al meu. Ştiu cine i-a trimis pe acei indivizi la apartamentul tău şi la atelierul din Queens. Ştiu de ce au fost trimişi. De asemenea, ştiu că situaţia e pe cale să se deterioreze în continuare dacă nu

acţionaţi prompt.

Louis aştepta.

— În 1983, continuă Hoyle, ai ucis un bărbat pe nume Luther Berger. A fost împuşcat în ceafă, la scurt timp după ce plecase de la o şedinţă de afaceri din San Antonio. Ai fost plătit cu 50000 de dolari pentru această acţiune. Era o sumă considerabilă în zilele acelea, chiar dacă i-ai împărţit cu şoferul maşinii cu care ai fugit. Căutând să respecţi protocolul, nu ai întrebat de ce fusese vizat Berger. Din păcate, numele lui adevărat nu era Luther Berger. Era Jon Leehagen sau, Jonny Lee", cum i se mai spunea câteodată. Tatăl lui se numeşte Arthur Leehagen. Arthur Leehagen nu a fost încântat de uciderea fiului său mai mare. A petrecut foarte mult timp încercând să descopere cine era în spatele crimei. În ultimele douăsprezece luni a făcut progrese considerabile. Bărbatul care te-a angajat prin Gabriel – numele său era Ballantine, deşi nu l-ai cunoscut niciodată – a murit acum o săptămână. El a fost dus pe proprietatea lui Leehagen, a fost ucis, iar rămăşiţele lui au fost date câinilor. Leehagen a reuşit, de asemenea, să stabilească identitatea ta şi identitatea şoferului maşinii cu care ai fugit de la locul crimei. Cred că-ţi era cunoscut sub numele de Billy Boy. El, ca şi Ballantine, a fost ucis: înjunghiat într-o toaletă, după câte am înţeles, deşi tu poate ştii mai multe decât mine despre aceste circumstanţe. Indivizii care ţi-au atacat casa şi atelierul auto din Queens au fost trimişi de Leehagen. Vor mai urma şi altele. Nu mă îndoiesc că tu eşti în stare să te descurci cu cei mai mulţi dintre ei, dar, ca în cazul teroriştilor, e de-ajuns să aibă noroc doar o singură dată, în timp ce tu va trebui să ai şi noroc şi să fii şi priceput de fiecare dată. Îmi imaginez, de asemenea, că ai prefera să nu atragi atenţia asupra ta sau asupra afacerilor tale mai mult decât e strict necesar. Din acest motiv, e de datoria ta să acţionezi mai devreme decât mai târziu.

— Şi de unde ştii toate aceste lucruri?

— Pentru că sunt în război cu Arthur Leehagen, spuse Hoyle. Am o deosebită grijă să ştiu cât mai mult

posibil despre acţiunile lui.

— Şi admiţând că toate acestea sunt adevărate, de ce eşti atât de dornic să ni le împărtăşeşti nouă? întrebă Louis.

— Există o veche duşmănie între mine şi Leehagen. Datează de foarte mult timp. Am crescut nu departe unul de altul, dar vieţile noastre au ales drumuri diferite. În ciuda acestui lucru, soarta a considerat potrivit să ne aducă în conflict cu anumite ocazii. Aş dori să trăiesc mai mult decât el şi aş dori ca acest proces să înceapă cât mai curând.

— Trebuie să fie o duşmănie serioasă, spuse Louis.

Hoyle îi făcu semn cu capul lui Simeon. Un DVD portabil fu pus pe masă. Simeon apăsă butonul pe care scria „Play”. După o secundă sau două, un film cu o imagine destul de neclară începu.

— Asta a sosit acum două luni, spuse Hoyle.

Nu se uită la ecran. În schimb, urmărea reflecţia valurilor pe peretele din spatele lor.

Filmul arăta o femeie blondă, drăguţă, de vreo douăzeci-treizeci de ani. Femeia părea moartă, iar faţa şi părul îi erau murdare de noroi. Era goală, dar cea mai mare parte a corpului ei era acoperită de capetele mari ale unor porci care o sfâşiau. Angel privi în altă parte. Simeon apăsă pe „Pauză”, lăsând pe ecran această imagine.

— Cine este?

— Fiica mea, Loretta, spuse Hoyle. Se întâlnea cu fiul mai mic al lui Leehagen, Michael. Făcea asta din duşmănie. Ea mă acuza pe mine că sunt vinovat de tot ce era mai rău în viaţa ei. Să se culce cu fiul unui bărbat pe care îl dispreţuiam părea pentru ea o răzbunare potrivită, dar a subestimat preferinţele familiei Leehagen pentru violenţă şi răzbunare.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă calm Louis.

Hoyle privi într-o parte, evitând privirea lui Louis.

— Nu are importanţă, spuse, aluzia clară fiind aceea că orice a provocat asemenea răspuns a fost la fel de

respingător.

— De ce nu te-ai dus la poliţie?

— Pentru că nu exista nici o dovadă că Leehagen a făcut asta. Ştiu că înregistrarea a venit de la el – o simt –, dar, chiar dacă aş reuşi să conving poliţia că Leehagen este răspunzător, vă garantez că nu ar mai găsi nimic din fiica mea, chiar presupunând că ar putea să găsească ferma de porci în cauză. Mai este însă şi problema propriilor mele relaţii cu Leehagen. Nici unul dintre noi nu este complet nevinovat, dar s-a ajuns mult prea departe ca să ne oprim acum.

Îi făcu semn lui Simeon, care luă DVD-ul şi-l mută într-o firidă întunecoasă, apoi dispăru într-una dintre camerele din spate.

— Ar trebui să adaug că tu nu eşti primul la care am apelat în această problemă, spuse Hoyle. Prima dată am angajat un individ pe nume Kandic, un sârb, ca să-l omoare pe celălalt fiu al lui Leehagen, şi dacă ar fi fost posibil, pe Leehagen însuşi. Am fost informat că Kandic era cel mai bun în astfel de afaceri.

— Şi cum s-au terminat toate astea? întrebă Louis.

Simeon apăru din nou. În mâinile sale era un borcan mare de sticlă, iar în borcan se afla un cap de om. Corneele fuseseră golite de culoare de către lichidul folosit la îmbălsămare, iar pielea se albise până ajunsese la culoarea oaselor. Carnea de la baza gâtului era crestată şi sfâşiată.

— Nu prea bine, spuse Hoyle pe un ton sec. Am primit asta acum o săptămână. Ori am fost informat greşit când mi s-a spus că Kandic era cel mai bun, ori e o veste proastă pentru oricine s-ar gândi să-i urmeze paşii întocmai.

— Iar acum vrei ca Leehagen să plătească pentru ce i s-a întâmplat fiicei tale.

— Vreau să se termine odată. Asta se va întâmpla numai când unul dintre noi va muri. Fireşte, cum am mai spus, aş prefera ca Leehagen să moară înaintea mea.

Louis se ridică. Mişcarea îi făcu pe cei doi oameni de lângă uşă să pună mâna pe arme, dar Simeon îi linişti cu un semn al mâinii.

— Ei bine, spuse Louis, toate astea au fost foarte interesante. Nu ştiu de unde ai scos toate informaţiile, dar ar trebui să vorbeşti cu sursa ta, pentru că îţi furnizează marfă de proastă calitate. Nu ştiu nimic despre vreun Luther Berger şi nu am pus în viaţa mea mâna pe vreun pistol. Sunt un om de afaceri, atâta tot. De asemenea, m-aş mai gândi înainte să repet unele dintre aceste lucruri cu voce tare. Ar putea să te bage în necazuri cu legea.

Louis se îndreptă spre uşă, cu Angel după el. Nimeni nu încercă să-i oprească şi nimeni nu spuse nimic până ce ajunseră în hol şi rămaseră pe loc să aştepte liftul.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnilor, spuse Hoyle. Sunt sigur că voi avea veşti de la voi în curând.

Uşile ascensorului se deschiseră, Louis şi Angel păşiră înăuntru şi coborâră în linişte până la parter, apoi dispărură în stradă.

Louis era tăcut în timp ce plecau cu maşina de la clădirea lui Hoyle. În jurul lor, oraşul se mişca după bătaia unei inimi ascunse, un ritm care se schimba de la o oră la alta, legat de mişcările locuitorilor lui, astfel încât câteodată îi venea greu să spună dacă oraşul dicta stilul de viaţă al oamenilor săi sau oamenii influenţau viaţa oraşului.

— Găsesc că mănuşile erau detaliul perfect pentru a-i completa ţinuta, spuse Angel. Dacă bronzul său ar fi fost puţin mai închis, ar fi putut trece drept Al Jolson.

Nu primi nici un răspuns. Culoarea semaforului se schimbă înaintea lor, dar Louis apăsă pe accelerator şi trecu cu viteză pe galben. Louis avea destulă minte ca să nu rişte să atragă atenţia poliţiştilor asupra sa, dar acum părea că nu vrea să oprească pentru nici un motiv. Angel putea observa şi faptul că Louis conducea uitându-se permanent în oglinzile retrovizoare, urmărind cu atenţie

maşinile din spatele lor sau schimbându-şi banda de mers când pe stânga, când pe dreapta.

Angel se uita pe geam, urmărind faţadele magazinelor luminate.

— Ce vom face? întrebă el.

Tonul său, deşi liniştit şi neutru, indica partenerului său că un răspuns de orice fel ar fi înţelept.

— Am să dau câteva telefoane. Am să aflu cât de mult din ce ne-a spus Hoyle că este adevărat.

— Nu ai încredere în el?

— Nu am încredere în nimeni care are atâţia bani.

— Capul din borcan era destul de convingător. Chiar nu ai auzit niciodată de tipul pe care l-a angajat?

— Nu, niciodată.

— Înseamnă că nu putea fi prea bun la astfel de lucruri, dacă tu nu ai auzit niciodată de el.

— Faptul că acum capul lui se află într-un borcan tinde să confirme asta.

— Deci?

— Dacă Hoyle spune măcar o parte de adevăr, atunci va trebui să acţionăm împotriva acestui Leehagen, spuse Louis. Va trebui să acţionăm repede. El ştie că noi vom căuta pe oricine ar încerca să ne lumineze. El trebuie să ajungă la noi înainte ca noi să ne dăm seama. Aşa că, după cum ţi-am spus, voi da nişte telefoane şi vom vedea atunci ce vom face.

Angel oftă.

— Şi tocmai începea să-mi placă viaţa liniştită.

— Da, dar ai nevoie de zgomot ca să apreciezi liniştea.

Angel se uită la el.

— Cine eşti tu, Buddha?

— Trebuie să fi citit asta undeva.

— Da, într-o plăcintă cu răvaş.

— Ai un suflet ca o stafidă, ştii asta?

— Condu şi taci! Sufletul meu ca o stafidă are nevoie

de linişte.

Angel începu din nou să se uite ţintă pe geam, dar ochii lui priveau în gol, fără să vadă.

CAPITOLUL 9

Angel stătea singur la masa de lucru. În faţa sa erau împrăştiate părţile componente ale unor diverse sisteme de intrare fără cheie: receptoare cu buton, tastaturi cu cablu, dispozitive de blocare a uşii cu telecomandă şi chiar un cititor de carduri de proximitate şi un cititor de amprentă, numai ultimul valorând vreo două mii de dolari la bişniţari. Lui Angel îi plăcea să fie la curent cu cele mai noi descoperiri din domeniul său de interes. Multe dintre dispozitivele pe care le analiza puteau fi folosite atât în scopuri comerciale, cât şi domestice, dar, din câte ştia el, proprietarii de case şi antreprenorii nu adoptaseră încă noua tehnologie. De asemenea, majoritatea lăcătuşilor nu erau specializşti în tipuri de încuietori fără cheie. Mulţi nu aveau încredere în noile sisteme, privindu-le ca fiind mult mai expuse spargerilor sau demontărilor. Realitatea era că sistemele electronice aveau mai puţine părţi mobile şi, odată instalate, era mult mai greu să treci de acestea decât de sistemele mecanice tradiţionale. Angel putea deschide un mecanism cu cinci bolţuri de închidere folosind o şurubelniţă şi un ac. Un cititor biometric era o cu totul altă problemă.

În mod normal, el ar fi fost fascinat de echipamentul pe care-l dezasamblase, ca un anatomist căruia i se dăduse şansa să examineze organele interne ale unui exemplar deosebit de frumos, dar de această dată se gândea la cu totul altceva. Atacul de la apartament îl şocase, iar întâmplările din seara vizitei la apartamentul lui Hoyle nu-l liniştiseră deloc. În urma atacurilor, el şi Louis discutaseră despre posibilitatea de a se da la fund un timp, dar abandonaseră repede această idee. În primul rând, era vorba despre doamna Bondarchuk, care refuzase să se mute, susţinând că asta îi va agita pe Pomeranienii ei. Ea

mai spunea şi că bunicul ei refuzase să fugă de comunişti în Rusia, continuând să lupte de partea Albilor, şi că tatăl ei ţinuse piept naziştilor la Stalingrad. Ei nu fugiseră şi nici ea nu avea să facă asta. Faptul că şi bunicul, şi tatăl ei muriseră în timpul luptei lor împotriva inamicilor nu îi schimba în nici un fel părerea.

La rândul său, Louis nu credea că duşmanii lor îi vor mai ataca din nou la apartament. În acest incident şi în conflictul de la atelierul auto pierduseră trei oameni. Cel mai probabil acum îşi lingeau rănile. Astfel ei câştigaseră ceva timp şi puteau să-l folosească cel mai bine în casa lor, nu la vreun adăpost provizoriu sau la vreun hotel unde nu ar fi fost în siguranţă. Angel fusese de acord până la urmă, dar era ceva în felul de a se exprima al lui Louis care-l tulburase.

„El vrea ca ei să vină, se gândi. El vrea ca asta să continue, îi place."

Angel nu spusese niciodată nimănui că Louis îl speria uneori. Nu i-ar fi spus nici măcar lui Louis, deşi se întreba dacă nu cumva Louis n-ar fi putut ghici şi singur acest lucru. Asta nu pentru că s-ar fi temut să nu-l supere pe Louis. În timp ce partenerul său ar fi putut fi descris cu mărinimie ca un tip sarcastic din când în când, nimic din violenţa de care era capabil nu fusese vreodată îndreptată asupra lui Angel. Nu, ceea ce îl înfricoşa pe Angel era *nevoia* lui Louis pentru acea violenţă. Exista o dorinţă mistuitoare în interiorul lui, care putea fi potolită doar cu această violenţă, iar Angel nu înţelegea pe deplin sursa acestei dorinţe. Oh, ştia foarte multe despre trecutul lui Louis. Totuşi, nu ştia chiar totul: erau părţi care îi rămăseseră ascunse, chiar şi lui; pe de altă parte, nici Angel nu-i spusese lui Louis totul despre el. La urma urmei, nici o relaţie nu putea funcţiona sau supravieţui purtând povara sincerităţii totale.

Dar amănuntele despre trecutul lui Louis nu erau de ajuns pentru a putea explica bărbatul în care se transformase, nu pentru Angel. Pus în situaţia de a înfrunta o ameninţare la adresa siguranţei lui şi a femeilor

lângă care trăia, tânărul Louis acţionase imediat pentru a înlătura acea ameninţare. El plănuise cu destul sânge rece să-l omoare pe bărbatul numit Deber, pe care el îl bănuia că-i omorâse mama şi care se întorsese apoi în casa unde locuise împreună cu mama, cu surorile şi cu tânărul ei fiu, pentru a o înlocui cu alta. Louis simţise că mâinile lui Deber erau mânjite cu sângele mamei sale, iar Deber, la rândul lui, văzuse dorinţa de răzbunare clocotind sub aparenţa liniştită a băiatului, simţurile sale fiind obişnuite cu potenţialele ameninţări. Mica lor lume nu avea loc pentru amândoi, iar Deber fusese sigur că, atunci când va veni vremea ca băiatul să acţioneze, acesta o va face ca un tânăr nechibzuit. Crezuse că va fi o înfruntare pe faţă: un cuţit sau un pistol ieftin, obţinut pentru acest scop. Deber l-ar fi văzut apropiindu-se. Băiatul ar fi vrut să se uite în ochii lui Deber în timp ce acesta murea, pentru că aceasta ar fi fost genul de răzbunare pe care şi-ar fi imaginat-o un copil. Deber credea că nu ar fi simţit nici o satisfacţie de la distanţă.

Dar băiatul nu era aşa. Încă de la o vârstă fragedă, ceva în interiorul lui nu putea fi atins, un suflet bătrân trăind într-un copil. Deber era viclean şi crud, dar băiatul era deştept şi calm. Deber nu murise din cauza unei răni de glonţ sau din cauza unui cuţit înfipt în piept sau în abdomen. El nu văzuse moartea apropiindu-se, pentru că moartea sosise camuflată. Venise sub forma unui fluier ieftin din metal, un obiect de care Deber nu se putea despărţi. El folosea fluierul pentru a-l chema pe băiat la masă, ca să atragă atenţia femeii sale sau ca să organizeze echipele de muncitori pe care îi supraveghea.

Atunci când îl dusese la gură în dimineaţa aceea fatală, ar fi putut să aibă destul timp ca să se întrebe de ce nu scotea şuieratul său obişnuit înainte ca mica bilă de explozibil artizanal să-i spulbere faţa şi o parte din craniu. Ultima amintire a băiatului despre Deber era cea a unui bărbat mic şi energic, plecând cu maşina la lucru, cu fluierul atârnând de un lanţ la gât. Nu fusese nevoie să vadă cum este ridicat fluierul ca să asiste la explozia de

roşu şi negru care a avut loc odată cu deflagraţia sau să scruteze cu privirea fiinţa distrusă care murea în patul unui sărăntoc, ca să fie satisfăcut.

Uciderea lui Deber fusese ceva firesc pentru Louis, aşa că ar fi fost incorect să se spună că primul său act de violenţă mortală l-a determinat să devină ceea ce era acum. El avusese dintotdeauna acea capacitate în interiorul său, iar catalizatorul erupţiei acestei capacităţi în lume fusese mult prea lipsit de importanţă. Dar, odată ce se dezlănţuise, începuse să-i curgă prin vene la fel de firesc precum sângele.

Şi Angel omorâse oameni, dar motivele din spatele acţiunilor sale fuseseră mult mai simple decât acelea care-l mânau pe Louis. Angel ucisese de cele mai multe ori pentru că fusese nevoit să o facă, pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost el omorât; şi, mai presus de toate, pentru că părea singurul lucru potrivit la momentul respectiv. Nu era bântuit şi nu suferea din cauza celor pe care-i omorâse. Se întreba câteodată dacă asta însemna că era ceva în neregulă cu el. El bănuia că da. Dar Angel nu simţea nici o *dorinţă* să ucidă. El nu căuta oameni violenţi ca să se lupte cu ei sau să-şi testeze abilităţile împotriva lor. Dacă cineva l-ar fi înştiinţat că începând din ziua aceea nu ar mai fi trebuit să ţină niciodată o armă în mână şi că îşi va trăi zilele rămase nefăcând nimic mai interesant decât să deschidă uşi prin efracţie şi să mănânce doar mâncăruri prăjite, ar fi fost mulţumit să o facă, atâta timp cât îl avea pe Louis alături de el. Dar era o problemă în această privinţă: Louis nu ar fi suportat o astfel de viaţă, iar să accepte o asemenea existenţă ar fi însemnat să-şi sacrifice partenerul.

Violenţa lui Angel era dictată de împrejurări, a lui Louis era fundamentală.

Aşa se explica, pe de o parte, de ce rămăseseră ei atâta timp aproape de Charlie. Angel avea o datorie veche faţă de detectivul particular, care făcuse tot ce stătea în puterea lui când era poliţist să-l protejeze pe Angel de cei care i-ar fi făcut rău în timp ce era în închisoare. Angel nu

a înţeles niciodată pe deplin de ce Parker preferase să facă asta. Angel îl ajutase din când în când cu informaţii, asta numai dacă nu era nevoie să dea prea multe nume şi era sigur, deşi nu vorbiseră niciodată despre asta, că Parker ştia ceva despre trecutul lui Angel, despre abuzurile pe care le îndurase când era copil. Dar existau atâţia criminali acolo care ar fi putut da vina pe o copilărie plină de necazuri, unele cazuri fiind chiar mai grave decât al lui Angel; milă sau empatie, acestea nu erau suficiente ca să justifice de ce Parker alesese să-l ajute şi, în cele din urmă, să-i devină prieten. Angel avea senzaţia că Parker ştiuse ce urma să se întâmple. Nu, nu că *ştiuse.* Nu era asta. Unele lucruri erau neobişnuite la Parker, dacă nu chiar înspăimântătoare, dar el nu era un profet. Probabil era doar ceva tot atât de simplu cum ar fi să cunoşti o altă persoană şi să înţelegi, imediat şi profund, că era necesară în viaţa ta pentru motive doar aparent vizibile sau pe cale de a fi dezvăluite.

Lui Louis îi venise greu să înţeleagă asta, cel puţin la început. Louis nu voia poliţişti sau foşti poliţişti în viaţa lui. Chiar dacă ştia ce făcuse Parker pentru Angel, ştia că Angel nu ar mai fi fost în viaţă dacă nu ar fi intervenit ciudatul, neliniştitul detectiv particular, care părea a fi pe cale să clacheze sub povara tristeţii şi a pierderii suferite, refuzând în acelaşi fel să cedeze. În timp, Louis se recunoscuse parcă pe sine în persoana celuilalt bărbat. Începuseră prin a se respecta reciproc şi asta se transformase într-un fel de prietenie, însă o prietenie care fusese pusă la încercare în repetate rânduri.

Dar ceea ce-i unea pe Louis şi Parker mai mult decât orice altceva, credea Angel, era un fel de obscuritate. O versiune a focului lui Louis ardea în Parker; o formă mai ciudată, deşi mai rafinată, a patimii lui Louis îl mistuia. Într-un fel, ei se foloseau unul de altul, dar fiecare dintre ei făcea asta cu ştirea şi permisiunea celuilalt.

Lucrurile se schimbaseră totuşi în ultimele luni. Parker nu mai era un detectiv particular. El simţea că era urmărit de cei care-i ridicaseră licenţa, că o mişcare

greşită l-ar putea trimite la închisoare sau ar putea atrage atenţia asupra prietenilor săi, Louis şi Angel. Angel nu era sigur cum reuşiseră să evite acest lucru până acum. Fuseseră precauţi şi lucraseră ca nişte profesionişti, iar norocul le mai şi surâsese din când în când, dar aceşti factori în sine nu ar fi trebuit să fie de ajuns, nu ar fi avut cum să fie de ajuns. Era o enigmă.

Dar cu Parker fără licenţă, lui Louis i se închidea orice supapă pentru nevoile sale. Începuse să vorbească din nou despre acceptarea unor afaceri. Mişcarea împotriva ruşilor fusese inspirată mai puţin de ameninţarea imediată la adresa lui Parker, cât de dorinţa lui Louis de a-şi încorda muşchii. Acum se părea că el şi Angel erau atacaţi de forţe pe care încă nu le identificaseră pe deplin. Şi pe Angel îl deranja cel mai mult bănuiala că Louis era încântat în secret de această evoluţie a lucrurilor.

Apoi, mai era şi Gabriel, care purta o parte din răspunderea pentru situaţia lor curentă, din moment ce, dacă ceea ce le spusese Hoyle era adevărat, el fusese cel care-l trimisese pe Louis să-l omoare pe fiul lui Leehagen. Angel nu-l întâlnise niciodată pe bătrân, dar ştia totul despre el. Relaţia dintre Gabriel şi Louis era atât de complexă, încât nu putea fi descrisă în cuvinte. Louis părea să creadă că îi datora ceva lui Gabriel, chiar dacă Angel era de părere că Gabriel îl manipulase şi probabil îl corupsese pe Louis pentru propriile interese. Acum Gabriel era, deşi numai periferic, din nou în viaţa lui Louis, ca un păianjen care după hibernare se trezeşte simţind căldura soarelui şi zborul oscilant al insectelor pe lângă pânza sa prăfuită. Asta îi sugera lui Angel că anumite părţi din trecutul lui Louis, din viaţa sa de demult, îi invadau încet prezentul şi i-l otrăveau treptat, pe măsură ce ieşeau la suprafaţă.

Chiar dacă Louis îl înfricoşa câteodată pe Angel, acesta din urmă rămânea imposibil de cunoscut într-un mod destul

Aşa de frustrant pentru partenerul său. În ciuda a tot ce i se întâmplase, în inima lui Angel era o blândeţe care ar fi putut trece drept slăbiciune. Angel simţea anumite lucruri: compasiune, empatie, regret. Le simţea pentru cei care erau mai mult ca el, în special pentru copiii care suferiseră, pentru că Louis ştia că fiecare adult care suferise abuzuri în copilărie rămânea în inima lui copil pentru totdeauna. Asta nu făcea emoţiile lui mai puţin admirabile, şi Louis recunoştea că până şi el însuşi fusese influenţat şi se schimbase în anii pe care-i petrecuse în compania acestui bărbat neglijent. Partenerul său îl umanizase, deşi ceea ce la Angel era o virtute la Louis devenise o spărtură în armura lui. Aşa că, atunci când începuse să aibă sentimente pentru Angel, sacrificase un element crucial al mijloacelor sale de apărare. Forţele sale fuseseră împărţite, într-un fel. Acolo unde pe vremuri trebuia să-şi facă griji numai pentru el – şi această preocupare era strâns legată de natura ocupaţiei sale – acum trebuia să-şi înfrunte propriile temeri pentru altul. Când Angel aproape că fusese smuls de lângă el, ţinut pentru răscumpărare şi mutilat de o familie care nu avea nici o intenție să-l elibereze viu vreodată, Louis îşi închipuise pentru o clipă ce ar fi devenit el fără partenerul său: o creatură pradă turbării care ar fi fost mistuită de propriul foc.

Ce nu-i spusese lui Angel era că o parte din el ar fi dorit sincer o astfel de mistuire.

Parker, de asemenea, îl transformase pe Louis, pentru că el vedea în detectiv caracteristici ale lui Angel şi ale sale combinate: detectivul avea compasiunea lui Angel, dorinţa sa de a nu-l lăsa pe cel slab să fie trântit la pământ de cel puternic sau de cel nemilos, dar avea şi înclinaţia lui Louis, chiar nevoia, de a lovi, de a condamna şi de a executa pedeapsa. Era un echilibru fragil între Parker şi Louis, şi acesta din urmă o ştia: Parker împiedica ceea ce era mai rău în Louis, dar acesta permitea ca ceea avea Parker mai rău să găsească o ieşire. Iar Angel? Ei bine, Angel era pivotul în jurul căruia se mişcau cei doi, un

confident al amândurora, având el însuşi ecouri ale lui Louis şi ale lui Parker. Oare nu era asta valabil pentru ei toţi? Asta era ceea ce-i lega pe toţi trei, asta şi un sentiment abia ivit că Parker se îndrepta spre o confruntare la care şi lor le era menit să ia parte.

Louis nu şi-ar fi imaginat niciodată că ar fi sfârşit legat de un bărbat ca Angel. De fapt, mulţi ani alesese să nu-şi recunoască homosexualitatea. Era un lucru ruşinos atunci când era tânăr şi şi-o reprimase atât de bine încât orice exprimare a acesteia se dovedea dificilă pentru el pe măsură ce îmbătrânea.

Şi apoi, acest bărbat cu înfăţişare ciudată încercase să-i jefuiască apartamentul. Nici măcar nu o făcuse cu prea mare atenţie, dovada fiind că sfârşise prin a fi ameninţat cu pistolul de către Louis în timp ce încerca să scoată un televizor pe fereastră. Cine, se întreba adesea Louis, intră într-un apartament care este în mod clar decorat cu gust, cu câteva mici obiecte de artă, uşor de transportat şi încearcă să fure un televizor greu? Nu era de mirare că Angel ajunsese în închisoare. Ca hoţ, era un mare ratat, dar ca spărgător de yale, ei bine, acolo stătea toată priceperea lui de geniu. În acest domeniu era talentat. Era, credea Louis, mica glumă a lui Dumnezeu pe seama lui Angel: îi oferise talentul de a putea intra în orice cameră încuiată, dar îl lipsise de şiretenia necesară pentru a şi-l folosi, talent, de altfel, care i-ar fi putut servi pentru a se face lăcătuş şi pentru a-şi câştiga o pâine decentă pentru o zi decentă de lucru. Aceasta era însă o idee pe care Angel o găsea respingătoare.

Aproape la fel de respingător era pentru Louis gustul neobişnuit al partenerului său cu privire la modă. La început, Louis crezuse că era doar o toană; asta sau doar pasiunea pentru chilipiruri. Angel cerceta rafturile magazinelor cu reduceri ca Filene, T.J. Maxx, Marshall, oriunde culorile de bază erau adunate împreună în combinaţii greu de imaginat. Nu-i păsa de outlet-uri, decât dacă acele magazine ar fi avut reduceri atât de mari încât să se poată spune că aproape-i plăteau pe clienţi ca să le ia

marfa din magazin. Nu, outlet-urile erau neinteresante pentru el. Lui Angel îi plăcea vânătoarea, emoţia urmăririi, momentul de plăcere care venea în urma descoperirii neaşteptate a unei cămăşi Armani de un verde gălbui, cu preţul redus cu 10%, şi o pereche de jeanşi de firmă care să se asorteze, prin „asortare” înţelegând că cineva ar fi vrut să spună „o ţipătoare nepotrivire”. Cam aşa stăteau lucrurile, Angel era cu adevărat extrem de mândru de achiziţiile lui, iar lui Louis îi trebuiseră ani de zile ca să înţeleagă că, de fiecare dată când critica preferinţele partenerului său în materie de vestimentaţie, ceva în interiorul lui Angel se trăgea înapoi, ca un copil care încearcă să-şi mulţumească părintele gătindu-i un fel de mâncare, doar că amesteca greşit ingredientele şi se trezea aspru pedepsit, în loc să fie lăudat pentru eforturile sale. Nu conta faptul că, atunci când venea vorba despre îmbrăcăminte, Angel părea să fie daltonist. Acestea erau haine de firmă. Îl costaseră aproape nimic, dar erau de calitate şi aveau o emblemă pe care lumea o ştia. Copil fiind, Angel visase probabil să poarte haine frumoase, să aibă lucruri scumpe, dar ca adult nu putea să-şi justifice sieşi preţul unor asemenea haine. Aveau importanţă pentru alţii, nu pentru el. El nu se considera demn de ele. Dar putea trişa cumpărându-şi-le pe aproape nimic, căci nu impuneau vreo justificare dacă erau ieftine.

Louis îi făcuse odată cadou lui Angel o frumoasă jachetă Brioni, iar aceasta lâncezea într-un dulap de ani de zile. Când Louis îl întrebase în cele din urmă de jachetă, Angel îi explicase că era prea scumpă ca să o poarte, iar el nu era genul de bărbat care să poarte haine scumpe. Louis nu înţelesese răspunsul lui atunci şi nu era sigur că l-ar fi înţeles mai bine acum, dar învăţase de atunci să-şi muşte limba când Angel îi arăta ultimele lui cumpărături, aşteptând să fie aprobat, asta numai în cazul în care nu era pus să îndure mai mult decât putea suporta un muritor de rând. În ceea ce-l privea, Angel începuse să înţeleagă faptul că un chilipir nu era un chilipir dacă nimeni nu îl putea privi fără ochelari de soare sau fără medicamente

împotriva greţurilor. Se ajunsese astfel la un soi de compromis.

Acum, în timp ce Angel stătea la masa lui de lucru privind în gol, cu toate componentele electronice înşirate în faţă, Louis se afla într-un birou necunoscut, la zece străzi distanţă, în faţa unui luminos ecran de calculator, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să aibă singur de-a face cu Leehagen şi să-l lase pe Angel deoparte. Gândul acesta dură cam cât ar trăi un gândac într-un cuptor. Angel nu ar sta cu mâinile-n sân. Totuşi, spre deosebire de Angel, Louis avea alt scop: să vâneze, să găsească soluţia extremă pentru a rezolva orice problemă. Îi plăcea să facă asta. De când apăruse pericolul ameninţării lui Leehagen, el se simţise mult mai viu decât fusese în oricare alt moment din ultimul an. Muşchii de altădată se trezeau la viaţă, vechile lui instincte ieşeau la suprafaţă. El, lucrurile şi oamenii care contau pentru el erau în pericol, dar se simţea capabil să înfrunte şi să anihileze acea ameninţare. Angel urma să stea alături de el, dar fără să-i împărtăşească plăcerea pentru cele ce urmau să se întâmple, iar Louis încerca să-şi ascundă această plăcere pe cât de bine putea. Nu simţea plăcerea de a ucide, îşi spunea el, ci plăcerea pe care o simţea un meşteşugar care-şi punea la încercare toată priceperea. Ei bine, fără acest prilej era doar un simplu individ, iar pe Louis nu-l interesa să fie „doar” ceva.

Degetele sale dansau pe tastatură şi astfel începu urmărirea lui Arthur Leehagen.

Gabriel stătea în camera de observare a lui Wooster. Băiatul era înalt, deşi cam prea subţire, dar asta urma să se schimbe. Era chipeş acum şi avea să rămână chipeş. Avea o linişte aparte, ceea ce era un semn bun. În ciuda orelor de interogatoriu, îşi ţinea capul sus. Ochii lui erau strălucitori şi vigilenţi. Nu clipea prea des.

După două minute, poziţia băiatului se schimbă puţin. Se încordă şi-şi înclină capul, ca un animal care a simţit apropierea altuia, dar care încă nu s-a hotărât dacă acela reprezenta o ameninţare. Ştia că fusese urmărit şi că nu Wooster era de data asta cel care-l observa.

Gabriel se aplecă înainte în scaunul său şi atinse geamul, plimbându-şi degetele pe forma capului băiatului, pe obraji, pe bărbie, ca un crescător de cai verificând particularităţile unui cal de curse. „Da, se gândi el, ai potenţialul necesar ca să devii ceea ce am eu nevoie.”

Este un *Secerător* în tine.

Gabriel ştia că majoritatea oamenilor nu erau ucigaşi înnăscuţi. Era adevărat că mulţi se credeau capabili să ucidă şi era posibil să antrenezi oameni pentru a deveni ucigaşi, dar puţini se năşteau cu abilitatea naturală de a lua viaţa cuiva. De fapt, se ştie că, în decursul istoriei, bărbaţii au demonstrat în luptă o repulsie clară pentru a ucide şi că nu ar fi făcut asta nici măcar pentru a-şi salva viaţa lor sau a camarazilor lor. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a estimat că doar în jur de 15% dintre puşcaşii americani, în luptă, trăgeau într-adevăr în inamici. Unii trăgeau mai departe sau în sus, dacă într-adevăr trăgeau. Alţii acceptau misiuni auxiliare precum curieratul sau transportul muniţiei, chiar salvarea de sub gloanţele inamice a camarazilor lor care fuseseră răniţi, misiuni care uneori erau mult mai riscante pentru ei decât dacă ar fi rămas pe poziţie şi şi-ar fi folosit armele. Cu alte cuvinte, aici nu era vorba despre laşitate, ci despre o consecinţă a unei rezistenţe instinctive a oamenilor la uciderea semenilor din aceeaşi specie.

Toate astea aveau să se schimbe, bineînţeles, în urma perfecţionării antrenamentelor soldaţilor pentru a ucide. Însă instrucţia era un lucru, în timp ce a găsi un bărbat care să n-aibă nevoie de astfel de instrucţie era cu totul altceva. În momentele de frică sau de furie, fiinţele omeneşti nu mai gândesc care este de fapt primul filtru mental împotriva uciderii şi încep a gândi cu lobul posterior al creierului, latura lor animală, care acţionează ca un al doilea filtru. Existau voci care sugerau că în acest stadiu intervenea mecanismul „luptă sau fugi”, gama de răspunsuri este în realitate mult mai complexă. De fapt, să lupţi sau să fugi reprezintă ultima alegere, după ce postura ofensivă sau supunerea este eliminată.

Înfrângerea acestui al doilea filtru era unul dintre scopurile instrucţiei, dar erau cei cărora le lipsea acel filtru al mezencefalului Aceştia erau sociopaţi şi, într-un fel, scopul instructajului era să creeze un pseudosociopat, unul care să poată fi controlat, unul care să se supună ordinelor de a lupta şi a ucide. Un sociopat nu se supunea ordinelor şi de aceea nu putea fi controlat. Un soldat experimentat şi instruit corespunzător era o armă în sine. În acest proces, desigur, ceva bun se pierdea, probabil chiar cea mai bună parte a fiinţei omeneşti în cauză: era vorba despre înţelegerea faptului că noi nu existăm doar ca entităţi independente, dar că facem parte dintr-un întreg colectiv şi că fiecare moarte micşorează acest întreg şi, prin extensie, pe noi înşine. Instructajul militar impune ca această înţelegere să fie anulată, ca această conştiinţă a realităţii să fie cauterizată. Problema era că, la fel ca primele operaţii chirurgicale ale celor din vechime, acest proces de cauterizare era bazat pe o înţelegere nepotrivită a funcţionării fiinţelor omeneşti.

Teama de moarte sau de rănire nu era principala cauză a căderilor nervoase suferite în luptă; de fapt, s-a descoperit că se număra printre factorii cei mai puţin importanţi. Nici epuizarea nu era, deşi aceasta ar fi putut avea o contribuţie. Mai degrabă, era povara actului de a ucide şi de a ucide în prim-plan, ştiind că glonţul sau baioneta ta era cea care sfârşise o viaţă. Marinarii nu suferă crize psihice atât de grave, nici piloţii bombardierelor care-şi lansează încărcăturile de sus asupra oraşelor care, privite de la o distanţă atât de mare, ar fi putut fi complet pustii. Diferenţa era una de proximitate, de intimitate chiar. Asta însemna să auzi moartea, să o miroşi, să o guşti şi să o simţi. Asta însemna să înfrunţi agresiunea şi ostilitatea altuia îndreptată în întregime asupra ta şi să fii obligat să recunoşti, la rândul tău, agresiunea şi duşmănia cuiva. Trebuia să recunoşti că deveneai, în acelaşi timp atât victimă, cât şi călău. Asta însemna o negare a propriei umanităţi şi a umanităţii celorlalţi.

Băiatul pe nume Louis era neobişnuit. Era un individ care reacţionase la un impuls ostil în maniera gândirii abordând ameninţarea ca pe o problemă ce trebuia rezolvată. Nu era doar faptul că filtrul mezencefalului fusese depăşit; mai degrabă, Gabriel se întreba dacă fapta lui chiar ajunsese vreodată la acel nivel. Aceasta era o crimă premeditată, o crimă făcută cu sânge rece. Indica un potenţial impresionant. Dificultatea, din punctul de vedere al lui Gabriel, rezida în distanţa fizică pe care o păstrase băiatul între el şi crima în sine. Gabriel înţelegea relaţia între proximitatea fizică şi trauma uciderii. Era mai greu să omori pe cineva de aproape cu un cuţit decât să-l împuşti de la distanţă cu o puşcă de lunetist. Tot aşa, sentimentul de mândrie care apărea de cele mai multe ori după o crimă era resimţit cu atât mai puţin cu cât ucigaşul era mai aproape de victimă, pentru că, în această situaţie, vina era tot atât de aproape ca şi corpul victimei. Gabriel cunoscuse chiar soldaţi care îi consolau pe oamenii pe care-i răniseră în timp ce aceştia îşi trăiau ultimele clipe, cerându-le în şoaptă iertare pentru ce făcuseră.

În realitate, aparenta uşurinţă cu care omorâse băiatul sugera o posibilă disociere, o repulsie sau o incapacitate de a recunoaşte consecinţele faptei sale; asta sau o înţelegere superioară a faptului că omorâse pe cineva, combinată cu o negare emoţională a actului, ceea ce însemna şi o negare a responsabilităţii pentru fapta sa. Trebuia testat în continuare pentru ca adevărata sa natură să iasă la lumină. Băiatul nu părea să dea semne de stres excesiv. Se părea că reuşise să se controleze bine şi să-şi păstreze calmul când înfruntase interogatoriul violent, pe alocuri scăpat de sub control. Nu cedase. Nu căuta o ocazie potrivită să mărturisească şi să-şi ispăşească vina. Era adevărat, stresul s-ar fi putut ivi mai târziu, dar, pentru moment, el părea destul de puţin tulburat de ceea ce făcuse.

Dintre toţi oamenii, doar un mic procent, vreo 2%, erau cei care, în împrejurările potrivite, puteau ucide fără remuşcări. Aceste împrejurări nu implicau neapărat riscuri

personale sau vreun risc privind viaţa celorlalţi. De la un anumit nivel, era doar o chestiune care ţinea de autocontrol şi de amplasament. La un moment dat, băiatul va trebui plasat în mediul potrivit pentru a vedea cum va reacţiona. Dacă răspunsul nu era cel dorit, chestiunea ar fi fost încheiată. Ar fi putut însemna, Gabriel ştia asta, moartea băiatului.

Mai era şi întrebarea cum va reacţiona băiatul la autoritate. Să ucizi din proprie iniţiativă era un lucru, iar să ucizi pentru că aşa îţi spunea cineva să faci era cu totul altceva. Era mult mai probabil ca soldaţii să tragă atunci când comandanţii lor erau de faţă, şi aceştia erau mult mai eficienţi când îşi respectau liderul.

Gabriel se găsea într-o postură diferită: cei pe care-i avea în grijă trebuiau să fie gata să facă ce le spunea el, chiar şi atunci când el era departe. Era ca un general, dar fără alţi subordonaţi în teritoriu, care să fi luat măsuri ca ordinele lui să fie îndeplinite cât mai bine. Tot aşa, legitimitatea liderilor de pe câmpul de luptă provenea din poziţia pe care o aveau în ierarhia naţiunilor lor, însă statutul lui Gabriel era mult mai ambiguu.

Tocmai de aceea, Gabriel îşi alegea oamenii cu mare grijă. Adevăraţii sociopaţi nu-i erau de folos, pentru că nu respectau nici o autoritate. Cu cât erau mai tineri cei pe care-i avea în grijă, cu atât era mai bine, pentru că tinerii erau întotdeauna mai uşor de manipulat. El căuta slăbiciuni pe care să le valorifice, căile potrivite pentru a completa golurile din vieţile lor. Tânărului Louis îi lipsea un tată, dar el nu fusese atât de disperat să găsească unul încât să accepte autoritatea lui Deber şi nici să fugă de la el pentru a căuta altul atunci când devenise clar că Deber îl considera o ameninţare. Gabriel trebuia să fie foarte precaut. Încrederea lui Louis era greu de câştigat.

Dar, din câte aflase Gabriel, Louis mai era, de asemenea, şi un singuratic. Nu avea prieteni apropiaţi şi era singurul bărbat dintr-o casă plină de femei. Nu era genul care să lege relaţii în cadrul unor grupuri mai mari, ceea ce însemna că, dacă instinctele sale native erau

canalizate, nu va încerca să caute la alţii iertarea pentru păcatele sale. Iertarea păcatelor Gabriel nu o putea oferi, încă un motiv pentru a-i prefera pe cei nu prea copleşiţi de vină. Şi nici nu voia să aibă de-a face cu cei care s-ar fi putut identifica prea mult cu victimele lor. Ca să facă ceea ce le cerea el, nu trebuiau să dea dovadă de nici o urmă de empatie, să fie reci, şi câteodată Gabriel era chiar pregătit să-şi schimbe modul de abordare pentru a exploata diferenţele sociale, morale sau culturale dintre Răzbunătorii săi şi victimele lor. Cu toate acestea, el nu căuta să eradicheze cu totul empatia, pentru că absenţa empatiei era o altă caracteristică a sociopatiei. Puţină empatie era necesară pentru a nu degenera într-un comportament sadic sau ostil. Un echilibru discret trebuia să fie menţinut. Era vorba despre diferenţa între a fi pregătit să faci rău cuiva la comandă şi să faci rău cuiva pentru că aşa îţi doreai

După cum aflase Gabriel înainte de a ajunge la micul departament al poliţiei, băiatul era un luptător, unul care rămânea pe poziţie atunci când era provocat. Asta era bine. Indica o importantă predispoziţie la agresiune, chiar tânjind să o etaleze. Experienţa lui Louis cu Deber declanşase ceea ce urmase, dar se putea spune că arma fusese deja încărcată cu mult timp înainte. Existau, de asemenea, zvonuri că băiatul era homosexual; dacă nu unul activ, pentru că era încă foarte tânăr, atunci unul care-şi manifestase destule tendinţe care să favorizeze răspândirea zvonurilor în acest sens. Gabriel, ca şi în multe alte domenii, era educat în materie de sexualitate. El făcea distincţie între acele aspecte care erau anormale – o înclinaţie spre violenţă, de exemplu, sau impulsul de a molesta copii – şi cele care nu erau anormale. Comportamentul sexual aberant indica un grad de neîncredere, care avea tendinţa să se manifeste şi în alte domenii, ceea ce îi făcea pe practicanţi nepotriviţi scopurilor lui Gabriel. Gabriel nu era homosexual, dar înţelegea natura dorinţei sexuale, la fel cum înţelegea şi natura agresiunii şi a ostilităţii, întrucât cele două nu erau

atât de diferite pe cât le plăcea unora să creadă, în timp ce unele aspecte ale comportamentului uman puteau fi controlate sau modificate, unele nu se puteau schimba, şi orientarea sexuală era una dintre acestea. Sexualitatea lui Louis îl interesa pe Gabriel numai dacă asta l-ar fi putut face vulnerabil sau l-ar fi putut pune în situaţii conflictuale. Asemenea slăbiciuni puteau fi exploatate.

Şi astfel, Gabriel îl urmărea pe Louis prin geam, iar băiatul îi întorcea privirea. După cinci minute care se scurseră astfel, Gabriel încuviinţă din cap ca pentru sine, vizibil satisfăcut, apoi se ridică şi părăsi camera ca să-l privească în faţă pe ucigaşul de cincisprezece ani.

Ca orice lider bun, Gabriel îşi iubea oamenii în felul său, chiar dacă era pregătit în orice moment să-i sacrifice dacă ar fi fost nevoie. De-a lungul anilor care au urmat, Louis a împlinit şi chiar a întrecut aşteptările lui Gabriel, cu o singură excepţie: refuzase să omoare femei la ordinele lui Gabriel. Asta era, bănuia Gabriel, o moştenire a educaţiei sale, iar Gabriel se arăta îngăduitor când era vorba despre asta, pentru că-l iubea într-adevăr pe Louis. Acesta devenise ca un fiu pentru el, iar Gabriel, la rândul lui, devenise tatăl bărbatului.

Gabriel păşi în camera de interogatoriu şi se aşeză la masă în faţa lui Louis. Camera mirosea a transpiraţie şi a alte lucruri mai puţin plăcute, dar Gabriel nu dădea semne că ar fi observat. Faţa băiatului era lucioasă de sudoare.

Gabriel scoase din priză casetofonul, apoi se aşeză din nou în faţa lui Louis şi-şi puse mâinile pe masă.

— Mă numesc Gabriel, spuse el. Iar tu cred că eşti Louis.

Băiatul nu răspunse, ci doar îl privi în tăcere pe bătrân, aşteptând să vadă ce ar mai putea apărea.

— Apropo, eşti liber să pleci, spuse Gabriel. Nu vei fi acuzat de săvârşirea vreunei crime.

De această dată, băiatul reacţionă. Gura lui se deschise uşor, iar sprâncenele lui se ridicară puţin. Se uită spre uşă.

— Da, poţi să pleci de aici chiar acum, dacă asta hotărăşti, continuă Gabriel. Nimeni nu va încerca să te oprească. Bunica ta te aşteaptă afară. Te va duce înapoi la mica ta colibă. Vei putea dormi în patul tău, vei fi printre lucrurile tale. Totul va fi din nou cum era odată.

El zâmbi. Băiatul nu se mişcă.

— Sau poate nu crezi asta?

— Ce vreţi? întrebă Louis.

— Ce vreau? Vreau să te ajut. Cred că eşti un tânăr foarte neobişnuit. Aş putea chiar să merg până-ntr-acolo încât să spun că eşti talentat, deşi talentul tău este unul care nu ar fi apreciat în cercuri ca acestea.

Îşi flutură uşor mâna dreaptă, cuprinzând în gestul său camera de interogatoriu, întreg sediul poliţiei, Wooster, legea…

— Te pot ajuta să-ţi găseşti locul în lume. În schimb, abilităţile tale ar putea fi folosite mai bine decât aici. Vezi tu, dacă vei rămâne în acest oraş, vei depăşi orice limită. Vei fi provocat, ameninţat. Această ameninţare ar putea veni de la poliţie sau din partea altora. Vei răspunde acestei ameninţări, însă acum eşti cunoscut. Nu vei mai scăpa a doua oară cu ce-ai făcut şi vei muri pentru asta.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Gabriel îl ameninţă cu degetul, dar acesta nu era un gest de dezaprobare.

— Foarte bine, foarte bine, spuse el.

Chicoti, apoi lăsă sunetul să se cufunde în tăcere înainte să vorbească din nou: Lasă-mă să-ţi spun ce se va întâmpla în continuare. Deber avea prieteni sau poate „cunoștințe” ar fi un cuvânt mai potrivit pentru ei. Aceştia sunt oameni ca el şi mai răi ca el. Ei nu pot permite ca moartea lui să treacă neobservată. Asta le-ar strica reputaţia şi ar sugera un grad de slăbiciune care i-ar putea lăsa descoperiţi în faţa atacurilor altora. Ei vor şti că ai fost interogat în legătură cu ce i s-a întâmplat lui Deber şi nu vor fi la fel de sceptici ca poliţiştii statali. Dacă te vei întoarce acasă, te vor găsi şi te vor ucide. Probabil că, în

acest timp, le vor face rău şi femeilor cu care locuieşti. Chiar dacă fugi, vor veni după tine.

— De ce ar trebui să vă pese?

— Să-mi pese? Nu-mi pasă. Pot pleca de aici şi pot să te las pe tine şi familia ta în voia destinului, fără să simt vreo părere de rău. Sau ai putea asculta oferta mea şi probabil va rezulta ceva reciproc avantajos. Problema ta este că nu mă cunoşti şi de aceea nu poţi avea încredere în mine. Înţeleg pe deplin situaţia neplăcută în care te afli. Înţeleg că ai nevoie de timp ca să te gândeşti la propunerea mea.

— Nu ştiu ce-mi propuneţi, spuse Louis. Nu mi-aţi spus.

„Este aproape amuzant, se gândi Gabriel. Este prea matur pentru vârsta lui.”

— Oferta mea este disciplină, instrucţie. Îţi ofer o cale de a-ţi canaliza furia şi de a-ţi folosi talentele.

— Protecţie?

— Te pot ajuta să te protejezi.

— Şi familia mea?

— Ele sunt în pericol atâta timp cât tu rămâi aici, şi numai dacă ştiu unde te afli.

— Deci pot pleca cu dumneavoastră sau pot pleca de aici?

— Întocmai.

Louis îşi strânse buzele gândindu-se.

— Vă mulţumesc pentru timpul dumneavoastră, domnule, zise el după câteva secunde. Voi pleca acum.

Gabriel încuviinţă din cap. Băgă mâna în buzunarul jachetei sale şi scoase un plic. I-l înmână băiatului. După un moment de ezitare, Louis îl luă şi-l deschise. Încercă să-şi ascundă reacţia când văzu ce era înăuntru, dar faptul că făcuse ochii mari îl trădă.

— Sunt o mie de dolari în plic, spuse Gabriel. Mai este şi o carte de vizită cu un număr de telefon. La acel număr pot fi găsit la orice oră din zi sau din noapte. Să te

gândeşti la oferta mea, dar ţine minte ce ţi-am spus: nu te poţi întoarce acasă. Trebuie să pleci departe de acest loc – departe, foarte departe – şi apoi trebuie să te gândeşti ce ai de gând să faci când acei bărbaţi vor veni să te caute. Pentru că vor veni.

Louis închise plicul şi părăsi camera. Gabriel nu-l urmă. Nici nu avea de ce. Ştia că băiatul va pleca din acest oraş. Dacă nu era aşa, atunci Gabriel îl judecase greşit şi nu i-ar fi fost oricum de folos. Banii nu contau. Gabriel avea încredere în propria judecată. Banii aveau să se întoarcă la el de mai multe ori.

După ce fusese eliberat, Louis se întoarse împreună cu bunica sa la coliba din pădure. Ei nu vorbiră, chiar dacă aveau de mers mai mult de trei kilometri pe jos. Când ajunseră acasă, Louis îşi împachetă într-o geantă câteva haine şi câteva lucruri de-ale mamei sale – poze, vreo două bijuterii care-i rămăseseră de la ea –, apoi luă două sute de dolari din plic şi-i ascunse în mai multe buzunare, într-o tăietură în faţa pantalonilor şi-n unul din pantofi. Împărţi ceea ce rămăsese în două, strecurându-i pe cei mai mici în buzunarul drept din faţă al jeanşilor, iar restul înapoi în plic. Apoi le sărută de rămas-bun pe femeile care-l crescuseră, îi înmână plicul cu cinci sute de dolari bunicii sale şi se urcă în camionul domnului Otis ca să ajungă în staţia de autobuz. El îl rugă pe domnul Otis să mai oprească o singură dată pe drum. Domnul Otis nu prea avea chef să-i facă pe plac, dar văzu ceea ce văzuseră şi Wooster, şi Gabriel în băiat, înţelegând că nu trebuia să i se opună, nu în această chestiune şi nici în oricare alta. Aşa că domnul Otis se opri chiar după barul lui Little Tom, camionul său fiind acoperit de tufişurile de pe marginea drumului, şi-l urmări pe băiat intrând în zona de deversare a gunoaielor, apoi dispărând din vedere.

Domnul Otis începu să transpire.

*

Little Tom îşi ridică ochii de pe ziarul care stătea deschis pe bar. Nu erau clienţi care să-l distragă, încă nu,

iar la radio se auzea un meci de fotbal. Îi plăceau aceste momente liniştite. Pentru restul serii avea să servească băuturi şi să închege mici conversaţii cu clienţii săi. Urma să discute despre sport, vreme, despre relaţiile bărbaţilor cu femeile lor (pentru că femeile nu deranjau barul lui Little Tom, nu mai mult decât o făceau cei de culoare, şi astfel barul era un refugiu pentru un anumit tip de bărbat). Little Tom înţelesese rolul pe care-l juca acest bar: nici o decizie de mare importanţă nu era luată aici şi nici o conversaţie care să aibă vreo consecinţă nu avea loc aici. Nu era nici un conflict, pentru că Little Tom nu l-ar fi tolerat, şi nici o beţie, pentru că Little Tom nu era de acord nici cu asta. Atunci când un bărbat consumase ceea ce Little Tom considerase că era „destul" acesta era trimis în drumul lui cu câteva sfaturi despre cum să conducă cu grijă şi să nu înceapă vreo ceartă odată ce ajungea acasă. Poliţia era rareori chemată la barul lui Little Tom. Acesta era în termeni foarte buni cu autoritățile oraşului.

Nimic din aceste lucruri nu schimba faptul că, la fel ca mulţi alţi bărbaţi care practicau o versiune publică şi superficială a ceea ce considerau a fi un mod de viaţă chibzuit, Little Tom era un animal, o creatură însetată de violenţă şi abuzuri, desfrânat şi plin de aversiune faţă de cei care erau altfel decât el: femeile, în special cele care nu-l atingeau fără să fie plătite; evreii, chiar dacă nu cunoştea nici unul; credincioşii de orice culoare sau de orice religie; polonezii, irlandezii, germanii sau toţi cei care vorbeau limba engleză cu vreun accent ori cei care aveau nume pe care Little Tom nu putea să le pronunţe cu uşurinţă; şi toţi cei de culoare, fără nici o excepţie.

Acum, un tânăr negru stătea în pragul barului lui Little Tom, urmărindu-l în timp ce citea ziarul Little Tom nu ştia de când stătea negrul acolo, dar pentru el era oricum prea mult.

— Vezi-ţi de drum, băiete, zise Little Tom. Asta nu-i un loc pentru tine.

Băiatul nu se mişcă. Little Tom îşi schimbă poziţia şi ieşi de după tejghea. În drum, luă şi bâta care stătea în

raftul de sub bar. Era şi un pistol acolo, dar Little Tom îşi imagina că bâta era de ajuns.

— Ai auzit ce-am spus? Vezi-ţi de treburile tale!

Băiatul vorbi.

— Ştiu ce-ai făcut, spuse el.

Little Tom se opri. Calmul băiatului îl sperie. Tonul lui era liniştit şi nu clipise deloc din primul moment de când îl observase Little Tom, nici măcar o dată. Privirea sa insistentă părea să străpungă ţeasta lui Little Tom şi să se târască precum un păianjen pe suprafaţa creierului său.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ştiu ce i-ai făcut lui Errol Rich.

Little Tom rânji. Rânjetul i se lăţi încet, întinzându-se ca uleiul. Deci despre asta era vorba. Unul de culoare, un negru, lăsându-şi furia să-i învingă luciditatea. Ei bine, Little Tom ştia cum trebuia să se poarte cu cei de culoare care nu puteau să vorbească civilizat în faţa unui alb.

— A păţit-o, spuse Little Tom. Şi tu ai s-o păţeşti.

Se mişcă iute, răsucind bâta în timp ce se repezea, lovind cu ea în sus, şi nu în jos, spre coastele băiatului, dar băiatul sări sprinten în faţă în loc să se ferească de lovitură, aşa că bâta lovi tocul de lemn al uşii în acelaşi timp în care degetele băiatului se încleştau pe gâtul lui Little Tom şi-l ţintuiau de perete. Impactul loviturii în lemn făcu ca braţul lui Tom să vibreze dureros, astfel că era deja slăbit când băiatul îl lovi cu latul palmei stângi, făcând ca bâta să cadă pe podea.

Little Tom fu prea surprins ca să reacţioneze. Nici un negru nu-l mai atinsese înainte, nici măcar o femeie de culoare, pentru că Little Tom nu se înhăita cu alte rase, nici cu forţa şi nici cu încuviinţarea acestora. Simţea răsuflarea băiatului aşa cum stătea aplecat peste el. Degetele lui îi strângeau gâtul, apoi auzi deschizându-se uşa din spate a barului şi un bărbat care striga ceva. Strânsoarea slăbi puţin, apoi el fu aruncat într-o parte, se împiedică de un scaun şi căzu cu toată greutatea.

— Hei, se auzi vocea, iar Little Tom recunoscu tonul

grav al lui Willard Hoag. Ce dracu' faci, băiete?

Băiatul ridică bâta de jos şi se întoarse spre nouvenit. Hoag care nu era înarmat, se opri. Băiatul se uită la Little Tom.

— Altă dată, spuse el.

Se retrase pe uşa barului, luând şi bâta cu el. Câteva secunde după ce plecase, bâta trecu prin geamul barului, spărgându-l, iar sticla se împrăştie pe podea. Little Tom auzi un camion pornind, dar când ajunse în stradă acesta nu se mai vedea şi nu află niciodată cine-l adusese pe negru la barul lui. Asta îl frământă multă vreme, chiar şi după ce descoperi cine era băiatul şi găsi o cale de a le-o transmite şi celor care aveau propriile motive să aibă de-a face cu el. Cu cât îmbătrânea, amintirea acestei crime devenea tot mai neclară. Multe dintre amintirile lui dispăruseră, pentru că Little Tom suferea de demenţă, chiar dacă reuşise să ascundă efectele acestei boli celor care-i frecventau micul bar, din ce în ce mai prost întreţinut, căci afacerea mergea spre faliment odată cu proprietarul ei. Astfel, atunci când băiatul s-a întors, bărbat de această dată, şi l-a făcut pe Little Tom să plătească pentru ce-i făcuse lui Errol Rich, Little Tom nu mai putea să facă vreo legătură între el şi singurul negru care ridicase vreodată mâna asupra lui.

Cât despre faptul că lui Louis îi luase atâta timp să răzbune moartea lui Errol Rich, ei bine, aşa cum îi plăcea să-i povestească lui Angel, Little Tom merita să fie ucis, dar nu merita să călătorească foarte departe ca să ucidă, aşa că Louis aşteptase doar momentul potrivit când se întâmplase să fie prin preajmă. Era, spunea el, o chestiune de comoditate.

Totuşi, asta s-a întâmplat mai târziu. La început, el s-a îndreptat spre vest şi nu s-a oprit până nu a putut vedea valurile şi simţi briza oceanului. A găsit un loc în care să trăiască şi să muncească, şi acolo i-a aşteptat pe ei să vină.

CAPITOLUL 10

Louis ajunse devreme la întâlnirea cu Gabriel, la localul lui Nate. Nu-i plăcea să ajungă devreme la astfel de întâlniri. Prefera să se lase aşteptat, conştient întotdeauna de potenţialele avantaje psihologice care puteau fi obţinute chiar şi în cazul întâlnirilor aparent inofensive. Asemenea precauţii ar fi putut părea inutile în cazul oricărei întâlniri dintre el şi Gabriel, pentru că se cunoşteau de atâţia ani, dar amândoi erau perfect conştienţi de complexitatea acestei relaţii. Ei nu erau egali, şi chiar dacă Gabriel fusese ca un tată pentru Louis, mai mult decât oricare altul din viaţa lui, luându-l pe băiat sub aripa lui încă din adolescenţă şi învăţându-l cum să supravieţuiască în acea lume, îmbunătăţindu-şi abilităţile naturale, amândoi au înţeles de ce procedase astfel. Dacă cineva ar fi privit instinctele lui Louis ca o formă de corupţie, înclinaţia lui spre violenţă, mergând chiar până la crimă ca pe o slăbiciune morală mai degrabă decât ca tărie de caracter, atunci ar fi putut spune că Gabriel exploatase această corupţie, adâncind-o şi sporind-o pentru a-l transforma pe Louis într-o armă care putea fi folosită eficient împotriva altora. Louis nu era atât de naiv încât să creadă că, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Gabriel, ar fi putut în schimb să fie salvat de sine însuşi. El ştia că ar fi fost probabil mort până acum dacă Gabriel nu ar fi apărut în viaţa lui, dar el plătise preţul acestei salvări în diverse moduri, aşa cum îi ceruse bătrânul. Atunci când Louis, ultimul dintre Răzbunători, plecase de lângă Gabriel, făcuse asta fără nici un regret şi fără să-i întoarcă spatele, şi după atâţia ani în care fusese atât de precaut, încă era conştient de faptul că existau unii care ar fi preferat să fie redus la tăcere pentru totdeauna şi că Gabriel ar fi putut fi unul dintre ei.

Bătrânul făcuse parte din viaţa lui Louis mai mult

timp decât oricine altcineva care-l cunoscuse, cu excepţia celor câteva femei din familie care mai erau în viaţă şi pe care le ţinuse la distanţă, având conştiinţa împăcată dacă se asigura că nu aveau nevoie de bani, aşa cum încerca singur să se convingă că nu aveau mare nevoie de ce le trimitea el, darurile lui fiind mai mult pentru liniştea lui sufletească decât pentru a lor. Dar Gabriel fusese acolo încă din ultimii ani ai adolescenţei sale, anii cei mai importanţi ai existenţei sale, apoi în viaţa sa de adult, până ce Louis se despărţise de el. Acum erau din nou împreună, unul în floarea, celălalt la asfinţitul vieţii. Se văzuseră unul pe altul îmbătrânind şi era ciudat să te gândeşti că, atunci când se întâlniseră prima dată, Gabriel era mai tânăr decât era acum Louis.

Louis aruncă o privire la ceas. Era foarte nemulţumit că ajunsese devreme de data asta, pentru că nu avea dispoziţia necesară să aştepte. Simţea cum încordarea creşte în interiorul său, dar nu încercă să se liniştească. O accepta ca pe o prevestire. Louis ştia că în drumul său existau conflicte şi violenţă şi atât trupul, cât şi mintea sa se pregăteau pentru asta. Încordarea făcea parte din asta şi era un lucru bun. Lunile de normalitate, de apatie, de viaţă obişnuită se sfârşiseră. Chiar şi atunci când el şi Angel fuseseră în Maine la începutul anului, pentru a-l ajuta pe Parker să termine cu un răzbunător, Merrick, fusese o solicitare nesemnificativă pentru serviciile sale specializate şi se întorsese la New York frustrat şi dezamăgit. Fuseseră doar nişte onorabili bodyguarzi, nimic mai mult. Acum, el şi Angel erau în primejdie, iar el se pregătea să riposteze. Ce-l neliniştea era că nu avea încă idee sub ce formă avea să apară acea ameninţare. De aceea era aici, aşteptând în vechiul bar, nu departe de atelierul auto al lui Willie Brew. Gabriel îi promisese lămuriri şi confirmări ale informaţiilor date de Hoyle, iar Gabriel, cu toate defectele lui, nu era omul care să-şi încalce promisiunile.

Uşa de serviciu din spatele barului se deschise cu un scârţâit slab, iar Gabriel intră. Uşa nu fusese încuiată

special pentru el la solicitarea lui Louis, Nate lăsându-i după voia lor în barul care de altminteri era gol. Nate ştia foarte bine că nu trebuia să-i supere. Barul era o altă investiţie secretă a lui Louis, un loc de întâlnire unde putea şi depozita unele lucruri de primă necesitate în caz că ar fi fost nevoie să dispară: bani gheaţă, o cantitate mică de diamante şi monede de aur africane, un pistol şi ceva muniţie. Erau ţinute într-o cutie încuiată într-un seif, în spatele rafturilor din biroul lui Nate, şi numai Louis ştia cifrul. Avea ascunzători ca aceasta în cinci locuri diferite în New York şi în New England, dintre care de două, acesta fiind unul dintre ele, nu ştia nici măcar Angel.

Gabriel se aşeză şi-i făcu semn lui Nate să-i aducă o cafea. Nu vorbiră până nu sosi ceaşca de cafea şi nu rămaseră singuri. Gabriel sorbi din cafea, cu degetul mic ţinut cu grijă departe de toarta cănii. Bătrânul, se gândi Louis, acorda întotdeauna o atenţie deosebită politeţurilor şi comportamentului civilizat, chiar şi atunci când punea la cale ca femei şi bărbaţi să fie şterşi de pe faţa pământului.

— Spune-mi, zise Louis.

Gabriel se foi neliniştit.

— Ballantine a dispărut în data de doisprezece. Era cercetat pentru fraude bursiere. Bunurile lui erau pe punctul de a fi puse sub sechestru. Se pare că cineva a trimis autorităţilor detalii despre afacerile subterane care aveau loc între companiile la care Ballantine era director. Urma să fie acuzat de o serie de infracţiuni. S-a presupus că s-a ascuns sau că voia să se sustragă urmăririi penale.

— Există vreo dovadă care să sugereze contrariul?

— Are o soţie şi trei copii. Au fost interogaţi şi păreau cu adevărat prea nedumeriţi ca să-i poată explica absenţa. Nu luase legătura cu ei. Paşaportul său fusese găsit în biroul său din casă. Exista un seif în podea în interiorul unuia din dulapurile sale. Soţia lui nu ştia cifrul sau cel puţin aşa susţinea. A fost obţinut un ordin judecătoresc ca să-l deschidă. Erau aproape o sută de mii de dolari bani gheaţă înăuntru, alături de aproape dublul acestei sume în

obligaţiuni.

— Nu tocmai genul de lucruri pe care un om aflat sub urmărire să le lase în urmă.

— Puţin probabil. Mai ales un om de familie atât de cinstit ca domnul Ballantine.

Sarcasmul picura ca veninul unui şarpe din cuvintele lui Gabriel.

— Prea curat ca să fie ceva curat la mijloc?

— Avea o casă în Adirondacks cumpărată prin una din companiile sale. Un loc în care îşi distra clienţii, ar presupune cineva. Şi un loc în care să se distreze şi el la rândul lui.

— Ai găsit persoana cu care se distra?

— O prostituată. De lux. A fost sfătuită să-şi ţină gura, chiar dacă nu ştia mare lucru. Apoi au venit nişte indivizi. L-au luat pe Ballantine. Pe ea au lăsat-o.

— Ştiai că dispăruse înainte să te rog eu să faci cercetări?

Gabriel întâlni privirea pătrunzătoare a lui Louis, dar era un efort premeditat.

— Nu mai sunt la curent cu activitățile foştilor mei clienţi.

— Asta nu-i adevărat.

Gabriel ridică din umeri.

— Nu în întregime. Unii au rămas pe radarul meu din motive întemeiate, dar de alţii nu m-am mai interesat. Ballantine nu mai prezenta nici un interes pentru mine. El era doar un intermediar, nimic mai mult. S-a folosit de mine. Câteodată l-am folosit şi eu, dar aşa au făcut şi mulţi alţii. Tocmai tu ar trebui să ştii cel mai bine cum funcţionează lucrurile astea.

— Aşa este. De aceea şi încerc să-mi dau seama cât de multe mi-ai ascuns.

Pentru prima dată de când sosise, Gabriel zâmbi.

— Toţi avem nevoie să păstrăm secrete. Chiar şi tu.

— Kandic era unul de-al tău?

— Nu. După ce ai plecat, interesul meu pentru astfel de lucruri a dispărut. Există acum tot felul de antreprenori independenţi, unii dintre ei fiind veterani de război din Cecenia şi Bosnia. Ei sunt criminali de război. Jumătate dintre ei sunt puşi sub urmărire de către ONU, iar cealaltă jumătate de către oamenii lor. Kandic fugea de ambele tabere. Era un fost membru al Scorpionilor, o unitate a Poliţiei din Serbia, implicată în atrocităţile din Balcani, dar se pare că el avea de ascuns un întreg trecut cu mult înainte de a începe să ucidă oameni bătrâni în Kosovo. Când lucrurile au început să se schimbe, şi-a trădat camarazii musulmanilor şi a venit aici. Nu am reuşit încă să aflu cum de a fost angajat de Hoyle.

— Era bun?

— Sunt sigur că avea referinţe extrem de bune.

— Da, aş vrea să le văd şi eu. Probabil că nu menţionau că era predispus la decapitare. Asta-i tot ce ai pentru mine?

— Aproape tot.

Hoyle confirmase ceea ce Milton îi spusese lui Gabriel: exista cineva care făcea legătura cu Leehagen. Acum Gabriel îi explică ceea ce ştia despre cel care se numea Kyle Benton, şi despre legăturile lui cu Leehagen şi cu cel care murise afară, la apartamentul lui Louis, deşi nu-i spuse lui Louis de când ştia despre Benton.

— Încă mai cercetez restul, concluzionă el. Aceste lucruri durează.

— Cât timp?

— Câteva zile. Nu mai mult. Crezi tot ce ţi-a spus Hoyle?

— Am văzut un cap într-un borcan şi o fată care era mâncată de porci. Ambele imagini păreau destul de reale. Ştiai că Luther Berger era în realitate John Leehagen?

— Da.

— Şi nu mi-ai spus.

— Ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

— Atunci nu, admise Louis. Ştiai cine era tatăl lui?

— Auzisem de el. Era o fiinţă a contradicţiilor. Un golan dintr-o suburbie şi un abil om de afaceri. Un bărbat ignorant, dar şmecher când era vorba de lege. Un crescător de vite şi un proxenet, dar cu câteva mine pe numele său. Un traficant de carne vie şi un agresor al femeilor, care-şi iubea fiii. Nu o ameninţare, cel puţin nu în cercurile în care ne mişcăm noi doi. Acum, el are cancer la plămâni, ficat şi pancreas. Nu poate respira fără ajutor. Este realmente legat de casă, cu excepţia excursiilor ocazionale pe care le face în scaunul cu rotile în jurul proprietăţii sale, ca să simtă pe faţă aerul proaspăt. În această privinţă avem o problemă. Bănuiesc că Hoyle are dreptate: dacă e vorba de Leehagen, atunci va continua să te vâneze, pentru că nu mai are nimic de pierdut. Te va vrea mort înaintea lui.

— Şi duşmănia cu Hoyle?

— E adevărată, din câte am putut afla. Ei au fost mult timp rivali în afaceri şi au fost odată rivali în dragoste. Ea l-a ales pe Leehagen şi i-a dăruit cei doi fii. A murit de cancer, probabil aceeaşi formă de cancer care-l ucide acum şi pe Leehagen. Duşmănia lor reciprocă e bine-cunoscută, deşi cauzele ei exacte par să se fi pierdut în trecut.

— Fiul lui merita să moară?

— Ştii, spuse Gabriel, cred că te preferam atunci când nu erai atât de scrupulos.

— Nu ăsta e răspunsul la întrebare.

Gabriel îşi ridică mâna într-un gest de renunţare.

— Ce înseamnă cuvântul „merita”? Fiul nu era atât de diferit faţă de tată. Avea mai puţine păcate, dar asta ca o consecinţă a vârstei, şi nu a efortului. Un om care crede în Dumnezeu ar spune că un singur păcat ar fi de ajuns ca să-l condamne. Dacă asta ar fi adevărat, atunci el a fost condamnat de mai mult de o sută de ori.

Pentru o clipă, trăsăturile lui Louis, de obicei atât de impasibile, se schimbară. Părea foarte obosit. Gabriel văzu schimbarea, dar nu făcu nici un comentariu despre asta. Cu toate acestea, în acel moment, părerea lui Gabriel

despre protejatul său se schimbă. El mai nutrise speranţe ca Louis să se poată dovedi din nou folositor. Fusese bun în ceea ce făcuse, bun ca ucigaş, dar ca să păstrezi o limită era nevoie de sacrificii. Puteai să le spui cum voiai – conştiinţă, compasiune, omenie –, dar acestea trebuiau sacrificate, însângerate şi fără viaţă pe altarul măiestriei cuiva. Cumva în sufletul lui Louis rămăsese puţină decenţă, iar în ultimii zece ani, aceasta înflorise şi crescuse. Şi probabil că nici Gabriel nu reuşise să-şi înăbuşe toate sentimentele sale naturale sub o pătură de pragmatism în faţa bărbatului mai tânăr. Avea să-l ajute în această ultimă problemă, apoi relaţia lor urma să ajungă la un final absolut. Era prea multă slăbiciune în Louis acum pentru ca Gabriel să mai poată risca menţinând căile de comunicare deschise. Slăbiciunea era ca un virus: trecea singur de la o gazdă la alta, de la un sistem la altul. Gabriel supravieţuise sub forma diferitelor sale încarnări printr-o combinaţie de noroc, cruzime şi o abilitate de a identifica defectele fiinţelor omeneşti. El plănuise să trăiască o mulţime de ani. Munca sa îl păstrase tânăr pe dinăuntru. Fără asemenea plăceri s-ar fi uscat şi ar fi murit sau cel puţin aşa i se părea câteodată. Lui Gabriel, în ciuda tuturor talentelor sale şi a instinctului său de supravieţuire, îi lipsea cunoaşterea de sine ca să înţeleagă că el se uscase pe dinăuntru cu mult timp în urmă.

— Şi Bliss? întrebă Louis.

— Nu am auzit nimic despre el.

— Billy Boy era cel care conducea maşina în ziua în care l-am eliminat pe fiul lui Leehagen.

— Sunt perfect conştient de asta.

— Acum e mort, şi Ballantine a dispărut – e şi el mort, din spusele lui Hoyle. Dacă aceste omoruri au legătură cu Leehagen, atunci doar noi doi am mai rămas.

— Ei bine, cu cât vom clarifica mai repede această afacere, cu atât vom fi mai fericiţi amândoi. Gabriel se ridică. Am să te caut atunci când voi avea mai mult de oferit, zise el. Vei putea să iei atunci hotărârea decisivă.

Plecă pe aceeaşi uşă pe care intrase. Louis rămase aşezat, gândindu-se la tot ce se vorbise. Ştia mai multe acum decât atunci când venise şi totuşi tot nu era destul.

De pe cornişa unui acoperiş de garaj, Angel îl urmărea pe Gabriel pe drum, privind cum bătrânul sinistru mergea încet pe alee. Îl urmări în timp ce acesta ajunse în stradă şi se uită în stânga şi-n dreapta, ca şi cum ar fi fost indecis pe ce parte să plece, văzu cum un Bronco vechi cu numere de înmatriculare din alt stat trecea încet, văzu fulgerarea focurilor de armă în întunericul din interiorul maşinii, văzu cum bătrânul era împuşcat şi cum săreau stropii de sânge din spatele său pe unde ieşiseră gloanţele, văzu cum cădea la pământ, pata roşie lăţindu-se în jurul lui, viaţa scurgându-se din el cu fiecare bătaie tot mai slabă a inimii sale…

Urmărindu-l, simţise un şoc, dar nici un regret.

— Va trăi. Pentru moment.

Louis şi Angel erau înapoi în apartamentul lor. Era după-amiaza târziu. Telefonul era pentru Louis. Angel nu ştia de la cine şi nici nu întrebă. El doar ascultă în timp ce iubitul său repeta ce i se spusese.

— E un ticălos bătrân al naibii de rezistent, spuse Angel. Nu era nici un pic de entuziasm în tonul lui. Louis îi recunoscu absenţa. Te-ar fi lăsat să mori, dacă asta i-ar fi convenit. Nu ar fi ezitat nici măcar o clipă.

— Nu, asta nu-i adevărat, spuse Louis. Ar fi cruţat o clipă pentru mine.

Stătea la fereastră, iar faţa i se reflecta în geam. Angel, afectat şi el, se întrebă cât de afectat putea să fie la rândul lui acest bărbat pe care îl iubea pentru a păstra atâta afecţiune pentru o fiinţă ca Gabriel. Probabil era adevărat că toţi bărbaţii îşi iubeau taţii, indiferent de cât de mult rău le-ar fi făcut fiilor lor: este o parte în noi care rămâne pentru totdeauna datoare celor răspunzători pentru existenţa noastră. În definitiv, Angel plânsese atunci când aflase despre moartea tatălui său şi totuşi tatăl lui Angel îl vânduse pe acesta unor pedofili şi traficanţi de

carne vie pentru bani de băutură. Câteodată, Angel credea că plânsese din cauza greutăţilor pe care le îndurase din cauza asta, plânsese atât pentru tot ceea ce nu fusese tatăl său, cât şi pentru ceea ce fusese.

— Dacă Hoyle are dreptate, atunci Leehagen l-a găsit pe Ballantine, spuse Louis. Poate Ballantine i l-a dat pe tavă pe Gabriel.

— Am crezut că se izola întotdeauna, spuse Angel.

— Aşa făcea, dar se cunoşteau unul pe altul, şi era probabil doar un singur strat, un singur tampon între Ballantine şi Gabriel, dacă aşa stăteau lucrurile. Se pare că Leehagen l-a găsit, şi de acolo se poate face ultima legătură.

— Şi acum? întrebă Angel.

— Mergem înapoi la Hoyle, apoi îl omor pe Leehagen. Altfel, asta nu se va termina.

— Faci asta pentru tine sau pentru Gabriel?

— Are vreo importanţă? răspunse Louis.

Şi în acel moment, dacă ar fi fost acolo de faţă, Gabriel ar fi putut vedea ceva din vechiul Louis, cel pe care-l crescuse şi pe care-l trezise la viaţă, strălucind misterios.

*

Benton telefona din cabina unui telefon public de pe Roosevelt Avenue.

— S-a făcut, spuse.

Pe Benton îl dureau şi mijlocul, şi şoldul, şi era sigur că şoldul începuse din nou să-i sângereze. Putea simţi acolo umezeală şi căldură. N-ar fi trebuit să accepte să se ocupe chiar el de bătrân şi să-l împuşte, nu cu rănile cu care se alesese la atelierul auto, dar era furios şi nerăbdător să-şi ia revanşa pentru eşecul său de atunci.

— Bine, spuse Michael Leehagen. Poţi să vii acasă acum.

Închise telefonul şi traversă holul spre dormitorul în care dormea tatăl său. Michael îl privi câteva minute, dar

nu-l trezi. Urma să-i spună ce se întâmplase când se trezea.

Michael habar n-avea cine era bătrânul în realitate. Ballantine vorbise despre el numai în termeni generali. Era destul că fusese implicat în uciderea fratelui său şi că se întâlnise cu Louis, omul direct răspunzător de moartea fratelui său. Atacul urma să fie încă un stimulent pentru Louis ca să riposteze, un motiv în plus pentru el să plece spre Nord. În sfârşit, Michael începuse să înţeleagă raţionamentul tatălui său: sângele cerea sânge, şi trebuia să fie vărsat acolo unde fratele lui zăcea fără liniştea veşnică. El încă mai credea că tatăl său supraestima potenţialul pericol pe care-l reprezentau Louis şi partenerul său odată ce aceştia erau ademeniţi în Nord şi acolo nu ar fi fost nevoie să implice o a treia persoană, pe vânător, pe cel pe nume Bliss, dar tatăl său nu putea fi convins să-şi schimbe părerea, iar Michael terminase această discuţie aproape la fel de repede cum o începuse. Nu avea importanţă. Erau banii şi răzbunarea tatălui său, la urma urmei. Michael acceptase dorinţele tatălui său pentru că-şi iubea tatăl foarte mult şi se gândea că, atunci când acesta va muri, tot ce fusese odată al lui va trece în posesia fiului său.

Michael Leehagen era el un viitor rege, dar îi era loial bătrânului conducător.

CAPITOLUL 11

Nu l-au înştiinţat pe Hoyle de sosirea lor. Îşi făcură doar apariţia în holul clădirii după ora închiderii şi îi ceruseră unui membru al echipei de securitate să-l informeze pe Simeon că domnul Hoyle avea vizitatori. Gardianul nu păru extrem de îngrijorat de această cerere. Angel presupuse că, dat fiind faptul că Hoyle locuia în acea clădire şi că nu accepta nici un contact cu oamenii în condiţiile impuse de aceştia, gardienii erau destul de obişnuiţi cu sosirea unor persoane la ore nepotrivite.

— Pe cine ar trebui să anunţ? întrebă gardianul.

Louis nu răspunse. Stătea doar sub obiectivul celei mai apropiate camere de luat vederi, faţa sa fiind perfect vizibilă.

— Cred că ştie despre cine este vorba, spuse Angel.

Telefonul fu dat. Trei minute trecură, timp în care o femeie atrăgătoare cu o fustă neagră mulată pe corp şi cu o bluză albă, trecu prin hol şi-l măsură apreciativ din ochi pe Louis. Aproape imperceptibil, ţinuta lui Louis se schimbă, dar asta nu-i scăpă lui Angel.

— Tocmai te-ai umflat în pene, spuse Angel.

— Nu cred.

— Da, aşa ai făcut. Ai stat mai drept. Ai *devenit* heterosexual. Te-ai dezhomosexualizat.

Uşile ascensorului particular se deschiseră în hol, iar gardianul le făcu semn să intre. Porniră spre ascensor.

Louis ridică din umeri.

— Unui bărbat îi place să fie remarcat.

— Cred că eşti cam nesigur în privinţa sexualităţii tale.

— Am ochi ca să admir ce este frumos, spuse Louis. Făcu o pauză. La fel şi ea.

— Da, spuse Angel, dar ea nu te-ar iubi tot aşa de mult cum te iubesc eu.

— Este o adevărată povară, spuse Louis, în timp ce uşile ascensorului se închideau.

— Mie-mi spui?

Numai Simeon îi aştepta în hol atunci când ajunseră în penthouse-ul lui Hoyle. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi o cămaşă neagră cu mâneci lungi. De această dată, pistolul pe care-l purta era la vedere: un Smith & Wesson 5906, ţinut într-un toc de piele Horseshoe.

— Individualizat?

— Din Maryland, spuse Simeon. E perfect finisat, fără crestături. Trase pistolul cu o mişcare rafinată şi rapidă şi îl ţinu astfel încât ei să poată vedea de unde fuseseră îndepărtate marginile tăioase, în faţă şi-n părţile din spate, mecanismul de declanşare, piedica trăgaciului şi cocoşul armei. Prezentarea funcţionă ca un neaşteptat gest de vanitate din partea lui Simeon, vanitate pe care Angel nu s-ar fi gândit s-o asocieze cu un bărbat ca el şi, de asemenea, ca un avertisment: ei sosiseră neanunţaţi şi la o oră târzie. Simeon era precaut cu ei.

Puse pistolul în teacă şi-i verifică apoi cu bastonul de detectat metale ca de fiecare dată, îndrumându-i din nou în camera cu vedere la piscină. De această dată, desenul creat de valuri pe perete era neregulat şi deformat, iar Angel putea auzi zgomotul făcut de cineva care înota. Se îndreptă spre geam şi-l văzu pe Hoyle care făcea câteva ture în stilul „fluture” prin apă.

— Înoată mult? îl întrebă pe Simeon.

— Dimineaţa şi seara, zise Simeon.

— Mai lasă şi pe altcineva să folosească piscina?

— Nu.

— Cred că nu e genul care împarte cu cineva ceva.

— Împarte informaţii, spuse Simeon. Le împarte cu voi.

— Da, e o adevărată fântână a cunoaşterii.

Angel se întoarse şi se aşeză lângă Louis, la aceeaşi masă la care vorbiseră cu Hoyle la începutul săptămânii. Simeon stătea în apropiere, permiţându-le să-l vadă, iar el la rândul lui urmărindu-i pe ei.

— Cum se face că lucrezi pentru tipul ăsta? întrebă Louis în cele din urmă. Zgomotele făcute de cel care înota încetară. Nu pot fi atât de solicitate talentele tale, complet blocat aici sus cu cineva care nu prea iese din casă.

— Plăteşte bine.

— Atât?

— Eşti în serviciul cuiva?

— Nu.

— Atunci, nu ai de unde să ştii cum e. Plătind bine acoperi o mulţime de păcate.

— Are multe păcate de acoperit?

— Poate. Dacă o iei aşa, toţi avem păcate.

— Cred că da. Totuşi, talentele tale de puşcaş marin vor rugini, cu sau fără păcate.

— Exersez.

— Nu e acelaşi lucru.

Angel văzu cum Simeon se crispă uşor.

— Insinuezi că ar trebui să le folosesc în curând?

— Nu. Spuneam doar că nu ar trebui să fii atât de sigur de abilităţile tale. Nu poţi fi tot timpul pe fază şi s-ar putea să nu le mai găseşti atunci când vei avea nevoie de ele.

— Nu vom şti până nu va veni vremea.

— Nu, nu vom şti.

Angel închise ochii şi oftă. În cameră era destul testosteron încât să facă o perucă să chelească. Erau la un pas de o confruntare skandenberg. În acel moment, intră Hoyle. Purta un halat alb şi papuci de casă şi îşi ştergea părul cu un prosop, având pe mâini nelipsitele sale mănuşi albe.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse el. Mi-aş fi dorit doar să ne fi întâlnit în împrejurări mai bune. Ce face –

căută cuvântul potrivit pentru a-l descrie pe Gabriel, apoi se decise asupra cuvântului – „prietenul” dumitale?

— E împuşcat, spuse simplu Louis.

— Aşa am auzit şi eu, zise Hoyle. Totuşi, mulţumesc pentru confirmare.

El se aşeză de cealaltă parte a mesei şi-i înmână prosopul umed lui Simeon, care făcea eforturi ca să nu se simtă ofensat la gândul că era redus la statutul de valet în faţa lui Louis.

— Bănuiesc că atacul asupra lui Gabriel este motivul pentru care ai revenit. Leehagen te tachinează şi în acelaşi timp încearcă să-l pedepsească pe unul dintre cei pe care-i învinuieşte de moartea fiului său.

— Pari sigur că Leehagen a fost cel care l-a vizat, spuse Louis.

— Cine altul ar putea fi? Nimeni altul nu ar fi atât de prost să atace un om cu statutul lui Gabriel. Îmi dau bine seama de câte relaţii are. Să acţionezi împotriva lui ar fi o imprudenţă, cu excepţia cazului în care cineva nu ar avea nimic de pierdut dacă ar proceda astfel.

Louis se văzu silit să încuviinţeze. În cercurile în care se mişca Gabriel, exista o înţelegere tacită a faptului că cel care furniza mâna de lucru nu era răspunzător de ce se întâmpla odată ce mâna de lucru era folosită. Louis îşi aminti cum îl descrisese Gabriel pe Leehagen: un muribund, disperat să se răzbune înainte ca viaţa să-l părăsească definitiv.

— Deci, spuse Hoyle. Să vorbim clar. Probabil, te întrebi dacă acest apartament are microfoane sau dacă ce vei spune aici ar putea ajunge la vreo filială a securităţii locale. Te pot asigura că apartamentul e curat şi că nu am nici un interes să amestec legea în această problemă. Vreau ca tu să-l ucizi pe Arthur Leehagen. Îţi voi pune la dispoziţie orice informaţie ca să-i grăbesc moartea şi te voi plăti cu generozitate pentru asta.

Hoyle îi făcu un semn cu capul lui Simeon, care scoase un dosar dintr-un sertar şi i-l înmână. Acesta puse

dosarul pe masă, în faţa lor.

— Asta-i tot ce am despre Leehagen, spuse Hoyle, sau, mai bine spus, tot ce cred că s-ar dovedi util pentru voi.

Louis deschise dosarul. În timp ce-i răsfoia conţinutul, văzu unele din materialele pe care le descoperise singur, dar multe lucruri erau noi. Erau acolo teancuri de pagini dactilografiate mărunt, cu detalii despre trecutul familiei Leehagen, despre profiturile afacerilor sale şi despre alte proiecte, unele dintre ele, judecând după fotocopii ale rapoartelor poliţiei şi după scrisorile de la un birou de avocatură, de natură penală. Acestea erau urmate de fotografii ale unei case impresionante, imagini din satelit ale pădurilor şi drumurilor, hărţi locale şi, la urmă, poza unui bărbat corpolent, chel, cu mai multe bărbii flasce care-i cădeau pe un torace deformat ca un butoi. Acesta purta un costum negru şi o bluză fără guler. Cele câteva şuviţe de păr care-i mai rămăseseră fluturau lungi şi neîngrijite. Ochii mici şi negri ca de porc abia se vedeau din masa de carne de pe faţa sa.

— Acesta este Leehagen, spuse Hoyle. Poza a fost făcută acum cinci ani. Am înţeles că de atunci a început cancerul să-i tragă clopotele.

Hoyle întinse mâna spre una dintre imaginile din satelit şi arătă la un bloc alb din centrul imaginii.

— Asta-i casa lui. Leehagen locuieşte acolo cu fiul său. Are o asistentă care stă într-un mic apartament, în vecinătatea casei. Cam la vreo patru sute de metri spre vest, poate chiar mai departe – luă o altă fotografie şi o puse pe masă lângă prima – sunt ţarcurile de vite. Leehagen ţine o cireadă de vaci Ayrshire.

— Ăsta nu-i teren pentru vite, spuse Louis.

— Nu contează pentru Leehagen. Îi plac vitele. Se crede mare crescător de vite. A tăiat pădurea astfel ca vitele să pască şi a folosit zonele care fuseseră defrişate în urma furtunilor. Cred că vitele îl făceau să se simtă ca un adevărat domn, proprietar de fermă.

— Ce s-a întâmplat cu ele? întrebă Angel.

— Le-a trimis la abator acum o lună. Erau vitele lui. Nu avea de gând să le lase să trăiască mai mult decât el.

— Ce este asta? întrebă Louis. Arătă o serie de fotografii ale unei mici structuri industriale lângă care apărea un oraş. O linie subţire şi dreaptă mergea de-a lungul marginii de sus a pozelor: o cale ferată.

— Acesta e Winslow, spuse Hoyle. Puse două hărţi una lângă alta în faţa lor. Uitaţi-vă la ele. Vedeţi vreo diferenţă?

Angel privi. Pe una din hărţi, oraşul Winslow era marcat clar. Pe cealaltă nu apărea nici un oraş.

— Prima hartă e din 1970. A doua este mai recentă, de vreun an, doi. Winslow nu mai există ca oraş. Nimeni nu mai trăieşte acolo. Lângă oraş era o mină de talc – asta-i ce poţi vedea la est în unele poze – care era proprietatea familiei Leehagen, dar a fost abandonată în anii ’80. Oamenii au început să plece, iar Leehagen a început să cumpere proprietăţile vacante. Cei care nu voiau să plece erau forţaţi să o facă. Oh, i-a plătit, astfel că totul era perfect legal, dar era clar ce li s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi plecat. Acum tot acest teren este proprietate particulară, întinzându-se la nord-est de casa lui Leehagen. Ştii ceva despre minele de talc, domnule?

— Nu, recunoscu Louis.

— E o afacere periculoasă. Minerii erau expuşi prafului de tremolit de azbest din mine. Multe dintre companiile implicate în afacere ştiau că talcul conţine azbest, inclusiv Leehagen, dar a decis să nu-şi informeze muncitorii nici despre prezenţa azbestului şi nici despre extinderea bolilor provocate de azbest în minele lor. Vorbim în special despre leziunile pulmonare, silicoză şi despre incidenţa mezoteliomei, care este un cancer rar provocat de azbest. Chiar şi cei care nu erau direct implicaţi în minerit au început să aibă probleme cu plămânii. Cei din familia Leehagen s-au apărat negând că talcul industrial conţine azbest sau că prezintă vreun risc

pentru sănătate, ceea ce eu cred că este o minciună. Acest material ajunge în final în creioanele colorate ale copiilor, iar voi ştiţi ce fac copiii cu creioanele, nu? Le bagă în gură.

— Cu tot respectul, ce legătură au toate astea cu problema noastră? întrebă Louis.

— Ei bine, aşa a reuşit Leehagen să golească tot oraşul Winslow. El a oferit tot felul de acorduri financiare familiilor, în special celor care aveau rude care lucraseră în mine. Aceste aranjamente îi puneau la adăpost pe Leehagen şi pe descendenţii săi de orice acţiune viitoare în instanţă. I-a strâns pe toţi cu uşa. Sumele de bani pe care le-au primit toţi acei oameni erau mult mai mici decât cele pe care le-ar fi putut obţine dacă ar fi fost pregătiţi să-şi prezinte cazurile în instanţă, dar să nu uităm că erau anii ’80. Cred că nici măcar nu-şi dădeau seama de ce se îmbolnăveau, iar mulţi dintre ei erau deja morţi când primele cazuri din alte zone au început să se judece în instanţă, după un deceniu sau mai mult. Iată ce fel de om este Leehagen! Totuşi, este ironic faptul că şi cancerul său pare să fi fost provocat de aceleaşi mine care l-au făcut bogat. Minele i-au omorât soţia – atunci când Hoyle rosti cuvântul „soţie”, tresări uşor –, şi acum îl omoară pe el.

Hoyle găsi altă hartă, aceasta înfăţişând cursul unui râu.

— După ce a golit oraşul, a primit acceptul să redirecţioneze cursul unui râu din zona aceea, râul Roubaud, într-o zonă cu sol artificial din apropiere. De fapt, redirecţionarea i-a permis să se izoleze. Funcţionează ca un şanţ împrejmuitor. Sunt doar două drumuri care traversează râul pe pământul lui. În spatele casei lui Leehagen se află Fallen Elk Lake, astfel că are apă şi în spate. A presărat în albia lacului pietre şi sârmă ca să împiedice pe oricine să aibă acces la casă din direcţia aceea, astfel că singurul drum spre terenul lui este pe unul dintre cele două poduri construite peste râu.

Hoyle le arătă pe hartă, apoi urmări cu degetul direcţia drumurilor care duceau acolo. Acestea luau forma

unei pâlnii răsturnate, tăiate în patru puncte de două drumuri interioare care traversau proprietatea, paralel cu ţărmul estic al lacului.

— Sunt păzite? întrebă Angel.

— Nu destul, dar mai sunt câteva case în apropiere. Unele dintre ele Leehagen le închiriase familiilor celor care aveau grijă de vite sau celor care lucrează pământul. Mai sunt câteva case care aparţin celor care au făcut vreun aranjament cu Leehagen. Ei nu se amestecă în afacerile lui, iar el îi lasă să trăiască acolo unde au trăit întotdeauna. Acestea se află în special pe drumul din nord. Drumul din sud e mai liniştit. Ar fi posibil ca o maşină să meargă pe oricare din aceste drumuri şi să ajungă destul de aproape de casa lui Leehagen, deşi drumul din sud ar fi mai sigur, dar, dacă s-ar da alarma, atunci ambele poduri ar putea fi închise înainte ca orice intrus să aibă vreo şansă să scape.

— Câţi oameni are?

— O duzină sau mai mulţi în preajma lui, cred. Aceştia ţin legătura în teritoriu printr-o reţea de securitate în sistem spaţial, de înaltă frecvenţă. Unii sunt foşti militari, dar restul nu sunt nimic mai mult decât gangsteri de prin partea locului.

— Crezi? întrebă Angel.

— Leehagen e un om retras, aşa cum sunt şi eu. Boala l-a făcut să ajungă aşa. Puţinele lucruri pe care le ştiu despre împrejurările actuale în care se află m-au costat foarte scump. Trecu mai departe. Apoi, acesta este fiul şi moştenitorul său, Michael. Hoyle găsise o altă fotografie, de astă dată cu un bărbat de vreo patruzeci de ani, care avea ceva din Leehagen senior în ochii săi, dar care cântărea considerabil mai puţin. Purta jeanşi şi o bluză în carouri şi ţinea în mâini o puşcă de vânătoare. Un căprior de opt puncte zăcea la picioarele sale, capul animalului fiind aşezat pe un buştean, astfel ca să fie cu faţa spre obiectivul aparatului. Louis îşi aduse aminte de bărbatul pe care-l ucisese în San Antonio, Johnny Lee.

Acela semăna mai mult cu tatăl lui, din câte putea să-şi amintească despre el.

— Asta e destul de recentă, spuse Hoyle. Michael are grijă de cele mai multe dintre afacerile tatălui său, legale sau nu. El este legătura familiei cu lumea din afară. În comparaţie cu tatăl lui, este un tip căruia îi place să se bucure de viaţă, dar după orice standard normal este şi el aproape un singuratic. Se mai aventurează să iasă de vreo două ori pe an, dar de obicei oamenii vin la el.

— Inclusiv fiica ta, spuse Louis.

— Da, spuse Hoyle. Şi pe Michael îl vreau mort. Voi plăti extra pentru el.

Louis stătea nemişcat. Lângă el, Angel era tăcut.

— Nu am spus niciodată că va fi uşor, zise Hoyle. Dacă m-aş fi putut ocupa de această problemă fără să implic pe nimeni din afara anturajului meu, atunci aş fi făcut-o. Dar mi se pare că împărtăşim aceeaşi dorinţă de a-l elimina pe Leehagen, iar tu ai putea reuşi acolo unde alţii au dat greş.

— Şi asta-i tot ce ai? întrebă Louis.

— Da, tot ce se poate dovedi folositor.

— Tot nu ne-ai spus cum a început cearta cu Leehagen, zise Angel.

— Mi-a furat soţia, spuse Hoyle. Sau, mai bine spus, femeia care trebuia să fie soţia mea. A furat-o, şi ea a murit din cauza asta. Ea a lucrat la mină, ajutându-l cu întocmirea actelor. Leehagen a crezut că ar fi bine pentru ea să-şi câştige întreţinerea.

— Toate astea pentru o femeie? spuse Angel.

— Suntem rivali în multe privinţe, eu şi Leehagen. L-am bătut în repetate rânduri. Pe parcurs, am îndepărtat-o de mine pe femeia pe care o iubeam. A plecat la Leehagen ca să mi-o plătească. Ar trebui să adaug că el nu a avut întotdeauna o înfăţişare atât de respingătoare. A fost bolnav de mult timp, chiar cu mulţi ani înainte să-i apară cancerul şi să preia controlul. Medicaţia i-a afectat greutatea.

— Deci femeia ta a plecat la Leehagen…

— Şi a murit, termină Hoyle. Drept revanşă, mi-am concentrat toate eforturile ca să-l distrug. Am furnizat informaţii despre el rivalilor săi în afaceri, criminalilor. A ripostat. Eu mi-am luat din nou revanşa. Acum am ajuns cum am ajuns, fiecare dintre noi în câte o fortăreaţă, fiecare nutrind o ură adâncă pentru celălalt. Vreau ca acest lucru să se sfârşească. Chiar dacă e slăbit şi bolnav, îl invidiez. Iată oferta mea: dacă-l ucizi, am să-ţi dau 500000 de dolari, cu un bonus de 250000 de dolari dacă fiul lui moare împreună cu el. Ca un gest de bună-credinţă, am să-ţi dau un avans de 250000 de dolari pentru tată, şi 100000 de dolari pentru fiu. Restul va fi trecut într-un angajament scris, ca să fie plătiţi după terminarea afacerii.

Puse la loc fotografiile şi hărţile în dosar, îl închise şi-l împinse uşor spre Louis. După numai un moment de ezitare, Louis îl luă.

Telefonul îl trezi pe Michael Leehagen, care sări buimac. Merse clătinându-se spre telefon, în halat, având ochii înceţoşaţi şi vocea răguşită:

— Da?

— Ce-ai făcut?

Michael recunoscu vocea imediat. Îi împrăştie şi ultimele rămăşiţe de somn cu aceeaşi precizie cu care i-ar fi înlăturat un viscol năprasnic care l-ar fi izbit în faţă.

— Ce vrei să spui?

— Bătrânul. Cine ţi-a dat autoritatea să-l elimini? Era un calm în vocea lui Bliss care-l făcu pe Michael să simtă cum i se strânge vezica.

— Autoritatea? Eu singur mi-am dat autoritatea. Am obţinut numele lui de la Ballantine. El l-a aranjat pe fratele meu şi s-a întâlnit cu Louis. El va face legătura. Asta îl va aduce cu siguranţă aici.

— Da, spuse Bliss. Îl va aduce. Dar nu aşa se fac aceste lucruri. Părea distrat, ca şi cum nu aşa anticipase sau nu aşa dorise să se petreacă lucrurile. Michael nu înţelegea. Trebuia să vorbeşti cu mine mai întâi.

— Cu tot respectul, tu nu eşti omul cel mai uşor de contactat.

— Atunci ar fi trebuit să aştepţi până te sunam eu. De această dată, furia din vocea lui Bliss era clară.

Îmi pare rău, spuse Michael. Nu m-am gândit că ar fi vreo problemă.

— Nu. Michael îl auzi cum trăgea adânc aer în piept, ca să se calmeze. Nu puteai să ştii. Ar trebui să te pregăteşti pentru represalii, dacă atacul va fi asociat cu numele tău. Unora nu o să le placă.

Michael nu înţelegea despre ce vorbea Bliss. Tatăl lui îi voia pe toţi cei implicaţi în moartea lui Johnny Lee şterşi de pe faţa pământului. Cum se făceau lucrurile în altă parte nu avea nici o importanţă pentru el. El era interesat doar de rezultatele finale. Îl aşteptă pe Bliss să continue.

— Cheamă-ţi oamenii înapoi din oraş, spuse Bliss, iar acum părea epuizat. Pe toţi. Înţelegi?

— Sunt deja pe drum.

— Bine. Cine a tras?

— Nu cred că…

— Te-am întrebat ceva.

— Benton. Benton a tras.

— Benton, spuse Bliss, părând că voia să înveţe numele pe de rost, iar Michael se întrebă dacă nu îl condamnase cumva pe Benton divulgându-i numele.

— Când ajungi aici?

— Curând, răspunse Bliss, curând…

CAPITOLUL 12

Louis se uita lung la bătrânul din pat. Gabriel arăta chiar mai mic şi mai bătrân decât înainte, atât de bătrân că Louis aproape că nu-l mai recunoştea. Chiar dacă trecuse numai o zi, el părea să fi pierdut prea mult din greutate. Pielea lui era cenuşie, pătată de un galben pronunţat în locurile unde îi fusese aplicat un unguent. Ochii îi erau înfundaţi în orbitele vineţii, astfel încât păreau învineţiţi, ca ochii unui luptător care a petrecut prea mult timp încolţit în ring, burduşit cu pumnii până la inconştienţă de către adversarul său. Respiraţia lui era superficială, abia dacă se mai observa. Rănile de glonţ acoperite de un strat de pansament permiseseră ca o parte din forţa sa vitală, ajunsă într-un moment de cumpănă şi diminuată, să se risipească, de parcă, dacă ar fi fost de faţă când se trăseseră focurile de armă, Louis ar fi putut să o vadă ieşind prin găurile făcute de gloanţe, un nor palid printre şiroaiele de sânge. Nu avea să se mai întoarcă niciodată. Era pierdută, şi o parte esenţială din fiinţa lui Gabriel se pierdu odată cu ea. Dacă supravieţuia, nu ar mai fi fost niciodată aceeaşi. Ca toţi oamenii, el luptase întotdeauna cu moartea, liniştea luptei crescând pe măsură ce anii i se apropiau de sfârşit, dar acum moartea era la putere şi nu avea să lase să-i scape.

Se aşteptase să găsească vreun poliţist lângă bătrân, dar acolo nu era nici unul. Asta îl nelinişti, până când înţelese că alţii vegheau asupra lui Gabriel acum. În colţul de sus din dreapta camerei era fixată o cameră mică, dar nu putea spune dacă era o completare recentă a decorului. Presupuse că ei îl urmăreau. Îi tot aştepta să apară, dar ei nu veneau. Totuşi, faptul că lui i se permisese să ajungă atât de aproape de Gabriel însemna că ei îl cunoşteau. Nu-l îngrijora asta. Ei ştiuseră întotdeauna unde să-l găsească,

dacă asta ar fi vrut. Atinse mâna lui Gabriel, o mână neagră pe una albă. Era o blândeţe aparte în gestul său şi un soi de regret, dar altceva se citea pe faţa lui Louis: un fel de duşmănie.

„Tu m-ai creat, se gândi Louis. Ce aş fi devenit fără tine?”

Uşa din spatele lui se deschise. O văzuse pe asistentă cum se apropia, figura ei reflectându-se în luciul peretelui din spatele patului lui Gabriel.

— Domnule, trebuie să plecaţi acum, spuse ea.

El confirmă cu o uşoară înclinare a capului, apoi se aplecă şi-l sărută blând pe Gabriel pe obraz, ca Iuda trimiţându-l la moarte pe Salvatorul său. El era şi un bărbat fără tată, dar şi un bărbat cu mai mulţi taţi. Gabriel era unul dintre aceşti taţi, şi Louis încă mai trebuia să găsească o cale de a-l ierta pentru tot ce făcuse.

Milton stătea într-un mic birou, doar la câţiva paşi de camera lui Gabriel. Pe uşă scria „Cabinet particular”, iar în spatele uşii se aflau un birou, două scaune şi o mulţime de echipamente de monitorizare, inclusiv dispozitive de înregistrare video şi audio. Celor de la Poliţia Comunitară le era cunoscut ca „Auxiliary Nurses’ Station” sau ANSTAT[44] şi era un bun comun, ceea ce însemna că, teoretic, toate instituţiile aveau dreptul în egală măsură să-l folosească. În realitate, exista un ordin care ţinea de recunoaşterea celui mai înalt în grad, iar Milton era comandantul suprem. Urmări cu sufletul la gură alături de cei doi agenţi înarmaţi cum Louis ieşea din camera lui Gabriel şi cum asistenta închidea încet uşa după el.

— Acţionăm, domnule?

— Nu, spuse Milton, după un singur moment de ezitare. Lăsaţi-l să plece.

Stăteau în biroul lui Louis, cu hârtiile şi cu hărţile lui Hoyle împrăştiate pe toată suprafaţa biroului. Louis adăugase însemnările şi observaţiile sale cu un pix roşu. Aceasta era ultima dată când toate informaţiile pe care le

44 Camera asistentelor (n. tr.)

aveau erau prezentate în acest fel. Odată ce discuţia avea să fie încheiată, urmau să fie distruse: rupte în bucăţi, apoi arse. Pe un scaun, lângă birou, erau întinse hărţi noi, copii ale fotografiilor şi imagini din satelit pe care trebuiau să le arate şi celorlalţi.

— Câţi? întrebă Angel.

— De câţi e nevoie ca să facă treaba sau de câţi e nevoie ca să o facă bine?

— Ca să o facă bine.

— Şaisprezece, cel puţin. Câte doi ca să apere fiecare pod, poate chiar mai mulţi. Patru în oraş ca întăriri. Două echipe de câte patru care să se apropie direct de proprietate. Şi, dacă am trăi într-o lume ideală, ne-ar trebui un elicopter mare care să-i ia de acolo odată ce s-ar termina. Chiar şi aşa, ar mai fi probleme cu mijloacele de comunicare. Nu există acoperire pentru telefoane mobile atât de departe în munţi. Faptul că în aşa zonă sunt copaci şi pante abrupte înseamnă că nu există posibilitatea transmisiilor electromagnetice, aşa că aparatele de emisie-recepţie nu sunt o soluţie pentru noi.

— Dar telefoanele cu transmisie prin satelit?

— Da, şi am putea trimite poliţiştilor şi o scrisoare de confesiune.

Angel ridică din umeri. Cel puţin întrebase.

— Deci câţi oameni avem de fapt?

— Zece, cu tot cu noi.

— L-am putea lua şi pe Parker. Am fi unsprezece. Louis clătină din cap.

— Asta e jocul nostru. Să-l jucăm, să vedem ce numere extragem.

Alese patru imagini, fotografii cu casa lui Leehagen, mărite la diverse dimensiuni şi le puse una lângă alta, comparând unghiurile, descoperind căi de acces, zone vulnerabile sau inaccesibile.

Iar Angel plecă, lăsându-l cu planurile lui.

Amândoi înţelegeau că nu aşa se rezolvau astfel de

lucruri. Ar fi trebuit să fie făcute verificări ale informaţiilor, ar fi avut nevoie de săptămâni – chiar luni – de pregătire, ar fi trebuit să studieze strategii alternative de atac şi de retragere, iar ei nu făcuseră nici unul din aceste lucruri. În parte, recunoşteau cât de urgentă era situaţia. Prietenii lor, casa lor fuseseră ţinta unor atacuri. Gabriel fusese foarte grav rănit. Chiar şi fără informaţiile furnizate de Hoyle, ei ştiau că un bărbat care acţiona într-un mod atât de nechibzuit nu se retrăgea după prima înfrângere. El avea să vină după ei iar şi iar până ar fi reuşit, şi oricine apropiat lor era pus în faţa unui risc, în consecinţă.

Ca în majoritatea problemelor care-i preocupa pe amândoi, Angel era cel mai receptiv, cel care recunoştea dedesubturile motivelor, cel care identifica din instinct sentimentele altora. În ciuda a tot ce rămăsese secret în legătură cu partenerul său, el se sincroniza cu ritmul celuilalt bărbat, cu felul său de a gândi şi cu metodele lui de argumentare, într-un mod care, credea el, îi era complet necunoscut lui Louis în relaţia lor. Pentru un bărbat care trăise atât de mult timp într-o lume cenuşie, secată de moralitate şi conştiinţă, Louis înţelegea cel mai bine ce era negru sau alb. El nu era dispus să se autoanalizeze, iar atunci când se analiza făcea asta de la distanţă, ca şi cum ar fi fost un observator indiferent al propriilor nebunii şi defecte. Angel se întreba câteodată dacă asta era o consecinţă a stilului de viaţă pe care-l alesese, dar bănuia că era probabil un aspect indispensabil al structurii lui Louis, adică parte din el în aceeaşi măsură ca şi culoarea şi sexualitatea lui, un lucru întipărit în conştiinţa sa încă din uter, aşteptând să fie chemat la viaţă pe măsură ce băiatul înainta în vârstă. Gabriel recunoscuse această onestitate şi o valorificase.

Acum soarta intervenise şi, într-un fel, Louis era din nou în serviciul lui Gabriel, deşi de data asta ca acela care-l răzbuna. Problema era că dorinţa lui de a acţiona, de a lovi, de a elibera ceva din energia pe care şi-o înfrânase îl făcuse imprudent. Ei se mişcau prea repede împotriva lui Leehagen. Erau prea multe goluri în ce ştiau ei, erau prea

expuşi.

Aşa că Angel încălca o regulă de bază. Făcu altcuiva confidenţe. Nu destule, dar atât ca, dacă lucrurile nu mergeau aşa cum spera el, cineva să ştie unde să-i caute şi pe cine să pedepsească.

În seara aceea luau masa împreună la River on Amsterdam. Era o masă liniştită, chiar şi după standardele lor. După ce mâncară, băură câte o bere la localul lui Pete, odată ce mulţimea celor ieşiţi de la serviciu dispăruse dimpreună cu sendvişurile gratuite, după ce vizionaseră pe jumătate un meci plictisitor între Celtics şi Knicks. Ca să se amuze, Angel îi număra pe oamenii care foloseau soluţie antiseptică pentru mâini şi se opri odată ce numărul ameninţa să treacă la zeci. Antiseptic pentru mâini: ce se întâmpla cu oraşul? se întrebă. Putea înţelege logica acestui fapt. Nu fiecare om care folosea metroul era impecabil de curat şi, deşi ştia că după câteva drumuri cu taxiul trebuise să-şi dea hainele la curăţătorie chiar în ziua următoare ca să scoată duhoarea din ele, serios, nu credea că o sticluţă de antiseptic pentru mâini era răspunsul. Oraşul colcăia de lucruri care se înmulţeau şi care ar fi putut supravieţui şi unui atac nuclear şi nu era vorba doar despre gândaci. Angel citise undeva că în Canalul Gowanus descoperiseră chiar virusul gonoreei. La un anumit nivel nu era foarte surprinzător: singurul lucru pe care nu-l puteai găsi în Canalul Gowanus erau peştii sau cel puţin peşti pe care puteai să-i mănânci fără să mori după o zi sau două, dar cât de murdară ar fi trebuit să fie o apă ca să contacteze o boală socială?

În mod normal, el i-ar fi împărtăşit aceste gânduri lui Louis, dar acesta era în altă parte, cu ochii la cursul jocului, dar cu mintea la strategii foarte diferite. Angel termină de băut berea. Louis încă mai avea jumătate de pahar, dar se putea spune că Gowanus era mai plin de viaţă decât el.

— Am terminat aici? întrebă Angel.

— Sigur, spuse Louis.

— Putem rămâne până la sfârşitul meciului, dacă vrei.

Ochii lui Louis se abătură leneş asupra lui.

— Este vreun meci? întrebă el.

— Cred că se joacă, undeva.

— Da, undeva.

Mergeau pe străzile puternic luminate, unul lângă altul, împreună, dar separat. În faţa barului din colţul străzii 75, nişte băieţi îmbrăcaţi în uniforme de la Marină făceau invitaţii în gura mare tinerelor femei care se plimbau pe acolo, zâmbind cu subînţeles şi aruncându-le ocheade, în egală măsură. Unul dintre marinari, care stătea în uşa barului, avea o ţigară neaprinsă în colţul gurii. Îşi verifică buzunarele printr-o bătaie uşoară, căutând o brichetă sau un pachet de chibrituri, apoi ridică privirea când Angel şi Louis se apropiară.

— Amice, ai o brichetă? întrebă.

Louis băgă mâna în buzunar şi scoase o brichetă Zippo de alamă. Unui bărbat, credea el, nu ar trebui să-i lipsească niciodată o brichetă sau un pistol. Aprinse bricheta, iar marinarul protejă instinctiv flacăra cu mâna stângă.

— Mulţumesc, spuse.

— Nici o problemă, spuse Louis.

— De unde eşti? întrebă Angel.

— Iowa.

— Ce naiba caută unul din Iowa în Marină?

Marinarul ridică din umeri.

— M-am gândit că ar fi bine să văd un timp oceanul.

— Da, nu prea ai parte de ocean în Iowa, spuse Angel. Şi, ai văzut destul?

Marinarul părea descurajat.

— Amice, am văzut destul ocean cât să-mi ajungă pentru toată viaţa. Trase cu nesaţ din ţigară bătând uşor în pământ cu tocul unui pantof negru şi lucios.

— Groaza de a nu mai simţi pământul sub picioare,

zise Angel.

— Slavă Domnului că sunt pe uscat! Mulţumesc pentru foc.

— A fost plăcerea noastră, spuse Louis.

El şi Angel merseră mai departe.

— De ce ar vrea cineva să se înroleze în Marină? întrebă Angel.

— Să mă ia dracu’ dacă ştiu. Iowa. Probabil că unul care a văzut marea doar în poze şi care decide că asta ar fi potrivit pentru el. Visători, omule! Ăştia uită că mai trebuie să se trezească uneori.

Şi, din acel moment, tăcerea le deveni un interlocutor mult mai plăcut decât fusese mai înainte, iar Angel se resemnă să rămână cu ce se spusese, pentru că şi el era un visător.

PARTEA A DOUA

Recolta e bogată, dar puţini sunt cei care trudesc.

Matei 9, 37

CAPITOLUL 13

Întâlnirea avea loc într-unul din separeurile sălii de mese ale unui club care se afla între Park şi Madison, îngrozitor de aproape de ultima expoziţie Guggenheim. Pe peretele de lângă uşă nu era nici un semn care să indice natura acestui imobil, probabil pentru că nu era necesar. Cei care trebuiau să ştie unde se afla ştiau deja şi chiar un observator obişnuit şi-ar fi dat seama că acesta era un loc exclusivist: dacă cineva trebuia să întrebe ca să afle ce era, însemna că se băga unde nu-i fierbea oala, din moment ce răspunsul, dacă l-ar fi primit, ar fi fost complet irelevant în anumite circumstanţe.

Natura exactă a exclusivităţii acelui club era greu de explicat. Fusese înfiinţat mult mai recent decât alte sedii din apropiere, deşi nu era câtuşi de puţin lipsit de istorie. Din cauză că era relativ nou-înfiinţat, nu fusese niciodată împotriva vreunui presupus membru de-al său pe criterii de rasă, sex sau credinţă. Nici ca membrii clubului să aibă o avere mare nu era o condiţie obligatorie, din moment ce pe listele lor erau trecuţi cei care ar fi făcut eforturi să plătească pentru un rând de băuturi într-o instituţie mai puţin tolerantă cu eforturile ocazionale ale membrilor săi de a-şi plăti datoriile. În schimb, politica clubului ar fi putut fi descrisă cu exactitate ca un rezonabil şi favorabil protecţionism, prin asta înţelegându-se un club care exista pentru cei care nu puteau suferi cluburile, fie din cauza unei tendinţe antisociale înnăscute, fie din cauza faptului că preferau ca alţii să nu ştie prea multe despre afacerile lor. Telefoanele de orice fel erau interzise în zonele publice. Conversaţiile erau tolerate dacă erau purtate într-un fel de şoaptă, în mod normal auzită numai de lilieci sau de câini. Sala de mese oficială era unul dintre cele mai liniştite locuri din oraş în care puteai lua masa, în parte

din cauza interdicţiei impuse asupra oricărei forme de comunicare verbală, dar mai ales pentru faptul că membrii săi preferau în general să cineze în separeuri, unde toate afacerile lor rămâneau garantat secrete, doar că acel club se mândrea cu discreţia lui, chiar şi sub ameninţarea cu moartea. Chelnerii erau doar la un pas de a fi surzi, muţi şi orbi; nu existau camere de securitate; şi nu era menţionat niciodată numele cuiva, numai dacă ei nu arătau vreo preferinţă pentru asemenea familiarităţi. Cardurile membrilor aveau pe ele doar un număr. La ultimele două etaje se aflau douăsprezece dormitoare, care, fără a fi opulente, erau mobilate cu gust, pentru cei care alegeau să petreacă noaptea în oraş şi preferau să fie scutiţi de neplăcerile întâmpinate la vreun hotel. Singurele întrebări care erau puse oaspeţilor aveau tendinţa să includă variaţii ale unor anumite teme, ca de exemplu dacă ar dori sau nu mai mult vin sau dacă aveau poate nevoie de ajutor ca să ajungă de pe scări în pat.

Acolo erau opt bărbaţi, cu tot cu Angel şi Louis, adunaţi chiar în acea seară într-o încăpere cunoscută neoficial sub numele de „Camera Prezidenţială”, o aluzie la o noapte renumită când un purtător al unei înalte funcţii folosise camera ca să-şi satisfacă anumite dorinţe, una dintre acestea fiind să ia masa.

Bărbaţii mâncau la o masă rotundă, înfruptându-se din delicatesele de carne roşie – vânat şi muşchi file – şi consumând vin roşu Dark Horse din Africa de Sud. După ce se strânse masa şi se serviră cafea şi digestive celor care le ceruseră, Louis încuie uşa şi desfăşură în faţa lor hărţile şi schiţele. Recapitulă planul o singură dată, fără să fie întrerupt.

Cei şase oaspeţi ascultară atenţi, în timp ce Angel le urmărea feţele, atent la orice tresărire, la orice reacţie care ar fi putut dovedi că şi alţii împărtăşeau aceleaşi suspiciuni. Nu observă nimic. Chiar şi atunci când începură să pună întrebări, acestea se refereau doar la chestiuni de detaliu. Motivele pentru ceea ce era gata să se întâmple nu-i preocupau. Nici riscurile, nu în mod

nejustificat. Ei erau bine plătiţi pentru timpul şi abilităţile lor şi aveau încredere în Louis. Erau bărbaţi obişnuiţi cu lupta şi înţelegeau că aveau să fie plătiţi cu generozitate tocmai pentru pericolele la care erau expuşi.

Cel puţin trei dintre ei – englezul, pe nume Blake; Marsh, din Alabama, şi Lynott, o corcitură, un bărbat care avea mai multe accente decât media continentului – erau veterani ale unor nenumărate conflicte externe, loialitatea fiindu-le condiţionată de dispoziţie, bani şi moralitate, în general în această ordine. Cei doi Harry – Hara şi Harada – erau japonezi sau cel puţin aşa spuneau ei, chiar dacă aveau paşapoarte din cinci sau şase ţări din Asia. Ei arătau ca genul acela de turişti pe care-i puteai vedea la Marele Canion, făcând veseli poze cu aparatele de fotografiat sau făcând semnul păcii celor care se întorceau acasă. Erau amândoi mici şi negricioşi, iar Harada purta ochelari cu rame negre, pe care-i împingea în sus pe nas cu degetul din mijloc întotdeauna înainte de a vorbi, un tic care-l făcea pe Angel să se întrebe dacă nu cumva acesta nu era un mijloc subtil de a face lumii semne obscene cu degetul mijlociu ori de câte ori deschidea gura. El şi Hara arătau atât de inofensivi încât Angel găsea că amândoi îi provocau o nelinişte profundă. El auzise de unele lucruri pe care le făcuseră. Nu fusese sigur dacă să creadă sau nu acele poveşti până când cei doi Harry nu-i dădură un film care, pretindeau ei, îi făcuse să râdă mai mult decât oricare altul, lacrimile curgându-le deja şiroaie pe obraji în timp ce ei făceau schimb de impresii despre momentele favorite ale acţiunii în limba lor de baştină. Angel încercase să-şi înlăture numele filmului din memorie, de dragul propriei sănătăţi mintale, deşi îşi mai amintea de o scenă în care ace de acupunctură erau înfipte între globul ocular şi pleoapa unui tip, iar apoi acele erau ciupite uşor cu vârful degetului. Ceea ce era foarte deranjant era faptul că filmul fusese cadoul de Crăciun al celor doi Harry pentru el. Angel nu era omul care obişnuia să-i catalogheze pe oameni ca anormali fără a avea motive întemeiate, dar era de părere că cei doi Harry ar fi trebuit înecaţi la naştere.

Ei erau mica glumă a mamei lor pe socoteala lumii.

Al şaselea membru al echipei era Weis, un elveţian înalt, care fusese odată în serviciul de protecţie al Papei. El şi Lynott păreau să aibă o mică neînţelegere, dacă te luai după privirile pe care şi le aruncaseră când îşi dăduseră seama că urmau să cineze împreună. Era doar un motiv în plus pentru Angel să se simtă neliniştit. Astfel de tensiuni, în special într-o echipă mică, tindeau să se extindă şi să facă pe oricine iritabil. Totuşi, ei se cunoşteau toţi, chiar dacă numai după reputaţie, iar Weis şi Black se adânciră curând într-o conversaţie despre câteva cunoştinţe comune, morţi sau încă în viaţă, în timp ce Lynott părea că găsise un subiect de interes comun cu cei doi Harry, ceea ce confirma suspiciunile lui Angel în legătură cu toţi trei.

Până la sfârşitul acelei seri, echipele fuseseră stabilite: Weis şi Blake urmau să asigure podul din nord, iar Lynott şi Marsh pe cel sudic. Cei doi Harry urmau să supravegheze drumul dintre cele două poduri, deplasându-se înainte şi înapoi la intervale regulate de timp. Dacă era necesar, puteau să se deplaseze ca să sprijine oricare dintre echipele de la poduri sau să preia ei paza vreunui pod, dacă una dintre cele două echipe ar fi trebuit să treacă de cealaltă parte a podului ca să-i ajute pe Angel şi pe Louis să scape.

Era stabilit că vor pleca a doua zi, camuflându-şi plecarea, stând în moteluri aranjate dinainte, în apropiere de ţintă. Cu puţin înainte de răsărit, când fiecare echipă avea să fie pe poziţie, Angel şi Louis urmau să treacă râul Roubaud ca să-l omoare pe Arthur Leehagen, pe fiul lui, Michael şi pe oricine altcineva care ar fi stat în calea realizării acestui obiectiv declarat.

După plecarea celor şase musafiri şi achitarea notei de plată, Angel şi Louis se despărţiră. Angel se întoarse în apartamentul lor, în timp ce Louis se duse în centru, într-o mansardă din Tribeca[45]. Acolo bău un ultim pahar de vin cu un cuplu pe nume Abigail şi Philip Endall. Cei din familia

45 Tribeca – cartier în sudul Manhattanului (n. tr.)

Endall arătau ca orice cuplu normal, înstărit, la cei treizeci spre patruzeci de ani, deşi „normal” nu era un cuvânt potrivit pentru ocupaţia pe care o aleseseră. În timp ce stăteau în jurul mesei pentru cină, Louis cerceta amănunţit o schimbare a planului iniţial pe care îl pregătise pentru ei. Cei doi Endall erau aşii din mâneca lui Louis. El nu avea nici o intenţie să-l atace pe Leehagen numai cu Angel lângă el. Înainte ca oricare altă echipă să fie deja pe poziţie, cei din familia Endall aveau să fie pe proprietatea lui Leehagen, aşteptând.

În noaptea aceea, Angel stătea întins în întuneric. Nu dormea. Louis îi simţi neliniştea.

— Ce este? întrebă Louis.

— Nu le-ai spus şi lor despre a cincea echipă.

— Nu trebuie să ştie. Nimeni nu trebuie să ştie fiecare detaliu, cu excepţia noastră.

Angel nu răspunse. Louis se mişcă lângă el, iar lumina de la marginea patului se aprinse.

— Ce-i cu tine? întrebă Louis. Ai fost ca un câine rătăcit în ultimele două zile.

Angel se întoarse spre el.

— Asta nu e bine, spuse el. O să fiu de acord cu asta, dar nu e bine.

— Să-l prindem pe Leehagen?

— Nu, felul în care ai de gând să acţionezi. Piesele nu se potrivesc aşa cum ar trebui.

— Vorbeşti despre Weis şi Lynott? Ei vor fi bine. Îl ţinem la distanţă pe unul de celălalt, atâta tot.

— Nu e vorba doar despre ei. E echipa asta mică şi mai sunt şi lipsurile din povestea lui Hoyle.

— Ce lipsuri?

— Nu pot să le arăt cu degetul. Doar că nu sună adevărat, nu în întregime.

— Gabriel a confirmat ce ne-a spus Hoyle.

— Ce anume, că a fost o ceartă între el şi Leehagen? Mare lucru! Tu crezi că este un motiv destul de întemeiat

ca să o omori pe fata cuiva şi să hrăneşti porcii cu ea, să plăteşti aproape un milion de dolari ca recompensă pentru capetele a doi oameni? Nu, nu-mi place. Se pare că până şi Gabriel a mai ţinut ceva ascuns la spate. Ai spus şi tu asta după ce ai vorbit cu el. Şi apoi, mai e şi Bliss…

— Nu ştim că e acolo.

— Îi simt mirosul pretutindeni de la Billy Boy încoace.

— Te transformi într-o babă. Mai rămâne să spui că vrei să-ţi iei o pisică şi să decupezi cupoane.

— Îţi spun eu: ceva ne scapă.

— Dacă eşti atât de îngrijorat, atunci rămâi aici.

— Ştii că nu pot să fac asta.

— Atunci, culcă-te! Nu am nevoie ca tu să devii şi mai nervos decât eşti deja.

Louis stinse lumina, lăsându-l pe Angel în întuneric. El nu putea să adoarmă, dar Louis adormi. Era un dar al lui: nimic nu-l împiedica vreodată să doarmă. El nu visă în noaptea aceea sau cel puţin nu putea să-şi amintească dacă visase ceva, dar se trezi chiar înainte de răsăritul soarelui, cu Angel, care adormise în sfârşit, lângă el, şi cu nările pline de mirosul de ars.

Numele lor erau Alderman[46] Rector şi Atlas Griggs. Alderman era din Oneida, Tennessee; un oraş unde, când era copil, fusese de faţă la o vânătoare a poliţiei şi a civililor când prinseseră un negru vagabond, care oprise un tren de mărfuri în alta gară. Bărbatul fusese urmărit prin pădure în timp ce fugea ca să scape cu viaţă, până ce, după aproape o oră, corpul său ciuruit de gloanţe fu târât prin noroi şi lăsat la secţia de poliţie, ca să fie văzut de toată lumea. Mama lui îl numise Alderman din ură pentru oamenii albi care erau hotărâţi că un asemenea titlu nu ar fi putut niciodată să fie folosit de el în realitate, şi ea sublinia în faţa băiatului cât de important era faptul ca întotdeauna să fie îmbrăcat îngrijit şi că nu trebuia niciodată să găsească vreunui om, fie el alb sau negru, nici

46 Alderman – membru (vârstnic) al unui consiliu municipal sau orăşenesc (în Anglia şi Irlanda) (n. tr.)

o scuză pentru lipsa de respect faţă de el. De aceea, când Griggs îl descoperi la o bătaie de cocoşi, Alderman era îmbrăcat într-un costum galben-lămâie, o cămaşă crem şi o cravată de un portocaliu-aprins, cu nişte pantofi maro în picioare daţi cu două tone de cremă şi, înşurubată atât de tare pe cap că-i lăsa permanent o formă de inel pe păr, o pălărie galbenă cu o pană roşie înfiptă în panglică. Numai când te apropiai puteai vedea petele de pe costum, gulerul zdrenţuit al cămăşii, cutele cravatei în locurile unde fibrele de elastan din material începuseră să cedeze şi bulele de clei întărit cu care era lipit pantoful. Alderman avea doar două costume, unul galben şi unul maro, şi amândouă fuseseră ale unor morţi, ambele primite de la văduvele acestora înainte să fie pus capacul sicriului peste cei care le purtaseră, dar, aşa cum Alderman îi precizase deseori lui Griggs, era cu două costume mai mult decât deţineau o mulţime de alţi bărbaţi, indiferent de culoarea pielii.

Alderman – nimeni nu-l strigase vreodată Rector, ca şi cum numele lui de botez devenise titlul care avea să-i fie întotdeauna refuzat – avea cincizeci şi şase de ani şi era atât de slab că arăta aproape ca o mumie, cu pielea îngălbenită întinsă pe oase, cu doar puţină carne pe el care să sugereze că Alderman era ceva mai mult decât un cadavru însufleţit. Ochii lui erau adânc înfundaţi în orbite, iar pometii săi erau atât de pronunţaţi că păreau că ameninţă să-i sfâşie carnea atunci când mânca. Părul său crescuse mare, în bucle moi, întunecate, încărunţite şi pierduse o mare parte din dinţii de jos din partea stângă a gurii din cauza unor albi jegoși, în Boone County, Arkansas, astfel încât fălcile lui nu stăteau prea bine, dându-i expresia contemplativă a unuia care tocmai fusese împovărat cu o informaţie tulburătoare. Vorbise întotdeauna foarte încet, forţându-i pe alţii să se încline spre el ca să-l audă, uneori asta costându-i timp preţios. Se prea poate ca Alderman să nu fi fost puternic, dar era iute, inteligent şi ferm atunci când era vorba de a face rău altora. Îşi păstrase intenţionat unghiile lungi şi ascuţite pentru a zgâria ochii altora cum nu se poate mai rău,

rănind astfel cu mâinile goale şi lăsându-i orbi pe doi bărbaţi. Sub cureaua de la ceas ţinea tot timpul un cuțitaș, cureaua ceasului fiind destul de strânsă pentru a ţine cuţitul la locul lui, dar destul de largă ca să-i permită să ajungă în mâna lui Alderman la o mişcare bruscă a încheieturii. El prefera pistoalele mici, în special cele de 6 milimetri, pentru că erau mai uşor de ascuns şi foarte eficace în a provoca răni mortale de aproape, iar lui Alderman îi plăcea să omoare atunci când putea simţi de aproape răsuflarea celui care era pe moarte.

Alderman era politicos cu femeile. Fusese căsătorit odată, dar femeia murise, iar el nu se mai recăsătorise de atunci. Nu umbla cu prostituate, nici nu se distra cu femei fără caracter şi nu era de acord cu alţii care făceau asta. De aceea, el abia că-l tolera pe Deber, care era un obsedat sexual, sadic şi un exploatator în serie al femeilor. Dar Deber avea un fel anume de a se insinua în anumite situaţii care l-ar fi putut îmbogăţi, ca un şarpe sau un şobolan care se zbate singur să-şi facă loc prin găuri sau fisuri pentru a ajunge la prada cea mai suculentă. Banii care se iviră în calea lui Alderman ca urmare a acestui fapt îi îngăduiseră să se lase în voia unicului său viciu adevărat, adică jocurile de noroc. Alderman nu avea nici un control asupra viciului său. Îl mistuia, şi de aceea el, un bărbat isteţ care din când în când găsea slujbe mai bune sau mai proaste, ajunse să aibă doar două costume pătate care fuseseră odată ale altor bărbaţi.

Spre deosebire de el, Griggs nu era inteligent sau nu era aşa de obicei, dar era loial şi de nădejde, avea curaj şi un grad de rezistenţă neobişnuit. Nu era mult mai înalt decât Alderman, dar avea mai mult cu vreo douăzeci şi trei de kilograme. Capul lui era aproape perfect rotund, avea urechile mici şi aproape lipite de cap, iar pielea sa era neagră şi avea nuanţe de roşu dacă era privită în lumina potrivită. Deber era vărul său de-al doilea, iar cei doi bărbaţi prindeau femeile cum se prind peştii cu năvodul prin oraşele şi capitalele pe unde treceau. Deber avea farmec, chiar dacă acesta n-ar fi fost de-ajuns nici să înece

un gândac, iar Griggs era bine făcut în sensul propriu, aşa că se înţelegeau bine, iar adoraţia lui Griggs pentru vărul său îl orbise până-ntr-atât încât trecea cu vederea cele mai scârboase aspecte ale relaţiilor lui Deber cu femeile: sângele, vânătăile, iar în noaptea în care Deber o omorâse pe femeia cu care trăia, vederea corpului care zăcea zdrobit în aleea din spatele magazinului de băuturi, cu fusta ridicată în jurul mijlocului, având descoperită partea de jos a corpului, violată de Deber chiar în timp ce agoniza.

Ultima confruntare era chiar pe punctul de a începe atunci când Griggs sosi la vechea magazie de cartofi care adăpostea groapa. Era aproape de sfârşitul lunii august, şi păsările care supravieţuiseră purtau urme ale ultimelor încăierări. Nu era prin preajmă nici un alb. În interiorul magaziei era atât de cald încât majoritatea bărbaţilor prezenţi renunţaseră la cămăşi şi beau bere ieftină din nişte găleţi pline ochi cu gheaţă pentru a se răcori. Mirosea a transpiraţie, a urină şi a excremente, sânge de cocoş fiind împroşcat de jur împrejur în interiorul gropii şi îmbibat în marginea sa murdară. Numai Alderman nu părea deranjat de căldură. El stătea pe un butoi, cu un fişic subţire de bancnote în mâna stângă, cu ochii aţintiţi la gaură.

Doi bărbaţi terminaseră de ascuţit cârligele de la picioarele păsărilor şi băgară cocoşii în groapă. Imediat, nivelul vocii spectatorilor se schimbă în momentul în care încercau să se hotărască pe cine să parieze în ultimul moment înainte de a începe lupta, făcând schimb de semne şi strigăte, căutând confirmări că sumele pe care pariaseră fuseseră înregistrate. Alderman nu era printre aceştia. El pariase deja. Alderman nu făcea nimic în ultimul moment.

Proprietarii cocoşilor se ghemuiră în jurul gropii, în timp ce cocoşii lor ciuguleau aerul cu ciocurile, simţind că lupta trebuia să înceapă. Păsările fuseră puse faţă-n faţă, duşmănia instinctivă făcând să li se ridice penele de la gât, apoi fuseră eliberate. Griggs îşi croi drum prin mulţime în timp ce cocoşii se luptau, prinzând din când în când câte o

sclipire a pintenilor, câte o imagine a stropilor de sânge care aterizau pe braţe, piepturi, feţe de oameni. Văzu un bărbat care-şi lingea instinctiv cu vârful limbii sângele cald de pe buze, neluându-şi ochii de la lupta care avea loc dedesubt. Una dintre păsări, un cocoş cu pene galbene, fu înţepat de pinteni în gât şi începu să se zbată. Proprietarul îl retrase pentru moment, lovindu-l peste cap ca să-şi revină, apoi sugând sângele de pe ciocul acestuia înainte de a-l trimite din nou în luptă, dar era clar că păsării îi ajunsese. Refuza să răspundă atacurilor adversarului său. Se numără, iar lupta se declară încheiată. Proprietarul care pierduse ridică apoi cocoşul chinuit, se uită la el cu părere de rău, apoi îi suci gâtul.

Alderman nu se mişcase de pe butoiul pe care stătea, iar Griggs putea să jure că noaptea aceea nu fusese bună pentru el.

— La naiba, omule, spuse Alderman, vocea lui fiind ca aceea a unei bocitoare care şopteşte rugăciuni pentru mort sau ca o perie moale care şterge cenuşa de pe o podea de piatră. Asta a fost o prostie.

Griggs se rezemă de perete şi-şi aprinse o ţigară, în parte pentru a scăpa de mirosul gropii pe care-l avea în nări. Griggs nu fusese niciodată un mare fan al luptelor de cocoşi. Nu paria şi crescuse în oraş. Acesta nu era locul lui.

— Am ceva noutăţi pentru tine, spuse el, ceva care ar trebui să te mai înveselească.

— Îhî, spuse Alderman. Nu-l privi pe Griggs, dar începu să-şi numere şi să-şi renumere banii, ca şi cum spera că mişcându-i atâta printre degete se vor înmulţi sau va apărea vreo bancnotă de douăzeci pe care nu o mai observase printre cele de cinci şi de un dolar.

— Băiatul care l-a eliminat pe Deber. S-ar putea să ştiu unde este.

Alderman termină de numărat şi strecură bancnotele într-un portofel ros din piele maro, apoi puse portofelul cu grijă în buzunarul interior al jachetei sale şi încheie

nasturele. Ei îl căutau pe băiat de vreo zece săptămâni. Încercaseră să le intimideze pe femeile din colibă, parcând în faţa vechiului şi ruginitului lor Ford, plini de zâmbete false şi ameninţări voalate, dar bunica băiatului îi înfruntase chiar acolo, pe veranda ei, apoi trei bărbaţi apăruseră dintre copaci, localnici care stăteau de pază, iar el şi Griggs plecară mai departe. Alderman considera că femeile, chiar dacă ar fi ştiut unde era băiatul, nu le-ar fi spus lor, nici dacă ar fi ameninţat pe vreuna dintre ele cu cuţitul. Putuse citi asta în ochii de matroană ai bătrânei aşa cum stătea acolo, în faţa uşii deschise, cu mâinile în şolduri în timp ce-i blestema încet pentru ce încercau să facă. Ca şi şeful Wooster, Alderman ştia câte ceva despre reputaţia bătrânei. Cuvintele pe care aceasta le folosea împotriva lor nu erau blesteme obişnuite. Alderman nu se prea sinchisea de ele, pentru că nu credea în Dumnezeu sau în diavol, dar o admira pe femeie şi o respecta, chiar dacă încerca să-i sugereze cât rău se pregăteau să facă el şi Atlas pentru a-l găsi pe băiat.

— Deci, unde e?

— În San Diego.

— Dar ştiu că s-a dus departe de casă. Cum ai ajuns să dai de el?

— Un prieten i-a spus unui alt prieten. Doi bărbaţi s-au întâlnit la un bar, au vorbit şi ştii şi tu cum este. Unul ’dintre bărbaţi a auzit că noi căutăm un tânăr negru, a auzit şi că ar putea ieşi ceva bani din asta. A spus că un băiat ca al nostru a apărut în San Diego căutând de lucru cu vreo două luni în urmă. A obţinut o slujbă la bucătăria unui birt.

— Bărbatul ăsta are un nume?

— E un alb, nu ne-a dat nici un nume. A auzit despre băiat de la un bădăran care e proprietarul unui local din oraşul de baştină al băiatului. Dar am dat câteva telefoane şi am trimis pe cineva să-l vadă. După descriere este el.

— Ar fi prea de tot să ajungi atât de departe şi să nu fie el.

— Avem Del Mar în drum. Nu e prea departe nici de Tijuana. Totuşi, el este. Ştiu asta.

Alderman se ridică de pe butoi şi se întinse. Nu erau prea multe motive să stea acolo şi îi rămăsese dator băiatului. Deber fusese aproape să aranjeze o afacere, iar moartea lui stricase totul *di granda.* Fără Deber, el şi Atlas făceau mari eforturi. Trebuiau să se asocieze cu cineva nou, cineva plin de vigoare, dar zvonurile despre ce-i făcuse băiatul lui Deber se răspândiseră, iar acum, el şi Atlas nu mai aveau parte de respectul pe care ar fi trebuit să-l aibă. Trebuiau să aranjeze lucrurile cu băiatul înainte ca ei să poată începe să facă bani din nou.

În noaptea aceea, jefuiră un magazin mixt şi făcură rost de şaptezeci şi cinci de dolari pe care-i găsiseră în casă şi în seif, iar când Griggs puse un cuţit la gâtul femeii, soţul acesteia mai scoase întâi o sută douăzeci şi cinci de dolari dintr-o cutie pe care o ţinea în depozit. Îi lăsară legaţi pe proprietari în spatele magazinului şi stinseră lumina, smulgând telefonul din perete înainte de a pleca. Alderman purta un palton vechi cenuşiu peste costum şi amândoi, şi el, şi Griggs, aveau trase pe cap cagule ca să-şi ascundă feţele. Se asigurase că parcaseră într-un loc care nu era la vedere înainte de a intra în magazin, astfel ca maşina lor să nu poată fi identificată. Fusese un jaf simplu, nu ca unele din jafurile pe care le făcuseră împreună cu Deber cu ceva timp în urmă. Deber ar fi violat-o pe femeia din magazin din duşmănie, chiar în faţa soţului ei

Opriră lângă Abilene, la un bar al cărui proprietar era o veche cunoştinţă de-a lui Griggs şi unde un individ pe nume Poorbridge Danticat, care-i cunoştea pe Alderman, pe Griggs şi pe Deber, făcu o glumă pe seama lui Deber, despre care spunea că-şi pierduse capul. Alderman şi Griggs îl aşteptară apoi în parcare, iar Griggs îl bătu pe Poorbridge atât de rău încât falca i se desprinse complet din articulaţii şi o ureche îi atârna schimonosită, suspendată de o bucată de piele. Asta avea să-l înveţe minte. Oamenii trebuiau să arate ceva mai mult respect.

Şi toate astea din cauza lui Deber, se gândi

Alderman, în timp ce mergeau cu maşina spre vest. „Nici măcar nu l-am plăcut, iar acum trebuie să călătorim zile întregi ca să ucidem un băiat numai pentru că Deber nu l-a putut controla nici atunci când era cu femeia lui”, se gândi el. Ei bine, aveau să-l facă pe băiat să plătească, dând cu această ocazie un exemplu, astfel ca toţi să ştie că el şi Atlas luau lucrurile acestea în serios. Nu era nici o altă cale. Afacerile erau afaceri înainte de toate.

Micul restaurant se afla pe National Boulevard, nu departe de sediul Teatrului Porno Pussycat. Acesta se înfiinţase odată cu Teatrul Bush, în 1928, apoi devenise, în diferite momente ale istoriei sale, Teatrul Naţional, Aboline, apoi Paris, până ce numele său fu în cele din urmă asociat curentului porno în 1960. În fiecare dimineaţă când Louis ajungea la serviciu după ora cinci, Pussycat era liniştit şi adormit, ca o bătrână prostituată după o noapte grea în care-şi oferise serviciile, dar până când pleca de la lucru, douăsprezece ore mai târziu, un şuvoi constant de bărbaţi începuseră deja să folosească facilităţile de la Pussycat, deşi, aşa cum domnul Vasich, patronul birtului remarca adesea, „nu este nici unul dintre ei în stare să reziste mai mult decât durează un desen animat”.

Slujba lui Louis la Vasich’s Number One Eatery, aşa cum anunţa reclama luminată cu neon roz şi galben, era să facă orice era nevoie ca să păstreze localul în stare bună de funcţionare, mai puţin să gătească singur mâncarea sau să încaseze bani de la clienţi. El spăla, decojea, curăţa şi lustruia. Ajuta la căratul mărfurilor livrate în magazin şi ducea gunoiul afară. El verifica dacă toaletele erau curate şi dacă era hârtie în suporturi. Pentru aceste lucruri era plătit cu salariul minim de 1,4 dolari pe oră, din care domnul Vasich oprea douăzeci de cenţi pe oră, pentru cameră şi masă. Lucra câte şaizeci de ore pe săptămână, având duminicile libere, deşi ar fi putut, dacă aşa ar fi preferat, să vină şi să lucreze şi în afara programului, două ore duminica dimineaţa, pentru care domnul Vasich îi plătea o bancnotă de cinci dolari, fără să stea la discuţie. Louis îşi lua şi libere câteodată. Cheltuia puţin din banii pe

care-i câştiga, excepţie făcând după-amiezile de duminică, atunci când se delecta singur cu câte un film, de când domnul Vasich îl hrănea bine la birt şi-i dăduse o cameră la etajul al doilea, unde era şi o baie la capătul holului. Nu exista nici o cale de acces la birt din camera lui Louis, iar restul camerelor de acolo serveau ca magazii pentru dosare şi piese de mobilier stricate sau nepotrivite, doar unele dintre acestea având vreo legătură cu afacerea de dedesubt.

După două săptămâni, Louis luă autobuzul spre Tijuana şi, după ce bătu străzile vreo două ore, cumpără în cele din urmă un pistol Smith & Wesson Airweight de calibru 9 milimetri şi două cutii de muniţie de la un magazin din apropiere de Sanchez Taboda. Bărbatul care i-l vânduse îi arătă, folosind o combinaţie de engleză stricată şi o demonstraţie simplă cu mâinile, cum să decupleze cilindrul şi să împingă la loc tija Rectorului ca să acceseze plăcuţa suport a Rectorului central. Pistolul nu mirosea, era curat, iar bărbatul îi dădu lui Louis o perie şi puţin ulei ca să păstreze pistolul în stare bună. Când termină cu asta, Louis încercă să-şi ia un sendviş, dar toate brutăriile şi magazinele care vindeau pâine erau închise, se pare că din cauza unui pesticid care fusese păstrat alături de ingredientele pentru pâine într-un depozit guvernamental din Mexicaliceea ce provocase o serie de decese în rândul copiilor, aşa că se mulţumi cu o jumătate de pui pe o frunză ofilită de lăptucă înainte de a se întoarce în Statele Unite.

El găsi o bicicletă veche în una din magaziile domnului Vasich şi plăti reparaţia cauciucurilor şi înlocuirea lanţului în duminica următoare, puse într-un rucsac o sticlă cu apă, un sendviş de la birt, o gogoaşă, câteva sticle goale de apă minerală şi pistolul, apoi porni cu bicicleta spre vest, lăsând în urmă oraşul Ascunse bicicleta în nişte tufişuri, ieşi de pe drum şi merse până ajunse într-o depresiune plină de pietre şi grohotiş. Aici îşi petrecu o oră trăgând cu pistolul în sticle, înlocuind apoi sticlele cu pietre când mai rămaseră doar cioburi sparte.

Era prima dată când ţinea un pistol în mână şi trăgea cu el, dar se obişnui repede cu greutatea lui şi cu zgomotul pe care-l făcea. Trăgea în special de la o distanţă de vreo patru-cinci metri, pentru că-şi închipuia că, atunci când vor veni după el, va folosi probabil pistolul la o distanţă mică. Odată ce fu satisfăcut de el însuşi şi de noile sale cunoştinţe despre armă, îngropă bucăţile de sticlă, adună cu grijă cartuşele consumate şi se întoarse cu bicicleta în oraş.

Aşteptarea ajunse la final într-o noapte liniştită şi caldă din august. Se trezi la auzul unui scârţâit de podele în apropierea camerei lui. Afară era încă întuneric şi el avea impresia că nu dormise prea mult. Nu ştia cum reuşiseră să ajungă atât de aproape fără să fi fost auziţi. La camerele de la etajul al doilea se ajungea pe nişte scări şubrede din lemn pe partea dreaptă a clădirii, iar Louis ţinea întotdeauna uşa de la intrarea principală închisă, la insistenţele domnului Vasich. Totuşi, nu era surprins că îl găsiseră până la urmă. Gabriel îi spusese că asta se va întâmpla, iar el ştia în sinea lui că era adevărat. Se strecură pe sub cearşafuri, având pe el numai boxerii, şi puse mâna pe armă chiar în momentul în care uşa dormitorului său fu deschisă cu o lovitură de picior, şi un bărbat gras cu un cap rotund apăru în cadrul uşii. În spatele lui, Louis putea vedea un alt bărbat, mai mic, cu o înfăţişare ameninţătoare.

Bărbatul corpolent avea în mână un pistol cu ţeavă lungă, dar acesta nu era îndreptat spre băiat, nu încă. Louis ridică pistolul său. Mâna îi tremura din cauza nivelului de adrenalină care-i crescuse brusc. Liniştit, bărbatul din cadrul uşii înţelese greşit.

— Aşa este, băiete, spuse Griggs. Tu ai un pistol, dar e greu să omori un om de aproape. E adevărat…

Pistolul lui Louis bubui, şi pe pieptul lui Griggs apăru o gaură din care ţâşnea sânge întunecat. Louis înaintă, degetul lui apăsând din nou pe trăgaci, iar a doua împuşcătură îl lovi pe Griggs în zona gâtului în timp ce cădea pe spate, aproape dărâmându-l pe Alderman Rector.

Alderman trase cu micul său pistol de 6 milimetri, dar împuşcătura fusese trasă la întâmplare şi smulse pervazul geamului din dreapta lui Louis. Pistolul din mâna lui Louis nu mai tremura, iar următoarele trei focuri îl loviră pe Alderman chiar în piept într-un cerc strâns, nu mai mare decât pumnul închis al unui bărbat. Alderman scăpă pistolul şi se întoarse, apăsându-şi mâna dreaptă pe răni în timp ce încerca să se ţină pe picioare rezemându-se de perete. Reuşi să facă doi paşi înainte ca picioarele să i se împleticească şi căzu întins cu faţa în jos. Gemu din cauza presiunii rănilor, apoi începu să se târască pe podea, sprijinindu-se în mâini şi împingându-se cu picioarele în corpul lui Griggs. Auzi paşi în spatele lui Louis trase ultimul glonţ în spatele lui Alderman, iar acesta nu se mai mişcă.

Louis se uită lung la pistolul din mâna sa. Respira repede şi inima îi bătea atât de tare că-l durea. Se întoarse în camera sa, se îmbrăcă şi-şi făcu bagajul. Nu-i luă prea mult timp, pentru că nu-l despachetase niciodată cu adevărat, înţelegând că va veni timpul când, dacă supravieţuia, va trebui să se mute din nou. Încărcă la loc pistolul – doar ca măsură de precauţie în caz că acei bărbaţi nu veniseră singuri –, apoi păşi peste cele două corpuri şi merse până în capătul holului. Deschise uşa şi ascultă, apoi îşi aruncă ochii la curtea de dedesubt. Nu era nici o mişcare. Un Ford ruginit era parcat jos, cu ambele portiere din faţă deschise, dar nu se vedea nimeni înăuntru.

Louis coborî în fugă scările şi ieşi cu bine, chiar la timp ca să primească pumnul unui bărbat în tâmpla stângă. Căzu la pământ, orbit de durere. În cădere încercă să ridice pistolul, dar o gheată îi imobiliză mâna şi i-o ţintui la pământ, strivindu-i degetele până ce fu forţat să-şi slăbească strânsoarea. Două mâini îl apucară de partea din faţă a cămăşii şi-l ridicară în picioare, apoi îl împinseră înapoi în colţ până ce el simţi sub gambe prima treaptă a scării. Stătea acum aşezat şi îl vedea clar, pentru prima dată, pe bărbatul care-l atacase. Acesta avea cam 1,83

metri înălţime, era alb, cu părul tuns scurt ca un poliţist sau ca un soldat.

Purta un costum negru, o cravată neagră şi o cămaşă albă. Câţiva stropi din sângele lui Louis săriseră pe material, pătându-l.

În spatele acestuia stătea Gabriel.

Ochii lui Louis erau umezi, dar el nu voia ca bărbaţii să creadă că plânge.

— Sunt morţi, spuse el.

— Da, spuse Gabriel. Sigur că sunt morţi.

— I-ai urmărit până aici.

— Am aflat că erau pe drum încoace.

— Şi nu ai făcut nimic ca să-i opreşti.

— Am avut încredere în tine. Am avut dreptate. Nu aveai nevoie de nimeni. I-ai aranjat şi singur.

Louis auzi sirene în depărtare, apropiindu-se.

— Cât timp crezi tu că vei reuşi să scapi de poliţie? O zi? Două?

Louis nu răspunse.

— Oferta mea e încă valabilă, spuse Gabriel. De fapt, mai mult chiar decât înainte, după mica demonstraţie a abilităţilor tale din noaptea asta. Ce spui? Camera de gazare de la San Quentin sau eu? Hai, repede! Timpul se scurge.

Louis îl privi prudent pe Gabriel, întrebându-se cum se întâmplase să fie acolo chiar la momentul potrivit, înţelegând că noaptea aceea fusese un test, dar fără să ştie sigur câte din cele întâmplate fuseseră orchestrate de Gabriel. Cineva trebuia să le fi spus celor doi bărbaţi unde se afla el. Cineva îl trădase. Pe de altă parte, putea fi doar o coincidenţă.

Dar Gabriel era aici. El ştiuse că cei doi erau pe drum şi aşteptase să vadă ce avea să se întâmple. Acum el îi oferea ajutor, iar Louis nu ştia dacă putea să aibă încredere în el.

Iar Gabriel se uita lung la el şi-i citea gândurile.

Louis se ridică. Încuviinţă din cap spre Gabriel, îşi ridică bagajul şi-l urmă pe Gabriel la maşină. Şoferul ridică pistolul, aceea fiind ultima dată când Louis îl mai văzu. Până la sosirea poliţiei, ei erau deja pe drum îndreptându-se spre nord, iar băiatul care lucrase la birt, cel care lăsase în urmă doi oameni morţi pe podeaua domnului Vasich, încetă să mai existe, cu excepţia unui colţişor mic şi ascuns al sufletului său care mai păstra ceva din el.

CAPITOLUL 14

Plecară cu maşina spre nord chiar după micul dejun. Nimeni nu-i urmărea. Pe când părăseau oraşul, Louis puse în practică tot ceea ce învăţase ca să scape de posibilii urmăritori – opriri bruşte, schimbarea direcţiei de mers, folosirea unor fundături şi a drumurilor cotite în zonele rezidenţiale –, totuşi, nici el şi nici Angel nu observară nimic suspect la maşinile care erau în urma lor. În cele din urmă, amândoi erau mulţumiţi că ieşiră din oraş nestânjeniţi de atenţii nedorite.

Conversaţia lor din noaptea precedentă nu mai fusese menţionată. N-ar fi fost de nici un folos să aducă acum vorba despre ea. În schimb, se comportară ca de obicei, strecurând printre momente de tăcere comentarii despre muzică, afaceri sau despre orice altceva le trecea prin minte la un moment dat.

— Philadelphia, spuse Angel. Oraşul lui „Brotherly Love”[47], pe naiba. Îţi aduci aminte de Jack Wade?

— Cactus Jack.

— Hei, asta-i nedrept. Avea o afecţiune a pielii. Nu putea să facă nimic în privinţa asta. Oricum, el a încercat odată s-o ajute pe o bătrână să treacă strada în Philly, iar aceasta i-a tras un genunchi în testicule. El a spus că bătrâna i-a luat şi portofelul.

— Este un oraş neospitalier, aprobă Louis.

Angel privea pe geam la locurile pe care le lăsau în urmă.

— Ce-i acolo? întrebă el.

— Unde?

— La est. Acela e cumva Massachusetts?

— E Vermont.

---

47 Oraş al dragostei frăţeşti (în lb. engl. în orig.) (n. tr.)

— Cel puţin nu e New Hampshire. Mă tem întotdeauna când trec pe acolo să nu ne trezim cu vreo rafală de gloanţe de după nişte copaci.

— Sunt educaţi să fie destul de duri acolo.

— Duri şi cam tâmpiţi. Ştii, au fost împotriva unei legi care-i obliga pe oameni să poarte centuri de siguranţă.

— Am citit şi eu undeva despre asta.

— Deci dacă închiriezi o maşină în New Hampshire, când o porneşti nu face zgomotul acela „bip-bip-bip” dacă uiţi să-ţi pui centura.

— Serios?

— Da, dar, în schimb, dacă încerci să ţi-o pui, o voce te face papă-lapte şi-ţi spune că nu ai biluţe.

— Libertate sau moarte, omule!

— Cred că asta se referea la tiranie şi opresiune, nu la vreun tip care apreciază greşit cât de repede frânează Prius-ul lui.

— Totuşi, au benzină ieftină.

— Benzină ieftină. Băutură ieftină. Poţi să faci uşor rost de arme.

— Da, spuse Louis. E greu de înţeles de ce nu merg treburile bine.

Lăsaseră în urmă autostrada interstatală în apropiere de Lacul Champlain. La Mooers, o luară la dreapta şi trecură prin Forks, apoi trecură pe podul de peste Râul Great Chazy, care era puţin mai mare decât un pârâu în acel loc. Toate oraşele erau combinate într-unul singur: erau aici pompieri voluntari, cimitire, staţii de benzină abandonate la intersecţii, înlocuite acum de edificii luminate la limitele oraşului, pompele demodate stând ca nişte soldaţi antici păzind monumente de mult uitate. Unele locuri păreau mai înfloritoare decât altele, dar acesta era un termen relativ; se părea că peste tot erau lucruri de vânzare: maşini, case, afaceri, magazine cu ferestre acoperite cu hârtie, acum fără nici un indiciu referitor la fosta afacere. Prea multe case aveau faţadele deteriorate, prea multe peluze erau pline de resturi de

maşini, demontate pentru piese şi de piese de mobilier dezmembrate. Trecură prin locuri care abia se putea spune că existau: câteva oraşe care păreau că există doar în imaginaţia unor proiectanţi urbanişti, ca o glumă pe o hartă, ca partea cea mai importantă a unei glume, care nu mai este spusă. Felinare de Haloween luminau pe verande şi în curţi. Fantome dansau în jurul unui ulm bătrân, vântul legănând formele lor alungite.

Opriră ca să bea o cafea la Dick's Country Store and Music Oasis at Churubusco, mai mult pentru că le plăcea reclama: „500 de chitare, 1000 de arme". Angel crezu că trebuia să fie o glumă, dar magazinul era real: în dreapta uşii era un mic magazin de uz curent, cu un frigider plin de viermi pentru momeală, iar în stânga erau două intrări separate. Prima ducea într-un magazin cu instrumente muzicale şi chitare, care părea a fi deservit de obişnuiţii vânzători binevoitori. Un tânăr brunet cu părul lung stătea pe podea, încercând o chitară neagră „Gibson", degetele lui ciupind coardele la întâmplare, sunetele răsunând vag în lumina palidă din acea după-amiază. Cea de-a doua uşă ducea în două încăperi pline cu puşti, pistoale, cuţite şi muniţie, iar personalul era alcătuit din doi bărbaţi cu aspect grav, unul tânăr şi altul bătrân. Un afiş avertiza că era necesar un permis de portar mă eliberat de statul New York ca să ai voie să ţii în mână un pistol. Aproape de acest afiş, o femeie solidă completa nişte formulare pentru un pistol de patru sute de dolari.

— Îl cumpăr ca să-l fac cadou cuiva, explică ea.

— E acceptabil, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi, deşi nu era clar dacă se referea la legalitatea tranzacţiei sau la natura darului.

Angel şi Louis asistară uimiţi la această scenă, se întoarseră la maşina lor să-şi bea cafeaua, apoi plecară mai departe spre nord. Pe dealurile dinspre vest se vedeau o mulţime de turbine eoliene, dar paletele turbinelor nu se mişcau, făcând ca acestea să pară nişte jucării abandonate de odraslele unor uriaşi.

— E o parte ciudată a ţării, spuse Angel.

— Asta este.

— Sunt o mulţime de oameni acolo care nu au votat pentru Hillary.

— Sunt o mulţime de oameni aici care nu au votat nici ei pentru Hillary.

— Mda, cincizeci la sută din ei. Nu-mi pasă. Mie mi-a plăcut întotdeauna.

Când ajunseră la Burke, văzură pentru prima dată una dintre maşinile maro ale Poliţiei de Frontieră şi, chiar dacă depăşiseră viteza legală numai cu vreo cinci kilometri pe oră, Louis încetini. Aproape că ratară să o ia la dreapta de pe autostrada 122 pentru că se întunecase, şi numai un loc de campare din apropiere ale cărui panouri electrice erau acoperite de cutii de gunoi întoarse cu fundul în sus îi avertiză la timp ca să întoarcă pe autostrada 37. Un burlan de la un coş de fum pentru o casă care nu fusese niciodată construită apăru în dreapta, betonul cedând treptat în faţa abundenţei de verdeaţă, iar apoi, la vreo nouăsprezece kilometri de Massena, apărură motelurile, un Casino Mohawk şi nişte magazine indiene cu ierburi de fumat. Un afiş anunţa că mai erau doar 1,5 kilometri până la graniţa cu Canada. Un alt afiş, atârnat deasupra unui depozit, anunţa că „Acesta e pământ Mohawk, nu al NYS”.

Erau aproape acum.

Opriră în Massena, înregistrându-se separat la un motel necunoscut şi luară camere separate. Louis dormi. Angel se uită la televizor, cu volumul dat la cel mai jos nivel cât să audă, atent la zgomotele maşinilor care intrau în spaţiul de parcare, atent la voci şi la prezenţa unor figuri necunoscute în întunericul din ce în ce mai profund. Era prea devreme pentru el ca să poată adormi. El era din fire o bufniţă de noapte. Dimineţile erau grele pentru el. În cele din urmă, se convinse să închidă televizorul şi se întinse pe pat cu faţa în sus. Poate că moţăi un timp, dar era treaz când ceasul de lângă pat arăta că era trecut de ora patru dimineaţa şi închise alarma înainte ca să aibă

măcar şansa să sune.

Louis aştepta deja în maşină când Angel ieşi din cameră. Nu schimbară o vorbă, nici nu se salutară. În schimb, porniră spre Massena în tăcere, atenţia lor fiind îndreptată asupra drumului, asupra întunericului şi asupra primejdiilor care-i păşteau.

CAPITOLUL 15

Louis întoarse spre sud când erau la vreo opt kilometri vest de Massena. După încă vreo zece kilometri de drum drept, trecură de o serie de bazine în formă de „U” pline cu apă distilată şi de nişte utilaje de minerit deteriorate, ultimele rămăşiţe ale minei de talc a lui Leehagen. Mult mai departe, acum recuperate treptat de natură, erau ruinele oraşului Winslow. Ei nu le puteau vedea clar în semiîntuneric, dar Louis ştia că erau acolo. El le văzuse în pozele lui Hoyle şi memorase poziţia lor până la cel mai mic detaliu, aşa cum ştia şi poziţia celor două drumuri nemarcate care coteau spre sud-vest peste Râul Roubaud şi intrau pe pământul lui Leehagen.

Ajunseră la prima intersecţie după douăzeci şi şase de kilometri. Acolo era un afiş pe care scria „Proprietate privată” şi pe acolo se ajungea la primul pod peste Roubaud. Louis încetini. La dreapta, lumina unei lanterne clipi o singură dată printre copaci: Lynott şi Marsh îşi făceau cunoscută prezenţa. Louis şi Angel merseră pe drum încă vreo cinci kilometri până ce ajunseră la al doilea pod. Din nou li se făcu semn de undeva de departe, dintre copaci: erau Black şi Weis.

Cei doi Endall, între timp, pătrunseseră pe pământul lui Leehagen la adăpostul întunericului la puţin timp după miezul nopţii şi călătoriseră pe jos spre ruinele vechilor ţarcuri de vite, de unde trebuiau să supravegheze casa lui Leehagen şi să aştepte sosirea lui Angel şi a lui Louis. Ca şi în cazul celor trei echipe principale, nu era nici un mijloc de comunicare cu ei, acum că operaţiunea era în desfăşurare. Nu avea importanţă. Fiecare ştia ce trebuia să fie făcut. Telefoanele ar fi ajutat, dar acestea nu erau o opţiune, nu aici.

Singurii care nu erau încă la postul lor de observaţie

erau Hara şi Harada. Ei se aflau încă în Massena şi urmau să plece într-un moment stabilit dinainte, odată ce Angel şi Louis intrau pe proprietatea lui Leehagen, pentru a evita posibilitatea ca un convoi de câteva maşini să atragă atenţia asupra a ceea ce era pe cale să se întâmple.

Odată ce Louis fu mulţumit că echipele de la poduri erau pe poziţie, traversă cu maşina podul sudic şi ajunse pe pământul lui Leehagen. Nu văzură nici o lumină, pe drum nu mai treceau alte maşini şi nici nu detectară vreun semn de viaţă. Pe terenul din jurul lor era pădure în cea mai mare parte, aşa că erau împresuraţi de copaci pe ambele părţi ale drumului, dar de două ori ajunseră la nişte breşe făcute de oameni, care întrerupeau linia copacilor, de vreo sută de metri lăţime: păşunile de pe pământul lui Leehagen. După vreo trei kilometri o luară pe un drum de pământ, din nou spre nord, pădurea începând să se rărească aici, până ce ajunseră la un hambar vechi, indicat pe una din hărţile lor, care se afla lângă o fermă părăsită, unde lăsară maşina. Se aflau la mai puţin de 1 kilometru de casa lui Leehagen, iar să meargă mai departe ar fi însemnat să rişte să-i alerteze pe cei ai casei, pentru că în jur era totul liniştit.

Se înarmară cu pistoale Glocks şi cu o pereche de pistoale mitralieră Steyr TMP de 9 milimetri prevăzute cu amortizoare şi îşi luară şi lansatoarele, lăsând restul arsenalului lor mobil în portbagaj. Acesta trebuia să fie un adevărat măcel, rapid şi brutal, iar ei nu anticipaseră nevoia de arme cu rază mai mare de acţiune. Pistoalele-mitralieră Steyr erau simple şi eficiente: uşor de controlat, deşi puteau să tragă la o distanţă efectivă de peste 25 de metri în sus; erau uşoare, greutatea lor fără încărcătură fiind de ceva mai mult de un kilogram, reculul limitat şi o rată periodică de nouă sute de runde pe minut. Fiecare dintre ei mai luă în plus câte un încărcător de rezervă detaşabil, de treizeci de runde, pentru pistoalele Steyr şi câte un încărcător mai mic pentru pistoalele Glock.

În faţa lor se aflau ţarcurile de vite, două structuri gemene din lemn cu un singur nivel, vopsite în alb. În

apropiere, un grânar modern, albastru domina cu înălţimea sa clădirile mai joase. Angel putea simţi mirosul persistent de bălegar şi urină de vacă, şi când se uită în interiorul unuia dintre ţarcuri văzu că acestea nu mai fuseseră curăţate de când fuseseră sacrificate animalele. Louis verifică ţarcurile în partea dreaptă şi, odată ce se asigurară că amândouă erau goale, porniră mai departe, folosind clădirile ca acoperire până ce ajunseră la poalele unui deal mic de pe care se vedea casa lui Leehagen, cam la două sute de metri spre vest.

Louis nu avusese niciodată intenţia să-l elimine pe Leehagen cu un foc de la distanţă, chiar dacă bătrânul ar fi fost mult mai mobil decât el. Nu era unul dintre talentele lui deosebite, era chiar mai puţin decât atât, de la rana cu care se alesese la mâna stângă pe când erau în Louisiana cu Parker, cu câţiva ani în urmă. Chiar dacă ar fi putut să ţintească de la distanţă, nu aveau cum să ştie dacă Leehagen ar fi putut fi într-adevăr destul de pregătit să iasă la aer exact în acea dimineaţă şi apoi întotdeauna trebuiau să ţină cont şi de vreme. În definitiv, era puţin probabil ca un om bolnav să dorească să fie plimbat pe proprietatea lui, în căruciorul cu rotile, în frig, iar prognoza meteo anunţa o ploaie serioasă. Plus că mai era şi fiul cu care urmau să aibă de-a face. Louis îl voia şi pe el. Dacă-l omora pe tată şi-l lăsa viu pe fiu, atunci vendeta avea să continue. Amândoi trebuiau eliminaţi în acelaşi timp. Asta însemna să-i omoare în casă, Louis şi Angel reuşind să intre pe când cei doi Endall i-ar fi acoperit. Ar fi făcut asta cât se putea de liniştit, cu arme cu amortizor, ca să elimine posibilitatea zgomotelor de împuşcături care ar fi atras atenţia, ceea ce ei nu voiau, dar Louis ştia că asemenea speranţe s-ar fi putut dovedi prea optimiste. El nu credea că ei ar putea să intre şi să iasă complet neobservaţi şi recunoştea că ar fi putut foarte bine să sfârşească luptând în timp ce părăseau pământul lui Leehagen. Cel puţin, ei nu aveau să facă asta singuri, iar oamenii lui Leehagen nu erau pe măsura celor zece arme pe care le aveau ei.

— Unde sunt? întrebă Angel în şoaptă.

Louis se uită în spate la ţarcurile goale. Acesta era locul unde ar fi trebuit să se întâlnească, dar încă nu era nici urmă de cei doi Endall.

— La dracu', rosti Louis printre dinţi. Îşi cântări opţiunile. Hai să aruncăm o privire la casă, să vedem dacă este vreo mişcare.

— Ce? făcu Angel. Doar n-ai să mergi înainte fără ei!

— Nu fac nimic, deocamdată. Vreau doar să văd casa.

Acum veni rândul lui Angel să înjure, dar îl urmă pe Louis până la marginea dealului. Casa se afla chiar în faţa lor, înconjurată de un gard alb. La una dintre ferestrele de la etaj se vedea o lumină slabă, dar în rest totul era cufundat în linişte. Lângă casă, lacul era un petic mai adânc de întuneric, extinzându-se până la nişte dealuri nevăzute. Louis puse un binoclu la ochi şi scrută proprietatea. Lângă el, Angel făcea acelaşi lucru, deşi atenţia lui era mai puţin îndreptată asupra casei şi mai mult asupra clădirilor pustii de lângă casă, astfel încât, chiar dacă privea înspre nord, el asculta sunetele unei posibile apropieri dinspre sud.

Supravegheară casa încă cinci minute şi cei doi Endall tot nu apărură. Angel era din ce în ce mai nervos.

— Trebuie să… începu Angel, când Louis îl făcu să tacă ridicând mâna.

— Acea fereastră luminată, spuse el.

Angel puse binoclul la ochi încă o dată şi abia zări ceea ce-l surprinsese pe Louis înainte ca draperiile albe să cadă înapoi la locul lor: o femeie la fereastră, apoi un bărbat trăgând-o înapoi. Femeia avea păr blond, iar Angel îi văzuse clar faţa, chiar dacă numai pentru o secundă.

Era Loretta Hoyle, fiica decedată a lui Nicholas Hoyle, acum, se părea, întoarsă din morţi.

— Ultima dată când am văzut-o, era mâncată de porci, nu? spuse Angel.

— Exact.

— Arată bine, totuşi.

Dar Louis era deja în picioare.

— Ni s-a întins o cursă, spuse el. S-o ştergem de-aici!

Lynott şi Marsh stăteau în SUV-ul lor Tahoe. Se dovedise că aveau gusturi asemănătoare în materie de muzică şi multe alte lucruri. Marsh îşi adusese iPod-ul, iar aparatul stereo al maşinii avea o mufă pentru MP3, aşa că ei ascultau acum *Voices,* a lui Stan Getz. Era un pic prea moderată pentru Lynott şi nu-l reprezenta cu adevărat pe Getz, dar era odihnitoare şi adecvată pentru dispoziţia lui. De unde stăteau, departe de poteca tăietorilor de copaci, puteau vedea orice maşină trecea înaintea lor şi o parte din pod pe partea cealaltă a drumului, în timp ce ei rămâneau nevăzuţi printre copaci. Doar dacă s-ar fi apropiat cineva pe jos dinspre vest i-ar fi putut observa şi atunci numai dacă s-ar fi apropiat foarte mult. În eventualitatea că s-ar fi întâmplat asta, persoana în cauză ar fi avut motive să-şi regrete proximitatea.

Pe bancheta din spate a SUV-ului erau unsprezece sticle mici cu apă, un termos mare cu cafea, patru sendvişuri pregătite şi câteva brioşe şi batoane de ciocolată. Din nou, Marsh avusese grijă de asta. Lynott trebuia să admită că se gândea dinainte la toate, chiar dacă începea să regrete că băuse din cafeaua şi apa din maşină.

— Trebuie să mă uşurez, spuse el. Vrei să fac într-o sticlă goală?

Marsh se uită la Lynott ca şi cum acesta tocmai l-ar fi întrebat dacă putea să urineze pe el.

— De ce aş vrea să faci asta? Crezi că mă excit când văd bărbaţi urinând în sticle? Nici măcar dacă aş vedea femei făcând asta nu m-aş excita.

— Am crezut doar că ar fi bine să întreb, spuse Lynott. Unii indivizi sunt maniaci să rămână în maşină orice ar fi.

— Nu şi când e vorba despre ceva mai jos de talie. Du-te să te bucuri de puţină intimitate.

Lynott făcu cum i se spuse. Era bine să-şi întindă

picioarele, iar aerul era răcoros şi mirosea a frunze verzi şi a apă limpede. Mergea încet printre copaci, mişcându-se perpendicular pe pantă, având grijă să nu alunece pe pământul ud sau pe frunzele căzute. Găsi un copac potrivit, apoi aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că încă mai vedea SUV-ul înainte de a se întoarce cu spatele şi a-şi descheia şliţul. Singurul sunet din pădure era cel al scurgerii nu prea elegante de lichid pe copac acompaniată de suspinul de uşurare şi satisfacţie al lui Lynott.

Deodată, un al treilea sunet se adăugă acestei combinaţii: un scrâşnet de geam spart şi un zgomot care era ceva între un oftat şi o tuse. Lynott îl identifică imediat şi avu deja pistolul în mâna dreaptă, chiar dacă folosea stânga ca să-şi bage membrul înapoi în pantaloni, ignorând nedorita scurgere de lichid care însoţi această mişcare. Făcu doi paşi, înainte să fie lovit în ceafă de ceva, apoi căzu mort înainte să-şi dea seama că moare.

Angel rezistă tentaţiei de a-i aminti lui Louis că el îl avertizase că era ceva în neregulă.

Se deplasară în direcţia opusă ţarcurilor, armele lor fiind în continuă mişcare, cu ţevile îndreptate spre intrări pustii, spre ferestre întunecate, în alertă la orice semn cât de mic de mişcare.

Ajunseră la hambar fără să întâmpine vreun obstacol. Părea că nu se schimbase nimic de când lăsaseră maşina ascunsă acolo, uşile fiind tot închise. Se opriră şi ascultară atent, dar nu se auzea nimic. Louis îi făcu semn lui Angel să deschidă uşa din stânga, numărând până la trei. Gura lui Angel era uscată şi avea un nod în stomac. Linse cu limba câţiva stropi de sudoare de pe buza superioară, în timp ce degetele lui Louis numărau în linişte, iar când ultimul deget se lăsă în jos deschise brusc uşa.

— Nu e nimeni înăuntru, spuse Louis, dar nu e în regulă, adăugă el apoi.

Maşina era lăsată pe o parte, aproape rezemându-se de pământ, ca un zâmbet asimetric. Cauciucurile de pe

partea dreaptă fuseseră ciopârţite. Geamul din partea şoferului era spart, iar capota fusese ridicată şi lăsată să cadă înapoi fără dispozitivul de blocare. Louis rămase la uşă, de pază, în timp ce Angel intră. Nu detectă nici o mişcare. Un câmp gol se întindea din spatele hambarului până la pădure, dar nu putea să identifice mare lucru în depărtare în afară de forma copacilor.

Angel se ghemui în faţa maşinii şi, prudent, ridică apoi capota într-o fracţiune de secundă. Scoase din buzunar o lanternă mică, o aprinse şi o ţinu între dinţi în timp ce luă o bucăţică de lemn de pe jos ca să o introducă uşor între caroserie şi capotă. Nu găsi nici un fel de cablu. Înălţă capota puţin mai mult cu mâna sa stângă, şi cu lanterna în mâna dreaptă examină motorul maşinii. Nu se vedea nici un arc, nici un suport, nici un dispozitiv care ar fi putut fi activat de capota maşinii. Cu toate astea, el trase adânc aer în piept înainte de a ridica de tot capota. Îi trebui doar o secundă ca să înţeleagă ce se întâmplase. Putea să miroasă fără să fie nevoie să mai vadă.

— Au ars siguranţele, spuse el. Drăguţa asta nu mai merge nicăieri.

— Cred că vom merge pe jos.

— Glumeşti?

— Ai văzut vreo gaşcă de localnici în timp ce veneam?

— Nu, dar aici suntem, cum să spun, la ţară. Poate se ascundeau.

— Da, sigur, pentru că se temeau de băieţii mari de la oraş.

Louis mai aruncă o ultimă privire în jur, apoi intră în hambar şi se îndreptă direct către portbagajul maşinii. Puse degetul pe butonul de deschidere al portbagajului, se opri puţin înainte de a-l apăsa şi se uită la Angel.

— Nu era nimic în partea din faţă, zise Angel.

— Asta-i liniştitor. Poate vrei să te duci doi paşi mai în spate, pentru orice eventualitate.

— Hei, dacă tu te duci, atunci voi merge şi eu cu tine.

— Poate că eu nu vreau să mergi şi tu.

— De ce, pentru că vrei să te jelească cineva mai târziu?

— Nu, doar că nu te vreau lângă mine pentru eternitate. Acum, dă-te dracului mai în spate!

Angel se trase mai departe. Louis lovi butonul şi avu doar o mică tresărire în timp ce făcea asta. Portbagajul se deschise brusc, iar Louis înjură. Angel, de asemenea.

Împreună, se holbară la ce era în interiorul portbagajului.

Weis şi Blake nu aveau muzică în maşina lor şi epuizaseră de mult toate subiectele de conversaţie cu privire la cunoştinţele lor comune. Asta nu deranja pe nici unul dintre ei. Amândoi erau oameni care apreciau liniştea. De asemenea, din convenienţă, fără ca nici unul din ei să fi recunoscut cu voce tare, fiecare admira tăcerea absolută a celuilalt. Incapacitatea de a rămâne tăcut şi nemişcat pentru mult timp era unul dintre motivele pentru care Weis îl detesta pe Lynott. Drumurile lor se intersectaseră ultima dată în Chad, unde oficial acţionaseră de aceeaşi parte, dar Weis considera că Lynott era un amator: un hoţ şi un bărbat de o moralitate îndoielnică. Pe de altă parte, Weis era un om care prindea repede pică pe cineva, şi începuse deja să fie enervat de respiraţia lui Blake, care, chiar dacă acesta tăcea, găsea el că era neplăcut de zgomotoasă. Nu putea să facă nimic în legătură cu asta, presupuse el, doar să-l sufoce, iar asta părea o soluţie prea exagerată, chiar şi pentru Weis.

În mod curios, Blake gândea exact la acelaşi lucru despre Weis, dar, spre deosebire de acesta, nu era omul care să se simtă obligat să clocotească în tăcere, fără a spune ce avea pe suflet. Se întoarse către Weis.

— Hei… spuse el şi în acelaşi moment geamul din dreptul lui Weis explodă chiar lângă capul acestuia, zgomotul puternic al împuşcăturii lăsându-l pe Blake aproape surd de urechea stângă, şi deodată Weis nu mai avea cap. Un val de sânge cald şiroia pe Blake în timp ce

torsul lui Weis se răsturnase peste el, dar în următorul moment, Blake era deja sub nivelul geamului şi zgâlţâia mânerul portierei, reuşi să iasă, apoi se rostogoli la pământ cu pistolul în mână, trăgând la întâmplare pentru că sângele lui Weis îi înceţoşase vederea, ştiind că zgomotul şi groaza care urmează după ce loveşti ţinta ar fi putut fi destul ca el să câştige câteva secunde decisive. Trebuie să fi fost norocos, se gândi el, pentru că, în timp ce clipea ca să înlăture sângele din ochi, văzu un bărbat într-un costum de camuflaj verde cu maro prăbuşindu-se la pământ, dar Blake nu se opri să vadă ce făcuse. Tot ce conta era să continue să se deplaseze. Dacă s-ar fi oprit, ar fi murit. Simţea că-l doare capul şi umărul, şi ştia că îl loviseră câteva alice, dar o combinaţie între Weis şi norocul său de a fi stat puţin mai departe de ultimul său partener îl salvase de la a fi ţinta împuşcăturii.

Gloanţele se auzeau şuierând pe lângă el în timp ce fugea, iar unul trecu atât de aproape pe lângă obrazul său drept că-i simţi căldura în timp ce trecea şi crezu că aproape-l văzuse cum zbura, o masă cenuşie care se învârtea străpungând aerul. Apoi copacii începură să fie din ce în ce mai deşi în jurul lui, şi o altă împuşcătură sfâşie o ramură de copac nu departe de capul său, dar el nu se opri, schimbându-şi direcţia în fugă de la stânga la dreapta şi iar înapoi, ascunzându-se după copaci, fără să le dea ocazia să-l ochească. Auzea zgomotul făcut de cei care-l urmăreau, dar nu se uita înapoi. Ca să facă asta ar fi trebuit să se oprească şi, dacă se oprea, l-ar fi nimerit.

Trase adânc aer în plămâni, pregătindu-se pentru a ţâşni cu viteză ca să câştige mai mult timp, apoi faţa lui se ciocni de un obiect greu, care-i sparse nasul şi dinţii, şi pentru o clipă fu orbit din nou, de data asta de o lumină albă, şi nu de sânge. Căzu pe spate, dar, chiar dacă se prăbuşise, instinctul său de supravieţuire rămase ascuţit, pentru că încă mai ţinea pistolul în timp ce atingea pământul şi trase în direcţia ciocnirii. Auzi pe cineva gemând, apoi un corp căzu peste el, ţintuindu-l la pământ. Lumina albă pălise acum, dar în locul ei rămăsese o durere

nouă. Bărbatul care căzuse peste el avea spasme, în timp ce-i curgea sânge din gură. Blake îl împinse la o parte, contorsionându-şi corpul şi folosindu-se atât de greutatea sa, cât şi de cea a muribundului pentru a se elibera de povară. Se clătina pe picioare, încă ameţit de puterea loviturii pe care o primise, iar primul glonţ îi intră în spate, în partea de sus, făcându-l să ameţească şi să cadă din nou la pământ. Încercă să ridice arma, dar braţul lui nu suportă greutatea acesteia şi putu să o ridice doar vreo cinci centimetri. Cumva găsi puterea să tragă, dar forţa reculului îl făcu să strige de durere şi slăbi involuntar strânsoarea mâinii care ţinea pistolul. Încercă să se rostogolească pe cealaltă parte ca să apuce arma cu mâna stângă, dar încă un glonţ îl lovi, trecând prin braţul lui stâng şi oprindu-se în piept. Căzu pe spate peste frunze şi rămase cu ochii la copaci şi la cerul întunecat care se vedea deasupra.

Capul unui bărbat apăru deasupra lui, cu faţa acoperită de o pereche de ochelari negri de schi. Doi ochi albaştri clipiră curioşi la el. Apoi un al treilea ochi apăru, negru şi fără pic de emoţie, iar acesta nu clipea deloc, nici măcar atunci când pupila lui deveni glonţ şi curmă suferinţa lui Blake.

Două corpuri fuseseră înghesuite în portbagajul maşinii lui Louis. Ultimele muşte ale acelui anotimp le găsiseră deja. Abigail Endall fusese împuşcată în piept. Era o rană urâtă, particulele din jurul rănii şi gaura din bluza sfâşiată arătau că fusese împuşcată de aproape, destul ca să permită alicelor să se împrăştie, dar nu într-o măsură în care să atenueze forţa impactului. Soţul ei fusese ucis de la mică distanţă, cu un singur glonţ de pistol tras în cap, pistolul fiind ţinut chiar lângă fruntea acestuia, bănuia Louis, pentru că văzu goluri şi urme de praf de puşcă ars în jurul rănii. Ochii lui Abigail erau închişi pe jumătate, ca şi cum fusese surprinsă în timp ce se trezea din somn.

— Ajută-mă să-i scot de aici, zise Louis.

Se strecură în portbagaj, dar Angel îl opri cu un gest al mâinii.

— Drace! spuse Louis.

Din nou, Angel luă lanterna şi beţişorul şi le folosi ca să verifice sub cadavre cât de bine putea. Când fu mulţumit că cele două corpuri nu ascundeau nici un dispozitiv explozibil, o scoaseră mai întâi pe Abigail – care zăcea deasupra soţului ei –, apoi pe Philip. Rogojina de sub cadavre fusese trasă deoparte, iar o serie de cleme ascunse sub rogojină fuseseră deschise pe fundul portbagajului, eliberând peretele fals despărţitor în părţi şi la bază. Armele depozitate acolo şi toată muniţia lor dispăruseră. Cauciucul de rezervă fusese şi el ciopârţit, ca o măsură de precauţie în plus.

Angel îl privi pe Louis şi întrebă:

— Şi acum?

*

Hara şi Harada nu reuşiră să ajungă prea departe de Massena, iar acest lucru arăta că erau şi ghinionişti, dar şi norocoşi totodată: ghinionişti, pentru că nu mai puteau să participe la operaţiunea lui Louis şi încă mai ghinionişti când o verificare de rutină a maşinii lor scoase la iveală captura lor de armament. Poliţiştii refuzară să le acorde prezumţia de nevinovăţie, aşa că sfârşiră prin a fi închişi într-o celulă a Departamentului Poliţiei din Massena, de pe Main Street, în timp ce şeful se gândea ce poate face cu ei, astfel vieţile lor fiind salvate.

Încet, Angel şi Louis se apropiară de uşile hambarului.

— Treizeci de metri, spuse Louis.

— Ce-i asta?

— Distanţa dintre hambar şi pădurea dinspre est.

— Dacă ne aşteaptă pe noi, ne vor împuşca imediat ce vom ieşi.

— Vrei, în schimb, să ne elimine aici?

Angel clătină din cap.

— Tu o iei la stânga, eu la dreapta, zise Louis. Ai să fugi şi nu o să te opreşti orice s-ar întâmpla. Ne-am înţeles?

— Da, ne-am înţeles.
Louis încuviinţă cu o mişcare a capului.
— Ne vedem dincolo, spuse el.
Şi o luară la fugă.

PARTEA A TREIA

Şi-a mistuit opaiţele noaptea, Pe culmile ce fumegă răsare Voioasa zi... Atârnă de plecare Viaţa mea. Întârzierea-i moarte!

William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* III, V[48]

48 William Shakespeare, Romeo şi Julieta, traducere de Şt.O. Iosif, Editura Mondero, Bucureşti, 2000 (n.tr.)

CAPITOLUL 16

Gabriel deschise ochii. Pentru câteva clipe nu-şi dădu seama unde se afla. Se auzeau sunete necunoscute şi era înconjurat de prea mult alb. Aici nu era acasă: acasă însemna roşu şi violet, şi negru, ca în interiorul unui corp, un cocon alcătuit din sânge şi muşchi, şi tendoane. Acum acest strat protector fusese îndepărtat, lăsându-i conştiinţa vulnerabilă şi izolată într-un mediu străin şi steril.

Reacţiile sale erau atât de slabe încât îi luă ceva timp să-şi dea seama că avea dureri. Nu era o durere ascuţită şi se părea că nu îl durea într-un singur loc, dar era acolo. Gura îi era foarte uscată. Încercă să-şi mişte limba, dar o simţea blocată, lipită de cerul gurii. Încetişor, încercă să saliveze ca să-şi poată elibera limba, apoi îşi linse buzele. Nu putea să-şi mişte capul mai mult de doi centimetri la dreapta şi la stânga, nu la început, şi, oricum, îl durea dacă făcea asta. În schimb, îşi mişcă braţele, mâinile, degetele de la mâini şi de la picioare. Pe când făcea asta, încercă să-şi aducă aminte cum de ajunsese să fie acolo. Aproape că nu-şi mai amintea nimic din ce se întâmplase după ce-l lăsase pe Louis la bar.

Nu, stai puţin, îşi amintea ceva: o poticnire, frica unui bătrân de a nu se prăbuşi la pământ, apoi o senzaţie de arsură, ca nişte cărbuni aprinşi băgaţi până în adâncul fiinţei sale. Şi sunete, destul de neclare, dar pe care încă le mai auzea, ca pocnetul unor baloane aflate la distanţă. Focuri de armă.

Simţea nişte înţepături în mâna stângă şi în braţul drept. Văzu acul perfuzorului înfipt în pielea fină a mâinii drepte, apoi trecu la capul cateterului din plastic verde al cărui ac era înfipt într-o venă de la mâna stângă. Se gândi că ar fi putut avea amintiri vagi de când se mai trezise şi înainte, amintiri despre luminile puternice care-l orbeau,

despre asistente şi doctori care se agitau în jurul lui. Între timp, poate că visase sau poate toate acestea erau doar un vis.

Ca majoritatea bărbaţilor, Gabriel auzise despre legenda care spunea că în momentele de dinaintea morţii viaţa ţi se derulează înaintea ochilor. În realitate, în timp ce simţise atingerea rece a secerii morţii tăind aerul, atât de aproape de faţa lui, răceala ei contrastând puternic cu senzaţia de arsură care urmase după impactul gloanţelor, el nu avusese asemenea viziuni. Acum, când punea cap la cap toate întâmplările, îşi aminti doar o vagă senzaţie de surpriză, ca şi cum s-ar fi ciocnit de un străin pe o stradă şi, privindu-l în faţă ca să se scuze, ar fi recunoscut o cunoştinţă mai veche, a cărei sosire o anticipase de mult.

Nu, fragmente din viaţa lui îi veniră în minte mai târziu, pe când zăcea întins în patul de spital amorţit sub efectul medicamentelor, narcoticele făcând ca realul şi imaginarul să fuzioneze şi să se întrepătrundă, aşa că, deşi soţia lui nu mai era în viaţă, o vedea acum înconjurată de copiii pe care nu-i avuseseră niciodată, o existenţă imaginară a cărei absenţă nu aducea nici un sentiment de regret. Văzu tineri şi tinere trimişi să pună capăt vieţii altora, dar în visul său doar cei morţi se întorceau, iar aceştia nu rosteau învinuiri pentru că el nu simţea nici o vină pentru ceea ce făcuse. Pentru că, în general, el îi salvase de o viaţă care altfel ar fi putut sfârşi în închisoare sau la vreun bar pentru nevoiaşi. Unii dintre ei avuseseră parte de morţi violente din cauza intervenţiei lui Gabriel, dar acest sfârşit fusese scris pentru ei cu mult înainte de a-l întâlni pe el. El schimbase doar locul sfârşitului lor, precum şi durata şi împlinirea vieţii care precedase acest sfârşit. Ei erau Răzbunătorii lui, lucrătorii pământului său, şi-i dotase cu cele mai bune abilităţi pentru misiunile care-i aşteptau.

Numai unul reuşise să pătrundă în visurile lui Gabriel aşa cum făcuse şi-n viaţă, şi acesta era Louis. Gabriel nu înţelesese niciodată pe deplin profunzimea afecţiunii sale pentru acest bărbat tulburat. Visul său îl lămuri în această

privinţă.

Era, se gândi el, din cauză că Louis fusese odată la fel ca el.

Gabriel auzi zgomotul unui scaun tras în colţul camerei. Deschise mai tare ochii. Cu grijă, întoarse capul în direcţia de unde venise zgomotul şi fu încântat să descopere că putea să se mişte mai mult decât înainte, chiar dacă disconfortul său era încă mare. Distingea o formă în faţa geamului, un deranjament în simetria jaluzelelor orizontale pe jumătate închise. Forma se făcu din ce în ce mai mare când bărbatul se ridică din scaunul său şi se îndreptă spre pat, iar Gabriel îl recunoscu atunci când acesta se trase mai aproape.

— Eşti un bărbat greu de ucis, spuse Milton.

Gabriel încercă să vorbească, dar gura şi gâtul lui erau încă prea uscate. Făcu semne spre vasul cu apă de lângă pat şi tresări la durerea provocată de mişcare. Era din cauza acelui ac blestemat din dosul palmei. Îl putea simţi în venă. Gabriel mai fusese spitalizat de două ori în ultimii zece ani: o dată pentru extirparea unei tumori benigne, a doua oară pentru o fisură a osului femural de la piciorul drept, şi în ambele ocazii fusese foarte nemulţumit de cateterul din mâna sa. „Curios, se gândi el, rănile care m-au adus în acest loc sunt mult mai grave şi mai dureroase decât un ac subţire de metal introdus într-un vas de sânge şi totuşi asupra acestui fleac alege să se îndrepte atenţia mea. Asta din cauză că este mic, mai degrabă o pacoste decât o traumă. E de înţeles. Scopul lui mi-e cunoscut. Şi astăzi, în acest moment, reprezintă primul pas spre a mă resemna să accept ce s-a întâmplat.”

Milton îi turnă apă într-un pahar, apoi i-l ţinu la gură astfel încât să poată sorbi din el, sprijinind blând capul bătrânului cu mâna sa dreaptă în timp ce-l ajuta să bea. Era un gest neobişnuit de familiar şi de sensibil, deşi pe Gabriel îl irita. Înainte de asta, fuseseră egali, dar nu aveau să mai fie niciodată la fel, nu şi după ce Milton îl văzuse redus la asta, nu şi după ce-i atinsese capul în felul

ăsta. Chiar dacă era şi bunăvoinţă în gestul acesta, Milton nu putea să nu-şi fi dat seama ce însemna pentru Gabriel şi pentru demnitatea lui, ce se întâmplase cu sentimentul că avea un loc aparte, numai al său, în universul complex în care locuia. Câteva picături de apă se prelinseră pe bărbia lui Gabriel, iar Milton i le şterse cu un şerveţel, sporind furia şi jena lui Gabriel, dar acesta nu-şi arătă adevăratele sentimente, pentru că asta ar fi însemnat să cedeze complet în faţa lor şi să se simtă şi mai umilit. În schimb, murmură un „mulţumesc” şi-şi lăsă capul să se afunde din nou între perne.

— Ce mi s-a întâmplat? întrebă, vorbele sale fiind ceva mai mult decât o şoaptă.

— Ai fost împuşcat. Trei gloanţe. Unul a ratat inima cu vreo doi centimetri, altul a intrat în plămânul tău drept. Al treilea ţi-a sfărâmat clavicula. Cred că cele mai potrivite cuvinte de spus în astfel de situaţii ar fi că ai noroc că eşti în viaţă. Nu e prima dată, aş putea să adaug.

Îşi lăsă uşor capul în jos, ca şi cum ar fi vrut să ascundă expresia de pe faţa sa, dar ochii lui Gabriel se închiseseră pentru moment şi pierdu gestul.

— De când? întrebă Gabriel.

— De două zile sau ceva mai mult. Toţi par să creadă că eşti vreun fel de miracol al medicinii: asta sau că Dumnezeu a vegheat asupra ta.

Fantoma unui surâs se formă pe buzele lui Gabriel.

— Exceptând faptul că Dumnezeu nu crede în bărbaţi de felul nostru, spuse el, şi fu încântat să vadă cum Milton se încruntă. De ce – şi se opri ca să tragă aer în piept – eşti aici?

— Nu mai poate un vechi prieten să-l viziteze pe celălalt?

— Noi nu suntem prieteni.

— E ca şi cum am fi, şi fiecare dintre noi ştie asta, spuse Milton, iar Gabriel înclină uşor capul într-o aprobare ezitantă. Te-am păzit, continuă Milton.

Arătă spre camera de supraveghere din colţ.

— Ai cam întârziat.

— Ne preocupă faptul că cineva ar fi putut încerca să termine treaba.

— Nu te cred.

— Nu contează ce crezi tu.

— Şi tu eşti singurul meu vizitator?

— Nu. Ai mai avut unul.

— Cine?

— Favoritul tău.

Gabriel zâmbi din nou.

— El crede că atacul are legătură cu celelalte anterioare, spuse Milton. A plecat după Leehagen.

Zâmbetul păli în timp ce Gabriel îl privea prudent pe Milton.

— De ce ar trebui ca Leehagen să te intereseze pe tine?

— Nu am pretins niciodată că m-ar interesa, zise Milton şi aşteptă să fie întrebat în continuare.

I se păru că văzuse ceva trecând repede pe faţa lui Gabriel, o vagă conştientizare a unor informaţii ascunse. Milton se aplecă spre el.

— Dar am nişte informaţii pentru tine. M-ai rugat să aflu tot ce puteam despre Leehagen şi despre Nicholas Hoyle; majoritatea bănuiesc că le ştii deja. Am găsit totuşi o *anomalie,* dacă vrei un cuvânt mai potrivit.

Gabriel aştepta.

— Cel care-şi spunea Kandic nu fusese angajat să-l omoare pe Leehagen.

Gabriel se gândi la tot ce se spunea. Funcţiile sale intelectuale erau încă slăbite din cauza medicamentelor, iar mintea lui era confuză. Încercă disperat să şi-o limpezească, dar efectul narcoticului era prea puternic. În alte împrejurări, ar fi făcut deducţiile necesare singur, dar acum avea nevoie de Milton să-l îndrume. Înghiţi mai întâi, apoi vorbi:

— Pe cine trebuia să ucidă?

— Sursa mea spune că pe Nicholas Hoyle.

— Din ordinul lui Leehagen?

Milton clătină din cap.

— Cineva mai îndepărtat. Hoyle e implicat într-o afacere cu petrol în Marea Caspică. Se pare că există unii care ar fi preferat să nu mai fie implicat deloc. Sursa mea spune şi că orice s-ar fi întâmplat în trecut între Hoyle şi Leehagen a fost uitat acum, dacă această rivalitate a existat într-adevăr aşa cum s-a susţinut. Se pare că ei au folosit zvonul antagonismului lor spre avantaj reciproc. „Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu”: câteodată, rivalii lui Hoyle se apropiau de Leehagen, iar duşmanii lui Leehagen se apropiau de Hoyle. Fiecare dintre cei doi folosea aceste apropieri ca să afle tot ce putea spre avantajul celuilalt. Este un joc vechi şi e unul pe care l-au jucat bine. Ei, de asemenea, împărtăşesc un interes pentru femei tinere – *foarte* tinere – sau cel puţin aşa era până ce boala lui Leehagen a început să-i bată clopotele. Leehagen satisface încă nevoile lui Hoyle. Fetele trebuie să fie neatinse. Virgine. Hoyle are o fobie în legătură cu bolile.

— Dar fiica lui, spuse Gabriel. Fiica lui a fost omorâtă.

— Dacă a fost omorâtă, asta nu s-a întâmplat la instigarea lui Leehagen. Nu are nici o legătură cu el sau cu vreo rivalitate, reală sau imaginară cu Hoyle.

— Reală sau imaginară, repetă încet Gabriel. Se simţea ameţit şi se părea că durerea se intensificase. Era o capcană, un şiretlic. Închise ochii. Cum se spunea? Nu este un nebun mai mare decât un bătrân nebun.

— Ajută-i, spuse Gabriel.

Apucă mâneca de la haina lui Milton, neluând în seamă înţepăturile din spatele mâinii.

— Şi pe cine ar trebui să ajut?

— Pe Louis. Şi pe celălalt, pe Angel.

Milton se aşează înapoi în scaunul său, desprinzându-şi uşor mâneca dintre degetele lui Gabriel. Era un gest de eliberare, de distanţare.

— Nu pot să fac asta, spuse el. Chiar şi după ce ai păţit tu, nu pot interveni. Nu o voi face.

Tensiunea din corpul lui Gabriel nu mai putea fi îndurată. Se simţea din ce în ce mai slăbit. Se aşeză înapoi pe pernele sale, respiraţia lui fiind precipitată şi întreruptă, ca aceea a unui alergător la sfârşitul unei curse lungi. Ştia că sfârşitul se apropia.

Milton se ridică.

— Îmi pare rău, spuse el

— Spune-i lui Willie, zise Gabriel. O negură cobora peste el, învăluindu-l. Spune-i lui Willie Brew. Doar atât. Asta-i tot ce-ţi cer.

Şi, în timp ce-şi pierdea cunoştinţa, i se păru că-l vede pe Milton încuviinţând.

*

Casa se afla pe un teren de un acru, clădirea cu trei etaje acoperind o suprafaţă de 370 de metri pătraţi. Era un loc sigur cu zidurile înalte, având în curte lumini activate de senzori de mişcare şi un sistem de alarmă conectat la reţeaua unei firme particulare de securitate ai cărei angajaţi erau bărbaţi despre care se ştia că nu aveau nici o reţinere să-şi scoată şi să-i folosească armele.

În casă locuia un bărbat pe nume Emmanuel Lowein, împreună cu soţia lui, Celice, şi cu cei doi copii ai lor, David şi Julie, de unsprezece, respectiv doisprezece ani. Împreună cu ei, în casă mai locuiseră în ultimele două zile doi bărbaţi care vorbeau puţin şi dormeau şi mai puţin. Ei îi ţinuseră pe cei din familia Loweins departe de ferestre, asigurându-se că draperiile rămân trase şi supraveghind terenul din jurul casei cu camere de luat vederi.

Louis nu mai fusese niciodată în acest adăpost sigur şi îl ştia pe Bliss numai după reputaţie. Lowein avea informaţii despre câţiva politicieni din America Centrală, pe care prietenii lui Gabriel erau foarte nerăbdători să-i afle. În schimb, Lowein voia protecţie pentru familia lui şi pentru o nouă viaţă departe de junglă şi de junte militare. Gabriel acţiona ca un intermediar, iar Louis şi Bliss

fuseseră desemnaţi pentru protecţie, ca măsură suplimentară de siguranţă, în timp ce negocierile continuau. Lowein era o ţintă şi pentru cei nerăbdători să-l fi redus la tăcere înainte de a avea vreo şansă să spună ce ştia. Gabriel îşi menţinea de mult opinia că, în eventualitatea în care un individ sau mai mulţi erau în pericolul de a deveni ţintele unor profesionişti, n-avea ce să le strice să aibă oameni cu mentalitate asemănătoare care să-i păzească.

Bliss era mai în vârstă decât Louis cu aproape zece ani. Spre deosebire de Louis, numele său era legat de uciderea unor personalităţi notorii, dar erau zvonuri că acum voia să dispară pentru un timp. Bărbaţii care lucrau în acest domeniu la un moment dat începeau să acumuleze o listă lungă de duşmani, în special dintre cei care refuzau să accepte diferenţa dintre criminal şi cel care comandase omorul. Pentru profesionişti, pentru Răzbunători, nu avea nici un sens: cineva ar fi putut, de asemenea, să învinuiască puşca în sine sau glonţul, sau bomba. Ca şi acestea, Răzbunătorii erau doar simple unelte care trebuiau folosite până la atingerea scopului final. Nu era nimic personal în legătură cu asta. Cu toate acestea, un astfel de raţionament nu putea fi înţeles întotdeauna de către cei care suferiseră pierderi, fie că aceste pierderi erau de natură personală, profesională, politică sau financiară.

Dar Gabriel nu voia ca Bliss să-l părăsească şi nu părea să aibă în totalitate încredere în Bliss, acum că părea să dorească a pune capăt relaţiei lor, şi nu intenţiona să se mai supună ordinelor lui Gabriel pentru mult timp. Aşa se făcea că Bliss fusese trimis împreună cu Louis să asigure paza temporară a familiei Lowein. Nu mai aveau să fie alte crime pentru el deocamdată şi probabil nu mai aveau să fie niciodată.

Era o misiune plictisitoare, iar ei îşi petrecuseră timpul aşa cum putuseră mai bine. În timp ce toţi cei din familia Lowein dormeau, Bliss vorbea în cei mai vagi termeni despre viaţa lui ca Secerător, dându-i lui Louis

sfaturi, din când în când. El vorbea despre tragerea cu arme de mare precizie, pentru că una dintre abilităţile lui Bliss era folosirea puştii, îi povesti lui Louis despre etimologia termenului „lunetist” de la vânătoarea păsărilor, în India secolului al XIX-lea; despre Hiram Berdan, un general din Războiul Civil care era un susţinător al artei şi care contribuise la perfecţionarea unor tehnici folosite de lunetişti şi în zilele noastre; despre „Englez”, maiorul Hesketh-Pritchard, care a organizat prima şcoală militară de lunetişti, observatori şi cercetaşi în timpul Primului Război Mondial ca reacţie la atacurile lunetiştilor germani asupra soldaţilor britanici; despre echipele ruseşti din timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi despre folosirea mai puţin eficientă a lunetiştilor de către americani, care nu au înţeles încă faptul că a înarma un bun ţintaş dintr-o unitate cu un MI, MIC sau MI903 nu era acelaşi lucru cu a crea un lunetist.

Louis asculta. I se părea că talentele valoroase ale unui lunetist se potriveau profilului său: inteligenţă, siguranţă, iniţiativă, loialitate şi disciplină. Era de înţeles să se antreneze mereu pentru a-şi îmbunătăţi abilităţile; pentru a-şi menţine condiţia fizică, întrucât asta îţi dădea încredere, rezistenţă şi autocontrol; nu trebuia să fii fumător, pentru că o tuse pe care nu o puteai controla îţi putea trăda poziţia, şi dorinţa de a fuma o ţigară ţi-ar fi cauzat nervozitate, iritaţie şi o reducere pe măsură a eficienţei tale; mai trebuia să fii şi echilibrat din punct de vedere emoţional, fiară să simţi nelinişte sau remuşcări când venea momentul să ucizi în sfârşit, Bliss îi povesti lui Louis despre importanţa pe care o avea momentul ieşirii din scenă. Lunetiştii şi Răzbunătorii erau arme care trebuiau folosite la momentul potrivit. Era important să te pregăteşti pentru acel moment, aşa că cineva era gata atunci când i se ivea prilejul. O bună pregătire putea crea şanse, dar uneori acestea nu apăreau singure, şi nu era înţelept să forţezi situaţia. O altă şansă avea să apară, la un moment dat, dacă cineva avea răbdare şi era pregătit.

Dar avea să vină vremea când nimic nu va mai

funcţiona, când instinctele îi vor spune să plece, să lase totul baltă şi să dispară. Bliss vorbi despre o misiune pe care o avusese în Chile. Luase ţinta în vizor şi era cât pe ce să tragă, când una dintre gărzile de corp ridicase privirea la fereastra unde Bliss aştepta momentul potrivit. Bliss ştia că nu putea fi văzut. Era aproape de asfinţit, iar el era înveşmântat complet în negru, cu un material care nu reflecta lumina dincolo de un geam întunecat într-un bloc necunoscut. Până şi ţeava puştii fusese înnegrită. Nu ar fi fost posibil ca privirea insistentă a gărzilor de corp să se oprească asupra lui, şi totuşi aşa se întâmplase.

Bliss nici măcar nu se mai gândise să tragă, deşi degetul lui strângea deja trăgaciul. În schimb, plecase. I se întinsese o cursă. Cineva vorbise. Fără să mai stea pe gânduri, reuşise să scape din clădire lăsându-şi puşca acolo. Gabriel înţelesese, iar gaura pe unde se scurseseră informaţiile fusese găsită şi astupată.

— Să-ţi aduci aminte, spusese Bliss, tu ai doar o viaţă. Datoria ta este să o faci să dureze. Şmecheria e să ştii cât să stai şi când să pleci.

Acum era după două dimineaţa. Cei din familia Lowein dormeau la etaj, adulţii împreună într-o cameră la etajul al doilea, iar copiii, în camera alăturată. Etajul al treilea nu era ocupat. De două ori în fiecare oră, Louis şi Bliss verificau dacă totul era în regulă cu ei. La parter, la radio se auzea cântând Connie Francis: o înregistrare a unui vechi show. Fusese alegerea lui Bliss, nu a lui Louis. Louis o tolera din respect pentru bărbatul mai în vârstă.

Bliss îl lăsase pe Louis aşezat într-un fotoliu, în timp ce el se dusese sus ca să se asigure că totul era în regulă cu familia Lowein. Abia după ce trecură cinci minute, văzând că Bliss nu se mai întorcea, Louis se ridică din fotoliu. Se îndreptă spre hol.

— Bliss? strigă el.

Nu se auzea nici un răspuns. Încercă aparatul de emisie-recepţie, dar la acesta nu se auzea nimic.

Îşi scoase pistolul din toc şi începu să urce scările.

Uşa de la dormitorul copiilor era deschisă, iar cei doi copii erau ghemuiţi în paturile lor. Lampa de veghe de pe perete fusese închisă. Ultima dată când fusese în control, lumina era aprinsă. Se puse în genunchi şi apăsă întrerupătorul.

Era sânge pe cearşafuri şi o pernă zăcea pe podea, din ea ieşind pene în dreptul a două găuri identice de glonţ. Se apropie de primul pat şi trase cearşaful de pe David Lowein. Băiatul era mort, iar perna de sub capul lui era îmbibată cu sânge. Louis verifică şi celălalt pat. Sora lui David fusese împuşcată o dată în spate.

Louis fu pe punctul de a striga după ajutor, dar se opri. Era mişcare în dormitorul părinţilor. Putea auzi paşi. Închise lumina de veghe şi se îndreptă spre uşa dintre cele două camere. Uşa era întredeschisă. O împinse uşor până se deschise şi aşteptă.

Nimic.

Intră în cameră şi văzu o figură palidă clătinându-se în faţa lui. Cămaşa de noapte crem a lui Celice Lowein era îmbibată cu sângele care curgea din rana de la piept. Louis crezu că aceasta încerca să ajungă la el, mâna ei stângă fiind întinsă spre el, roşie de la sângele ei şi al soţului ei, care zăcea mort în patul de lângă ea, dar apoi îşi dădu seama că ea privea fix dincolo de el, folosindu-şi ultimele puteri pentru a-şi găsi copiii.

Încercă să o oprească, iar ea îi prinse mâna încercând să se sprijine de el cu toată greutatea, poticnindu-se şi târându-şi vârfurile picioarelor pe jos. Se uită la el şi deschise gura. Se citea dezolare în ochii ei, şi apoi, până şi asta dispăru când viaţa se scurse din ea şi corpul femeii căzu la pământ.

Auzi prea târziu paşii din spatele lui. Se pregătea să se întoarcă, dar pistolul îi atinse ceafa, şi el îngheţă.

— Nu, se auzi vocea lui Bliss.

— De ce? întrebă Louis.

— Bani. Ce altceva?

— Te vor găsi.

— Nu, nu mă vor găsi. Îngenunchează!

Louis ştia că va muri, dar nu avea să moară în genunchi. Se răsuci, pistolul fiind o umbră neagră în mâna lui, şi atunci arma lui Bliss grăi şi totul se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL 17

Willie Brew şi Arno hotărâseră, după ce se consultaseră cu Louis, că atelierul auto ar trebui să se deschidă din nou. Louis fusese împotriva acestei idei, temându-se pentru siguranţa lor, dar Willie şi Arno erau întru totul de acord, fiind îngrijoraţi pentru sănătatea lor mintală dacă nu li s-ar fi permis să se întoarcă la micul lor rai alcătuit din automobile, componente de motoare şi salopete. Aveau maşini de reparat, discutau ei, şi promisiuni de ţinut. (De fapt, Arno mai spusese ceva înainte de a aduce vorba de promisiuni, ceva în legătură cu faptul că trebuia să parcurgă câţiva kilometri înainte de a se duce la culcare, ceea ce Willie bănuia că ar fi putut fi o parte dintr-un poem, dintr-un cântec sau ceva asemănător, şi-i aruncase lui Arno o privire mânioasă care-l lăsase pe acesta fără nici o îndoială că astfel de intervenţii nu numai că nu erau binevenite, dar ar fi putut avea ca rezultat nişte ulei de motor turnat pe gâtul lui.)

Absent din preajma îndrăgitului său atelier şi nevoit să întrerupă rutina care-i susţinuse moralul atâţia ani, Willie ajunse la concluzia că se gândea prea mult. Împreună cu gândurile veneau regretele, şi cu regretele venea impulsul, întotdeauna prezent şi niciodată uitat, de a bea mai mult decât era înţelept pentru a-şi ridica moralul. Era aproape o contradicţie între aceşti termeni, dar Willie era din fire un bărbat solitar fericit doar atunci când era înconjurat de alţii, în rolul care i se potrivea cel mai bine: îmbrăcat în salopete albastre cu bretele, murdar de ulei de motor pe mâini, într-o importantă discuţie intimă cu un vehicul motorizat. O parte intimă a sa putea să se refugieze liniştită în credinţa că nu era nevoie să fie complet angajat în comiterea unor astfel de acte de rutină şi, în timp ce, involuntar, această parte dispărea, permitea

unei alte părţi din el să joace rolul unui ciudat, dar până la urmă agreabil proprietar. Fără acest ultim personaj în pielea căruia să intre pentru un timp, Willie era în primejdie să-şi piardă cea mai bună parte din el pentru totdeauna.

De aceea, până şi duminica, el şi Arno puteau fi găsiţi de cele mai multe ori în atelier, reparând de zor în timp ce radioul se auzea în fundal, amândoi mânjiţi de ulei şi în relaţii foarte cordiale. Aveau întotdeauna de lucru, pentru că ei îşi câştigaseră o reputaţie şi nu se simţea vreo criză de clienţi dispuşi să apeleze la serviciile lor. Willie era hotărât să facă eforturi şi mai mari în dorinţa lui de a returna împrumutul pe care-l primise de la Louis cu mai mulţi ani înainte. Deşi era recunoscător pentru ce tot ce făcuse Louis pentru el, nu îi plăcea să datoreze bani cuiva. Banii aruncau o umbră asupra oricărei relaţii, şi relaţia pe care o avea Willie cu Louis era mult mai neobişnuită decât majoritatea. Aceasta se baza pe faptul că Willie ştia cu ce se ocupa Louis, deşi trebuia să se comporte ca şi cum n-ar fi ştiut; relaţia lor se baza pe faptul că Willie era conştient de sângele de pe mâinile acestui bărbat, şi asta nu-l neliniştea. Atacul de la sediul afacerii sale şi înţelegerea faptului că fusese la un pas de moarte în urma acestuia adăugase o altă dimensiune problematică relaţiei lui cu Louis. Totuşi, Willie ştia că aceasta nu se putea sfârşi niciodată, nu complet, pentru că legăturile care-i ţineau strâns uniţi nu erau numai de natură financiară. Chiar şi aşa, prin ruperea legăturii financiare, ar fi făcut o declaraţie privitoare la independenţa sa. Poate că, de asemenea, la un nivel mai profund, doar pe jumătate înţeles de el, Willie acorda returnării banilor împrumutaţi o importanţă mai mare, ca şi cum asta ar fi reprezentat o separare aproape definitivă pe care şi-o dorea în secret.

Dar acum era aici, în acest loc soios, înconjurat de imagini şi mirosuri familiare, şi astfel de chestiuni puteau fi uitate. Acesta era locul lui. Aici avea un rost. Aici putea fi el însuşi şi, în acelaşi timp, putea fi ceva mai mult decât el însuşi. Era important pentru el să-l recupereze după atac.

Acest loc fusese profanat de năvala a doi indivizi înarmaţi, dar, întorcându-se la el şi folosindu-l în scopul pentru care fusese creat, el şi Arno puteau şterge această pată.

Până la urmă, ei îl forţaseră pe Louis să fie de acord, ajutaţi de faptul că Angel era de partea lor. Asta în mare măsură pentru că, în anumite privinţe, Angel simţea că era obligaţia lui să fie de altă părere decât partenerul său, pentru a-l pune pe jar, indiferent de cât de sensibilă ar fi fost poziţia pe care aşa-zisul partener o ocupa atunci. Cel puţin, în acest fel ei semănau cu toate cuplurile stabile din lumea întreagă. Dar Angel îl înţelegea pe Willie mai bine decât o făcea Louis. El ştia cât de important era atelierul pentru el şi cât de mult îl înfuriase şi-l şocase atacul. Willie, şi Angel ştia asta, ar fi preferat să moară împuşcat în atelierul lui decât să moară liniştit în patul său, acasă. De fapt, Angel bănuia că ultima dorinţă a lui Willie era să fie strivit sub un exemplar extravagant şi rezistent al tehnologiei americane la care se întâmplase să lucreze la un moment dat – un Plymouth Fury din ’62, poate, sau un Dodge Royal cu două uşi sedan din ’57 – exact cum se spunea despre Ecaterina cea Mare a Rusiei că ar fi murit sub un armăsar cu care era pe punctul de a se împerechea. Relaţiile dintre mecanici şi maşini, în special maşini clasice, i se păreau lui Arnold puţin cam stranii şi găsea afecţiunea manifestată de Willie şi Arno pentru maşini deosebit de deranjantă. Uneori, când intra în garaj, în mod normal s-ar fi aşteptat să-i găsească pe unul dintre ei sau chiar pe amândoi fumând „ţigara de după…” pe bancheta din spate a unui automobil vechi de 40 de ani. În realitate, se aştepta să-i găsească şi mai rău, dar prefera să nu se tortureze singur cu imaginile lui Willie şi Arno făcând sex cu nişte exemplare ale tehnologiei construcţiilor de maşini.

Astfel că acum Willie şi Arno erau înapoi în locul pe care-l iubeau, cu radioul deschis, aşa cum era întotdeauna, pe WGBS, pe frecvenţa 101,1. Pe postul de radio se discuta despre atmosfera anilor ’50 în noaptea aceea: Bobby

Darin, Tennessee Ernie Ford, până şi „Alvin şi Veveriţele”[49] – şi aici Willie, de obicei un bărbat destul de răbdător, fu tentat să se apropie cu ciocanul spre prezentatori, în special când Arno, care putea fi un ciudat şi enervant mim atunci când voia asta, începu să cânte de sub capota unui Dodge Durango din ’98, al cărui radiator avea furtunul rupt şi care avea două dungi albe pe caroserie ce păreau să fi fost pictate de o persoană cu strabism.

Era trecut de ora zece noaptea, şi ei încă mai lucrau, nici unul dintre ei nefiind deranjat de ora târzie. Mirosuri familiare, sunete familiare. Asta însemna „acasă” pentru ei. Reparau lucruri şi erau mulţumiţi să facă asta.

Ei bine, destul de mulţumiţi.

— Pentru numele drăguţului de Iisus şi al Sfintei Sale mame, spuse Willie, termină!

— Cu ce să termin?

— Cu cântatul.

— Am cântat eu?

— La naiba, ştiu că ai cântat, dacă poţi să numeşti asta cântat! Dacă vrei să cânţi ceva, cântă „Elegants” sau „Champs”. Nu o imiţi prea rău nici pe Kitty Kalen, dar nu, în nici un caz Alvin şi nenorocitele de veveriţe.

— David Seville, spuse Arno.

— Cine?

— Acesta era tipul cu „Alvin and the Chipmunks”. David Seville. A început în 1958, cu excepţia faptului că atunci nu se numea David Seville, ci Ross Bagdasarian. Armean, din Fresno.

— Există vreun Fresno în Armenia?

— Ce? Nu, nu există nici un Fresno în Armenia. Arno făcu o pauză. Nu de care să fi auzit. Nu, era de origine armeană. Familia lui ajunsese în Fresno. Iisuse, de ce e atât de greu să vorbesc cu tine? E ca şi cum aş avea de-a face cu un bătrân sclerozat.

— Da, ei bine, poate e din cauză că tu nu ştii nimic

---

49 Alvin and the Chipmunks, în engleză în original (n. tr.)

folositor. Cum se face că tu nu ştii oricum nimic folositor? Ai toate astea în cap – poezie, filme cu monştri, până şi nişte afurisite de veveriţe – şi tu încă nu reuşeşti să dai de capăt problemei cu transmisia Dodge-ului fără o hartă şi un sac de provizii.

— Dacă sunt un muncitor atât de prost, de ce nu m-ai concediat încă?

— Te-am concediat. De trei ori.

— Da, bine, atunci cum se face că m-ai angajat din nou?

— Lucrezi pe bani puţini. Eşti groaznic la treabă, dar cel puţin nu mă costă atât de mult să te ţin aici.

— Mâncarea e proastă, spuse Arno.

— Şi porţiile atât de mici, zise Willie şi amândoi izbucniră în râs. Ecoul sunetului încă se auzea în cele mai îndepărtate colţuri ale atelierului când Willie bătu de trei ori uşor, dar destul de tare ca să se audă, în partea laterală a mesei sale de lucru, un semnal asupra căruia ei căzuseră de acord ca avertisment al unui potenţial pericol. Cu coada ochiului, Willie îl văzu pe Arno luând o bâtă de baseball pe care începuse să o ţină la îndemână din acea zi, dar altfel omuleţul nu se mişcă. Willie băgă mâna dreaptă în buzunarul din faţă al salopetei sale largi, unde apucă un Browning mic, de 9 milimetri, pe care-l avea de la Louis.

Apoi Arno auzi zgomotul: două bătăi în uşă. Atelierul era închis. Acum, afară în întuneric era cineva care dorea să fie lăsat să intre.

— Drace! spuse Arno.

Willie se ridică. Ţinea Browningul în jos lipit de el în timp ce se îndreptă spre uşă şi riscă o privire prin grilajul interior şi prin fereastra din plexiglas, încercând să nu facă din capul său o ţintă, apoi aprinse lumina exterioară.

Bărbatul care stătea afară era singur, iar mâinile sale erau adânc îngropate în buzunarele paltonului său. Willie nu ar fi putut jura că nu era înarmat. Dacă era, măcar nu-şi flutura arma de colo până colo.

— Tu eşti Willie Brew? întrebă bărbatul.

— Eu sunt, spuse Willie. Nu fusese niciodată prea bun la întrebările de tip „cine întreabă” aparţinând şcolii de formule de salut şi dezbateri.

— Am un mesaj pentru Louis.

— Nu cunosc nici un Louis.

Bărbatul se trase mai aproape de geam ca să poată fi sigur că Willie aude ce avea el de spus, apoi continuă ca şi cum Willie nu spusese nimic.

— E un mesaj din partea îngerului păzitor. Spune-i să abandoneze totul şi să vină acasă, el şi prietenul lui. Spune-le să plece. Dacă întreabă de ce, spune-i că Hoyle şi Leehagen sunt cunoştinţe intime. Ai înţeles ce ţi-am zis?

Şi ceva îi spuse lui Willie ca acest bărbat încerca, deşi neclar, să-i facă un serviciu lui Louis, iar să nege în continuare că-l cunoştea nu numai că ar fi fost inutil, dar ar fi putut, de asemenea, să aibă ca rezultat rănirea sau chiar moartea a doi bărbaţi care, după Arno, erau cei mai buni prieteni ai lui.

— Dacă acest mesaj e atât de important, ar trebui să i-l transmiţi chiar tu, spuse Willie.

— Nu se poate lua legătura cu el. Acolo unde este el, telefoanele mobile nu au acoperire. Dacă te sună, transmite-i acest mesaj.

— Nu va suna aici, zise Willie. Nu aşa procedează.

— Atunci nu se va mai întoarce, spuse bărbatul.

Se întoarse să plece. După o secundă de ezitare, Willie deschise uşa şi-l urmă în noapte, strecurând pistolul în buzunarul salopetei. Vizitatorul se apropie de portiera din spate a unui Lincoln de culoare neagră care fusese parcat mai departe. Când Willie apăru, uşa din dreptul şoferului se deschise şi din maşină ieşi un individ. Willie nu mai văzuse niciodată vreun şofer care să arate ca el. Era tânăr şi îmbrăcat îngrijit într-un costum cenuşiu, dar ochii lui erau atât de morţi că puteai spune că locul potrivit pentru ei ar fi fost într-un borcan, undeva. Mâna sa dreaptă era ascunsă în spatele portierei, dar Willie ştia din instinct că avea o armă acolo. Se felicită în gând că nu

ieşise din garaj cu micul Browning la vedere. În schimb, îşi ţinea mâinile departe de corp, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l îmbrăţişeze pe bărbatul în urma căruia mergea.

— Hei! spuse Willie.

Bărbatul se opri, cu mâna pe mânerul portierei.

— Cine eşti? întrebă Willie.

— Numele meu este Milton. Louis va şti cine sunt.

— Asta nu mi-e de folos. El e plecat. Sunt amândoi plecaţi. Nu poţi face nimic? Nu poţi să-i ajuţi?

— Nu.

— Nici măcar nu sunt sigur unde se află, spuse Willie şi îşi auzi vocea ca o rugă disperată, dar nu-i fu ruşine. Angel îi spusese ceva, dar nu reţinuse nimic. Fusese surprins că Angel preferase să-i împărtăşească lui toate detaliile, dar el era mult mai preocupat să se întoarcă la dragul lui atelier în acel moment. La ce-i folosea să ştie că ei erau în pericol? El nu era un super-erou. Era doar un tip supraponderal în salopetă, cu un pistol pe care nu voia să-l folosească.

Dar Louis şi Angel erau importanţi pentru el. Oricâte temeri şi rezerve ar fi avut, ei îl salvaseră în felul lor. Willie nu-şi făcea iluzii. Atunci când Louis se apropiase prima dată de el, nu fusese lipsit de altruism. Îi convenise să îl aibă pe Willie în clădirea pe care o câştigase, din motive pe care nici Willie nu prea le putea înţelege. Totuşi, din interes sau nu, Louis îi permisese lui Willie să facă în continuare ce-i plăcea. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă şi lucrurile stăteau altfel acum. Ei plătiseră pentru petrecerea dată de ziua lui de naştere. Ei îi făcuseră până şi un cadou: un ceas Rolex Oyster antiacvatic, pe care i-l înmânaseră discret după ce toată lumea plecase de la localul lui Nate. Era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată şi care nu avea patru roţi. Nici nu-i trecuse vreodată prin minte că ar fi putut avea ceva atât de frumos. Îl purta chiar acum. Doar pentru un moment îi trecuse prin minte să-l pună într-un sertar şi să-l păstreze pentru ocazii mai speciale. Dar el nu avea astfel

de ocazii. Dacă l-ar fi pus într-un sertar, atunci acolo ar fi rămas, până la moartea lui. Mai bine să-l poarte şi să se bucure de existenţa lui pe încheietura mâinii sale.

Le era îndatorat acestor bărbaţi. Ar fi făcut orice era nevoie pentru a-i ajuta, chiar dacă asta ar fi însemnat să se pună în genunchi în mijlocul străzii în faţa unui străin şi a ajutorului său înarmat.

Şi vizitatorul se înduplecă totuşi, chiar dacă nu într-o foarte mare măsură.

— Ei vânează un bărbat pe nume Arthur Leehagen. Acesta trăieşte într-o zonă rurală, în nordul regiunii Adirondacks, nu departe de Massena. Acum, că ştii unde sunt, ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

Deschise uşa şi intră în maşină, trăgând portiera după el fără să-i mai spună vreun cuvânt lui Willie. În tot acest timp, tipul cu ochi morţi care nu clipeau deloc îi urmărise. Numai în momentul în care portiera din spate se închise şi cel pe care-l păzea fu în siguranţă, se urcă la volan şi plecă.

CAPITOLUL 18

Din nou atelierul auto era închis. Radioul fusese şi el închis, iar luminile din jurul celor două vehicule la care lucraseră Willie şi Arno erau acum închise, maşinile stând acum în semiîntuneric, ridicate pe lifturile hidraulice, ca nişte pacienţi uitaţi pe mesele de operaţie, abandonaţi de chirurg pentru nişte cazuri mult mai grave.

Willie şi Arno erau în micul birou din spatele atelierului, înconjuraţi de facturi, de notiţe mâzgălite şi de cutii pline de ulei. Era doar un singur scaun, pe care stătea Willie. Arno stătea pe vine pe covor, mic şi subţire, cu capul puţin prea mare pentru corpul său, ca un gargui dat jos de pe piedestal. Fiecare avea câte o cană în mână, iar pe birou stătea între ei o sticlă de Maker's Mark[50]. Era momentul perfect pentru o băutură alcoolică, era Willie de părere.

— Poate că nu-i atât de grav pe cât pare, spuse Arno. Ei au mai fost în situaţii dificile şi au reuşit să treacă peste ele cu bine.

Nici el nu prea părea să creadă ce spune, chiar dacă ar fi vrut cu disperare să o facă.

Willie luă o înghiţitură de whisky. Avea un gust groaznic. Nu mai ştia nici măcar de ce o păstrase în dulapul lui cu acte. Fusese un cadou de la un client recunoscător, deşi nu de la unul destul de recunoscător ca să-i dea o băutură mai bună în semn de apreciere. Willie avusese intenţia să scape de ea, oh, de doi ani cel puţin, dar continuase să o păstreze doar în caz că s-ar fi dovedit de folos în anumite situaţii. În noaptea aceea, chiar fusese de folos.

— La urma urmei, nu e acelaşi lucru cu a chema

50 Marker's Mark – marcă de whiskey/bourbon (n. tr.)

poliţia, spuse Arno.

— Nu.

— Adică, ce le vom spune? Arno se concentră, iar sprânceana lui se încruntă scurt, ca şi cum ar fi încercat deja să ticluiască în minte o explicaţie plauzibilă, pentru vreun imaginar ofiţer al poliţiei comunitare.

— Şi nici nu putem să mergem acolo să-i ajutăm. Tu poţi folosi un pistol, dar eu nu am ţinut niciodată în viaţa mea în mână o armă până săptămâna trecută şi nici atunci nu am folosit-o atât de bine. Aproape că te-am omorât cu ea.

Willie încuviinţă ursuz.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, continuă Arno. Am să fac tot ce este nevoie ca să-i ajut, până la un punct, dar eu repar maşini ca să-mi asigur traiul. Cât despre ce vorbim noi aici, nu va fi de prea mult folos nimănui.

Willie îşi puse cana deoparte.

— Urăsc chestia asta, spuse el obosit, iar Arno nu era sigur dacă vorbea despre băutură sau despre altceva.

Willie îşi sprijini coatele pe birou, ţinându-şi faţa îngropată în palme, cu ochii închişi şi cu vârfurile degetelor abia atingându-i partea de sus a nasului.

Arno îl privi pe şeful lui cu o expresie de tandreţe pe chip. Era adevărat faptul că Arno îl iubea pe Willie Brew. Îl iubea din toată inima, cu devotament, deşi, dacă ar fi hotărât vreodată să i-o spună cu voce tare, Willie s-ar fi simţit obligat faţă de el. Willie îi dăduse ocazia să lucreze într-un loc care pentru el însemna un sanctuar în aceeaşi măsură ca şi apartamentul său dezordonat, plin de hârtii. Willie respecta talentele lui Arno, chiar dacă era foarte grijuliu să nu arate acest respect prin vorbe sau fapte. El era prietenul cel mai bun al lui Arno, cel spre care se îndreptase atunci când iubita lui mamă murise, bărbatul care-l ajutase să ridice sicriul, mergând alături de el în timp ce doi antreprenori de pompe funebre necunoscuţi mergeau în spatele lor. El era cel mai bun mecanic pe care-l întâlnise vreodată Arno şi cel mai cumsecade dintre

bărbaţi. Ar fi fost chiar în stare să-şi dea viaţa pentru el.

Dar nu şi-ar fi dat viaţa pentru Louis şi Angel. Îl plăcea pe Angel, care măcar era prietenos câteodată, într-un fel vag omenesc, care nu deranja. Totuşi, pe Louis nu-l plăcea. Louis îl speria la fel de mult ca drumul spre iad şi înapoi. El ştia că acesta era un bărbat care trebuia să fie respectat, un om puternic şi periculos, dar Arno îl respecta pe Willie mai mult. Willie îşi câştigase respectul lui Arno prin faptele sale, prin omenia sa. Louis impunea respect aşa cum ar impune respect o panteră, pentru că doar un idiot nu ar fi respectat ceva atât de periculos, dar asta nu însemna că ţi-ai fi dorit să petreci mai mult timp decât era necesar în cuşca panterei.

Îşi aminti cum vorbise Willie cu el în dimineaţa aceea, după prima întâlnire cu Louis. Willie cumpărase cafea şi gogoşi, iar mirosul lor ieşea ademenitor din birou când Arno sosise la lucru, în ziua care, credea el, avea să fie ultima de la atelierul auto. Willie îi povestise despre Louis, despre oferta acestuia şi despre cum fusese nevoit să accepte. Aşa pusese el problema, îşi amintea Arno: urma să accepte împrumutul, dar fără nici o tragere de inimă. Willie cunoştea prea bine lumea ca să-şi imagineze că asemenea daruri se făceau fără condiţii, ştiute sau neştiute. Atunci, Arno fusese recunoscător pentru că puteau să rămână în continuare acolo şi nu i-ar fi păsat nici dacă tipul care oferea împrumutul ar fi avut copite despicate şi coarne. Dar asta se schimbă odată ce-l cunoscu pe Louis, şi văzu că el arunca o umbră peste ceea ce fusese înainte o afacere obişnuită. Angel mai risipise puţin din acea umbră, dar, timp de mulţi ani, Arno şi mult-iubitul lui şef fuseseră obligaţi să lucreze sub acea umbră, iar Arno era suficient de uman ca să-i displacă acest lucru.

Acum, Angel şi Louis erau în pericol, iar de vreme ce Arno ştia că ei acţionaseră ca ripostă la ce se întâmplase cu ceva timp înainte, că ei nu avuseseră altă cale să rezolve această problemă şi că propria lor viaţă şi, în consecinţă, viaţa lui şi a lui Willie erau în pericol. Arno nu era atât de naiv încât să creadă că, aşa cum se

desfășuraseră evenimentele, nişte bărbaţi înarmaţi veniseră din senin să ucidă nişte oameni pentru că aşa aveau chef în acel moment. Ceea ce se întâmplase era o ripostă la ce făcuse Louis. Arno nu ar fi vrut să-i vadă morţi pe Angel şi pe Louis, dar putea înţelege de ce altcineva ar fi vrut asta.

Willie se ridică şi începu să caute ceva printre hârtiile de pe birou. În cele din urmă, după ce o cutie cu alune şi diferite facturi neplătite căzură pe covor, el găsi ceea ce căuta: agenda lui cea neagră şi uzată. O răsfoi şi se opri la literele N – P.

— Pe cine vrei să suni? întrebă Arno, apoi adăugă, într-o tentativă cam nepotrivită de a face o glumă: Pe vânătorii de fantome?

Un zâmbet ciudat apăru pe buzele lui Willie Brew. Asta îl făcu pe Arno mai nervos decât era deja.

— Într-un fel, răspunse Willie.

Arno se uita la el cum nota cu un pix un număr de telefon: prima cifră era 1, urmată de 2 – 0 – 7, apoi Arno ştiu către cine se îndreptau ca să ceară ajutor. Îşi turnă singur încă puţin Maker's Mark şi mai turnă puţin şi în ceaşca lui Willie.

— Pentru noroc, zise Arno.

În definitiv, se gândi el, dacă Detectivul urma să fie implicat în asta, atunci cineva avea într-adevăr nevoie de noroc. El spera doar să nu fie vorba despre Willie sau despre el.

Willie se duse la localul lui Nate de pe aceeaşi stradă ca să telefoneze. Era îngrijorat ca nu cumva agenţii federali să-i fi ascultat convorbirile telefonice la garaj. Un timp, se gândise chiar că i-ar fi putut planta şi un microfon în birou, dar, în ciuda mizeriei şi dezordinii generale de la locul lui de muncă, Willie cunoştea perfect fiecare bucăţică din acea încăpere, şi cea mai mică schimbare produsă în mediul său ambiant i-ar fi sărit imediat în ochi. Cu telefonul însă altfel stăteau lucrurile. Ştia de la HBO că nici nu mai era nevoie să planteze cineva mici dispozitive

în receptor. Acesta nu era Războiul Rece. Probabil că ei ar fi putut să-ţi spună ce mâncaseşi la cină doar îndreptând un dispozitiv către burta ta. Willie era deosebit de prudent în legătură cu telefoanele mobile, de când Louis îl informase cât de uşor ar putea fi urmărite şi cum ar putea fi interceptate convorbirile. Louis îi explicase cum funcţionează un celular, ca un mic emiţător electronic, chiar şi atunci când era închis, astfel că poziţia proprietarului său putea fi descoperită oricând. Singura cale ca să devii invizibil pentru dispozitivele de urmărire era să-i scoţi bateria. Asta îl deranja pe Willie mai mult ca orice altceva, ideea că fiecare mişcare a lui ar fi fost urmărită de nişte privitori nevăzuţi, într-un buncăr, undeva. Willie nu avea de gând să se ducă în Montana şi să trăiască în vreo combinaţie cu indivizi care se uitau la *Triumful voinţei* ca să adoarmă, dar, de asemenea, credea că nu are nici un rost să uşureze treaba instituţiilor guvernamentale mai mult decât era nevoie. Nu era ca şi cum Willie ar fi fost spion, era doar faptul că el nu se consuma prea mult la gândul că alţii i-ar fi ascultat în secret orice ar fi avut el de spus, oricât de lipsit de importanţă ar fi putut fi, sau la gândul că cineva i-ar fi supravegheat mişcările, iar relaţia dintre el şi Louis îl făcuse să-şi dea seama că şi el putea deveni, oricât de tangenţial, o ţintă pentru orice investigaţie care s-ar fi putut îndrepta către afacerile partenerului său, aşa că trebuia să fie precaut.

Când Willie intră pe uşa barului lui Nate, acesta ridică mâna spre el într-un semn de salut, dar Willie abia schiţă o grimasă drept răspuns.

— Ce să-ţi aduc? întrebă Nate.

— Trebuie să folosesc telefonul tău, spuse Willie.

În spatele localului, acolo unde se afla telefonul, aproape de toaleta bărbaţilor, erau mai multe femei care vorbeau tare, şi era ceva în vocea lui Willie şi în expresia de pe faţa lui care îi spunea lui Nate că nu era vorba despre o conversaţie pe care să o mai asculte şi altcineva.

— Du-te în spate, în biroul meu, spuse Nate. Închide uşa.

Willie îi mulţumi şi se strecură de cealaltă parte a barului.

Se aşeză la biroul lui Nate, un birou care, prin aspectul lui general curat şi ordonat, nu semăna deloc cu al său. Telefonul lui Nate era un model vechi, cu disc rotativ, adaptat epocii moderne, dar solicitând totuşi o atenţie deosebită în aplicarea judicioasă a degetului arătător pentru a forma numărul. De data asta, era o situaţie de urgenţă, şi Willie îi acordă ceva credit lui Nate care avea un telefon pe care l-ar fi putut construi chiar Edison.

Mai întâi, Willie sună la oficiul de preluare a mesajelor şi lăsă un mesaj pentru Angel şi Louis, repetând cuvânt cu cuvânt ceea ce Milton îi spusese că trebuie să transmită, cu speranţa vagă că unul dintre ei ar fi putut auzi mesajul înainte ca lucrurile să ajungă prea departe. Apoi sună în Maine. Detectivul nu era acasă, aşa că Willie decise să încerce la barul din Portland unde acesta lucra acum. Îi luă ceva timp să-şi amintească numele barului. Era ceva cu „Pierdut”. „Ceva Pierdut”. „Marele Urs pierdut”, aşa se numea. Avea numărul de la serviciul de informaţii numere clienţi, şi la telefon îi răspunse o femeie. Putea auzi muzica în fundal, dar nu-şi putea da seama ce melodie era. După două minute, Detectivul intră pe fir.

— Sunt Willie Brew, zise Willie.

— Ce mai faci, Willie?

— Uh, pe ici, pe colo, sus-jos. Nu ai citit ziarele?

— Nu, am fost plecat un timp din oraş, prin district. Tocmai m-am întors în dimineaţa asta. De ce?

Willie îi făcu un rezumat al tuturor evenimentelor. Detectivul nu puse nici o întrebare până ce Willie nu termină de vorbit. Doar ascultă. Willie aprecia la el acest lucru. Acest bărbat poate că-i provoca nervozitate din motive greu de identificat, dar era de un calm aparte câteodată, un calm care-i amintea lui Willie de Louis.

— Ştii încotro au plecat?

— Departe, în alt stat. Undeva în apropiere de Massena. Bărbatul care ne-a avertizat a pomenit de un tip pe nume Arthur Leehagen.

— Există nişte proceduri pe care le urmaţi când ceva nu merge bine?

— Există un oficiu de preluare a apelurilor telefonice. Eu las un mesaj, iar ei pot să-l preia. Se presupune că ar trebui să verifice dacă au vreun mesaj la fiecare 12 ore atunci când sunt plecaţi. Am făcut asta, dar nu ştiu când au sunat ultima dată să verifice şi, ştii şi tu, nu mi se pare corect doar să aştept cu speranţa că va funcţiona.

Detectivul nici măcar nu se obosi să întrebe ceva despre telefoanele mobile.

— Mai spune o dată care era numele pe care ţi l-au dat.

— Leehagen. Arthur Leehagen.

— În regulă. Tu eşti la atelier?

— Nu, sunt la barul lui Nate. Mă tem că telefonul meu ar putea fi ascultat.

— De ce ţi-ar asculta cineva convorbirile?

Willie îi povesti despre vizita agenţilor federali.

— Drace! Dă-mi numărul de acolo de unde suni.

Willie îi spuse numărul, apoi închise. Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Da?

Nate îşi făcu apariţia. Avea în mână un pahar cu două degete de brandy în el.

— M-am gândit că poate ai nevoie, spuse el. E din partea casei.

Willie îi mulţumi, dar îndepărtă paharul.

— Nu acum, spuse el. Cred că va fi o noapte lungă.

— A murit cineva? întrebă Nate.

— Nu încă, spuse Willie. Eu încerc doar să evit acest lucru.

Când se întoarse la garaj, aproape o oră mai târziu,

Arno stătea încă în birou, dar sticla de Maker's Mark fusese pusă deoparte, în schimb, se simţea o aromă persistentă de cafea măcinată de la automatul de cafea.

— Vrei şi tu? întrebă Arno.

— Sigur.

Willie se duse la un raft şi luă de acolo un atlas cu hărţi rutiere. Îl deschise la harta New Yorkului şi începu să urmărească o anumită rută cu degetul. Arno umplu o cană de cafea, adăugă puţină frişcă, apoi o puse lângă mâna dreaptă a şefului său.

— Deci? întrebă Arno.

— Excursie cu maşina.

— Te duci acolo?

— Ai ghicit.

— Crezi că e o idee bună?

Willie se gândi o clipă.

— Nu, spuse. Probabil că nu.

— Merge şi Detectivul?

— Da.

— Cu maşina?

— Da.

— Nu ar putea să meargă cu avionul? Nu ar ajunge mai repede?

— Cu armele după el? Nu e filmul *Air America*.

Willie se gândi să-şi dea jos salopeta, apoi se răzgândi. Era mai fericit când o purta şi simţea că nu trebuie să îndepărteze un lucru care-i mai ridica puţin moralul. În schimb, îşi puse pe umeri o jachetă veche, deasupra salopetei.

— Tu rămâi aici, îi spuse lui Arno. În caz că sună.

— Nu aş fi mers oricum, spuse Arno. Ţi-am mai zis. Nu sunt genul ăla de individ.

— M-am gândit că aveai de gând să te oferi, ca în filmele western.

— Glumeşti? Ai văzut vreodată un western scandinav?

Willie încercă a-şi aminti dacă Charles Bronson era scandinav. De fapt, se gândi că Bronson ar fi putut fi lituanian. Oricum, era de o naţionalitate cu terminaţia în „-anian”, din câte ştia el.

— Cred că nu, spuse în cele din urmă.

Arno îl urmă în curtea din spatele garajului, acolo unde se afla parcată maşina lui Willie, un Shelby vechi. Maşina arăta de parcă nu ar fi putut merge trei kilometri fără să piardă piese componente sau ulei, dar Arno ştia că nu exista automobil mai bine întreţinut în tot New Jersey-ul.

— În regulă. Willie îl salută din cap pe Arno. Acesta îi răspunse în acelaşi fel. Se simţi deodată ca o femeiuşcă implicată într-o relaţie. Era tentat să-l îmbrăţişeze pe Willie sau să-i aranjeze gulerul cămăşii. În schimb, se mulţumi să-i strângă mâna şefului său cu un gest simplu şi să-l sfătuiască să fie prudent.

— Ai grijă de atelier în locul meu, spuse Willie. Şi, ascultă, dacă toate astea se duc dracului, să închizi şi să pleci de aici. Să iei legătura cu avocatul meu. Bătrânul Friedman ştie ce are de făcut. Te-am trecut în testament. Nu vei avea bătăi de cap dacă voi muri.

Arno zâmbi.

— Dacă aş fi ştiut asta, te-aş fi omorât cu mâna mea mai demult.

— Da, ei bine, din cauza asta nici nu ţi-am spus. De asta sau pentru că înjurai tot timpul în faţa mea pentru reţinerile din salariu.

— Să conduci cu grijă, şefule!

— Aşa voi face. Să nu plăteşti nici o factură cât voi fi eu plecat.

Willie se urcă la volan şi ieşi cu spatele din parcare. Ridică o mână în semn de rămas-bun, apoi plecă. Arno intră înapoi şi văzu că Willie nici măcar nu se atinsese de cafea.

Asta îl întristă.

*

Era cale lungă până în Nord, şi lui Willie i se părea şi mai lungă, dat fiindcă nu mai făcuse niciodată un astfel de drum fără o pauză pe măsură. Fu tentat o dată sau de două ori să oprească pentru o cafea sau pentru o sticlă cu apă minerală, ceva care să conţină cofeină sau zahăr şi să-l ţină vigilent, dar avea o vezică urinară mai bătrână cu zece ani decât el şi nu voia să piardă nici o clipă mai mult trăgând pe dreapta şi ieşind de pe autostradă ca să se uşureze la douăzeci de minute după ce ar fi terminat orice ar fi avut de băut. Ascultă WCBS până ce postul începu să se piardă, apoi găsi o casetă cu Tony Bennett în compartimentul cu mănuşi şi începu să o asculte. Îşi simţea stomacul încordat. La început, se întrebă dacă era frică, apoi înţelese că era o presimţire. Se lăsase de mult dus de val, trăind de azi pe mâine, făcând ce-i plăcea, dar nu încercase să-şi depăşească niciodată prea mult limitele, nu se pusese niciodată singur la încercare. Willie se gândi că lăsase în urmă acele zile, că făceau parte din tinereţea sa, dar i se demonstrase contrariul. Se bătu uşor peste buzunarul în care avea micul Browning. Părea prea mic şi prea uşor ca să fie de folos, dar în acelaşi timp era ca şi cum ar fi emanat căldură, astfel încât îl putea simţi cum ardea lângă piciorul său. Încercă să-şi imagineze cum l-ar fi folosit şi îşi dădu seama că nu era în stare. Aceasta era o armă cu care trebuia să tragi în cineva de la o distanţă foarte mică, iar Willie nu fusese niciodată nevoit să privească un om în faţă dacă ar fi trebuit să-l împuşte. Cât despre moarte, el nu credea că se temea de ea: de felul în care ar fi murit, poate, dar nu de faptul în sine. În definitiv, atinsese o vârstă la care moartea începuse să fie o realitate obiectivă, şi nu un concept abstract.

Nu, lucrul care-l îngrijora pe el cel mai mult era posibilitatea de a-i dezamăgi pe Angel şi pe Louis sau pe Detectiv. Asta nu voia el să se întâmple. Voia să facă ce trebuia. Se ruga să aibă curajul să acţioneze dacă avea să fie nevoie.

Willie socoti că erau şase, poate şase ore şi jumătate din Queens până unde urma a se întâlni cu Detectivul. Cel

puţin cea mai mare parte din drum era pe autostradă, aşa că menţinu viteza constantă de o sută douăzeci de kilometri pe oră pentru o bună parte din traseu şi doar când coti pe autostrada 87 peisajul şi drumul începură să se schimbe de-a binelea, şi el se văzu obligat să încetinească. Nu pentru că ar fi putut să vadă ceva, dar nu era nevoie să fie ghicitor în stele ca să simtă schimbarea atmosferei de la drumurile interstatale la drumurile districtuale. Autostrada ţinea natura la distanţă: erau şase benzi de circulaţie cu trafic intens, iar Willie avea doar un grad limitat de compasiune pentru animalele lovite de maşini pe lângă care trecuse. Dar când părăsi autostrada pentru a intra pe drumuri mai mici, atât dispoziţia sa, cât şi imaginea de ansamblu se schimbară. Aici, natura era mult mai aproape. Copacii se îngrămădeau în jurul lui, iar singura lumină după care putea să se ghideze venea de la farurile maşinii sale şi de la reflectoarele încastrate din loc în loc în asfalt. Plouase o vreme, iar picăturile de ploaie arătau ca nişte particule strălucitoare rămase în urma unei explozii stelare de maximă intensitate. Ceva trecu în zbor prin raza sa vizuală, atât de mare şi atât de aproape, încât pentru o clipă fu sigur că va trece prin parbrizul maşinii. La început, crezu că era un liliac, dar îşi dădu seama că liliecii nu pot creşte atât de mari, cu excepţia celor din filmele de categoria B, şi că asta era de fapt o bufniţă ieşită la vânătoare după o pradă. Se simţi extrem de bine dispus de acest incident: singurele bufniţe pe care le văzuse vreodată erau cele de la televizor sau cele de la grădina zoologică. Chiar şi atunci, el nu ar fi putut ghici cât de mari şi de grele erau în zbor. Se simţea uşurat că nu o lovise în viteza aceea: pasărea i-ar fi smuls capul de pe umeri.

Willie era o creatură a oraşului şi în special a oraşului New York. Nu că s-ar fi gândit la câmpiile verzi ca şi cum ar fi aşteptat să devină suburbii. Nu era complet lipsit de sentimente. Nu, era doar faptul că New Yorkul nu era ca alte state: era un loc caracterizat de cel mai mare oraş al său într-un fel unic, cum nu mai era nici un alt loc

din ţară. Atunci când menţionai New Yorkul, şi asta era valabil pentru majoritatea oamenilor, fie ei americani sau străini, ei nu se gândeau la Adirondacks sau la Saint Lawrence, sau la păduri şi copaci şi cascade. Ei se gândeau la un oraş, la zgârie-nori şi la taxiuri, la beton şi la sticlă. Acela, de asemenea, era New Yorkul lui Willie. El nu putea să-l pună pe picior de egalitate cu reversul său rural.

Îşi spuse că Angel şi Louis trecuseră probabil pe acolo. Îi urmărea mergând cu maşina pe acelaşi drum. Acest gând păru să-i stabilească încrederea în scopul său. Cercetă kilometrajul şi calculă că mai avea o oră sau mai mult de mers până la locul unde trebuia să aibă loc întâlnirea cu Detectivul, îşi simţea stomacul din nou încordat. Simţea arma atârnând greu în buzunar.

Şi continuă să conducă.

CAPITOLUL 19

Aşa cum făcuseră şi cei doi, Angel şi Louis, cu mai multe ore înainte, Willie trecu de oraşele mici şi de păduri şi ajunse la o aglomerare de moteluri şi cazinouri aproape de graniţa cu Canada. Mai ajunsese doar o singură dată atât de departe şi atunci în Vest, la cascada Niagara. El şi fosta lui soţie fuseseră acolo în luna de miere. În ianuarie. Trebuia să fi fost nebun, dar, pe de altă parte, era îndrăgostit şi nici unul dintre ei nu agrea vara. El avusese destul parte de căldură şi sudoare în Vietnam, iar ea voia doar să vadă cascada. Ea îi spusese că va fi mult mai spectaculos dacă mergeau acolo iarna, înconjuraţi de gheaţă şi zăpadă. Presupuse că fuseseră destul de impresionaţi, deşi frigul care-i intrase în oase ar fi trebuit să însemne un avertisment pentru ce avea să se întâmple mai târziu în viaţa lor de cuplu. Ţinând cont de asta, ar fi trebuit să o bage într-un butoi chiar atunci şi să o împingă peste margine.

Recunoscu Mustangul Detectivului parcat afară, la Bear's Den[51], un local într-o parcare pentru camioane, aflat la vreo şaisprezece kilometri de Massena, şi avu un sentiment de mândrie la vederea autoturismului. El îi făcuse Detectivului rost de maşină, negociind la sânge cu vânzătorul până când acesta fusese pe punctul de a izbucni în lacrimi chiar acolo, în parcare. Willie dusese Mustangul la atelier şi îl dezasamblase, verificându-i fiecare piesă mobilă şi înlocuindu-i piesele care erau uzate sau cele care erau pe cale să cedeze într-un an sau doi. Văzându-l aici, atât de departe spre nord, se simţea la fel ca un director de şcoală care îşi întâlnea un fost elev foarte bun la învăţătură. Nu ar fi fost surprins dacă maşina ar fi claxonat uşor în semn de recunoaştere în timp ce se apropia. După

51 Bârlogul ursului (n. tr.)

ce parcă, înconjură Mustangul de două ori, examinând cu atenție atât interiorul, cât şi exteriorul maşinii. Când termină, oftă mulţumit. Erau una sau două zgârieturi pe vopsea şi pe suprafaţa de rulare a cauciucului din dreapta, din faţă, se subţiase, dar, cu aceste mici excepţii, părea să fie în stare bună. Totuşi, voia să arunce cât mai curând o privire ceva mai atentă sub capotă. Era sigur că existau şi în Maine mecanici auto destul de buni, dar aceştia nu i-ar fi putut iubi copiii în felul în care-i iubea el. Mângâie cu afecţiune capota şi intră în local, trecând pe lângă nişte urşi împăiaţi şi jerpeliţi, aflaţi într-o cutie mare de sticlă, lângă uşa de la intrare, blana lor fiind năpârlită în anumite locuri. Îl făceau să se simtă deprimat, aşa că iuţi pasul ca să nu-i mai vadă.

Era puţin după ora şase dimineaţă şi abia începea să se lumineze de ziuă. Ploaia se oprise pentru moment, iar cerul era cenuşiu şi ameninţător, însă Willie ştia că va mai ploua. The Bear's Den era un birt spaţios şi se umpluse deja pe jumătate cu oameni care luau micul dejun la mese, aşezaţi pe bănci. Mai şi fumau pe deasupra. Asta îi reaminti lui Willie că regulile oraşului New York nu erau valabile aici. Încearcă numai să-ţi aprinzi în oraş o ţigară după micul dejun şi te vei trezi cu un poliţist în spatele tău înainte să ajungi să tragi un fum, asta dacă ceilalţi clienţi nu ţi-ar trage înainte o bătaie soră cu moartea.

Detectivul stătea pe o bancă din vinil roşu din spatele încăperii, lângă un mic snop fals de fân făcut din surcele de lemn aflat pe pervazul ferestrei, având în partea de sus o sperietoare de ciori în miniatură şi dovlecei din plastic. Acesta purta o pereche de blugi de un albastru-închis, un tricou negru şi o jachetă militărească, tot de culoare neagră. Nu se dezbrăcase de jachetă, în ciuda căldurii din birt. Willie putea ghici de ce. Avea un pistol undeva pe dedesubt. Se presupunea că Detectivul predase toate armele după ce îi fuseseră suspendate permisul şi licenţa, dar Willie considera că asta era valabil doar pentru armele de care ştiau poliţiştii. Ca şi Louis, Detectivul nu era genul de om care să se fâţâie de colo-colo etalându-şi toate

obiectele pe care le poseda.

În faţa lui, pe masă, era o cană cu cafea, alături de nişte resturi de şuncă şi ouă-ochiuri. Willie se aşează de cealaltă parte a mesei şi o chelneriţă apăru. El comandă cafea şi pâine prăjită. Nu prea îi era foame. Nu era nici obosit sau cel puţin nu atât de obosit pe cât se aştepta să fie. Asta îl surprindea. Pe de altă parte, el nu era omul care să aibă nevoie de prea mult somn. În mod normal, patru, poate cinci ore pe noapte îi erau de ajuns.

— Văd că nu te-ai putut abţine să arunci o privire Mustangului, spuse Detectivul.

Zâmbea.

— Le trimiţi de lângă tine în lume şi tot ce poţi spera este ca lumea să le trateze aşa cum ar trebui. Ca pe nişte copii.

Văzu zâmbetul Detectivului tremurându-i uşor pe buze şi îşi dori să nu fi menţionat nimic de copii. Dacă pierzi un copil – mai ales aşa cum îl pierduse el pe al său –, rămâi pentru totdeauna cu o rană deschisă, sângerândă.

— Merge bine? întrebă Willie, mişcându-se pe un teren mai sigur.

— Merge aşa cum trebuie.

— Sper că nu a tras nimeni în ea.

Willie nu-l iertase niciodată pe deplin pe Detectiv pentru că permisese ca fostul său Mustang, pe care-l avea tot de la Willie, să fie făcut zob într-un oraş părăsit din Maine. Maşina nu mai putuse fi salvată, deşi Willie fusese nevoit să se bazeze pe mărturia lui Angel în această privinţă. Willie se oferise să transporte maşina înapoi în Queens pe cheltuiala lui ca să vadă ce se putea face, dar Angel îşi pusese o mână pe umărul lui Willie ca să-l consoleze şi-i sugerase liniştit că asta nu ar fi fost o idee prea bună. Angel se gândise că vederea rămăşiţelor maşinii l-ar fi tulburat prea mult pe Willie. Era de fapt echivalentul unui sicriu cu capacul închis la înmormântarea unei rude mult-iubite.

— Încerc să evit să se tragă în mine ori de câte ori

pot, spuse Detectivul.

Willie fu tentat să-l întrebe cum s-ar fi putut aplica asta în cazul lui. Detectivul avea, se pare, o irezistibilă forţă de atracţie pentru gloanţe, cuţite, pumni şi cam pentru orice alt lucru care putea cauza rănirea unui corp. Numai faptul că stătea atât de aproape de el îl făcea pe Willie să simtă nervozitate.

Cafeaua şi pâinea prăjită sosiră, abătându-i un timp atenţia de la preocupările pentru propria siguranţă. Cafeaua era bună şi îşi putea simţi creierul cum răspunde la asaltul cofeinei şi al zahărului.

— E în regulă dacă vorbim aici? întrebă Willie.

— Nu aş crede. Putem vorbi în maşină. Bănuiesc că totuşi nu au sunat.

— Nu.

Deodată, celularul lui Willie începu să sune. Îl găsi în salopetă şi simţi cum îi creştea speranţa, până ce văzu mesajul care îi ura bun venit în Canada.

— Nu suntem în Canada, nu? zise el.

— Nu, doar dacă nu ne-au invadat pe nesimţite.

— Să-i ia dracu’ pe canadieni! spuse Willie, dezamăgirea lui transformându-se în furie şi arătând spre nord. Să fim la fel ca ei.

Începu iar să ciugulească din pâinea prăjită. Avea o mulţime de întrebări pe care voia să le pună, dintre care, cea mai importantă întrebare era dacă erau aici singuri. Detectivul era bun în tot ce făcea. Angel şi Louis spuseseră asta destul de des, iar Willie nu avea nici un motiv să se îndoiască de spusele lor, dar nu era sigur că doi oameni vor putea să se descurce cu orice situaţie ar fi avut de înfruntat. Oricât de mult ar fi ţinut la Angel şi la Louis, Willie nu simţea nici o dorinţă arzătoare să se arunce singur în foc pe altarul lor fără un motiv întemeiat. Deodată, gravitatea situaţiei îl copleşi cu totul. Puse deoparte jumătate din felia sa de pâine prăjită. Oricât de puţină poftă de mâncare ar fi avut, dispăru şi aceasta. Se scuză şi se duse la toaleta bărbaţilor, iar aici se spălă cu

apă rece pe faţă şi pe gât şi se şterse cu un prosop de hârtie, apoi ieşi.

Nota de plată fusese plătită, şi Detectivul îl aştepta la uşă. Chiar dacă îşi dăduse seama cum se simţea Willie de fapt, nu lăsă să se vadă nimic.

— Ai nevoie de ceva din maşină? întrebă Detectivul.

— Nu, am tot ce-mi trebuie aici.

Instinctiv, Willie se bătu uşor peste Browningul din buzunar încă o dată, şi imediat se simţi ridicol. Parcă vorbise un pistolar, genul acela care este împuşcat la sfârşitul celei de-a treia role de film. Detectivul se uită la el curios.

— Eşti bine, Willie?

— Nu am vrut să sune aşa, spuse Willie cu un ton de scuză. Ştii tu, ca şi cum aş fi Dirty Harry sau cam aşa ceva. Doar că nu sunt obişnuit cu astfel de lucruri.

— Dacă te consolează cu ceva, eu fac asta foarte des, mai mult decât aş vrea, şi nici eu nu sunt obişnuit.

Amândoi se urcară în Mustang, şi Detectivul lăsă în urmă curba. Conduse cam doi kilometri până ajunse la o parcare pustie, apoi reduse viteza şi opri motorul. Detectivul scoase o serie de hârtii. Acestea erau imagini din satelit, mărite pe calculator şi scoase la imprimantă. Una dintre ele reprezenta o reşedinţă impunătoare. A doua imagine era a unui oraş. În altele apăreau drumuri, râuri, câmpii.

— De unde ai toate astea, de la CIA? întrebă Willie.

— De pe Google, spuse Parker. Aş putea planifica un asalt în China de pe computerul meu. Arthur Leehagen are un întreg grup de clădiri la sud de locul ăsta; e vorba în special despre casa cea mare de lângă lac. Se pare că sunt două drumuri care intră şi ies, ambele ducând spre vest. Acestea trec peste un râu, ceea ce înseamnă că pământul lui Leehagen e aproape tot înconjurat de ape, excepţie făcând două fâşii înguste de pământ de la nord şi sud, acolo unde râul se apropie de lac înainte de a coti mai departe. Drumul din sud face o curbă spre nord-vest, iar

drumul din nord coteşte spre sud-vest, astfel că ajung aproape să se întâlnească lângă casa lui Leehagen. Două alte drumuri le intersectează, mergând de la nord la sud, primul pe lângă râu, iar al doilea la o distanţă de circa un kilometru sau cam aşa ceva.

În timp ce vorbea, Detectivul indica detaliile pe una din imagini. Willie nu avea un computer. Se gândi că pentru el era prea târziu să-şi facă griji pentru astfel de lucruri şi că avea şi aşa destul de puţin timp liber. Avea o idee vagă despre ce ar fi putut însemna „Google", dar nu ar fi putut să o explice nimănui într-un fel care să aibă sens, nici măcar lui însuşi. Totuşi, era impresionat de ceea ce-i arăta Detectivul. Se duseseră războaie având la dispoziţie informaţii mai puţin detaliate decât acestea. La naiba, luptase şi el într-unul.

— Îţi convine pistolul pe care-l ai? întrebă Detectivul.

— Louis mi l-a dat.

— Atunci ar trebui să fie bun. Ai mai tras cu vreo armă în ultimul timp?

— Nu de când m-am întors în Vietnam.

— Ei bine, nu s-au schimbat prea mult de atunci. Arată-mi arma!

Willie îi înmână Browningul Detectivului. Cântărea mai puţin de nouă sute de grame încărcat şi era dat cu un lac albastru. Era un model de dinainte de 1995, pentru că încărcătorul avea o capacitate de treisprezece cartuşe, şi nu de zece. Camera cartuşului nu era încărcată, conform indicatorului din extractor.

— Uşor şi elegant, spuse Parker. Nu e nou, dar e curat. Ai un încărcător de rezervă?

Willie clătină din cap.

— Cu puţin noroc, nu va trebui să-l foloseşti. Dacă va trebui să golim încărcătoare întregi, atunci probabil că vom fi depăşiţi numeric, aşa că nu va conta oricum.

Willie nu găsi deloc liniştitoare această explicaţie.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Suntem doar noi? Vreau să spun, nu mi-o lua în nume de rău, dar noi nu suntem chiar Delta Force.

— Nu, nu suntem numai noi. Mai sunt şi alţii.

— Unde sunt?

— Au plecat înainte. De fapt – Parker îşi verifică ceasul –, ar trebui să ne întâlnim cu ei cam pe la ora asta.

— Mai am o întrebare, spuse Willie, în timp ce Detectivul pornea motorul.

— Dă-i drumul!

— Există vreun plan?

Detectivul îl privi.

— Să nu te laşi împuşcat, replică el.

— E un plan bun, spuse Willie cu emoţie.

Detectivul ţinea farurile aprinse în timp ce mergeau cu maşina. Willie se gândi că lumina lor era cam puternică, dar nu spuse nimic. Putea să-şi facă griji pentru faruri în altă zi. Să nu fie împuşcat, la asta se gândea el. Se trăsese în el în Vietnam, dar gloanţele nici măcar nu se apropiaseră de el. Spera într-un fel ca lucrurile să rămână aşa cum erau. Totuşi, ar fi vrut să ştie la ce să se aştepte. Stătuse în preajma unor oameni care fuseseră împuşcaţi, şi varietatea reacţiilor acestora îl înspăimântase. Unii strigau şi plângeau, alţii doar aşteptau tăcuţi, păstrând toată durerea înăuntru, şi apoi mai erau cei care reacţionau ca şi cum era un lucru lipsit de importanţă, ca şi cum respiraţia le fusese scoasă puţin din corp de o fărâmă de metal fierbinte intrată adânc în carnea lor. În cele din urmă, se văzu silit să pună întrebarea.

— Ai fost împuşcat, nu? îl întrebă pe Detectiv.

— Da, am fost.

— Cum a fost?

— Nu ţi-aş recomanda.

— Ştii, pot să-mi dau şi singur seama de asta.

— Nu cred că experienţa mea ar putea fi una tipică pentru tine. Stătusem în apă foarte rece şi probabil că eram deja în stare de şoc atunci când am primit glonţul.

Era un glonţ cu cămaşă de oţel, astfel că nu a explodat după impact, ci doar mi-a pătruns în corp. M-a rănit aici. Arătă spre partea stângă. Era ţesut adipos în cea mai mare parte. Nici măcar nu-mi aduc aminte cât de tare m-a durut după impact. Am ieşit din apă şi am început să merg. Apoi a început să doară ca naiba. Rău, foarte rău. O femeie… aici, Detectivul făcu o pauză. Willie nu-l întrerupse, îl aşteptă doar să continue… O femeie pe care o cunoşteam avea ceva pregătire sanitară. Ea mi-a scos glonţul şi m-a cusut. Am continuat să merg încă vreo două ore după asta. Nici nu ştiu cum. Cred că eram încă în stare de şoc, chiar atunci şi eram încă în primejdie, eu cu Louis şi cu Angel. Aşa se întâmplă câteodată. Oamenii care sunt răniţi găsesc resurse ca să poată merge în continuare pentru că nu au încotro. Fugeam datorită adrenalinei, şi o fată lipsea. Era fiica lui Walter Cole.

Willie auzise câte ceva din această întâmplare de la Angel.

— După ce s-au terminat toate astea, cam după vreo două zile, am cedat. Doctorii au spus că era o reacţie întârziată la tot ce se întâmplase. Am pierdut câţiva dinţi şi cred că tot ce mi-au făcut ca să repare stricăciunile m-a durut aproape la fel de mult ca rana de glonţ. Oricum, asta se pare că a grăbit desfăşurarea evenimentelor care au urmat, ca şi cum trupul meu hotărâse că suportase destul. Au încercat să mă interneze în spital, dar m-am odihnit acasă. Durează ceva timp până ce scapi de durerea unei răni de glonţ. Când mă întorc într-o anumită poziţie, încă mai simt că mă înţeapă. Cum am mai spus, nu ţi-aş dori să treci prin aşa ceva.

— Ai dreptate, zise Willie. Am să ţin minte asta.

Părăsiră drumul principal, îndreptându-se spre sud. La un moment dat, Detectivul încetini, căutând cu ochii ceva în dreapta lui. Apăru un drum marcat cu un indicator pe care scria „Proprietate privată”. Detectivul întoarse maşina pe acest drum şi, după o scurtă distanţă ajunseră la un pod, unde opri maşina. Stăteau pe loc, fără să se mişte. Se vedea o lumină printre copaci, iar lui Willie i se

părea că aude un sunet repetitiv. Se uită în stânga lui şi văzu că Detectivul avea un pistol în mâna dreaptă. Willie îşi scoase Browningul din buzunarul jachetei şi îndepărtă siguranţa. Detectivul îl privi şi încuviinţă din cap.

Ieşiră din maşină în acelaşi timp şi o luară în direcţia de unde venea lumina. Cu cât se apropiau mai mult, Willie putea să vadă vehiculul din ce în ce mai clar. Era un Chevy Tahoe. Geamul lateral fusese spart, şi corpul unui bărbat zăcea prăbuşit peste unul din scaune, având o rană urâtă, cu margini neregulate, care-i sfâșiase pieptul. Detectivul ocoli maşina cu arma ridicată, până ce ajunse la un al doilea corp, care se afla mai departe, între copaci. Willie, care îl însoţise, se uită în jos la cadavru. Bărbatul zăcea cu faţa în jos, cu o gaură în ceafă.

— Cine sunt? întrebă el.

— Nu ştiu. Puse un genunchi în pământ şi atinse pielea bărbatului cu dosul mâinii. Sunt morţi de ceva vreme.

Se uită la bocancii lor. Erau curaţi, lucind de la ceea ce Willie credea că este cremă de ghete folosită de militari. Era foarte puţin noroi pe ei.

— Nu sunt de pe aici, spuse Detectivul.

— Nu, spuse Willie. Se uită în depărtare. Crezi că tipii ăştia au venit cu Louis şi Angel?

Detectivul se gândise la asta.

— Ei nu ar fi încercat să-l elimine singuri pe Leehagen, nu pe un teritoriu atât de mare. Ar fi fost de înţeles să încerce să supravegheze podurile. Deci, aş spune că da, făceau parte din planul lui Louis, oricare ar fi fost acesta, ceea ce înseamnă că oamenii lui Leehagen i-au găsit şi i-au ucis.

Se apropie de pod şi cercetă cu privirea celălalt mal până la pădurea întunecată care se vedea în depărtare.

— Şi unde este restul cavaleriei?

Detectivul scoase un oftat şi arătă peste pod.

— E acolo. Undeva.

— Bănuiesc că nu ăsta e locul unde ar trebui să fie,

nu-i aşa?

Detectivul clătină din cap.

— Tipii ăştia nu sunt *niciodată* acolo unde ar trebui să fie.

CAPITOLUL 20

Cei doi bărbaţi se numeau Willis şi Harding. Din coincidenţă, aveau acelaşi prenume: Leonard. Acesta era motivul pentru care se aruncau unul la gâtul celuilalt atunci când erau mici, într-un mic oraş dintr-un stat mare, genul de oraş unde avea importanţă care dintre ei era Leonard Numărul Unu şi care era Leonard Numărul Doi.

După cum s-a arătat, băieţii se asemănau destul de bine şi, în timp, o prietenie strânsă luă naştere între ei, o legătură care se consolidă până la urmă atunci când călcară în picioare până-l omorâră pe un individ pe nume Jessie Birchall, lângă un bar din Homosassa Springs, Florida, pentru că acesta avusese curajul să sugereze că Willis nu ar fi trebuit să îi pună mâna pe fund logodnicei lui Jessie, în timp ce aceasta se îndrepta spre toaleta femeilor. Logodnica în cauză pretinse că nu-şi amintea cum arătau cei doi tineri atunci când poliţia ajunse la faţa locului şi o chestionă, chiar dacă unul dintre bărbaţi o lovise destul de tare ca să-i spargă unul din pometi, cel stâng, atunci când ea încercase să intervină pentru logodnicul ei, o amnezie care avea legătură cu faptul că Willis, cu mâinile mânjite de sângele cald încă al tânărului muribund, îi şoptise la ureche vreo treizeci de secunde, în timp ce Jessie Birchall se sufoca în balta de sânge de pe betonul parcării presărat cu gunoaie, timp destul ca să o informeze detaliat pe micuţa lui doamnă ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi considerat de cuviinţă să împărtăşească oamenilor legii tot ce văzuse ca martor. De fapt, logodnicei lui Jessie Birchall oricum nu-i plăcuse prea mult de logodnicul ei, nu destul ca să ignore ameninţarea lui Willis. Ea avea doar optsprezece ani şi putea să mai aibă şi alţi logodnici.

În cele din urmă, Willis şi Harding ajunseră în

serviciul lui Arthur Leehagen, un om ale cărui mijloace ilegale de a face bani erau puse cu uşurinţă laolaltă cu celelalte interese de afaceri legitime, chiar dacă într-un mod discret. Willis şi Harding, ca şi un mare număr de angajaţi mult mai experimentaţi ai lui Leehagen, erau implicaţi în primul rând în activităţi din prima categorie, deşi se dovediseră folositori şi în activităţi din cea de-a doua categorie, ori de câte ori se ivise vreo problemă. Atunci când cancerul începuse să înflorească precum nişte flori de un roşu-aprins, Willie şi Hardings fuseseră trimişi să ia legătura cu cei mai mulţi bolnavi indignaţi care sufereau de aceeaşi afecţiune, cei care ameninţaseră în gura mare că-i vor da în judecată sau că vor dezvălui totul presei. Câteodată, era de ajuns o singură vizită, deşi în anumite ocazii cei doi fuseseră nevoiţi să aştepte la porţile şcolii ca să zâmbească mamelor care-şi luau copiii de la şcoală sau să se aşeze pe băncile de sus de pe marginea terenului de sport în timpul antrenamentului majoretelor, urmărind cum se ridicau fustele acelea scurte, ochii lor zăbovind pofticioşi pe coapse şi pe sâni. Iar dacă antrenorul se hotăra să-i întrebe ce credeau ei că fac, atunci, ei bine, şi antrenorul avea copii. Aşa cum lui Willis îi plăcea să spună, avea balta peşte, şi asta era valabil atât pentru băieţi, cât şi pentru fete, iar el nu era un tip mofturos. Iar dacă era chemată poliţia, atunci Willis şi Harding erau oamenii lui Leehagen, iar acest lucru valora în acel loc cât o imunitate diplomatică.

Şi dacă cineva ar fi fost destul de încăpăţânat sau destul de fraier ca să ignore acele avertismente, atunci… Willis şi Harding aproape că ar fi putut fi rude, pentru că arătau cam la fel. Amândoi erau înalţi şi zvelţi, cu părul blond-pai, cu nuanţe de roşu şi cu o piele spălăcită, plină de un soi de pistrui care se uneau în anumite locuri ca să formeze pete întunecate pe feţele lor ca umbrele făcute de nori. Cu toate astea, nimeni nu-i întrebase vreodată dacă erau rude. Nimeni nu-i întrebase vreodată de nimic. Ei fuseseră angajaţi tocmai pentru că erau genul de oameni pe care nu părea prudent să-i iei la întrebări. Ei vorbeau

foarte rar şi, când o făceau, tonul lor era atât de calm şi umil încât păreau să dezmintă realitatea celor spuse, ba chiar să-l lase pe ascultător fără nici o îndoială asupra sinceităţii lor. Mergea vorba că erau homosexuali, dar de fapt ei erau bisexuali. Intimitatea dintre ei nu ajunsese niciodată până la contactul fizic, deşi fiecare era fericit în felul lui să-şi satisfacă apetitul oriunde se ivea vreo ocazie. Se bucuraseră de bărbaţi şi de femei, câteodată împreună, câteodată separat, obiectele atenţiei lor supunându-se sau nu de bunăvoie.

În dimineaţa aceea, cum soarele strălucea tot mai mult şi ploaia se oprise deodată, ei erau amândoi îmbrăcaţi în blugi, aveau cizme negre de lucru şi cămăşi albastre din *denim* şi se aflau în cabina camionetei, Willis fiind la volan, iar Harding privind pe fereastră în timp ce fuma, suflând alene în aer fumul tras din ţigară. Rolul lor principal în această operaţiune era să supravegheze podul dinspre nord şi împrejurimile acestuia şi, de asemenea, să patruleze în jurul drumului exterior care înconjura proprietatea lui Leehagen, în cazul în care, prin nu ştiu ce miracol, cei doi bărbaţi încolţiţi ar fi reuşit să pătrundă prin cordonul iniţial.

Lângă ei stăteau armele cu care îi omorâseră pe Lynott şi Marsh. Alţii avuseseră grijă de a doua pereche. Willis simţise o satisfacţie duşmănoasă că Benton, în ciuda protestelor sale, fusese exclus. Lui Willis nu-i plăcea Benton: era un bătăuş de prin partea locului care nu absolvise pentru că nu trecuse de materiile principale. Willis era de părere că el şi Harding ar fi trebuit să fie trimişi la New York, nu Benton şi amicii lui retardaţi, dar Benton era un prieten de-al lui Michael Leehagen, iar fiul bătrânului hotărâse să-i dea acestuia o şansă ca să arate de ce este în stare. Ei bine, Benton a arătat ceva, asta în mod sigur, a arătat doar că era un dobitoc.

Acum că indivizii de la poduri erau morţi, Willis şi Harding nu mai erau preocupaţi de alte incursiuni, deşi plănuiau să se aşeze pe drumul exterior, pentru orice eventualitate. Gândurile lor se îndreptau spre alte

chestiuni. La fel ca mai mulţi dintre angajaţii lui Leehagen, Harding nu înţelegea de ce nu li se permisese să îi ia în primire chiar ei pe cei doi intruşi. Nu vedea de ce ar fi fost nevoie să fie plătit cineva cu atâţia bani ca să facă asta în locul lor. Nu-i trecea deloc prin cap că bărbatul care trebuia să sosească ar fi putut avea motive personale pentru a face asta.

Fu întrerupt din meditaţie de un singur cuvânt spus de Willis:

— Uite!

Harding se uită. Un enorm 4x4 era parcat pe partea dreaptă a drumului, îndreptat cu faţa spre ei. Pe ambele părţi ale drumului erau pini care se pierdeau în depărtare. Pe o buturugă, aproape de maşină, stătea un bărbat. Acesta mesteca un baton de ciocolată, stând cu picioarele întinse în faţa lui. Lângă el era o cutie de lapte. Părea că nu are nici o grijă. Willis şi Harding deciseră simultan că asta avea să se schimbe.

— Ce naiba face ăsta? spuse Willis.

— Hai să-l întrebăm.

Opriră cam la trei metri de maşina monstru şi săriră din cabina maşinii lor, legănându-şi alene puştile. Individul îi salută din cap, prietenos.

— Ce faceţi voi, băieţi? spuse el. E o dimineaţă pe cinste în Ţara Domnului.

Willis şi Harding nu erau de aceeaşi părere.

— Asta nu e Ţara lui Dumnezeu, spuse Willis. E ţara domnului Leehagen. Nici Dumnezeu nu are voie să vină aici fără să ceară permisiunea.

— Aşa? Nu am văzut indicatoare.

— Trebuia să te uiţi mai atent. Sunt acolo, pe fiecare din ele scrie clar ca lumina zilei „Proprietate privată”. Poate că nu ştii să citeşti prea bine.

Bărbatul mai muşcă o dată din ciocolată.

— Oh, spuse el, cu gura plină de alune şi caramel, poate că erau acolo şi nu le-am observat. Cred că eram prea ocupat să admir cerul. Este minunat.

Aşa şi era, o serie de nuanţe galbene şi portocaliu luptând împotriva norilor întunecaţi. Era genul acela de dimineaţă cu cer însorit care inspira versuri până şi bărbaţilor foarte tăcuţi, Willis şi Harding făcând excepţie.

— Ai face bine să-ţi muţi maşina, spuse Harding, cu cea mai liniştită şi mai ameninţătoare voce.

— Nu pot să fac asta, băieţi, spuse bărbatul.

Capul lui Harding se întoarse încet într-o parte, la fel ca o pasăre la vederea unui vierme care se zbate în ghearele ei.

— Nu cred că te-am auzit bine, spuse.

— Oh, e în regulă, nici eu nu cred că te-am auzit bine, spuse bărbatul. Vorbeşti cam încet. Ar trebui să vorbeşti mai tare. E greu pentru un bărbat să atragă atenţia cuiva, dacă oriunde merge, vorbeşte în şoaptă tot timpul. Trase adânc aer în piept şi, când vorbi din nou, vocea sa bubui ca un tunet, din adâncul pieptului. Trebuie să ai ceva aer în plămâni, ca vorbele să aibă cum să plutească.

Îşi termină ciocolata, apoi băgă cu grijă ambalajul în buzunarul jachetei. Întinse mâna după cutia de lapte, dar Harding lovi cutia cu piciorul.

— Oh, şi eu care abia aşteptam să beau restul, spuse bărbatul. O păstrasem.

— Am spus, repetă Harding, că ai face bine să-ţi muţi maşina.

— Iar eu ţi-am răspuns că nu pot să fac asta. Willis şi Harding înaintară. Omul nu se mişcă.

Willis îşi întoarse puşca, o apucă de ţeavă şi o folosi ca să spargă farul din dreapta al maşinii 4x4.

— Hei, staţi puţin! zise bărbatul.

Willis nu-l băgă în seamă, înaintând spre farul din stânga şi spărgându-l şi pe acesta.

— Mută maşina, spuse Harding.

— Cu cea mai mare plăcere, sincer aş vrea să fac asta, dar chiar nu pot să vă fac pe plac.

Harding îşi armă puşca, şi-o puse în poziţie de

tragere lângă şold şi trase. Parbrizul maşinii se făcu ţăndări, şi tapiţeria din piele a maşinii fu găurită de glonţ şi de cioburi de sticlă spartă.

Omul ridică mâinile sus. Nu era un gest de predare, ci doar unul de dezamăgire şi de neîncredere.

— Oh, măi băieţi, spuse. Ştiţi că nu era nevoie să faceţi asta, chiar nu era nevoie. E o maşină bună. Nu cred că vreţi să distrugeţi în felul ăsta o maşină bună. Este – se strădui a găsi cuvintele potrivite – o chestiune de estetică.

— Nu asculţi ce spunem noi.

— Ba da, dar voi nu mă ascultaţi pe *mine.* V-am spus. Aş vrea să o iau de aici, dar nu pot.

Harding îndreptă arma spre el. Cât de cât, vocea i se înmuiase când vorbi din nou:

— Îţi spun pentru ultima dată. Mută maşina.

— Iar eu îţi spun pentru ultima dată că nu pot.

— De ce?

— Pentru că nu e maşina mea, spuse bărbatul, arătând cu degetul în spatele lui Harding. E a *lor.*

Harding se întoarse. Acesta fu penultimul lucru pe care-l mai făcu.

Moartea fu ultimul.

Fraţii Fulci, Tony şi Paulie, nu erau oameni răi. De fapt, ei ştiau să facă foarte clar, deşi destul de simplu, distincţia între ce era bine şi ce era rău. Lucrurile care erau în mod clar considerate rele cuprindeau: rănirea femeilor şi a copiilor; rănirea oricărui membru al micului cerc de prieteni al fraţilor Fulci; rănirea oricărei persoane care nu făcuse nimic ca să merite asta; (ceea ce, evident, era o chestie interpretabilă, în special din partea celor care primiseră pumni de la fraţii Fulci pentru ceea ce victimele consideraseră a fi infracţiuni relativ minore); şi ofensarea Louisei Fulci, mult-iubita lor mamă, indiferent în ce fel, un lucru care era un păcat de moarte şi nu lăsa loc de vreo altă discuţie.

Lucrurile considerate juste se refereau la rănirea oricui încălca regulile expuse mai sus şi – ei bine – cam

atât. Existau creaturi care înotau în bălţi cu o perspectivă morală mult mai complicată decât cea a fraţilor Fulci.

Aceştia veniseră în Maine în adolescenţă, după ce tatăl lor fusese împuşcat într-o dispută cu privire la repartizarea colectării deşeurilor în Irvington, New Jersey. Louisa Fulci voia o viaţă mai bună pentru fiii săi, şi nu să fie implicaţi inevitabil în actele criminale cu care avusese de-a face şi răposatul ei soţ. Chiar la vârsta de treisprezece şi respectiv paisprezece ani, Toni şi Paulie arătau ca nişte principali candidaţi la a fi folosiţi ca instrumente de forţă brută. Pe atunci aveau abia 1,70 metri, dar amândoi cântăreau de două ori cât alţii de vârsta lor, iar procentul lor de grăsime corporală era atât de scăzut, că până şi un fotomodel ar fi plâns de invidie.

Din păcate, există indivizi al căror aspect fizic îi condamnă să urmeze un anumit drum în viaţă. Fraţii Fulci arătau ca nişte criminali şi părea inevitabil faptul că aveau să devină criminali. Posibilitatea ca soarta lor să fie înşelătoare a fost diminuată şi mai mult de camuflajul lor emoţional şi psihologic, care ar fi putut fi descris cu mărinimie ca inflamabil. Cei doi Fulci îşi pierdeau atât de repede cumpătul, că te mirai cum de mai sunt în viaţă. Cu trecerea timpului, un mare număr de experţi în medicină, inclusiv un număr de asistenţi sociali de la închisoare şi de la serviciul de eliberări condiţionate încercaseră fără succes să echilibreze dispoziţia fraţilor Fulci prin intervenţii farmaceutice. Ce descoperiseră în decursul acestui proces era cu totul fascinant şi toate aceste descoperiri ar fi putut avea ca rezultat disertaţii interesante pentru studii de specialitate şi academice, dacă cei doi Fulci ar fi avut suficientă bunăvoinţă ca să coopereze la întocmirea lor.

În cele mai multe cazuri de tulburări psihice, comportamentul anormal putea fi temperat şi ţinut sub control prin aplicarea judicioasă a unui cocktail din diferite medicamente. Era vorba pur şi simplu despre a găsi combinaţia potrivită de medicamente şi de a încuraja subiectul să ia aceste medicamente cu regularitate, fără

întrerupere. În ceea ce-i privea pe fraţii Fulci, se descoperise că medicamentele erau eficiente doar pentru o scurtă perioadă de timp, până ce organismul le asimila, în mod obişnuit o lună sau chiar mai puţin. După aceea, eficacitatea lor se diminua, iar mărirea dozei nu ar fi avut ca rezultat o reducere corespunzătoare a tulburărilor comportamentale psihotice. Specialiştii în medicină trebuiau să se întoarcă la manuale şi să propună o altă combinaţie de pilule albastre, roşii şi verzi cu şanse reale de succes, doar ca să descopere că înclinaţiile naturale ale celor doi Fulci ieşeau din nou la lumină pentru a se reafirma. Erau asemenea beneficiarilor unui transplant de organe al căror organism respingea un rinichi provenit de la un donator sau ca nişte cobai care, aflaţi în faţa unui obstacol în drumul spre mâncare, caută perseverent o cale să-l ocolească.

Unul dintre psihiatri a mers chiar atât de departe încât să conceapă pe tema cazului Fulci o posibilă lucrare. Aceasta era intitulată „Psihozele virale: o nouă abordare a comportamentului psihotic la adulţi”, pentru că teoria lui era că psihozele fraţilor Fulci prezentau similitudini cu modul în care anumiţi viruşi sufereau mutaţii ca răspuns la încercările medicilor de a le găsi un antidot. Fraţii Fulci erau psihotici într-un fel care depăşea cu mult orice semnificaţie normală a termenului. Lucrarea psihiatrului nu a fost publicată niciodată, pentru că acestuia îi era frică atât de batjocura colegilor, cât şi de posibila sa vătămare corporală, dacă cei doi ar fi descoperit că el folosise la adresa lor termeni ca „psihotic”, chiar dacă ar fi utilizat un pseudonim care să le protejeze identitatea. Fraţii Fulci nu erau proşti. Un înalt funcţionar din poliţie sugerase odată că cei doi nu puteau nici măcar să spună pe litere cuvântul „reabilitare”. Asta nu era adevărat. Cei doi fraţi puteau să facă asta. Doar că ei nu aveau idee ce legătură avea reabilitarea cu situaţia lor, pentru că nu aveau cum să înţeleagă propria lor psihoză. Ei erau fericiţi. Îşi iubeau mama. Îşi apreciau prietenii. Totul era foarte simplu. În ceea ce-i privea pe ei, reabilitarea era pentru criminali, iar

ei nu erau criminali. Ei arătau doar ca nişte criminali, ceea ce nu era deloc acelaşi lucru.

De-a lungul anilor, unor instituţii ale legii li se oferiseră motive să aibă o părere diferită de interpretarea pe care o dădeau cei doi fraţi condiţiei lor. Fraţii fuseseră închişi în Seattle pentru furtul unor cutii de votcă rusească din port, în valoare de 150000 de dolari, chiar dacă ei fuseseră doar angajaţi pentru a conduce camioanele. Cu toate acestea, numai ei fuseseră descoperiţi având băutura în posesie şi ei intrară la închisoare. De asemenea, mai executaseră câteva pedepse în Mâine, Vermont, New Hampshire şi în provincia maritimă canadiană New Brunswick, de cele mai multe ori pentru infracţiuni constând în, aşa cum îi plăcea bunului lor prieten Jackie Garner să spună, „transfer al dreptului de proprietate”, rareori acestea implicând şi un anumit grad de violenţă doar dacă cineva, intenţionat sau din neatenţie, nu încălca vreuna din regulile lor. Dar, când venea vorba de lege, ignoranţa nu era o scuză.

Însă cel mai semnificativ moment din viaţa lor s-a ivit când au fost arestaţi pentru crimă, în Connecticut. Victima crimei în chestiune era un tipograf pe nume Benny the Breather[52], angajat într-o mică şi creativă activitate contabilă care nu fusese onorată de aprobarea şefilor săi. Aceşti şefi erau rude mai îndepărtate cu câţiva dintre indivizii care fuseseră implicaţi în disputa pentru depozitarea gunoiului care fusese cauza morţii tatălui celor doi Fulci. Benny the Breather era numit astfel în onoarea unei condamnări pentru nişte conversaţii telefonice libidinoase şi lascive cu diferite femei, care fuseseră mai puţin decât flatate de atenţiile lui. Din moment ce Benny făcuse toate apelurile telefonice din confortul patului său, poliţiei nu-i trebuise prea mult timp ca să-i dea de urmă. În cursul arestării sale, Benny făcuse un salt periculos pe scările clădirii în care se afla apartamentul său pentru că una dintre femeile pe care le

52 Benny cel care gâfâie (n. tr.)

sunase era soţia unui sergent de poliţie din acea circumscripţie. Acea cădere îl lăsase pe Benny cu o şchiopătare uşoară, aşa că era, de asemenea, cunoscut câteodată şi sub numele de Benny the Gimp[53]. Benny nu se sinchisea prea mult de nici una dintre poreclele sale şi se ştia că protesta zgomotos dacă cineva i se adresa folosind vreuna din ele, dar introducerea judicioasă a unui glonţ în capul său rezolvase această problemă pentru toţi cei în cauză.

Din păcate, un bun cetăţean fusese martor la crimă şi-şi oferise serviciile făcând o descriere a bărbaţilor vinovaţi, descriere care se întâmplă să se potrivească perfect cu cea a fraţilor Fulci. Ei fuseră arestaţi, identificaţi dintre mai multe persoane şi acuzaţi de crimă. Dovezile circumstanţiale erau de ajuns pentru a confirma prezenţa lor la locul crimei, ceea ce fusese aproape tot atât de surprinzător pentru cei doi fraţi ca şi identificarea lor iniţială de către martor, dat fiind faptul că ei nu omorâseră pe nimeni, şi în nici un caz pe Benny the Breather sau pe Benny the Gimp.

Judecătorul, ţinând seama de rapoartele lor de analiză psihiatrică, îi condamnă la închisoare pe viaţă şi fuseră trimişi în instituţii separate: Paulie la Centrul Corecţional Corrigan din Uncasville, de nivelul 4, adică nivel înalt de securitate, iar Tony la Centrul Corecţional de Nord din Somers, de nivel 5, adică nivelul de maximă securitate. Ultimul era proiectat astfel încât să facă faţă acelor bolnavi psihic care demonstraseră o incapacitate de a se adapta la detenţie şi care reprezentau un pericol pentru comunitate, personal şi pentru alţi bolnavi psihic din acel loc. Încarcerarea imediată a lui Tony acolo – ca şi în cazul jocului Monopoly, dacă nu treci de Start, nu colectezi două sute de dolari – fusese comandată pentru că mintea lui începuse s-o ia razna, medicaţia nemaiavând efect, în timp ce procesul său era încă în desfăşurare, ceea ce avusese drept consecinţă o altercaţie în urma căreia un

53 Benny cel şchiop (n. tr.)

poliţist de la închisoare rămăsese cu maxilarul rupt.

Şi tot acolo ar fi rămas poate – nedumeriţi, loviţi şi nevinovaţi – dacă unul dintre bărbaţii care ordonaseră uciderea lui Benny the Breather/Gimp nu ar fi simţit cum îl mustră conştiinţa la vederea celor doi italo-americani condamnaţi pe nedrept pentru crimă, în special fiind vorba despre doi italo-americani al căror tată murise în serviciul binelui criminal lăsând în urmă o văduvă considerată de toată lumea un model de maternitate etnică. S-au dat nişte telefoane şi i s-a sugerat unui avocat de cursă lungă că acele condamnări nu erau sigure. Cazul împotriva fraţilor Fulci deveni şi mai şubred când alţi doi domni de dimensiuni gigantice asemănătoare fuseră arestaţi în New Haven ca urmare a tentativei de crimă asupra proprietarului unui club de noapte, asupra lor fiind găsită arma cu care fusese ucis Benny. Se pare că aceasta avea un fel de valoare sentimentală pentru unul din ei şi că nu avea nici o tragere de inimă să se despartă de ea.

În consecinţă, fraţii Fulci fuseră iertaţi şi eliberaţi după treizeci şi şapte de luni de închisoare şi obţinură din partea statului Connecticut un acord financiar foarte convenabil pentru necazurile suferite. Ei folosiră acest aranjament ca să se asigure că mama lor urma să aibă un trai decent şi confortabil pentru tot restul zilelor sale. Louisa, la rândul ei, le dădea celor doi o bonificaţie săptămânală ca să-şi cumpere orice ar fi vrut. Ei voiau în special să cumpere bere şi costiţă, şi un Monster Dodge 4x4 căruia-i modificaseră interiorul aproape complet. Alături de mama lor şi de fiecare dintre ei, acesta era pentru ei lucrul cel mai de preţ pe lume.

Chiar aceasta era maşina pe care Willis şi Harding o făcuseră praf cu puştile lor.

— Uau, făcu Jackie Garner, pentru că el era cel care stătuse pe marginea drumului, aşteptându-i răbdător pe cei doi Fulci să-şi termine treburile în pădure, voi, băieţi, aţi încurcat-o.

Aşa stăteau lucrurile când Harding se întoarse şi

văzu doi bărbaţi foarte solizi şi foarte nervoşi ivindu-se din pădure. Unul dintre ei se grăbea să-şi tragă fermoarul la pantaloni. Celălalt se holba, nefericit, la maşină. Feţele lor, care aveau tendinţa să se coloreze în roşu chiar şi în momente de calm relativ, căpătaseră acum aspectul a două prune mutante. Lui Harding i se părea că cei doi arătau ca nişte troli îmbrăcaţi în poliester, ca două frigidere gemene în nişte pantaloni mari, bărbăteşti şi jachete. Nici măcar nu puteau să meargă cum trebuie, erau atât de laţi. În schimb, îşi târau picioarele dintr-o parte în alta, ca nişte roboţi cu cheiţă. Imaginea celor doi bărbaţi care veneau greoi spre ei fu atât de năucitoare pentru Harding şi Willis, că le trebui un moment sau două ca să reacţioneze, astfel că Harding încă îşi mai încărca puşca în momentul în care pumnul lui Tony Fulci luă contact cu faţa lui, spărgând simultan un număr de oase şi trimiţându-l în zbor îndărăt chiar în Willis, care în acel moment îşi ridicase puşca şi era pe punctul de a trage. Focul îl nimeri pe Harding şi-l omorî pe loc, tocmai când Jackie Garner sări la Willis şi-i trase o lovitură în ceafă cu celălalt capăt al pistolului. Paulie termină apoi treaba, aplicându-i mai multe lovituri lui Willis până când acesta fu pe punctul de a spune „adio” vieţii, gata să-şi urmeze partenerul ca să-şi primească ultima răsplată, moment în care Paulie se opri pentru că-l durea mâna.

Tony îl luă în primire pe Jackie Garner.

— Tu ar fi trebuit dracului să nu scapi din ochi maşina, Jackie! spuse el.

— Păi, nu am scăpat-o din ochi. Ei mi-au cerut s-o mut, dar cheile erau la voi. Nu mi-am imaginat că o vor distruge.

— Şi totuşi ar fi trebuit să le spui ceva.

— Am încercat să le spun ceva.

— Da? Ei bine, nu le-ai spus ce trebuia. Tony întinse mâna şi scoase brusc ambalajul rupt din buzunarul lui Jackie. Cum se face că ai avut timp să termini un baton de ciocolată, dar nu ai avut timp să supraveghezi maşina? Nu

poţi să faci două lucruri odată? Vreau să spun, la naiba, Jackie! Ştii, e chiar… la naiba!

Jackie adoptă o atitudine şi un ton reconciliant.

— Îmi pare tare rău, Tony, spuse el. Nu cred că erau oameni cu care să te poţi înţelege. Nu poţi vorbi cu astfel de oameni.

— Ei bine, atunci nu ar fi trebuit să vorbeşti cu ei. Ar fi trebuit să-i omori.

— Nu pot să mă apuc să omor nişte oameni din cauza unei maşini.

— Nu era doar o maşină. Era maşina *noastră.*

Fratele său mângâia tandru capota maşinii şi clătina din cap. După ce-i aruncă o ultimă privire disperată lui Jackie, Tony se alătură fratelui său:

— Cât de rău arată?

— Tapiţeria e făcută ferfeniţă, Tony. Sunt şi nişte găuri în vopsea. Farurile sunt sparte. E un dezastru.

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Tony îl bătu încet pe umăr pe fratele său.

— O vom repara. Nu-ţi face griji! O vom face ca nouă.

— Da?

Paulie îşi ridică privirea plin de speranţă.

— Mai ceva ca nouă. Nu-i aşa, Jackie?

Jackie, simţind că furtuna deja trecuse, îşi oferi sprijinul în menţinerea acestei perspective:

— Dacă cineva poate să facă asta, atunci voi sunteţi aceia.

Paulie intră în cabină, mai întâi curăţând-o cu grijă de cioburile de sticlă, şi porni motorul. Îl lăsă să meargă în gol un minut până ce fu satisfăcut că motorul nu suferise nici o avarie. Tony stătea lângă Jackie. Willis încă mai respira, dar foarte slab. Tony se uită în jos la el. Jackie se gândi că acesta arăta ca şi cum ar fi vrut să termine treaba.

— Crezi că Parker se va supăra pe noi? spuse el.

Fraţii Fulci îl admirau pe Parker. Ei nu voiau să fie

nervos.

— Nu, spuse Jackie. Nu cred nici măcar că va fi surprins.

Tony se înseninã. El şi cu Paulie aruncară corpul lui Harding în spatele camionetei acestuia, apoi legă mâinile şi picioarele lui Willis cu sârmă de legat baloturi, pe care o găsiseră în cabină şi-l lăsară, inconştient, lângă colegul său decedat. Jackie trase apoi camioneta în pădure şi o lăsă acolo, departe de drum.

— Crezi că tipii ăştia erau rude? îl întrebă Paulie pe fratele său, în timp ce-l aşteptau pe Jackie să se întoarcă. Arătau ca şi cum ar fi fost rude.

— Poate, spuse Tony.

— Păcat că erau aşa nişte dobitoci, spuse Paulie.

— Da, spuse Tony. Păcat!

Era un radio în bordul camionetei. Începu să pârâie chiar în momentul în care Jackie Garner termina de ascuns camioneta în pădure.

— Willis, se auzi o voce. Willis, eşti acolo? Terminat. Jackie mai că nu răspunse, apoi se hotărî, ei, de ce nu?

Văzuse filme în care oamenii aflau planurile băieţilor răi prefăcându-se că sunt altcineva la un telefon sau prin radio. Nu vedea de ce nu ar merge şi de data asta.

— Aici Willis. Terminat.

Se lăsă tăcere un timp înainte să se audă replica.

— Willis?

— Da, eu sunt. Terminat.

— Cine-i acolo?

„Drace, se gândi Jackie, e mai greu decât în filme să faci asta. Trebuie să învăţ să las lucrurile aşa cum sunt.”

— Scuze, spuse el. Aţi greşit numărul.

La urma urmei, nu părea să fie nimic altceva de spus. Puse radioul jos, apoi se grăbi să se întoarcă la fraţii Fulci. Ridicară surprinşi privirile la vederea lui Jackie alergând.

— E timpul să plecăm, spuse Jackie. Vin musafiri.

CAPITOLUL 21

N-au murit. Acesta era primul lucru pe care şi-l spuse Angel odată ce ajunseră printre copaci: erau încă în viaţă. Să alerge peste fâșia de pământ sterp dintre garaj şi pădure fusese cea mai îngrozitoare experienţă din viaţa sa. În fiecare clipă, aşteptase momentul impactului, secunda în care corpul avea să-i fie străpuns imediat ce primul glonţ l-ar fi atins, senzaţia aceea, de parcă ai fi primit un pumn zdravăn de la un luptător experimentat, care să fie apoi urmată de durere mistuitoare, şi apoi… ce? Moarte, instantanee sau lentă. O altă rană, Louis târându-l prin iarba umedă în timp ce sângele ar fi curs lunecos, lăsând o dâră întunecată, iar viaţa i s-ar fi scurs din trup, ştiind că de această dată nu ar mai fi avut o a doua şansă, că avea să moară aici, şi Louis avea să moară alături de el?

Şi astfel fugise repede, luptând contra dorinţei instinctuale de a se face cât de mic cu putinţă, ştiind că asta l-ar fi încetinit. Să fie mai mic sau să fie mai rapid, asta era alegerea pe care trebuia să o facă. Până la urmă, optase pentru viteză, având încordat fiecare muşchi din corp, cu faţa schimonosită în aşteptarea gloanţelor care ar fi trebuit să înceapă să zboare. Ştia că urma să fie lovit înainte de a auzi împuşcătura care l-ar fi nimerit, aşa că liniştea, tulburată doar de zgomotele respiraţiei şi ale paşilor săi nu îl consola cu nimic.

Amândoi bărbaţii alergară în zigzag pe când străbăteau câmpul deschis, schimbându-şi viteza şi direcţia pe neaşteptate, ca să înşele vigilenţa celor care ar fi tras. Linia copacilor începu să se desluşească mai clar, atât de aproape încât, chiar în obscuritate, Angel putea distinge scoarţa de copac şi frunzele. Mult mai în spate, pădurea se pierdea în umbre şi întuneric. Ar fi putut fi acolo, aşteptându-i, oricât de mulţi indivizi, ochindu-i ca pe

ţintele mobile sau păstrându-şi poziţia şi ţintindu-i în acelaşi loc, aşteptând ca ţinta să vină la ei. Probabil, Angel avea să vadă gura armei de foc fulgerând în umbra întunecoasă înainte de a muri, ultima scânteie de lumină înainte de venirea întunericului final.

Cinci metri. Trei metri. Un metru. Deodată, erau printre copaci. Se aruncară la pământ printre tufişuri, apoi se târâră încet mai departe de locul unde se opriseră iniţial, precauţi să facă zgomot cât mai puţin, evitând tufele care s-ar fi putut mişca şi le-ar fi trădat poziţia. Angel se uită în fugă la Louis, care era cam la trei metri în dreapta lui. Louis ridică palma, ceea ce însemna că amândoi trebuiau să se oprească. Ceva zbură sus, deasupra capetelor lor, în copaci, dar nici unul dintre ei nu ridică ochii ca să vadă unde se oprise. În schimb, ei aşteptau, cu atenţia îndreptată asupra copacilor din faţa lor, ochii lor fiind acum acomodaţi cu întunericul.

— Nu au tras, spuse Angel. Cum se face că nu au tras?

— Nu știu.

Louis cercetă pădurea ca să detecteze vreo mişcare, vreun semn că ar fi urmăriţi. Nu văzu nimic, dar ştia că acolo, undeva, erau nişte indivizi. Aceia se jucau cu ei.

Făcu un semn că ar trebui să înainteze. Folosind copacii ca acoperire, ei reuşiră să înainteze încet, cu precauţie, fiecare aşteptându-şi rândul ca să se mişte, apoi făcând o pauză ca să acopere avansul celuilalt, conştienţi că trebuiau să fie atenţi nu numai la spaţiul din faţa lor, dar şi la ce se putea ivi din spate.

Nu vedeau nimic. Pădurea părea a fi pustie, dar nici unul dintre cei doi nu se amăgea singur cu gândul că prezenţa lor trecuse neobservată. Corpurile fuseseră lăsate în portbagajul maşinii lor pentru ca ei să le găsească, iar maşina fusese lăsată într-o stare în care nu mai putea fi folosită. Fusese transmis un mesaj. Ei erau în viaţă, dar numai din capriciul altora.

Louis se gândi din nou la femeia de la fereastră. Oare

nu era o coincidenţă prea mare că a apărut chiar în momentul în care el şi Angel cercetau casa cu binoclul? Poate că li se permisese să o vadă, iar apoi reacţia lor fusese exact cea pe care o anticipaseră ceilalţi: au lăsat baltă planul pe care-l aveau şi s-au întors la maşina lor, dar până atunci laţul se strânsese. Acum ei nu aveau altă soluţie decât să continue să meargă şi să aştepte să vadă cum decurgeau evenimentele, aşa că îşi continuară drumul prin pădure, nepermiţând ca vigilenţa lor să slăbească măcar o secundă, uitându-se mereu în spate, privind, ascultând. Erau deja epuizaţi după numai un kilometru de drum, dar, cu cât înaintau, copacii începură să devină din ce în ce mai rari, iar în fata lor se vedea un teren deschis. Acesta se ridica în pantă deasupra drumului cotit interior care străbătea proprietatea. Mai departe de acest teren se vedea numai pădure.

Se opriră cât încă mai erau ascunşi de copaci, drumul ridicându-se pe o creastă în faţa lor. Nu puteau vedea nici o mişcare pe drum. Louis aspiră aerul pe nas, încercând să descopere orice urmă de fum de ţigară sau vreun miros de mâncare adus de vânt, care ar fi indicat prezenţa cuiva în apropiere. Nu simţi nimic.

El şi Angel aproape că se puteau atinge.

— Eu plec la trei, tu la patru, şopti el.

Mica întârziere avea să-i facă mai greu de nimerit dacă drumul era urmărit, al doilea distrăgându-i eventualului ţintaş atenţia de la primul, semănând destulă confuzie care să le dea un avantaj. El ridică indexul şi degetul mijlociu de la mâna dreaptă, depărtate, pentru a forma un „V”.

— Eu o iau spre stânga, tu spre dreapta. Nu te opri până ce nu ajungi la copaci.

Angel încuviinţă din cap. Rămaseră aplecaţi până ce ajunseră la marginea pădurii, apoi Angel urmări buzele lui Louis în timp ce acesta număra. Unu. Doi.

Trei.

Louis sări pe drum. O secundă mai târziu, Angel se

mişcă şi el, luând-o într-o direcţie diferită de cea a partenerului său, fugind din nou în zigzag, dar nu atât de intens ca mai înainte, intenţionând numai să traverseze drumul deschis, unde ar fi fost mult mai vulnerabil, pe cât de repede putea.

Ei nu reuşiră să ajungă nici măcar până acolo unde pământul începea să se ridice în pantă. Primul foc trimise în aer câteva bucăţi de ţărână, la câţiva centimetri de picioarele lui Angel. Al doilea şi al treilea atinseră chiar drumul, apoi focurile trase în toate direcţiile deveniră un adevărat foc automat, obligându-i pe cei doi bărbaţi să se întoarcă în pădure. Se întinseră la pământ şi ripostară trăgând cu pistoalele mitralieră Steyr, ţintind spre gurile armelor de foc care fulgerau în întuneric, mulţumindu-se să tragă din când în când doar pentru a nu-şi consuma muniţia. Louis văzu un individ care purta o jachetă verde de camuflaj alergând aplecat. Trase, dar bărbatul continuă să se mişte. Se afla mai departe de limita razei de acţiune a armelor.

— Nu mai trage, îi spuse lui Angel, după ce fiecare din ei epuiză un încărcător, iar Angel făcu aşa cum i se spusese, încărcând din nou arma, ţinându-şi faţa apăsată în pământ.

Împuşcăturile de pe cealaltă parte a drumului nu încetară, dar nici nu se apropiară. În schimb, cei care trăgeau păreau bucuroşi să lovească scoarţa copacilor din spatele lor, prea sus deasupra lor ca să-i nimerească atâta timp cât rămâneau culcaţi sau să stârnească nori de praf şi pietriş spulberat din suprafaţa drumului. Treptat, Angel şi Louis se retraseră la adăpostul copacilor.

Abia atunci se opri focul, deşi urechile încă le mai vuiau din cauza zgomotului. Puteau să-i vadă acum: trei bărbaţi care stăteau în rând, îmbrăcaţi în pelerine largi cu glugă, abia zărindu-se printre copacii de pe cealaltă parte a drumului. Unul dintre ei îşi ţinea puşca în mână, cu ţeava îndreptată în sus, pe când ceilalţi stăteau rezemaţi de copacii din stânga şi din dreapta acestuia, cu puştile la umăr, având ţevile îndreptate spre ţintele pe care le

urmăreau. Aceştia nu păreau preocupaţi de faptul că Angel şi Louis puteau să-i vadă. Apoi, mai mulţi bărbaţi apărură atât dinspre nord, cât şi dinspre sud, urmând linia drumului, şi îşi ocupară poziţiile după copaci. Unii dintre ei păreau chiar că zâmbesc. Era un joc, iar ei câştigau. Angel lăsă deoparte pistolul mitralieră Steyr şi-şi ridică Glockul, dar Louis întinse mâna şi-i făcu semn că ar trebui să mai aştepte.

— Nu, spuse el.

S-au înşiruit de-a lungul drumului*, se gândi Louis.* Au ţinut seama de locul pe unde am intrat în pădure, apoi, bazându-se pe această informaţie, au făcut un calcul pe unde am fi putut ieşi. Linia urmăritorilor s-ar fi putut rări puţin mai departe spre est sau vest, dar aceştia ştiau că puteau primi întăriri destul de repede.

De undeva de pe cealaltă parte a drumului, auzi pârâitul unui aparat de radiorecepţie până ce fu depăşit de zgomotul motorului unei maşini care se apropia. Un camion cu platformă se ivi dinspre sud şi se opri la circa zece metri de locul unde Angel şi Louis stăteau în genunchi. De unde erau, puteau vedea figurile celor doi oameni din cabină. Camionul rămase pe loc. Nimeni nu mişca.

— Ce naiba-i asta? întrebă Angel.

Dar Louis nu răspunse. Făcea calcule în minte: timp, distanţă, arme. Încerca să-şi imagineze ce şanse ar fi avut să-i omoare pe cei doi bărbaţi din camion dacă ar fi folosit pădurea ca acoperire pentru a-şi croi drum spre sud. Acest lucru s-ar fi putut întâmpla, dar şansele să scape de cei care inevitabil i-ar fi urmărit erau mai puţin favorabile: aproape egale cu zero, consideră el.

Şi totuşi asta nu putea continua la nesfârşit. Ei fuseseră reţinuţi cu un scop. Se întrebă dacă se mutaseră deja în spatele lor pentru a-i prinde la mijloc. Erau ca nişte vulpi care reuşiseră să fugă din calea vânătorilor, numai ca să afle că intrarea în vizuina lor fusese acoperită, fiind acum forţate să se întoarcă pentru a-i înfrunta pe câini.

— Ne întoarcem, spuse el.

— Poftim?

— Au blocat drumul, pentru moment. Ei ştiu şi unde suntem noi, iar asta nu-i bine. Vom folosi pădurea cât se mai poate. Este o casă la nord-est. Apărea pe imaginile din satelit. Ar fi bine dacă am putea pune mâna pe o maşină ori pe camionul de acolo sau cel puţin pe un telefon.

— Am putea chema poliţia să vină după noi, spuse Angel. Spune-le că am venit aici să omorâm pe cineva din greşeală.

Începu din nou să plouă, cu picături mari, care cădeau peste frunzele de deasupra lor plesnindu-le cu un sunet sec. Chiar dacă acum soarele aproape că răsărise, cerul deasupra lor rămăsese noros şi întunecat. Ploaia se înteţea din ce în ce mai mult, în scurt timp udându-i până la piele, dar bărbaţii care-i urmăreau printre copaci nu se mişcau. Ploaia se scurgea pe impermeabilele şi pelerinele lor. Fuseseră pregătiţi pentru ploaie. Fuseseră pregătiţi pentru orice.

Încet, Angel şi Louis se retraseră în pădure.

Suferise o puternică hemoragie internă. Creierul i se umflase în cutia craniană, făcând, ca hemoragia să se intensifice. Luptau pentru el, încercând să prevină ruperea vaselor de sânge, pentru că acest lucru ar fi însemnat sfârşitul. Îi înlăturară fragmentele de os şi un cheag de sânge, şi glonţul. În cele din urmă, toată munca lor avea să lase doar vagi cicatrici, ascunse de părul său.

Şi, în timp ce se zbăteau să-l salveze, Louis stătea pe marginea unui lac înconjurat de copaci. Pe malul celălalt, putea vedea casa în care crescuse. Era pustie acum, aproape năruită. Nu mai era „acasă”. El nu se putea întoarce acolo şi de altfel între pereţii ei nu mai era nici urmă de viaţă. Nu mai era viaţă nicăieri. Pădurea era foarte tăcută şi nici un peşte nu mai înota îl lac. El stătea în acel loc mort şi aştepta.

După un timp, un bărbat se ivi din întunericul pădurii dinspre est. Nu mai avea faţă, şi dinţii i se vedeau dezgoliţi

în craniul său distrus. Nu avea ochi cu care să vadă, dar îşi întoarse capul în direcţia lui Louis. Rănile lui îl făceau să arate ca şi cum ar fi rânjit. Poate că într-adevăr rânjea. Deber rânjise întotdeauna, chiar şi atunci când o omorâse pe mama lui Louis.

La vest apăru o lumină, şi Burning Man îşi luă locul lângă apă, gura lui articulând cuvinte, vorbindu-i fără sunet fiului său despre furie şi pedeapsă.

La nord: casa. La sud: Louis. La est: Deber. La vest: Burning Man. Cele patru puncte cardinale.

Dar Louis nu era punctul sudic. Auzi paşi în spatele său, şi o mână îl mângâie pe ceafă cu blândeţe. Încercă să se întoarcă, dar nu putea.

Şi vocea bunicii lui şopti: „Acestea nu sunt singurele soluţii.”

Era începutul sfârşitului, sămânţa care avea să ducă la înflorirea treptată a cugetului.

A durat mult până ce rana s-a vindecat. Glonţul îi penetrase craniul, dar nu ajunsese în creier. Mama lui îi spusese întotdeauna că are un cap tare. Chiar şi după ce era sigur că va trăi, întâmpina probleme în a lega anumite cuvinte şi în distingerea unor culori, şi avu vederea înceţoşată luni de zile. Era chinuit de sunete imaginare şi de dureri în braţe. Gabriel fu tentat să scape de el, dar Louis era special. El fusese cel mai tânăr dintre recruţii lui şi încă avea potenţialul necesar să depăşească toate speranţele lui Gabriel. Răspunse repede la terapie, în parte datorită propriei rezistenţe, dar şi dintr-o dorinţă de răzbunare, iar Gabriel ştia asta. Bliss dispăruse, dar aveau de gând să-l găsească. Ei nu puteau să-l lase să scape nepedepsit pentru ceea ce făcuse. Le-au trebuit cincisprezece ani să-i dea de urmă. Când a fost găsit, Louis a fost trimis să-l execute.

Trăia în Amsterdam în calitate de cetăţean danez, sub numele de Van Mierlo. I se făcuseră câteva operaţii estetice; nu prea evidente, dar suficiente pentru a-i schimba nasul, ochii şi bărbia, ca să se asigure că, în cazul

în care s-ar fi întâlnit faţă-n faţă cu oricare dintre vechile lui cunoştinţe, acestea nu l-ar fi recunoscut imediat. Totul era să câştige timp: ore, minute, chiar secunde. Louis ştia că Bliss îşi petrecuse anii care trecuseră de la incidentul cu familia Lowein pregătindu-se pentru ziua în care ar fi putut fi găsit. Ar fi fost gata să fugă în orice moment. Îşi cunoştea mediul în cele mai mici detalii, astfel că şi cea mai mică schimbare a rutinei l-ar fi alertat. Întotdeauna era înarmat. Avea o maşină pe care o ţinea parcată într-un garaj particular, sigur, nu departe de locul unde locuia, dar pe care o folosea rar. O păstra pentru urgenţe, în cazul în care nu ar fi putut circula cu avionul sau cu trenul dintr-un motiv oarecare sau dacă ar fi renunţat la alte aranjamente în eventualitatea unei călătorii.

Prindea din mers taxiurile, luându-le de pe stradă, în loc să sune înainte pentru comandă, şi niciodată nu se urca în primul care venea, întotdeauna aşteptându-l pe al doilea, pe al treilea sau chiar pe al patrulea. O dată pe lună îşi vizita avocatul din Rotterdam, luând trenul din gara Centraal. Închinase o clădire cu patru etaje pe strada Van Woustraat, dar se părea că nu folosea primul etaj, locuind la al doilea şi la al treilea. Louis bănuia că atât primul, cât şi al patrulea etaj aveau montate dispozitive explozive şi că în camerele în care locuia Bliss trebuia să existe vreo ascunzătoare care să-i asigure accesul într-una din clădirile învecinate.

Louis se întreba dacă Bliss ştia că el era încă în viaţă. Probabil că da, se gândi el. În cazul în care ar fi fost găsit, Bliss s-ar fi aşteptat să vină după el Louis în persoană. S-ar fi aşteptat la un cuţit, la un pistol pus la tâmplă, la fel cum se aşteptase şi Deber cu atâţia ani în urmă. Probabil că se temea chiar de o tentativă de a fi capturat şi trimis înapoi în Statele Unite, la Gabriel care să-l trateze cum ar fi crezut de cuviinţă. Dar Louis urma să fie prezent, de asta Bliss era sigur, pentru că Bliss nu-l cunoştea pe Louis, nu aşa cum îl cunoştea Gabriel, şi nu agonizase zile în şir înainte de a muri, aşa cum agonizase Deber.

Louis plecase din Olanda fără ca Bliss să-l zărească

măcar, şi un alt bărbat îi luă locul pentru ultimele zile, dar în timpul petrecut acolo Louis îl urmărise pe Bliss, folosind atât asistenţa lui Gabriel, cât şi propria iniţiativă. Ei au descoperit conturi bancare. Biroul avocatului său fusese cercetat. Îi identificaseră sumele investite în afaceri şi proprietăţile deţinute. Îi descoperiseră până şi maşina.

Apoi, în ultimele zile petrecute de Louis la Amsterdam, relaţiile dintre guvernul olandez şi sindicatele din transporturi se deteriorară. Guvernul se aştepta la o serie de greve. O săptămână mai târziu, Bliss intră în garajul său să-şi ia maşina pentru a merge la Rotterdam. În bordul maşinii era un casetofon. El deschise casetofonul în timp ce făcea câteva manevre pentru a ieşi din parcare, botul maşinii sale fiind orientat în sus pe planul înclinat, dar în loc să-i audă pe Rolling Stones auzi vocea unei femei. Connie Francis, parcă. „Da, e Connie Francis, se gândi el, cântând Who's Sorry Now?[54]"

„Dar nu am nici o casetă cu Connie Francis. „Q inteligent băiat!

El pusese jos deja un picior atunci când fu acţionat comutatorul datorită înclinaţiei mercurului, iar maşina, împreună cu Bliss, fiu înghiţită de flăcări.

— A scăpat cu viaţă, îi spuse Gabriel lui Louis. Ar fi trebuit să găseşti o altă metodă.

— Metoda asta părea potrivită. Eşti sigur că nu e mort?

— Nu a fost găsit nici un cadavru în maşină, dar fragmente de piele şi îmbrăcăminte s-au lipit de podeaua garajului.

— Cât de multă piele?

— Se pare că o bună parte. Trebuie să fi avut nişte dureri foarte mari. I-am dat de urmă la clinica unui doctor chirurg, în Rodin. Doctorul, bineînţeles, era mort atunci când l-am găsit.

— Dacă Bliss trăieşte, se va răzbuna pe noi într-o bună zi.

---

54 Cui îi pare rău acum? (în lb. engleză, în orig.) (n. tr.)

— Poate. Pe de altă parte, s-ar putea ca tot ce a mai rămas să fie doar o coajă carbonizată cu omul pe care-l ştim noi închis acolo.

— Aş putea să-l găsesc din nou.

— Nu, nu cred. Are bani şi relaţii. De data asta se va da la fund de tot. Cred că va trebui să-l aşteptăm să vină el la noi, dacă va veni vreodată. Răbdare, Louis, răbdare…

CAPITOLUL 22

Bliss stătea în sufrageria casei lui Arthur Leehagen, masa fiind în spatele lui, având la picioare o valiză goală Hardigg Storm[55]. Era îmbrăcat cu o haină de ploaie şi avea în mâini o pălărie moale, impermeabilă. În faţa lui era o fereastră, dar până puţin mai devreme nu putuse să vadă nimic pe geam, dar în schimb îşi focalizase atenţia în întregime asupra propriilor gânduri. Nu era obosit. Venise de atât de departe, iar momentul pe care îl aşteptase de foarte multă vreme era aproape.

Îşi aminti primele ore, când era convins că toată pielea de pe corpul lui fusese arsă, agonia prin care trecuse în timp ce orbecăia prin întuneric, mintea lui fiind înceţoşată în întregime de durere. Îi trebuise un mare efort de voinţă ca să-şi poată ţine sub control suferinţa, să-şi păstreze limpede un mic colţişor al minţii, astfel încât raţiunea să fie mai puternică decât instinctul. Reuşise să ajungă la un telefon, şi asta fusese de ajuns. Avea bani, iar cu bani puteai cumpăra orice, dacă aveai destui: un loc în care să te ascunzi, transport, tratament pentru răni, o faţă nouă, o nouă identitate.

O şansă la viaţă.

Dar atâta suferinţă. Nu scăpase niciodată de durere, nu cu adevărat. Se spunea că cineva poate uita intensitatea unor chinuri prin care a trecut odată cu trecerea timpului, dar asta nu era valabil şi în cazul lui Bliss. Amintirea durerii pe care o îndurase era încă vie atât în interiorul lui, cât şi pe pielea lui, atât în spiritul său, cât şi pe corpul său, şi chiar dacă realitatea fizică a senzaţiei de durere pălise, amintirea ei rămăsese acută şi clară. Fantoma suferinţei sale era de ajuns ca să-i reamintească tot ce fusese odată, iar el se folosise de această capacitate

55 Valiză solidă, cu strat de protecţie (n. tr.)

ca să o retrăiască, pentru ca asta să-l aducă în acest loc.

Auzi paşi în spatele lui. Michael Leehagen începu să vorbească, dar Bliss nu se întoarse ca să-l privească.

— A fost stabilit contactul, spuse el.

— Unde?

— Drumul cotit interior, în apropiere de intersecţia sudică.

— Oamenii tatălui tău au făcut cum li s-a spus?

Se aşternu liniştea până ce Michael răspunse din nou. Bliss ştia că aducerea în discuţie a autorităţii tatălui său îl va supăra. Asta nu era decât spre satisfacţia lui Bliss. Era pentru a-i aminti lui Michael că-şi depăşise atribuţiile comandând atacul asupra lui Gabriel. Bliss nu uitase asta. Avea să se socotească apoi cu el după ce termina treaba. Benton, bărbatul care apăsase pe trăgaci, avea să fie mielul sacrificat pe altarul lui Bliss în compensaţie pentru atac. Bliss trebuia să hotărască, şi nu altcineva, dacă Gabriel trebuia să moară sau nu. Bliss înţelesese că Gabriel nu ar fi putut să-i lase nepedepsită trădarea şi nu-i purta nici un fel de duşmănie pentru îndelungata hăituire care urmase. Louis era cel pe care-l voia Bliss. Louis îi dăduse foc. Louis făcuse din asta ceva personal.

— I-au făcut să se întoarcă. Nu au tras în ei ca să-i omoare.

Bliss pufni pe nas, ca un taur amuzat.

— Probabil că nu ar fi nimerit nimic oricum, doar dacă nu-i nimereau din greşeală.

— Sunt oameni capabili.

— Nu, nu sunt. Sunt doar nişte ţărănoi bătăuşi. Sunt nişte băieţi crescuţi la fermă, care mănâncă veveriţe.

Michael nu se opuse acestei descrieri atât de exacte.

— Mai este ceva. Am pierdut legătura cu doi dintre oamenii noştri, Willis şi Harding, care patrulau pe drumul exterior. Un străin a vorbit la aparatul de radiorecepţie.

— Atunci, îţi sugerez să rezolvi problema.

— Ne ocupăm de asta chiar acum. M-am gândit că ar

trebui să ştii şi tu.

Bliss se ridică în picioare, întorcându-se acum pentru prima dată, dar încă ignorându-l pe bărbatul care stătea la uşă. Pe masă, în spatele lui, rezemată de suportul său Harris cu două picioare era o puşcă cu lunetă Chandler XM-3, cu platformă de montare din titaniu şi opritor pentru recul, şi cu o lunetă pentru zi Nightforce NXS. Valiza Hardigg mai conţinea şi o lunetă universală de noapte, pe care Bliss nu o montase în speranţa că va avea destulă lumină ca să-şi descopere prada. Se uită lung pe geam, la zorii care începeau să apară, camuflaţi într-un fel de primele picături de ploaie. Se anunţa o zi importantă.

Lângă puşca Chandler mai era una, o armă Surgeon XL. Bliss nu era încă hotărât pe care să o folosească, deşi „hotărât” era prea mult spus ţinând seama de relativa indiferenţă cu care făcu acum alegerea. Poate cam neobişnuit pentru un om care avea tocmai o astfel de ocupaţie, Bliss nu manifesta vreo excesivă predilecţie pentru arme. El întâlnise şi oameni asupra cărora uneltele afacerilor lor exercitau o atracţie aproape sexuală, dar el nu avea nimic comun cu aceştia. Din contră: el considera ataşamentul lor exagerat pentru arme ca o formă de slăbiciune, un simptom al unui deranjament mult mai profund. Din experienţa lui Bliss, aceştia erau genul de indivizi care dădeau nume amuzante propriilor organe genitale şi care căutau o eliberare similară prin actul de a ucide cu cea pe care o simţeau în timpul actului sexual. Asemenea impresii erau pentru Bliss culmea prostiei.

XL-ul era un Lapua Magnum de 8,6x70 mm, cu o lunetă Schmidt & Bender 5-25x56 montată pe platforma puştii, şi un multiport jet pentru gura de frânare, pentru a atenua reculul. Era făcută din fibră de sticlă, iar toate părţile componente ale armei cântăreau abia puţin peste nouă kilograme. Ridică puşca, îşi trecu braţul stâng prin bandulieră, şi greutatea armei fu preluată de umărul său stâng. Preferase întotdeauna partea dreaptă, dar din ziua aceea în Amsterdam învăţase să se adapteze în această privinţă, ca şi în multe altele.

— Pleci acum?

— Da.

— Cum îi vei găsi?

— O să-i simt după miros.

Fiul lui Leehagen se întrebă dacă ciudatul bărbat cu cicatrice glumea, şi decise că nu. Nu mai spuse nimic în timp ce-l urmărea pe Bliss cum pleacă din casă şi traversează peluza în căutarea prăzii sale.

PARTEA A PATRA

„Pentru unele dintre acestea
Nu ar putea fi locul potrivit.
Este doar fără vărsare de sânge.
Aşa cum au făcut aceşti vânători,
Dar, folosindu-se de gheare
Şi de dinţi crescuţi perfect,
Mai periculoşi decât îşi pot imagina.”

James Dickey (1923 – 1997) *Raiul animalelor*

CAPITOLUL 23

Se retraseră din drum în acelaşi fel cum se apropiaseră prima dată de această zonă: înaintând în mod constant, folosind copacii drept acoperire, unul mişcându-se pe când celălalt îi acoperea retragerea, amândoi urmărind continuu şi ascultând. Aşteptau siluetele cu glugă să vină după ei de peste drum, calculând distanţa astfel încât orice urmăritor să fie în raza de acţiune a pistolului-mitralieră Steyr, dar ei nu veneau.

Ploaia nu părea că se va opri prea curând, iar ei erau deja uzi până la piele. Angel tremura şi îl durea spatele. Durerea vechilor sale răni avea tendinţa să se intensifice sau să scadă, dar expunerea la frig şi umezeală, precum şi mersul pe jos sau fuga pe distanţe atât de mari o accentuase. Acum putea simţi o apăsare în locul de unde îi fuseseră luate grefele de piele, ca şi cum pielea l-ar fi ţinut, fiind prea întinsă pe spate.

Cât despre Louis, el încerca să se ţină departe de drum. Era clar că oamenii lui Leehagen aveau intenţia să-i reţină şi să-i ucidă doar în ultimă instanţă. Totuşi, nu vedea nici o cale prin care el şi Angel ar fi reuşit să scape cu viaţă. Ei fuseseră atraşi în nord cu un scop, iar acest scop era să fie şterşi de pe faţa pământului. Cei doi Endall fuseseră ucişi, iar Louis putea doar să presupună că şi celelalte echipe fuseseră supravegheate. Toţi îşi făceau bine treaba, dar nu se aşteptaseră ca fiecare mişcare pe care o făceau să fie deja cunoscută. Leehagen le anticipase fiecare acţiune. El bănuise că vor veni, iar prezenţa Lorettei Hoyle în casă sugera că tatăl ei fusese implicat în această cursă.

Dar misiunea de a-i elimina nu le fusese încredinţată bărbaţilor care păzeau drumul şi nici altora de teapa lor. Se părea că fusese oferită altuia; mai rămânea de văzut cine ar fi putut fi acela, dar Louis avea bănuielile sale.

La sud-vest se aflau ţarcurile, hambarul în care era maşina lor şi casa lui Leehagen. Să fi fost vorba de locul în care se presupunea că ar fi trebuit să moară, luaţi prin surprindere de cum ar fi intrat pe proprietatea lui Leehagen, crezând că prezenţa lor va trece neobservată de cei care dormeau în casă? Dacă era adevărat, atunci călăul care intenţiona să-i ucidă i-ar fi aşteptat acolo şi ar fi fost nevoit în ultimă instanţă să vină după ei, dacă ei nu s-ar fi dus la el. Louis aproape că abandonase orice intenţie de a încerca să ajungă la Leehagen. Probabil că era păzit, iar elementul surpriză nu ar mai fi funcţionat, mai ales pentru că se părea că nu existase din capul locului. Dar acum, Louis începu să reevalueze situaţia. Să se îndrepte spre Leehagen ar fi fost ceva neaşteptat, până la urmă. Ei fuseseră reţinuţi, prima dată în partea de est, unde se afla drumul principal, cei care-i urmăreau anticipând că aveau să încerce să spargă cordonul lor şi să găsească o cale de ieşire din zonă. Louis nu ştia cât de realiste erau şansele lor de reuşită. Aveau de străbătut pe jos o distanţă foarte mare şi, chiar dacă ar fi găsit o maşină şi ar fi încercat să spargă cordonul, aveau de-a face cu urmăritori bine înarmaţi şi motorizaţi, precum şi cu o serie de drumuri în pantă care puteau fi blocate foarte uşor. Cea mai bună şansă pe care ar fi avut-o privind transportul era să elimine una dintre echipele de urmăritori care se deplasau cu maşinile, sperând că totuşi comunicarea prin radio nu era atât de strictă încât orice încălcare a protocolului sau orice schimbare a rutinei să fie observată imediat.

Dar dacă ar fi mers spre vest, spre Leehagen, s-ar fi prins singuri în capcană între două linii: oamenii din est şi orice protecţie ar fi avut Leehagen în preajma casei, cu lacul în spate, care le bloca orice cale de retragere, numai dacă nu ar fi putut fura o barcă, presupunând că ar fi reuşit să găsească o cale de a trece printre pietrele pe care le presărase Leehagen pe fundul lacului şi, de asemenea, presupunând că i-ar fi putut opri pe oamenii lui Leehagen, pentru că era al naibii de sigur că nu ar fi putut să-i omoare pe toţi.

Ferma din pădure, după cum îşi amintea Louis că apărea pe imaginile din satelit, reprezenta o altă opţiune. Ar fi putut chema ajutoare, baricadându-se în interior, cu speranţa că-i vor putea ţine la distanţă pe urmăritorii lor până la sosirea ajutoarelor. Li se datorau unele favoruri: un elicopter ar fi putut ateriza la sol în mai puţin de o oră. Ar fi fost o aterizare palpitantă, dar bărbaţii pe care i-ar fi chemat Louis în ajutor erau obişnuiţi cu astfel de lucruri.

Ajunseră lângă casă. Era o construcţie veche, cu două etaje, vopsită în roşu, deşi vopseaua se decolorase în timp, devenind un maro spălăcit, astfel încât părea că locuinţa era făcută din fier ruginit, ca un fragment dintr-o navă, care, după ce se dezlipise de structura principală, fusese lăsată să putrezească aproape de apă. Accesul pe proprietate era asigurat de o potecă plină de noroi, care nu se distingea pe fotografiile din satelit din cauza copacilor, deşi Louis bănuia că pe undeva pe acolo ar fi trebuit să existe un drum. Nu era iarbă deloc în curtea casei. În schimb, fusese transformată într-o grădină de zarzavat. La dreapta lor, puii cloncăneau nevăzuţi în cuiburile lor, înconjuraţi de o îngrăditură din sârmă care-i păzea de prădători. La stânga lor era un şopron vechi pentru lemne, ale cărui uşi erau deschise şi în care buştenii erau deja clădiţi şi acoperiţi, pregătiţi pentru iarnă. În spatele acestui şopron, dintr-un cuptor verde în care ardeau câteva lemne, se ridica un fum albicios.

Erau lumini în casă, iar din coş se vedea ieşind mai mult fum. Un camion vechi era parcat la uşa din spate, având remorca din lemn. Duhnea a excremente de animale.

— Cum vrei să procedăm? întrebă Angel, dar întrebarea fusese pusă pentru sine.

Uşa din spate se deschise şi o femeie apăru pe veranda acoperită. Arăta cam de patruzeci de ani, dar hainele ei erau pentru cineva mult mai în vârstă şi avea prea mult păr cărunt pentru vârsta ei. Faţa ei spunea multe despre viaţa grea pe care o ducea, despre dezamăgiri, speranţe şi visuri de care se alesese praful.

Se uită la cei doi bărbaţi, la armele lor, apoi vorbi.

— Ce căutaţi aici? întrebă ea.

— Adăpost, doamnă, spuse Louis. Un telefon. Puţin ajutor.

— Întotdeauna cereţi ajutor cu armele în mână?

— Nu, doamnă.

— Aţi putea spune că suntem victimele împrejurărilor, spuse Angel.

— Ei bine, nu pot să vă ajut. Plecaţi acum, mai bine v-aţi vedea de drum.

Louis fu nevoit să-i admire curajul. Nu erau multe femei care ar fi spus unor bărbaţi înarmaţi să-şi vadă de treabă.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse Louis. Cred că nu înţelegeţi de fapt ce se petrece aici.

— Ba înţelegem foarte bine, se auzi o voce din spatele lui.

Louis nu se mişcă. Ştia ce urmează. Câteva secunde mai târziu, simţi o puşcă cu ţeava dublă înghiontindu-l din spate.

— Ştii ce-i asta, fiule?

— Da, ştiu.

— Bine. Lasă-ţi arma jos acum. Prietenul tău poate să facă la fel.

Louis făcu precum i se spuse, lăsându-şi pistolul Steyr să cadă, dar lăsându-şi mâna stângă în jos, spre Glock, pe care-l avea la brâu. Nişte degete mici apărură şi apucară pistolul Steyr, apoi făcură la fel cu arma lui Angel.

— Dacă îţi mai mişti mâinile cu un singur centimetru, fiule, îţi garantez că n-ai să mai trăieşti ca să simţi următoarea picătură de ploaie care-ţi cade pe faţă.

Mâna lui Louis nu se mai mişcă. Fu percheziţionat grosolan până jos şi îi luară Glokul. Aceeaşi voce îl întrebă pe Angel unde avea pistolul, iar acesta răspunse repede şi sincer. Trăgând cu ochiul în stânga sa, Louis văzu un tânăr înalt percheziţionându-l pe Angel şi luându-i pistolul de la

brâu. Erau acum complet neînarmaţi.

Auzi urme de paşi îndepărtându-se în spatele lui. Se întoarse încet. Angel se uita deja la cei doi bărbaţi care apăruseră din spatele şopronului. Unul avea probabil în jur de şaizeci de ani şi purta o pălărie de piele cu boruri largi ca să-l apere de ploaie. Bărbatul mai tânăr, cel care-i percheziţionase, avea între douăzeci şi treizeci de ani şi era cu capul descoperit. Avea părul ras, iar apa de ploaie îi curgea ca nişte lacrimi în jos pe obrajii săi extrem de palizi, de o culoare aproape albăstrie. Ochiul său stâng părea că nu are iris. Era complet alb, ca şi pielea lui, ca şi cum ceva otrăvitor s-ar fi infiltrat din piele în ochi, golindu-l de culoare. Amândoi erau înarmaţi: bărbatul mai bătrân, cu o puşcă, cel mai tânăr, cu o puşcă mai mică şi cu aer comprimat. Între ei stătea o fetiţă de vreo şapte-opt ani, care era îmbrăcată caraghios cu o haină de ploaie Minnie Mouse şi avea în picioare nişte cizme roşii strălucitoare. Armele luate cu câteva minute înainte de la Angel şi Louis zăceau la picioarele ei. Ea nu părea tulburată de arme sau de faptul că cei doi bărbaţi cu care era aveau armele îndreptate spre vizitatori.

— Trebuia să rămâneţi *în* New York, spuse omul mai în vârstă.

— De unde ştii că suntem din New York? întrebă Angel.

— Zvonuri. Ei vă aşteptau să veniţi. Era doar o chestiune de timp.

— Ei?

— Domnul Leehagen şi oamenii lui.

— Lucrezi pentru Leehagen?

— Toată lumea de prin locurile astea lucrează pentru domnul Leehagen, într-un fel sau altul. Dacă nu te plăteşte direct, atunci ajungi să trăieşti din ce-i plăteşte pe alţii. Privi în jos spre fetiţă. Du-te la bunica ta, scumpo!

Fetiţa fugi de după picioarele celui mai tânăr şi ţopăi în drum spre copertina casei, sărind şi împroşcând apa din bălţile care se formau pe terenul accidentat. Urcă scările

de la verandă şi se opri lângă bunica ei, care puse o mână protectoare în jurul umerilor nepoatei sale. Fata zâmbi în sus spre femeie, apoi bătu din palme o dată, cu plăcere şi entuziasm. Angel se întrebă cine era tatăl ei. Nu părea să fie cel mai tânăr dintre bărbaţi, creatura palidă cu ochiul decolorat. Ea era prea drăguţă ca să fie fiica lui, prea energică. El arăta ca un cadavru care încă nu realizase că era mort.

— Thomas, spuse femeia de la uşă celui mai bătrân.

În vocea ei aproape că se distingea o urmă de şovăială, care ar fi putut fi luată drept un ton rugător. Lui Angel îi trecu prin cap că ea nu urmărea să intervină din prea mare grijă pentru soarta celor doi care-i încălcaseră proprietatea. Ea voia doar să evite vărsarea de sânge, ca soţul ei să nu intre în vreo încurcătură.

— Du fata înăuntru, spuse Thomas. O să ne descurcăm noi aici.

Femeia o luă de mână pe fetiţă şi o trase după ea în casă. Fata nu părea prea bucuroasă că pierde spectacolul şi avu nevoie de încă un ghiont ca să treacă pragul, iar uşa se închise în urma lor. Chiar şi atunci, Angel o putu vedea întorcând capul ca să-l privească lung, cu părere de rău, dezamăgirea încreţindu-i trăsăturile.

— Nu vrem să vă facem probleme, spuse Angel.

— Adevărat? spuse cel pe nume Thomas. Părea sceptic şi obosit. E cam târziu pentru asta, nu crezi?

— Noi vrem doar să scăpăm cu viaţă de aici, spuse Angel.

— Te cred, fiule. Părerea mea e că veţi avea ceva probleme în privinţa asta.

— Ai putea să ne ajuţi.

— Aş putea, e adevărat. Aş putea, dar nu am s-o fac.

— De ce?

— Pentru că aş muri în locul vostru, presupunând că aţi reuşi să ieşiţi din încurcătura în care sunteţi, ceea ce nu cred că se va întâmpla. Domnul Leehagen pune la mare preţ loialitatea.

— Bărbaţii aceia ne vor omorî.

— Culegeţi ce aţi semănat. Sunt sigur că scrie asta în *Biblie,* undeva. Soţia mea v-ar putea spune. Mai citeşte din ea, când are chef. Nu-mi vorbeşte prea mult despre asta.

Schimbă puţin poziţia puştii slăbindu-i strânsoarea, iar Louis se încordă. Angel îl putea simţi cum se pregăteşte să sară, şi Thomas păru că simte şi el asta. Cele două guri ale puştii îl liniştiră pe Louis. Vântul îşi schimbă direcţia, făcându-l pe Angel să simtă mirosul greu al unor animale. Thomas le transportase la tăiere cu camionul său, mirosul care le însoţise moartea fiind provocat de faptul că eliminaseră fecale de frică.

— Nu, spuse simplu Thomas. Fă-o şi o să hrănesc porcii cu cadavrul tău până la sfârşitul zilei.

Porci. Acum Angel îi putea auzi fornăind şi grohăind undeva în spatele casei.

— I-ai ajutat să monteze acel film, spuse el.

Thomas se mişcă neliniştit.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Cum au procedat? Au folosit un manechin? Au pus pe cineva să se întindă în noroi şi să se prefacă apoi că e mâncat, montând mai târziu totul într-o prelucrare convenabilă. Spune-ne: cum au făcut-o?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, spuse Thomas. Nu am personal nimic cu voi şi nu vreau să fiu nevoit să vă ucid aici. Domnului Leehagen nu i-ar plăcea. Are alte planuri cu voi, cred eu. Plecaţi acum. Plecaţi departe şi nu vă întoarceţi. Armele voastre pot rămâne la mine. Nu am încredere în voi că o să vă respectaţi cuvântul dacă vă las să plecaţi.

Louis vorbi:

— Fără arme nu mai avem nici o șansă.

— Nu aveţi oricum nici o șansă.

— Pari să ştii multe în legătură cu asta.

Bătrânul zâmbi. Nu era un zâmbet răzbunător. În schimb, avea o urmă de compasiune.

— Aţi venit până aici pregătiţi să răniţi pe cineva, şi acum s-au schimbat rolurile în dezavantajul vostru. Ce credeaţi că se va întâmpla? Că ar fi fost vorba doar despre un bătrân într-o casă mare şi că l-aţi fi omorât fără ca nimeni să fi ridicat măcar un deget ca să vă oprească? Ascultaţi ce vă spun: eu nu-l am deloc la inimă pe acest ticălos şi cred că lumea ar fi fost un loc mai bun dacă el nu s-ar fi născut niciodată, dar voi aţi făcut o greşeală venind aici şi veţi trăi sau veţi muri din cauza acestei greşeli. Aşa cum am spus, veţi culege ce aţi semănat. Făcu semne cu puşca, arătând spre pădurea de unde veniseră. Pe acolo ajungeţi la drum şi poate pe acolo o să scăpaţi de aici. Nu vă întoarceţi aici. Dacă o veţi face, o să vă ucidem. Trebuie să mă gândesc în primul rând la familia mea, ţinând sau nu cont de ce vrea Leehagen.

— Te cred, spuse Louis.

— Bine.

Cei doi bărbaţi făcură câţiva paşi în spate în timp ce Angel şi Louis se îndepărtau, ţevile puştilor încetând să-i mai ameninţe. Când abia se mai vedeau, bătrânul îi strigă.

— Hei! spuse el.

Se opriră.

— Aţi spus că ştiu multe despre asta. Nu ştiu. Am auzit pe cineva dându-şi drumul la gură într-un bar, acum două seri, apoi am fost avertizaţi să fim cu ochii-n patru după străini.

Mi-am imaginat ce avea să urmeze. Oamenii aceia de acolo, ei nu vor să vă omoare. Vă păstrează pentru altcineva.

— Pentru cine? întrebă Angel. Bătrânul ridică din umeri.

— Ceva despre fericire, spuse el. Asta au spus.

— Fericire?

— Nu, nu fericire, spuse Thomas. Sprânceana lui se încruntă încercând a-şi aminti cuvântul potrivit. Bliss[56].

56 Fericire, în engleză (n. tr.)

Ăsta e cuvântul. Au spus că Bliss va veni în calea voastră.

Louis nu vorbea în timp ce mergeau. Aroganţa lui, furia lui îi adusese în această situaţie. Bliss. Se uită la Angel care mergea lângă el târându-şi picioarele, pierdut în propria suferinţă. Bărbatul mai scund se uită în sus, şi ochii lor se întâlniră. Părea să nu fie nici o urmă de mustrare în ei, nici urmă de mânie. Asta era ceea ce Louis fusese nevoit să facă, iar Angel îi fusese alături, în ciuda propriilor reţineri. Dacă asta nu era dragoste, atunci ce era? Deodată, sentimentele pline de căldură pe care le nutrea Louis pentru prietenul său se risipiră.

— Eşti un ticălos, spuse Angel. Ştii asta?

— Da, o ştiu.

— Bine. Mi-e frig şi sunt ud şi urmează să fiu ucis de un tip care colecţionează alţi ucigaşi ca pe scalpuri, şi toate astea sunt numai din vina ta.

— Tocmai mă gândeam că nu m-ai învinuit pentru asta. Mă gândeam cât de mult te admir pentru asta.

— Ti-ai ieşit cumva din minţi? Bineînţeles că te învinuiesc pentru asta. Şi poţi să-ţi păstrezi admiraţia pentru tine. Aş fi scris asta pe piatra ta de mormânt, dar voi fi prea mort ca să pot să o fac.

Angel strănută zgomotos.

— Grozav. Asta e absolut grozav.

Louis se uită la cer.

— Poate se va opri ploaia.

— E ceva ce ai de gând să faci, bănuiesc.

— Avem nevoie de arme.

— Va trebui să omorâm pe cineva ca să facem rost de arme.

— Am putea să ne întoarcem să le luăm de la bătrân.

Pentru o secundă sau două, luară în considerare această posibilitate. Ştiau cum ar fi decurs lucrurile. Cu toate ameninţările bătrânului şi cu tot cu puştile pe care le ţineau în mâini, el şi familia lui nu s-ar fi putut măsura cu ei. Dar era un copil în casă şi era ceva în ochii lui Thomas

care-l făcea pe Louis să creadă că acesta ar fi luptat dacă ei s-ar fi întors. Totul s-ar fi soldat cu răniţi şi poate chiar cu morţi. Nu, nu aveau să se întoarcă acolo.

— Ei se aşteaptă ca noi să fugim, ei cred că vom încerca să spargem bariera alcătuită din oamenii lor, spuse Louis. Ei nu se aşteaptă să facem ceea ce intenţionam atunci când am venit aici.

— Să încercăm la casa lui Leehagen?

— Da.

— În lipsa unei soluţii mai bune, pare un adevărat plan. Angel îşi stoarse haina udă de atâta ploaie. Ce vom face, îl vom îneca?

— În lipsa vreunei soluţii mai bune…

Continuară să meargă.

— Chiar mă învinuieşti pentru toate astea? întrebă Louis, după câteva secunde de linişte.

Angel se gândi puţin.

— Mă învinuiesc pe mine.

Louis făcu o pauză.

— E adevărat?

— Nu, spuse Angel şi strănută din nou. Bineînţeles că e vina ta.

CAPITOLUL 24

Willie Brew şi Detectivul trecură podul şi urmară linia drumului pe o distanţă de vreo nouăzeci de metri până ce ajunseră la o intersecţie. Ei bine, puteai să o numeşti intersecţie, dar în ceea ce-l privea pe Willie, era vorba despre două drumuri care nu duceau absolut nicăieri, unul îndreptându-se de la est la vest, celălalt continuând la sud. Nici unul dintre ele nu arăta prea îmbietor, pe de altă parte, orice fâşie de pământ care nu avea un magazin cu toaletă, vreo două fast-food-uri cu livrare şi poate un bar sau două, cu greu ar fi putut fi numit drum în vocabularul lui Willie.

— Cine sunt tipii ăştia, mai precis? întrebă Willie.

Această întrebare îl preocupase de când ajunseseră la pod. Se afla în locul acela uitat de Dumnezeu de numai o oră şi văzuse deja două cadavre şi, ţinând seama de ce spunea Detectivul, oamenii morţi fuseseră probabil de partea lor, ceea ce-i sugera lui Willie că avantajele pe care le aveau începuseră să se micşoreze considerabil. Acum, restul planului pentru ceea ce trecea drept misiune de salvare dispăruse, iar Detectivul părea mai mult dezamăgit decât surprins de absenţa celor care făceau parte din acest plan. Nimic din toate astea nu-l mai făceau pe Willie să se simtă în largul lui şi începu să se întrebe dacă Arno nu fusese mai înţelept să rămână unde era şi dacă el nu ar fi trebuit să rămână chiar acolo cu Arno.

În acel moment, cea mai mare maşină de teren pe care o văzuse Willie vreodată în viaţa lui apăru din vest. Era de culoare neagră fumurie, iar cauciucurile ei erau atât de uriaşe că, dacă cineva ar fi stat pe ele şi ar fi sărit apoi de sus la pământ, ar fi fost în primejdie să-şi rupă o gleznă la impact. Cu cât se apropia, Willie putea vedea că maşina părea să nu aibă nici parbriz şi că ambele faruri

erau sparte. Banchetele din cabină erau destul de mari ca pe ele să încapă confortabil patru adulţi, dar acum se părea că pe banchete stăteau incomod trei oameni, mai ales când doi dintre acei oameni erau îndeajuns de laţi ca să fie confundaţi cu nişte construcţii ilegale dacă ar fi stat prea mult timp în acelaşi loc. Omul înghesuit între ei, care nu era chiar Slim Jim[57] în persoană, avea o expresie de calm plin de mulţumire, ca şi cum situaţia asta nu era doar familiară pentru el, dar întru totul bine-venită, în ciuda ploii.

— Drace! spuse Willie, involuntar.

Deodată, Browningul păru foarte mic în mâna lui. Pistolul nu arăta ca şi cum ar fi avut destulă putere ca să-i facă pe oricare dintre acei bărbaţi să oprească maşina lor de teren. Ar fi fost ca şi cum ar fi tras cu bezele într-un trio de elefanţi în atac.

— Relaxează-te, îi spuse Detectivul. Ei sunt cu noi.

Nu părea prea încântat de acest fapt.

Maşina se opri la circa un metru de locul în care se aflau. Până în acel moment, viteza maşinii fusese atât de mare, că Willie nici nu ştia sigur dacă se va putea opri. Văzuţi de aproape, cei doi tipi mari păreau furioşi la culme şi pentru câteva secunde cruciale păru că vor trece peste Mustang, făcându-l una cu pământul sub roţile maşinii lor, în timp ce ei ar fi mers mai departe după oricine ar fi fost cel care-şi atrăsese furia lor. Willie socoti că şansele de supravieţuire ale acelui individ ar fi fost undeva între minime şi inexistente.

Detectivul ieşi din Mustang. Willie făcu la fel. Cei doi bărbaţi uriaşi ieşiră pe părţile laterale ale maşinii lor, folosind o platformă din spatele roţilor ca să sară jos. Willie nu putea fi sigur, dar avu impresia că simte cum se zguduie pământul când aterizară.

— Fă cunoştinţă cu Tony şi cu Paulie Fulci, spuse Detectivul cu glas domol. Tipul din mijloc e Jackie Garner. El este cel normal din punct de vedere psihic, deşi acesta e

57 Jim cel Zvelt (în lb. engleză, în orig.) (n. tr.)

un termen relativ.

Willie nu auzise de Jackie Garner, dar auzise de fraţii Fulci. Angel îi vorbise de ei pe un ton de obicei rezervat pentru asemenea forţe ale naturii asemănătoare uraganelor sau cutremurelor, mesajul fiind acela că, la fel ca în cazul unor asemenea evenimente meteorologice şi seismice, era o idee destul de bună să stai cât mai departe de ei. După cum se întrevedeau lucrurile, Willie nu era deloc prea departe de cei doi şi din această cauză putea spune că intrase cumva într-o zonă nesigură, expusă calamităţilor naturale.

— Ce s-a întâmplat cu maşina voastră? întrebă Detectivul.

— Nişte tipi, asta s-a întâmplat, spuse Paulie. Arătă cu degetul mare, ca şi cum ar fi făcut autostopul, spre Jackie. El nu ne-a fost totuşi de nici un folos.

— V-am mai spus ce s-a întâmplat, spuse Jackie. A fost o neînţelegere.

— Da, ei bine… spuse Paulie. Bineînţeles că toată povestea asta încă mă supără.

— Şi unde sunt tipii în cauză? întrebă Detectivul.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce se lăsau jenaţi de pe un picior pe celălalt.

— Unul din ei nu o duce prea bine, spuse în sfârşit Tony.

— Cam cât de rău o duce?

— E rece de tot. De fapt, nu sunt prea sigur dacă se va mai trezi. L-am cam izbit.

— Şi ceilalţi?

— Celălalt, corectă Jackie. Erau numai doi.

— Nici celălalt nu o duce prea bine, spuse Tony. Stingherea lui se accentuă. De fapt, nu o va mai duce prea bine niciodată. A fost un fel de accident, concluzionă el stângaci.

Mai mult pentru reputaţia lui, se gândi Willie, Detectivul rămase impasibil.

— Ai reuşit cumva să afli de la ei ceva folositor înainte de a începe să nu o ducă prea bine? întrebă el.

Tony clătină din cap şi se uită ţintă în pământ.

— Ştim însă cum păstrează legătura, spuse Jackie Garner. Au aparate de radiorecepţie în maşinile lor. El se mai gândi un moment. Am totuşi şi nişte veşti proaste, continuă el.

— Da? spuse Detectivul obosit.

— Am răspuns la unul dintre apelurile lor.

— Cred că glumeşti.

— Am crezut că aş putea să aflu ceva.

— Şi ai reuşit?

— Am aflat doar că nu sunt un bun imitator.

— Amuzant, Jackie!

— Îmi pare rău, omule, nu m-am gândit.

— Deci, ei știu că suntem aici.

— Cred că da.

Detectivul se întoarse cu spatele la cei trei bărbaţi. Willie nu spuse nimic. Era ca şi cum se afla din nou în Vietnam. Asta era încă o treabă ratată, năruindu-se chiar sub ochii lui. Începu să se simtă foarte obosit şi era şi ud până la piele. Presupuse, de asemenea, că lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

Apoi, în tăcerea apăsătoare, auziră acel zgomot. Era un vehicul care se apropia. Imediat, Detectivul începu să se agite.

— Willie, ia Mustangul de aici şi ascunde-l undeva, spuse el. Du-l spre pod! Paulie, intră în maşina ta! Du-te spre est, dar cu grijă. Lasă-i să te vadă. Jackie, Tony, haideţi cu mine după copaci! Dacă arată ca şi cum ar fi în drum spre biserică, nu trageţi.

Nimeni nu protestă şi nu-i puse nimeni nici o întrebare. Făcură exact cum li se spusese. Willie urcă în Mustang, vira într-un cerc strâns şi o luă într-un sens opus celui pe care venise, încetinind abia după ce intersecţia nu se mai vedea. Apoi opri motorul şi aşteptă. Făcea eforturi

ca să respire, chiar dacă nu făcuse mare lucru, fizic vorbind. Se întrebă dacă nu avea cumva o criză cardiacă. Îşi încordă braţul stâng ca să fie sigur că nu-i amorţise. Era sigur că acesta era un simptom. Braţul părea că se mişcă bine. Aranjă oglinda retrovizoare şi nu-şi luă ochii de la drumul din spatele lui. Browningul stătea acum pe scaunul de lângă şofer. Stătea pregătit cu o mână pe cheie şi cu cealaltă pe schimbătorul de viteze. Era de ajuns să apară de după colţ cineva pe care nu l-ar fi recunoscut, iar el ar fi plecat imediat. Ar fi dat bir cu fugiţii. Nu i-ar fi rămas altceva de făcut.

Apoi începură împuşcăturile.

Detectivul ocupase o poziţie la vest de drum, iar Tony Fulci şi Jackie la est. O camionetă Bronco apăru, şi cei trei bărbaţi îşi pregătiră armele. La vederea lui Paulie care pornise uriaşa lui maşină, şoferul din Bronco acceleră. Era un bărbat lângă el, pe locul pasagerului, cu o puşcă în poziţie de tragere. Un al treilea individ stătea în spatele camionetei, aplecat peste acoperişul cabinei, cu o puşcă în mâini, încercând să ţintească geamul din spate al maşinii lui Paulie.

Nu avu loc nici un avertisment. Două găuri apărură aproape simultan în parbrizul Bronco-ului, şi şoferul căzu brusc peste volan, capul lui lovind geamul şi împroşcându-l de sânge. Într-o clipă, camioneta începu să se clatine periculos spre dreapta. Pasagerul din dreapta şoferului se aplecă pentru a opri virajul, în timp ce trăgătorul de pe platformă se ţinu de bară. Se traseră mai multe focuri, ciuruind parbrizul, iar camioneta viră până ce ieşi de pe drum şi se prăbuşi pe povârnişul estic. Intră într-un pin, barele de protecţie din faţă minimalizând avaria, chiar în timp ce trăgătorul din spate fu aruncat de pe platforma maşinii şi avu parte de un impact dur la aterizarea pe iarbă. Rămase acolo întins, fără să se mişte.

Detectivul ieşi primul de după copaci. Tony şi Jackie fugeau deja peste drum ca să i se alăture. Detectivul ţinea arma îndreptată asupra celor doi oameni din cabină, dar era clar că amândoi erau deja morţi. Şoferul fusese lovit în

gât şi în piept. Pasagerul de lângă şofer supravieţuise probabil după primele focuri de armă, dar nu purtase centura de siguranţă atunci când maşina intrase în copac. Era un bărbat solid şi forţa corpului şi a capului său care loviseră parbrizul crăpat în viteza aceea spărsese sticla, astfel că partea de sus a trupului său zăcea acum pe capota maşinii, în timp ce piciorul lui drept era încurcat în aceeaşi centură de siguranţă care l-ar fi putut salva.

Detectivul se îndreptă spre locul în care stăteau Tony şi Jackie, lângă omul căzut din maşină. Jackie ridică puşca de jos şi o aruncă printre copaci. Rănitul gemea acum încet şi se ţinea văitându-se de partea de sus a piciorului său drept. Era răsucit din genunchi, iar laba piciorului său stătea într-o poziţie nefirească faţă de articulaţie. Detectivul tresări la vederea acestuia. Puse un genunchi pe iarbă şi se aplecă aproape de urechea bărbatului.

— Hei! spuse. Poţi să mă auzi?

Bărbatul încuviinţă din cap. Dinţii lui erau încleştaţi de durere.

— Piciorul meu, spuse el.

— Piciorul tău e rupt. Nu putem face nimic pentru tine în privinţa asta, nu aici.

— Doare îngrozitor.

— Te cred.

Până acum, Paulie avusese grijă să întoarcă maşina şi oprise mai sus de drum. Detectivul îi făcu semn că trebuia să rămână pe loc, acolo unde era, ca să urmărească drumul de acces, iar Paulie confirmă printr-un semn cu mâna.

— Ai ceva pentru calmarea durerii la tine în maşină? îl întrebă Detectivul pe Tony.

— Am ceva whisky, spuse Tony. Se gândi o secundă. Am şi câteva pilule şi alte lucruri de genul ăsta. Doctorii ne tot prescriu atât de multe, e greu să le mai ştii pe toate. Mă duc să arunc o privire în torpedou.

Se îndreptă greoi spre maşină. Detectivul îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra bărbatul rănit.

— Cum te numeşti?

— Fry. Bărbatul reuşi să-şi bolborosească numele: Eddie Fry.

— În regulă, Eddie. Vreau să mă asculţi cu atenţie. Ai să-mi spui exact ce se întâmplă aici, apoi am să-ţi dau ceva pentru durere. Dacă nu-mi spui ce vreau eu să aflu, unul din aceşti bărbaţi enormi se va aşeza peste piciorul tău. Înţelegi?

Fry încuviinţă.

— Îi căutăm pe prietenii noştri. Doi bărbaţi, unul negru şi unul alb. Unde sunt?

Trunchiul lui Eddie Fry se clătina înainte şi înapoi, ca şi cum, făcând asta, ar fi putut să-şi aline puţin durerea din picior.

— Sunt în pădure, spuse el. Ultima dată, din câte am auzit, erau în vest, pe drumul interior. Noi nu i-am văzut. Noi trebuia să le venim în ajutor celorlalţi în caz că ar fi reuşit să scape.

— Au adus şi alţi oameni cu ei. Doi dintre ei sunt morţi, la podul din apropiere. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Fry nu prea avea chef să răspundă la această întrebare. Detectivul se întoarse spre Jackie.

— Jackie, apasă-l uşor pe picior.

— Nu! Mâinile lui Eddie Fry se ridicară într-un gest de implorare. Nu, vă rog! Sunt morţi. Nu i-am omorât noi, dar sunt morţi. Eu doar lucrez pentru domnul Leehagen. Aveam grijă de vitele lui. Nu sunt un criminal.

— Totuşi, ai încercat să-i omori pe prietenii noştri.

Fry clătină din cap.

— Ni s-a spus să-i împiedicăm să plece, dar nu trebuia să le facem nici un rău. Vă rog, piciorul meu!

— Vom avea grijă de el într-o clipă. De ce nu trebuia să-i omorâţi?

Fry îşi pierdea cunoştinţa. Detectivul îl plesni brusc peste obraji.

— Răspunde-mi!

— Altcineva. Faţa lui Fry era acum crispată de durere, în agonie şi transpira atât de tare că nici măcar ploaia nu putea opri sudoarea sărată care-l orbea. Era treaba ăluia să-i omoare. Aşa a fost înţelegerea.

— A cui era treaba?

— A lui Bliss. Bliss trebuia să-i omoare.

— Cine e Bliss?

— Nu ştiu. Pentru numele lui Dumnezeu, jur că nu ştiu! Nu l-am întâlnit niciodată. E pe aici pe undeva. Are de gând să-i urmărească până-i va prinde. Vă rog, vă rog, piciorul meu…

Willie Brew li se alăturase. Stătea deoparte, ascultând ce se spusese, cu faţa albă ca varul. Tony Fulci se întoarse cu două pungi Ziploc pline cu medicamente. Le puse pe jos şi începu să caute printre folii transparente pline cu pilule şi sticluţe de plastic, examinând denumirile pastilelor şi punând deoparte cele pe care le considera inutile în cazul acestei situaţii.

— Bupirone: antianxietate, spuse el. Nu au niciodată efect. Clozapine: antipsihotic. Nici măcar nu-mi amintesc să le fi luat vreodată. Trazodone: antidepresiv. Ziprasidone: un alt antipsihotic. Loxapine: antipsihotic. Omule, e ca şi cum ar fi toate după şablon…

— Ştii, nu avem toată ziua la dispoziţie, spuse Detectivul.

— Nu vreau să-i dau ceva care nu are efect, spuse Tony.

Willie se gândi că Tony părea chiar a se mândri cu cunoştinţele sale în domeniul farmaceutic.

— Tony, din câte-mi dau seama, nici unul dintre aceste medicamente nu are efect.

— Da, nu are efect pentru *noi.* În cazul lui ar putea să aibă. Iată: florazepam. Asta e un sedativ, iar aici am şi nişte eszopiclone. Amestecă toate astea.

Scoase din buzunarul jachetei sale o sticlă de Jack Daniel’s şi i-o înmână Detectivului împreună cu patru pilule.

— Asta pare prea mult, spuse Jackie. Nu vrem să-l omorâm.

Willie se uită la mortul care zăcea în cabina împroşcată cu sânge, apoi îl privi din nou pe Jackie.

— Ce e? întrebă Jackie.

— Nimic, spuse Willie.

— Nu e acelaşi lucru, spuse Jackie.

— Ce anume?

— Să împuşti pe cineva şi să otrăveşti pe cineva.

— Cred că nu, spuse Willie. Acum îşi dorea să nu fi venit deloc. Mai mult sânge, mai multe cadavre, un om rănit zăcând pe iarbă, pradă agoniei. El auzise ce spusese Eddie Fry: el nu era un ucigaş, era doar un ajutor de fermier constrâns să lucreze pentru cineva. Poate că Fry ştia ce încercau alţii să facă şi pentru asta avea şi el partea lui de vină, dar era depăşit de situaţie când avea de-a face cu cineva precum Detectivul. În comparaţie cu el, Fry şi prietenii lui erau ca nişte miei duşi la tăiere. Willie nu se aşteptase ca lucrurile să decurgă în felul ăsta. Nu era nici el sigur la ce se aşteptase şi realiză încă o dată ce naiv fusese. El nu avea nici o legătură cu această situaţie, aşa cum nici Eddie Fry nu era direct responsabil pentru asta. Willie nu se angajase să omoare pe nimeni, dar oamenii mureau în jurul lui.

Detectivul îi dădu pilulele lui Fry, apoi ţinu sticla în aşa fel încât acesta să le poată înghiţi cu whisky. Lăsă sticla lângă rănit şi se duse spre cabina camionetei avariate. Deschise portiera din dreptul pasagerului şi dădu armele la o parte, apoi găsi unul dintre aparatele de radiorecepţie. Părea intact, dar când îl ridică, se desfăcu şi i se văzură toate circuitele şi mecanismele distruse. Îl aruncă între copaci – plin de silă –, apoi se uită spre vest.

— Ei sunt undeva acolo, spuse el. Întrebarea este: Cum îi vom găsi?

CAPITOLUL 25

Bărbatul care se rezema de capota unui Ford Ranger era foarte ud. Numele lui era Curtis Roundy şi, dacă cineva ar fi fluturat un băţ în faţa lui, dacă ai fi pariat cinci dolari pe el, ai fi câştigat douăzeci, deoarece Curtis găsea întotdeauna o cale să înşface capătul uns de rahat sau cel puţin aşa i se părea lui însuşi. Indiferent cât se străduia să nu se implice în anumite situaţii în care confortul şi satisfacţia lui personală ar fi trebuit sacrificate pentru idealul altuia de bunăstare, Curtis sfârşea inevitabil ţinând o furculiţă în mână când din cer cădea supă sau simţind cum i se prelinge o dâră de urină pe spate în jos, el fiind însă foarte încrezător că aceasta era de fapt ploaie. Cel puţin, se gândi el, stând cu binoclul apăsat pe ochi şi cu picioarele ude în cizme, asta *era* doar ploaie, şi pelerina lui îl protejase de umezeală.

Totuşi, asta nu-l prea consola. El ar fi fost mult mai fericit să stea în cabină, în loc să stea afară, expus elementelor naturii, dar Benton şi Quinn nu erau genul de oameni care să judece echitabil sau să simtă vreo preocupare pentru binele altora. Nu fusese deloc în favoarea lui Curtis faptul că era mai tânăr ca ei cu vreo cincisprezece ani şi nici că el cântărea cu mult mai puţin decât fiecare dintre ei şi de aceea era dominat de amândoi în astfel de situaţii. Dintre toţi oamenii cu care ar fi putut să se asocieze, Benton şi Quinn erau cei mai răi. Ei erau egoişti, meschini şi imprevizibili chiar şi în momentele lor cele mai bune, dar ceea ce făcuse Benton în oraş, ca şi reacţia fiului domnului Leehagen după întoarcerea lui de acolo îl făcuseră să devină de-a dreptul turbat. Se îmbuiba cu pastile pentru durerea din umăr şi din mână şi mai fusese şi o confruntare neplăcută cu tipul pe care-l chema Bliss, o confruntare în urma căreia Benton fusese exilat pe

dealuri, obligat să nu mai participe la ce urma să se întâmple. Curtis auzise câte ceva din cele spuse şi văzuse felul în care Bliss îl privise pe Benton atunci când Benton ieşise valvârtej din casă. Nu se terminase între ei doi, nici pe departe, iar Curtis, deşi îşi păstra opiniile pentru el, nu-i dădea prea multe şanse lui Benton să iasă cu bine în urma unei viitoare confruntări cu Bliss. De atunci, Benton fierbea de furie la gândul acestei întâlniri, iar Curtis aproape că-l auzea cum dă în clocot.

Edgar Roundy, tatăl lui Curtis, lucrase la mina de talc a domnului Leehagen şi, chiar dacă murise găurit de numeroase tumori, nu-l învinuise niciodată pe patronul său pentru ce i se întâmplase. Domnul Leehagen pusese mâncare pe masa lui, o maşină pe aleea din faţa garajului şi un acoperiş deasupra capului. Când cancerul l-a doborât, a pus asta pe seama destinului. El nu era un om prost. Ştia că lucrul în mină nu însemna o viaţă lungă şi fericită, indiferent dacă ar fi fost vorba să scoată din pământ talc, sare sau cărbune. Atunci când oamenii au început să vorbească despre posibilitatea de a-l da în judecată pe domnul Leehagen, Edgar Roundy le-a întors spatele şi a plecat. A continuat să facă asta până ce nu a mai putut să meargă deloc, apoi a murit. Ca răsplată pentru loialitatea sa, domnul Leehagen i-a dat fiului său o slujbă care nu implica ingerarea azbestului pentru a-şi câştiga existenţa. Edgar, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost mişcat de acest gest.

Curtis era destul de deştept ca să ştie că scăpase ca prin urechile acului atunci când mina se închisese, iar domnul Leehagen găsise de cuviinţă să-i ofere o formă alternativă de angajare. Erau o mulţime de oameni prin locurile acelea care lucraseră odată pentru Leehagen şi care primiseră un fel de pensii ce constau în nişte porţii familiale KFC[58], dintre care hamburgerii cu rumeguş erau mâncărurile dietetice principale. El nu era sigur de ce norocul ar fi trebuit să-i surâdă tocmai lui, şi nu altora,

58 Kentucky Fried Chicken, lanţ de restaurante fast-food (n. tr.)

deşi unul dintre motive ar fi putut fi faptul că bătrânul domn Leehagen, atunci când sănătatea lui fusese mult mai bună decât era acum, îi făcuse doamnei Roundy o vizită ocazională pentru relaxare, în timp ce soţul ei îşi sacrifica viaţa în mină, tuşind întruna, înconjurat de mizerie şi praf. Domnul Leehagen era seniorul întregului ţinut şi el era cel mai în măsură să invoce o versiune a *dreptului seniorului,* străvechiul beneficiu al clasei conducătoare, dacă aşa ar fi avut chef şi dacă ar fi avut prin preajmă o femeie acceptabilă. Curtis nu era la curent cu vizitele anterioare ale domnului Leehagen din timpul zilei sau cel puţin se convinsese singur că nu ştia de ele, deşi bărbaţi precum Benton sau Quinn nu se dădeau în lături să-i aducă aminte de asta atunci când voiau să se amuze pe seama lui. Prima dată când făcuseră asta, Curtis a răspuns provocării lor repezindu-se la Benton ca să-l lovească, dar fusese bătut atât de rău pentru gestul lui, că abia scăpase cu viaţă. Lucru bizar, drept consecinţă, Benton îi arătase puţin mai mult respect. Îi spusese asta şi lui Curtis, chiar dacă în timpul ăsta îi trăgea câţiva pumni în faţă, unul după altul.

Chiar acum, Benton şi Quinn erau beţi morţi. Domnul Leehagen şi fiul său nu ar fi fost încântaţi dacă ar fi ştiut că băuseră în timpul serviciului. Michael Leehagen insistase asupra importanţei pe care o avea această misiune, adică cei doi bărbaţi urmăriţi să fie reţinuţi. Toţi trebuiau să fie în alertă, spusese el, şi toţi trebuiau să se supună ordinelor. Urmau să fie răsplătiţi cu câte un bonus odată ce treaba ar fi fost terminată. Curtis nu voia ca bonusul lui să fie în pericol. Pentru el conta fiecare bănuţ. Avea nevoie de bani ca să poată pleca de aici: departe de familia Leehagen, departe de oameni ca Benton şi Quinn, departe de amintirea tatălui său măcinat treptat de cancer şi refuzând totuşi să-i asculte pe cei care-l criticau pe cel care prefera să nege realitatea bolii care îl ucidea. Curtis avea prieteni în Florida care scoteau bani frumoşi reparând acoperişuri, ajutaţi fiind de faptul că fiecare sezon de uragane le aducea comenzi noi pentru serviciile lor. L-ar fi acceptat ca asociat, atâta timp cât avea ceva

capital de oferit. Curtis avea economisiţi aproape patru mii de dolari şi încă o mie de dolari pe care trebuia să-i ia de la domnul Leehagen, fără să mai socotească nici un bonus pe care ar fi putut pune mâna pentru serviciile curente. După cum socotise singur, se oprise la cifra de şapte mii de dolari: şase mii pe care să-i investească în afacerea cu acoperişuri şi o mie ca să aibă pentru toate cheltuielile odată ce ajungea în Florida. Era aproape acum, foarte aproape.

Sunetul picăturilor de ploaie care-i cădeau pe gluga pelerinei impermeabile începuse să-i provoace o durere de cap. Lăsă binoclul jos ca să-şi odihnească ochii, schimbându-şi poziţia într-un efort zadarnic de a găsi un mod mai confortabil să stea în picioare, apoi îşi reluă activitatea de supraveghere.

Se vedea mişcare la marginea pădurii, spre sud: doi bărbaţi. Bătu în capota maşinii, alertându-i pe Quinn şi pe Benton. Geamul maşinii din dreptul pasagerului era dat în jos, şi Curtis putea simţi mirosul de băutură şi fumul de ţigară.

— Ce e?

Era Benton.

— Îi văd.

— Unde?

— Nu prea departe de locuinţa lui Brooker, mişcându-se spre vest.

— Îl urăsc pe bătrânul ticălos, pe el, pe nevastă-sa şi pe fiul lor cel ciudat, spuse Benton. Domnul Leehagen ar fi trebuit să-i alunge de pe pământul lui de mult.

— Bătrânul nu i-ar fi ajutat, spuse Curtis. Ştie foarte bine. Deşi nu era nici el prea sigur că era adevărat. Domnul Brooker era supărăcios şi atât el, cât şi familia lui se ţineau deoparte de oamenii care lucrau pentru domnul Leehagen.

Curtis se întrebă de ce domnul Brooker nu vindea pur şi simplu totul ca să plece apoi, dar îi trecu prin minte că şi asta se datora tot faptului că era supărăcios.

— Da, spuse Benton. O fi bătrânul Brooker o adevărată pacoste, dar nu e prost.

O mână se ivi pe fereastră. Ţinea o sticlă de whisky de casă şi o flutura în faţa lui Curtis. Asta era o invenţie de-a lui Benton. Quinn, care era un expert în materie, îşi exprimase opinia că, aşa primitiv cum ieşea alcoolul din cereale, era la fel de bun ca oricare altul care ar fi putut fi cumpărat prin părţile acelea, deşi asta nu spunea mare lucru. Într-adevăr, nu te făcea să orbeşti şi nici nu urinai cu sânge, şi nu sufereai de vreun alt nefericit efect secundar pe care băutura proastă de casă l-ar fi putut produce câteodată, iar acest lucru făcea din această poşircă o marfă de primă calitate, după estimările lui Quinn.

Curtis luă sticla şi o duse la gură. Mirosul ei făcu să i se învârtă capul, iar durerea de cap păru că i se accentuează instantaneu, dar, cu toate acestea, bău. Era înfrigurat şi ud. Rachiul nu putea să-i facă mai rău. Din păcate, aşa se întâmplă. Era ca şi cum înghiţea fragmente fierbinţi de sticlă care fuseseră ţinute prea mult timp într-un bidon vechi de benzină. Se înecă, tuşi vărsând o mare parte din lichid şi-l scuipă pe metalul de la picioarele sale, unde apa de ploaie făcu tot ce putea ca să-l dilueze şi să-l spele.

— La dracu’, spuse Benton. Motorul se auzi pornind. Urcă aici, Curtis!

Curtis sări jos şi apoi deschise portiera din dreapta şoferului. Quinn se uita ţintă drept înainte, cu o ţigară atârnându-i între buze. Avea cam 1,82 metri, cu vreo zece centimetri mai înalt decât Curtis şi păr scurt şi negru, de consistenţa unor fire de liţă. Quinn fusese cel mai bun prieten al lui Benton încă din şcoala primară. Nu spunea prea multe, iar multe lucruri pe care le spunea erau obscene. Quinn părea că îşi selectase întregul său vocabular de pe pereţii, de la toaleta bărbaţilor. Atunci când deschidea gura, vorbea repede, cuvintele ieşindu-i precum un şuvoi continuu de ameninţări şi obscenităţi, care nu respecta nici un fel de semn de intonaţie. În timp

ce Benton petrecuse ceva timp la Ogdensburg Correctional[59], Quinn fusese internat ceva mai departe pe acelaşi drum, la Ogdensburg Psychiatric[60]. Asta era diferenţa dintre ei. Benton era depravat, dar Quinn era de-a dreptul nebun. Îl băga în sperieţi pe Curtis.

— Hei, dă-te mai încolo! spuse Curtis.

Se urcă în maşină, aşteptându-se ca Quinn să se mişte, dar acesta nu schiţă nici un semn.

— Ce dracu crezi că faci? întrebă Quinn.

Vorbise atât de repede, că lui Curtis îi trebuiră vreo două secunde ca să înţeleagă ce spusese.

— Încerc să mă urc în maşină.

— Stai naibii în mijloc şi nu te mai mişca atâta, ticălosule, că te iau în şuturi.

— Nu te mai prosti, omule, spuse Benton. Lasă-l pe puşti să intre!

Quinn îşi mută genunchii foarte puţin mai la stânga, făcându-i lui Curtis destul loc cât să stea foarte înghesuit.

— M-ai udat tot, omule, şi am să te iau la şuturi şi încă bine de tot.

— Scuze, spuse Curtis.

— Ar fi bine să fie aşa, că de nu, am să te iau în şuturi, omule.

Da, da, nebun ce eşti, se gândi Curtis. Avu nişte viziuni scurte cum l-ar fi luat el în şuturi pe Quinn, dar şi le îndepărtă din minte când se întoarse şi-l văzu pe Quinn privindu-l fără a clipi cu ochii lui căprui-deschis presăraţi în zona irisului cu nişte puncte negre ca nişte tumori. Curtis nu credea că Quinn era telepat, dar nu avea de gând să rişte.

— Ce trebuie să facem? întrebă Curtis.

— Ce ar fi trebuit să facem după ce le-am distrus maşina, spuse Benton. O să-i aranjăm.

Curtis tremura. Îşi aminti imaginea femeii moarte şi

59 Închisoare de securitate medie pentru bărbaţi (n. tr.)

60 Centru medical de psihiatrie (n. tr.)

greutatea ei în braţele lui, în timp ce el şi Quinn o puseseră în portbagaj, Benton şi Quinn chicotind la gândul micii schimbări a planului, care fusese opera lor. Willis şi Harding îi omorâseră pe cei doi în timpul nopţii, iar Benton fusese lăsat să îngroape cadavrele, o altă pedeapsă pentru ratările sale de la începutul săptămânii. În schimb, el luase hotărârea să bage corpurile în portbagajul maşinii, iar acum Curtis părea că nu mai putea scăpa de mirosul femeii de pe mâinile şi de pe hainele sale, nici măcar în ploaia torenţială.

— Ni s-a spus să nu ne băgăm, spuse Curtis. Astea au fost ordinele, ordine date de fiul domnului Leehagen.

— Da, ei bine, nimeni nu le-a spus asta celor doi ticăloşi de acolo. Să presupunem că Brooker i-a ajutat sau i-a lăsat să-i folosească telefonul. Să presupunem că le vin ajutoare chiar în acest moment. La naibii, ar fi putut chiar să-l omoare pe bătrân şi toată familia lui, iar asta ar fi o tragedie obişnuită. Ei sunt criminali, nu-i aşa? Cu asta se ocupă astfel de oameni, în timp ce noi aşteptăm aici ca să apară nu ştiu ce fantomă şi să termine treaba pe care noi am fi putut s-o facem gratis, ei sunt în libertate. Atâta timp cât vor sfârşi morţi pe pământul lui, Leehagen nu va avea nimic de obiectat.

Curtis nu era sigur că asta era o idee bună. El înclina să urmeze indicaţiile domnului Leehagen, chiar dacă aceste indicaţii veneau de obicei de la fiul lui, acum că domnul Leehagen nu mai putea să facă mare lucru, şi li se spusese cât se poate de clar să se abţină când va fi vorba despre cei doi bărbaţi pe care-i aşteptau. Confruntările – cele pe viaţă şi pe moarte, cel puţin – trebuiau evitate. Ei trebuiau doar să rămână fermi pe poziţie şi să aştepte. După ce bărbaţii intrau pe pământul lui Leehagen, trebuiau reţinuţi acolo, atât, şi nimic mai mult. Ţinând seama de toate astea, cincisprezece oameni fuseseră însărcinaţi să ia măsuri pentru ca bărbaţii odată intraţi în capcană să nu mai iasă de acolo. Acum Benton voia să încalce această regulă. Mândria lui fusese rănită de recentele evenimente, Curtis ştia asta. El voia să-şi ia

revanşa astfel faţă de cei din familia Leehagen şi să-şi refacă puţin credibilitatea pe parcursul noilor evenimente.

Benton era cam beţiv, era adevărat, dar avea dreptate mai des şi se înşela mai rar, cu sau fără alcool. Cu cât Curtis se gândea mai mult la situaţia lor, cu atât îşi dădea mai bine seama de scopul lui Benton, de a nu-l aştepta pe Bliss ca să se ocupe de cei doi. Dar, pe de altă parte, Curtis fusese întotdeauna condus de vocea care era mai aproape de el şi mai răspicată. Dacă s-ar fi putut spune despre caracter că ar putea avea trăsăturile unui cameleon, schimbându-şi culoarea pentru a se potrivi cu mediul său moral, atunci caracterul lui Curtis ar fi fost cu siguranţă calificat pentru asta. Opiniile sale puteau fi schimbate şi de un strănut.

Şi astfel, Quinn, Curtis şi Benton părăsiră drumul şi plecară în căutarea celor doi ucigaşi care în curând aveau să nu mai omoare pe nimeni. Se opriră pe drum pe la locuinţa lui Brooker ca să vadă ce le putea spune acesta. Curtis văzu că domnul Brooker avea tot atât de multă consideraţie pentru Benton, cât avea şi Benton pentru el şi, chiar şi aşa, sentimentele lui Brooker pentru Benton erau probabil foarte binevoitoare în comparaţie cu ale soţiei sale. Ea nici măcar nu încercase să fie politicoasă şi armele pe care le aveau ei nu păreau să o intimideze. Era o ticăloasă bătrână foarte încăpăţânată, fără nici o îndoială.

Fiul lor, Luke, stătea rezemat de perete şi abia clipea. Curtis nu ştia dacă putea să vadă ceva cu ochiul lui plin de albeaţă. Poate că da, şi lumea arăta ca şi cum ar fi fost acoperită cu o pânză de muselină, străzile ei fiind populate de fantome. Curtis nici măcar nu-şi putea aminti să-l fi auzit vreodată pe fiul domnului Brooker vorbind. El nu fusese niciodată la şcoală, la nici o şcoală cu program normal şi singura dată când Curtis îl văzuse mai departe de locuinţa sa fusese atunci când plecase în oraş cu tatăl lui, şi bătrânul îi tratase pe amândoi cu îngheţată la standul de îngheţată al lui Tasker. Cât despre fetiţă, Curtis nu avea idee de unde apăruse. Poate că lui Luke îi surâsese norocul odată, deşi asta era puţin probabil. Să ai

relaţii sexuale cu Luke Brooker ar fi fost ceva asemănător cu a avea relaţii sexuale cu un zombie.

Domnul Brooker le arătă armele pe care le luase de la cei doi, iar ochii lui Benton sclipiră la vederea acestei capturi uşoare. Îl bătu pe Brooker pe spate şi-i spuse că îi va transmite domnului Leehagen ce bine s-a descurcat.

După ce plecară cei trei bărbaţi, Brooker se aşeză tăcut la masa lui din bucătărie, cu spatele la soţia sa care frământa un aluat, şi încercă să ignore valurile de dezaprobare care păreau să se izbească de spatele lui.

Angel şi Louis auziră camioneta înainte să o vadă. Se aflau într-o depresiune, una dintre fostele fâşii de păşune, între două bucăţi de pământ sterp şi avură nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama din ce direcţie venea zgomotul. Louis cântări din ochi mica pantă şi privi spre est ca să vadă Rangerul venind repede spre ei, după o dâră de noroi care ieşea din pădure dinspre casa bătrânului. Era încă prea departe ca ocupanţii maşinii să poată fi identificaţi, dar Louis era cât se poate de sigur că nu erau prietenoşi. Nici Bliss nu putea fi printre ei. Nu era stilul lui. Se părea că regulile se schimbaseră. Nu mai era vorba să fie doar reţinuţi. Se întrebă dacă Thomas dăduse vreun telefon, îngrijorat de ce ar fi putut face intruşii care-i călcaseră proprietatea chiar neînarmaţi. Probabil că veştile că nu mai erau înarmaţi înclinaseră balanţa împotriva lor.

Louis cântări în minte ce opţiuni aveau. Acoperirea pe care le-o asiguraseră copacii ieşise din discuţie. În acelaşi timp, spre sud-vest se afla ceea ce părea a fi un hambar părăsit, lângă care se ridica structura bombată a unei magazii vechi de cereale, iar în spatele acesteia se vedeau mai mulţi copaci. Era o situaţie imprevizibilă.

Angel i se alătură.

— Vin după noi, spuse Louis.

— Pe unde s-o luăm?

Louis arătă în direcţia hambarului.

— Acolo. Şi repede.

Benton ajunse în vârful colinei. Cam în direcţia opusă

lor şi la acelaşi nivel, prada lor fugea. Unul dintre ei, negrul înalt, se întoarse o secundă să se uite în spate spre ei. Benton frână brusc şi sări din maşină, apucând puşca lui de vânătoare, Marlin, de pe suportul din spatele banchetei. Puse un genunchi în pământ, ţinti şi trase în individul care fugea mai departe, în faţa lui, dar bărbatul dispăruse deja după un povârniş, iar glonţul nu nimeri altceva decât aer. Până acum, Quinn şi Curtis erau în spatele lui, deşi nici unul dintre ei nu se deranjase să-şi ridice arma. Quinn, pentru că avea o carabină, iar Curtis, pentru că nu se angajase să tragă în nimeni, chiar dacă-şi luase cu el vechiul pistol al tatălui său, întocmai cum îl instruise fiul domnului Leehagen.

— Afurisitul, spuse Benton, dar râdea în timp ce spunea asta. Pot să pariez că nimeni din familia lui nu s-a mai mişcat atât de repede de când le-a fluturat cineva un ştreang în faţă, pe vremuri, în vechiul Sud.

— De unde ştii că e sudist? întrebă Curtis.

Părea o întrebare logică.

— Din instinct, spuse Benton. Un negru nu se implică în astfel de afaceri decât dacă are o răfuială mai veche cu cineva. Ăsta caută o cale de a-i plăti cu aceeaşi monedă omului alb.

Asta îi suna ca naiba lui Curtis, dar nu-l contrazise. Poate că Benton avea dreptate, dar, chiar dacă nu ar fi avut, era de bun-simţ să aprobe simplu din cap arătând că este de acord cu el. Ticăloşia se infiltra în el precum grăsimea în carnea roşie. Nu ar fi fost exclus în cazul său să-l lase pe Curtis afară în ploaie, cu nasul spart – din nou – sau cu câteva coaste rupte, pentru a-i reaminti să-şi ţină gura în viitor.

— Haideţi, spuse Benton şi se întoarseră toţi trei la maşină alergând.

— Pare abrupt, spuse Curtis, în timp ce Benton conducea maşina în jos pe pantă într-un unghi ascuţit.

— Patru litri V-şase, spuse Benton. Copiii o pot face pe două roţi.

Curtis nu răspunse. Rangerul era vechi de douăzeci de ani, adâncimea benzilor de rulare de 60%, iar patru litri nu făceau din ea un monstru de maşină. Curtis se propti în bordul maşinii.

Rangerul ar fi putut să urce pe pământ uscat, dar Benton nu luase în calcul ploaia care intrase în ţărână la baza depresiunii. Pământul mustea de apă şi devenise noroi, iar atunci când Rangerul ajunse la fundul depresiunii, roţile se luptară să demareze, maşina începând să urce. Benton ambală motorul şi pentru o clipă înaintară clătinându-se înainte de a se opri de tot, roţile învârtindu-se în zadar pe terenul moale.

Quinn spuse câteva cuvinte, dintre care Curtis putu să reţină doar „cap de rahat” şi „mâncător de noroi”. Benton ambală din nou motorul, iar de data asta reuşi să înainteze încă vreo jumătate de metru, înainte de a aluneca mult înapoi şi de a se afunda cu roţile din spate complet în noroi.

Benton lovi furios bordul maşinii şi deschise portiera ca să evalueze paguba. Erau împotmoliţi adânc, stratul de noroi aproape atingând jantele roţilor.

— Rahat, spuse el. Ei bine, cred că vom merge după ei pe jos.

— Eşti sigur că e o idee bună? întrebă Curtis.

— Sunt neînarmaţi, spuse Benton. Te temi de nişte oameni neînarmați?

— Nu, spuse Curtis, dar avea sentimentul că se minţise pe el însuși.

— Ei bine, atunci hai să mergem. Nu cred că au de gând să se sinucidă.

Benton râse la auzul propriei glume. Quinn râse şi el, chicotelile pe care le scotea fiind o combinaţie de râs înfundat de hienă amestecat pe alocuri cu înjurături. Apoi plecară, cizmele lor cufundându-se în noroi în timp ce urcau povârnişul.

Nemaiavând încotro, Curtis îi urmă.

Hambarul se contura mătăhălos pe cerul întunecat,

având magazia de cereale în partea stângă. Avea o înălţime de vreo doisprezece metri şi nu era atât de modern precum cel din apropierea ţarcurilor de vite, de lângă casa lui Leehagen. Aici nu se găseau saci cu aerisire, nici strat de protecţie din sticlă pe suprafaţa tancurilor de depozitare din oţel, care să faciliteze alunecarea eficientă a grânelor şi nici soluţii împotriva acizilor provenind din nutreţuri fermentate, nici sisteme de ventilare prin presiune. Acesta era un simplu hambar de depozitare, şi nimic mai mult.

Respiraţia lui Louis se auzea ca un scrâşnet neregulat, iritant, iar Angel făcea şi el eforturi vizibile. Erau înfrigurați şi uzi, şi amândoi ştiau că îşi pierd atât rezistenţa, cât şi opţiunile. Louis îl apucă pe Angel de braţ şi-l trase în faţa lui, uitându-se peste umărul acestuia în timp ce făcea asta. Rangerul nu apăruse încă pe marginea de sus a povârnişului. Panta era prea abruptă atât pentru urcare, cât şi pentru coborâre, probabil prea abruptă pentru Ranger pe o astfel de vreme. Câştigaseră puţin timp, dar nu destul. Bărbaţii aveau să continue urmărirea pe jos şi erau înarmaţi, în timp ce el şi cu Angel nu erau. Dacă i-ar fi prins pe teren deschis, i-ar fi împuşcat pe rând în stadiul lor actual de oboseală. Chiar dacă el şi Angel intraseră în hambar, problemele lor nu se încheiaseră. Urmau să fie prinşi înăuntru, iar dacă urmăritorii mai chemau şi pe alţii, atunci totul s-ar fi sfârşit.

Dar Louis bănuia că nu-i vor mai chema şi pe alţii. Dacă ceea ce-i spusese bătrânul la fermă era adevărat, atunci Bliss era pe drum, iar Bliss lucra singur. Cei care-i urmăreau acum pe ei acţionau aşa din proprie iniţiativă. Dacă ar fi crezut că el şi Angel erau înarmaţi, urmăritorii ar fi putut fi mai prudenţi odată ce ar fi ajuns la hambar, iar prudenţa le-ar fi oferit o pauză, dar Louis bănuia că ei vorbiseră cu bătrânul înainte de a începe vânătoarea. Ei ştiau deci că aveau de-a face cu oameni neînarmaţi.

Dar una dintre primele lecţii pe care o învăţase Louis în timpul îndelungatei sale ucenicii ca aducător al morţii era faptul că în fiecare încăpere există întotdeauna o armă,

chiar dacă această armă ar fi fost el în persoană. Se punea doar problema identificării şi folosirii ei. Nu mai fusese de mulţi ani într-un hambar, dar mintea lui deja enumera ce ar fi putut găsi în interior: unelte, saci, echipament pentru stingerea incendiilor…

Mintea lui începu să lucreze din ce în ce mai repede, în salturi.

Echipament pentru stingerea incendiilor.

Foc.

Grâne.

Avea prima sa armă.

Quinn ajunse în vârful colinei înaintea celorlalţi şi i se păru că-l văzuse pe unul dintre cei doi dispărând după hambar. Existau două unităţi de depozitare a grânelor pe terenul domnului Leehagen. Depozitul principal era lângă noile ţarcuri, aproape de moara pentru furaje, în timp ce acesta era o relicvă din zilele în care cireada era în stadiul de proiect şi fusese iniţial un siloz pentru furaje. Acum era folosit ca depozit de grâne, pentru a păstra unele rezerve, doar în cazul că s-ar fi întâmplat ceva cu depozitul principal sau dacă ar fi căzut zăpada şi ar fi trebuit separate vitele. De fapt, una dintre sarcinile lui Benton, atunci când nu vâna fiinţe vii sau nu îi intimida pe alţii mai mici decât el, fusese de a supraveghea al doilea depozit de grâne, de a verifica gradul de umezeală, dacă erau rozătoare sau alte forme de infestare. Nimeni altcineva nu-l deranja în timpul îndeplinirii sarcinilor, ceea ce făcea din acel hambar un loc folositor pentru Benton, în care el putea să-şi îndeplinească variatele sale fantezii, printre care distracţia – de bunăvoie sau cu forţa – cu câteva dintre tinerele femei de altă naţionalitate, care erau transportate ocazional pe drumul spre Canada.

Benton şi Curtis ajunseră şi ei lângă Quinn.

— Ai văzut unde s-au dus? întrebă Benton.

Quinn arătă cu puşca spre hambar.

— E câmp deschis după depozit, spuse Benton. Nu găseşti un copac decât după vreo două-trei sute de metri.

Dacă vor încerca să fugă, îi vom doborî. Dacă vor rămâne pe loc, de asemenea, le vom veni de hac.

Benton îl sfătuise pe domnul Leehagen să demoleze hambarul şi silozul, dar masacrarea cirezilor (indulgenţa prostească iniţială a unui bogătaş) făcuse inutilă necesitatea unei asemenea acţiuni. Silozul era avariat căci pocnise pe părţi din cauza mecanismului de descărcare, care provocase prăbuşirea unui perete interior. Un dispozitiv secundar, creat împotriva sfaturilor lui Benton, alimenta direct cu furaje hambarul propriu-zis, în interior, o măsură de urgenţă în caz că ar fi fost necesară adăpostirea şi hrănirea vitelor acolo, în timpul iernii. Benton era recunoscător că nu trebuise să-l folosească niciodată. Era ca şi cum bătrânul Leehagen o luase pe scurtătură. Acum părea că hambarul putea servi unui ultim scop folositor, la urma urmei, prinzându-i între pereţii săi ca într-o capcană pe cei pe care-i vânau.

Îl plesni pe Curtis cu o mână grea pe spate.

— Haide, băiete! Încă nu ai trecut proba de foc.

Şi, ţinând puşca sus, se îndreptă împreună cu ceilalţi bărbaţi spre depozitul de grâne.

Hambarul nu era încuiat. Louis îşi imagina că nimeni nu avea de gând să se pună cu Leehagen furând de la el şi nici cel mai inteligent şobolan nu învăţase să deschidă o uşă folosind mânerul. Păşi înăuntru. Hambarul era mic, cu nişte îngrădituri improvizate pentru vite aşezate în paralel cu pereţii. Lumina naturală pătrundea prin trei lucarne din tavan, care aveau dedesubt o serie de dispozitive de ventilaţie cu grătar.

— Uită-te pe aici, îi spuse lui Angel. Vezi dacă poţi să găseşti ulei, spirt, orice substanţă care arde.

Aveau o mică şansă. În timp ce Angel căuta, Louis examină dispozitivul care alimenta cu grâne hambarul. Era ceva mai complicat decât o pâlnie de metal care făcea legătura între tancul de depozitare şi peretele hambarului, având la un capăt o valvă, pentru a da drumul grânelor. Dispozitivul se afla la trei metri de pământ şi avea un

jgheab portabil de metal şi un container din plastic de depozitare dedesubt. Louis se aşează pe container şi întoarse valva. Era uşor ruginită şi trebui să se opintească pentru a o putea mişca, dar până la urmă privi uşurat cum grânele începură să cadă pe podeaua hambarului. Luă câteva boabe în mâinile sale, frecându-le între degete. Erau complet uscate. Roti valva în continuare, mărind debitul curgerii grăunţelor. După un minut sau două, aerul era deja plin de un praf înecăcios şi de particule de grăunţe.

Angel apăru lângă el.

— Nimic, spuse el.

— Nu contează. Du-te să vezi cât sunt de aproape.

Angel îşi acoperi nasul şi gura cu haina, în timp ce mergea grăbit prin hambar, până ce ajunse la uşa glisantă principală din faţa hambarului. Ferestrele erau toate pline de praf. Aruncă prudent o privire pe geam şi văzu trei siluete venind prin ploaie spre hambar. Erau la o depărtare de vreo şaizeci de metri şi se pregăteau să se despartă. Unul s-ar fi dus în spate în timp ce doi ar fi venit prin faţă. Pentru ei nu exista altă cale de a cerceta hambarul în siguranţă şi s-ar fi asigurat şi că prada lor nu a scăpat pe uşa din spate.

— Sunt aproape, strigă Angel în loc de răspuns. E vorba despre minute. Tuşi tare atunci când puţin praf îi intră în plămâni. Abia îl mai putea vedea pe Louis din cauza prafului lângă cel mai îndepărtat perete.

— Lasă-i să te zărească, spuse Louis.

— Ce?

— Lasă-i să te vadă. Deschide uşa, apoi închide-o la loc!

— Poate ar trebui să-mi pun şi un măr pe cap sau să mă costumez în răţuşcă.

— Fă-o!

Angel trase zăvorul de la uşa glisantă, apoi o împinse înapoi cam cu un metru jumătate. Se auzi un foc de armă. Repede, Angel închise uşa din nou şi se întoarse lângă

Louis.

— Eşti mulţumit acum? spuse el în timp ce fugea spre partenerul său.

— Extaziat. E timpul să mergem. Louis ţinea în mână nişte saci vechi de grăunţe şi încărcătorul de rezervă de la Glock. Legă sacul în jurul încărcătorului, ţinându-şi bricheta Zippo între dinţi. Îl mai ai pe al tău? întrebă el cu bricheta în gură.

Angel îşi scoase încărcătorul din buzunar şi i-l întinse. Louis făcu acelaşi lucru cu încărcătorul lui Angel, adăugând mai multă greutate sacului.

— În regulă, spuse. Făcu semn spre uşa din spate. Uşa din stânga se deschise. Ei tocmai păşiră afară din hambar când un tânăr apăru de după colţul din dreapta lor. Era mic şi înarmat cu un pistol. Se holbă la ei, apoi ridică arma fără nici un pic de entuziasm. Pistolul tremura în mâna lui.

— Nu mişca! spuse el, dar Angel se mişca deja.

El apucă pistolul, împingându-l spre stânga, şi-l lovi pe bărbat cât de tare putu, în faţă, cu capul. Bărbatul se prăbuşi, lăsându-i pistolul lui Angel. În timp ce cădea la pământ, Angel auzi cum se deschideau uşile duble de la intrarea din faţă a hambarului.

Ceva luă foc în spatele lui Angel. Se întoarse şi-l văzu pe Louis cum aprindea sacul.

— Fugi! spuse Louis.

Şi Angel o luă la fugă. Câteva secunde mai târziu, Louis era lângă el, cu mâna pe spatele suferind al lui Angel, împingându-l în jos, la pământ, în timp ce Angel începu să se roage.

Benton şi Quinn auziră împuşcăturile când intrară în hambar. O parte din hambar era plină de praf, iar ei nu puteau vedea peretele din partea aceea. Quinn îl apucase deja pe Benton de umăr şi-l împingea înapoi pe unde intraseră când sacul în flăcări apăru printre uşile duble în interiorul mediului bogat în praf din hambar.

— O, pe toţi dracii! spuse Benton. O…

Şi iadul deveni o realitate, în timp ce lumea se preschimbă în foc.

Jackie Garner se săturase să mai fie ud.

— Nu putem să stăm aşa în ploaie, spuse el. Trebuie să plecăm.

— Ne-am putea despărţi, spuse Paulie, să mergem pe câte un drum şi să vedem ce se întâmplă.

Nu vom putea vedea ce se întâmplă pentru că vom fi morţi, se gândi Willie. Fraţii Fulci şi prietenul lor erau nebuni cu siguranţă, dar cel puţin erau înarmaţi şi nebuni. Cinci, câţi erau ei, împreună, aveau mai multe şanse decât doi sau trei.

— E încă mult teren pe care trebuie să-l acoperim, spuse Jackie. Ei ar putea fi oriunde.

În acel moment, deasupra unui deal dinspre sud se ivi deodată o minge uriaşă de fum amestecat cu lemn şi ţărână, care se ridica pe cerul cenuşiu, iar urechile lor începură să ţiuie din cauza zgomotului făcut de explozie.

— Ştii, spuse Jackie, e doar o presupunere…

Louis şi Angel se ridicară în picioare. Erau înconjuraţi de resturi de dărâmături; lemn, saci, grăunţe arse. Haina lui Louis era în flăcări. Şi-o scoase de pe el şi o aruncă într-o parte înainte să ia şi el foc. Părul lui Angel era pârlit şi avea o urmă de arsură roşie lucioasă pe obrazul său stâng. Evaluară pagubele. Jumătate din hambar era năruit, iar depozitul de grâne se prăbuşise. În mijlocul acestor rămăşiţe, Angel recunoscu corpul tânărului care îi ameninţase pentru scurt timp cu arma.

— Cel puţin, avem o armă, spuse el. Louis i-o luă.

— Eu am o armă, rectifică el. Ce preferi: tu cu o armă sau eu cu o armă alături de tine?

— Eu cu o armă.

— Ei bine, nu o poţi avea.

Angel privi lung resturile hambarului.

— Vor veni toţi acum.

— Aşa cred.

— Cel puţin vor aduce cu ei ceva mai multe arme.
— Am să-ţi fac eu rost de una când vor veni.
— Da?
— Da.
— Mulţumesc.
— Pentru puţin.
— Bliss va veni şi el.
— Da, va veni.
— Deci, mai mergem să-l vedem pe Leehagen?
— Mergem.
— Bine.
— Asta e bine. Porniră la drum.
— Ştii, picioarele mele sunt ude, spuse Angel.
— Dar acum măcar te-ai încălzit…

CAPITOLUL 26

Bliss auzi explozia şi înţelese că Louis era aproape. Nu-şi făcea griji că bărbaţii pe care-i vâna ar fi putut muri, pentru că în adâncul inimii lui ştia că Louis era al lui. Această confruntare i se cuvenea, după tot ce îndurase.

Îl subapreciase pe protejatul lui Gabriel, dar mai era şi faptul că Gabriel căutase întotdeauna Secerătorul perfect, cel pe care l-ar fi putut forma în aşa fel încât să-i îndeplinească ordinele fără să pună întrebări. Bliss văzuse atât de mulţi venind şi plecând, moartea lor provocându-i tristeţe lui Gabriel, numai pentru că eşecul lor era de fapt al său. Ceea ce Gabriel nu înţelesese, spre deosebire de Bliss, era faptul că cineva care s-ar fi supus orbeşte ordinelor lui Gabriel nu ar mai fi fost bun de nimic până la urmă. Ceea ce-l făcea special pe Bliss – şi ceea ce-l făcea special şi pe Louis, cum ajunsese să admită chiar Bliss, cu zgârcenie – era faptul că în amândoi exista o urmă de personalitate, probabil chiar un fel de pervertire a spiritului, ceea ce însemna că până la urmă se vor elibera de restricţiile impuse de Gabriel şi de cei care, în schimb, se foloseau de el pentru propriile interese. De aceea supravieţuiseră ei doi, spre deosebire de atâţia alţii care nu mai erau în viaţă, dar Bliss era destul de chibzuit ca să-şi dea seama că o astfel de situaţie nu putea continua la nesfârşit. La un moment dat, va obosi, iar gândirea îi va deveni mai înceată. Va face o greşeală şi va plăti pentru asta, asta era o ipoteză, sau va încerca să alunece încet în anonimat, luându-şi secretele cu el, dar s-ar găsi unii, printre care probabil şi Gabriel, care vor prefera ca secretele lui Bliss să fie îngropate împreună cu el, şi asta mai devreme decât mai târziu. Aşa că Bliss îşi asumase un risc premeditat: el spusese un preţ, şi acesta îi fusese acceptat. Făcuse o greşeală: Louis supravieţuise. Acum era

timpul să rectifice acea eroare.

Explozia uşură următoarea parte a planului său. Acum ştia unde se află Louis, chiar dacă era mult mai la sud-vest decât se aşteptase. Curios, se gândi, că Louis şi iubitul lui se îndreptau spre capcană, în loc să încerce să scape de acolo. El ştia de la fiul lui Leehagen că bărbaţii încercaseră să găsească o cale să spargă cordonul şi că fuseseră forţaţi să se întoarcă în pădure. Dacă ar fi insistat, ar fi reuşit să treacă de urmăritori cu altă ocazie. Cu puţin noroc, chiar să şi ajungă la unul din podurile de peste râu nu ar fi fost imposibil pentru ei, deşi nu ar fi reuşit să ajungă prea departe, pentru că mişcările lor fuseseră supravegheate încă din start. Soarta lor era numai în mâinile lui, iar el le semnase condamnarea la moarte.

Se mişcau spre interior, nu în afară. Îi trecu prin minte să găsească o cale să-l avertizeze pe Leehagen, apoi decise că nu era nevoie să facă asta. Bătrânul gangster putea să-şi dea şi singur seama cum stăteau lucrurile, iar dacă nu putea, atunci nu merita să mai trăiască. În ciuda tuturor obstacolelor care-i fuseseră puse în cale, Louis venea după Leehagen. Bliss îi admira perseverenţa. El îl considerase întotdeauna lipsit de puritate pe Louis, pentru că nimeni nu avea puritatea lui Bliss, dar ceva din propria lui tenacitate se afla îngropată adânc în bărbatul mai tânăr.

Grăbit şi hotărât, Bliss porni spre locul exploziei.

*

Ceva se mişcă într-un jgheab, lângă ruinele hambarului. O platformă fu dată în lături, urmată de o bucată de tablă ondulată. Sub bucata de tablă se afla Benton. Partea stângă a feţei sale era carbonizată şi înnegrită, fâşii subţiri de carne vie fiind vizibile în locurile în care pielea se crăpase, precum magma unui vulcan, care izbucneşte prin crusta crăpată, şi nu mai vedea nimic cu ochiul stâng. Durerea era înfiorătoare.

Se ridică de jos ca să se aşeze cumva, folosindu-şi

palmele. Pielea de pe dosul palmelor era arsă şi crăpată, dar palmele erau nevătămate. Îşi analiză partea de jos a corpului. O parte din cămaşa lui fusese arsă, iar pielea în acea zonă era arsă şi acoperită cu băşici, străpunsă din loc în loc de aşchii de lemn. Lângă el zăcea ce mai rămăsese din Quinn. Atunci când hambarul fusese aprins, Quinn fusese surprins în plin de explozie. Corpul lui sărise în aer şi căzuse peste Benton şi, involuntar, îl protejase pe Benton de ce era mai rău, alături de o acumulare neprevăzută de resturi de dărâmături.

Se ridică în picioare şi îşi şterse de pe pantaloni petele de sânge şi cenuşă. El bănuia că o parte din pete proveneau de la Quinn şi simţi un val de indignare la gândul morţii prietenului său. Îşi puse mâna pe frunte. Simţi o durere când îşi atinse capul. Era o bucată de piele rămasă fără păr. Îşi retrase palma plină de sânge.

Durerea din globul său ocular era lucrul cel mai greu de suportat, pentru că era profundă şi intensă. Nu mai avea nici un fel de percepţii vizuale, dar simţea clar o proeminenţă în orbita ochiului său drept. Cu grijă, ridică mâna sa dreaptă şi o apropie de ochi. Palma întâlni o aşchie de lemn, iar Benton urlă de durere. Din ochiul drept îi ţâşneau lacrimi şi vederea i se înceţoşă. Încercă să se controleze, să nu intre în panică, străduindu-se ca, în loc să respire precipitat, să tragă aer adânc în piept şi să expire apoi mai liniştit.

Avea o aşchie în ochi. Nu o putea lăsa acolo. Nu poţi să stai cu o aşchie în ochi. Era ceva… rău.

Benton ridică mâinile în faţă şi le întoarse cu palmele faţă-n faţă. Şi le puse de o parte şi de alta a capului, aproape să-l atingă, câte una de fiecare parte a ochiului său rănit. Apoi, uşor, îşi duse fiecare index spre aşchie, până ce o atinse cu ambele degete. Durerea era groaznică, dar de data aceasta, el se aşteptase să simtă astfel. Apucă strâns cu vârfurile degetelor aşchia de lemn şi trase. Era înfiptă foarte adânc, aşa că întâmpină ceva rezistenţă, dar nu se opri. Era un zgomot asemănător cu alarma sirenelor în capul său, foarte ascuţit şi intens, şi doar atunci când

aşchia ieşi şi ceva cald i se prelinse pe obraz, îşi dădu seama că ceea ce auzea erau de fapt propriile lui ţipete.

Examină aşchia, ţinând-o aproape de ochiul său drept. Era lungă de circa cinci centimetri şi aproape jumătate din lungimea ei era acoperită cu sânge şi lichid din globul ocular.

Ticăloşii mi-au înfipt o aşchie în ochi, se gândi. *Îi va ucide pentru asta.*

Benton se ridică în picioare. Creierul lui nu părea să funcţioneze aşa cum ar fi trebuit. Nu părea să transmită comenzile potrivite membrelor sale, făcându-l să se poticnească şi să se clatine în timp ce mergea. Cu toate astea, reuşi să lase în urmă ruinele hambarului fără să cadă în genunchi decât o singură dată. Deja uitase de arsurile sale şi de rămăşiţele lui Quinn, iar soarta lui Roundy nu-i afectă câtuşi de puţin luciditatea deja distrusă. Ceea ce-l preocupa era aşchia de lemn care-l lăsase orb de un ochi. La urma urmei, ce fel de bărbaţi ar orbi un alt bărbat? Nişte bărbaţi care nu meritau să trăiască, iată ce fel.

Undeva în depărtare, văzu două siluete mişcându-se, una mai înaltă, cealaltă mai scundă. Îşi găsi puşca acoperită pe jumătate sub rămăşiţele lui Quinn şi o ridică. Apoi porni în urmărirea celor care-l torturaseră.

*

Detectivul parcursese doar o scurtă distanţă în direcţia exploziei, când apăru o maşină. Era o Toyota Camry, care se îndepărta în viteză. Mâna lui Willie strânse pistolul chiar când Detectivul încetini, permiţându-le să se îndepărteze. În spatele lor, Jackie Garner şi fraţii Fulci încetiniră şi ei.

— Ai vreun plan pentru când vom ajunge acolo? întrebă Willie.

— Acelaşi plan ca mai devreme: să nu murim.

Nori groşi de fum se vedeau ridicându-se de peste drum. Făcea dificil drumul cu maşina, dar însemna, de asemenea, că fumul avea să-i ascundă de cei din faţa lor.

Aşa stând lucrurile, ei aproape că intrară cu maşina în cei din faţa lor când ajunseră la locul exploziei. Maşina roşie păru că se materializase de nicăieri, oprită, cu portierele din faţă deschise şi cu doi bărbaţi stând pe locurile din faţă. Detectivul frână brusc şi o luă spre dreapta imediat ce fuseră văzuţi, iar în spatele lor, Tony Fulci roti volanul maşinii sale spre stânga, ocolind Mustangul şi oprind-o aproape în dreptul bărbaţilor din maşină.

Neavând cum să deschidă portiera din cauza maşinii lui Fulci care i-o blocase, şoferul decise simplu să deschidă focul, dar din cauza mărimii maşinii de teren, fu nevoit să-şi lase geamul în jos şi să-şi scoată mâna afară ca să poată trage. Până reuşi el să facă toate astea, Tony trăsese deja patru focuri prin capota maşinii, iar şoferul căzu într-o parte, mâna lui stângă atârnând inertă pe geamul maşinii pe jumătate deschis, arma sa căzând.

Pasagerul, rănit, dar având încă destulă forţă să mai ţină o armă, deschise portiera de pe cealaltă parte a maşinii şi se rostogoli sărind din maşină, tuşind tare şi având ochii plini de lacrimi din cauza fumului. Detectivul apăsă pe acceleraţia Mustangului. Maşina ţâşni înainte, izbindu-l pe bărbatul înarmat în partea de jos a corpului şi rupând portiera Toyotei.

Forţa impactului îl făcu pe bărbat să se încovoaie şi-l proiectă pe capota Mustangului. Căzu apoi, după ce Detectivul roti volanul spre dreapta şi opri maşina. Detectivul deschise portiera şi ieşi în fum şi în ploaie, cu Willie după el.

Acum se vedeau doi bărbaţi venind în fugă din direcţia focului. Aceştia purtau haine de ploaie impermeabile galbene şi blugi, hainele de ploaie distingându-se clar, chiar şi prin fum, amândoi părând să fie înarmaţi. Willie îi văzu înaintea tuturor. Încercă să vorbească, dar fumul îi intra în gură, făcându-l să bolborosească în schimb ceva nedesluşit. Jackie Garner şi unul dintre fraţi coborau încă din maşină, iar Parker îngenunchease lângă bărbatul căzut la pământ.

Willie ridică Browningul.

Nu vreau să fac asta. Am crezut că sunt în stare, dar m-am înşelat. Am crezut doar că vom intra şi vom ieşi, că-i vom găsi pe Angel şi pe Louis şi că-i vom ajuta să scape de aici. Nu mi-a trecut prin minte că se vor întâmpla toate astea, că va fi atâta moarte. Eu nu sunt un ucigaş. Nu am ce căuta aici. Nu sunt ca aceşti oameni. Nu aş putea fi niciodată.

Fumul îşi schimbă direcţia, dus de vânt, şi siluetele în galben dispărură pentru o clipă.

Pleacă de aici. Întoarce-te. Dispari în fum. Lasă totul să se termine aici.

Şi apărură din nou, acum mult mai aproape. El auzi împuşcături şi zări prin fum flama de la gura puştilor. Willie trase de două ori în bărbatul din stânga lui, ţintind în partea de sus a corpului. Bărbatul căzu la pământ şi nu se mai mişcă. O ploaie de împuşcături veni dinspre maşina fraţilor Fulci şi al doilea individ avu soarta amicului său. Willie îi văzu pe Jackie Garner şi pe Tony Fulci îndreptându-se spre cei căzuţi, Tony acoperindu-l pe Jackie în timp ce acesta le luă armele celor doi şi verifică dacă mai erau în viaţă. Detectivul se uita acum la şoferul maşinii. Paulie Fulci era lângă el, iar Willie îl auzi pe Detectiv cum îi spunea lui Paulie că şoferul era mort şi că nici celălalt nu avea s-o mai ducă mult. Toţi patru porniră apoi în direcţia hambarului distrus, dar Willie nu merse cu ei. Se îndreptă spre locul unde zăcea cel pe care-l omorâse, căzut la pământ cu mâinile şi picioarele întinse, departe de corp. Primul foc nu-l nimerise, dar al doilea îl lovise în piept. Arăta de vreo patruzeci de ani, un bărbat supraponderal, chel, îmbrăcat cu nişte blugi ieftini şi încălţat cu nişte bocanci uzaţi.

Willie se aplecă în faţă, ţinând mâinile pe genunchi şi încercă să se abţină să vomite. Vedea o explozie de stele în faţa ochilor. Simţea furie, mâhnire şi ruşine. Se mişcă în direcţia opusă fumului dus de vânt şi se aşeză, sub un copac solitar. Ploaia mai contenise şi oricum copacul nu

oferea prea multă protecţie, dar Willie nu mai găsea putere să stea drept. Se lăsă pe spate pe scoarţa copacului, azvârli Browningul într-o parte şi închise ochii.

Stătu aşa până auzi paşi. Detectivul se apropia. Faţa lui era înnegrită de fum. Willie îşi spuse că probabil aşa arăta şi el.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse Detectivul. Vor mai veni şi alţii să-i caute.

— Chiar merită? întrebă Willie. Toate astea merită într-adevăr?

— Nu ştiu, spuse Detectivul. Ştiu doar că ei sunt prietenii mei şi că sunt în pericol.

Îi întinse o mână. Willie o luă.

— Vei avea nevoie de pistolul tău, spuse Detectivul. Willie se uita ţintă la pistolul aruncat jos.

— Ridică-l, Willie, spuse Detectivul şi în acel moment Willie simţi că-l urăşte.

Dar făcu cum i se spuse. Ridică pistolul şi se alătură celorlalţi.

Benton auzi împuşcăturile în spatele lui, dar nu se uită înapoi. Să continue să meargă înainte era tot ce putea face. Se temea că, dacă s-ar fi întors, chiar şi pentru o clipă, şi-ar fi pierdut simţul orientării, iar dacă s-ar fi oprit, ar fi pierdut orice posibilitate de mişcare. Tot ce putea face era să pună un picior în faţa celuilalt, să ţină în continuare puşca în mâna dreaptă, şi până la urmă avea să-i găsească pe cei pe care-i vâna. Treptat, conexiunile din creierul său dispăreau, făcând câte un scurtcircuit, una câte una, ca nişte siguranţe supraîncărcate. Abia mai putea să-şi aducă aminte cum se numea şi uitase complet numele celor care muriseră în incendiul infernal. Tot ce ştia era că răspunzătorii pentru tot ce se întâmplase erau înaintea lui, iar el trebuia să-i ucidă. Odată ce ar fi fost morţi, el s-ar fi putut opri, iar durerea s-ar fi oprit şi ea. Totul s-ar fi oprit. Nu ar mai fi fost nici durere, nici plăceri, nici amintiri. Ar mai fi rămas doar întuneric, ca şi cum te-ai fi scufundat noaptea într-o mare caldă.

CAPITOLUL 27

Angel fu primul care-l zări pe Benton. Era încă la o distanţă considerabilă, când Angel îi văzu capul apărând de după marginea dealului. Îl avertiză pe Louis bătându-l uşor cu mâna pe umăr şi împreună se întoarseră să înfrunte ameninţarea.

Era clar că bărbatul era grav rănit. Mai degrabă îşi târa picioarele decât mergea şi părea să-şi piardă direcţia uşor spre stânga, ca mai apoi, dându-şi seama ce făcuse, să se corecteze. Ţinea capul în jos şi avea o puşcă în mâna dreaptă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât puteau vedea mai bine rănile de pe faţa şi corpul lui, cauzate de foc şi înţeleseră de unde venea.

— Cineva a supravieţuit exploziei, spuse Angel. Totuşi, e rănit rău.

— Are o puşcă, spuse Louis.

— Nu pare să-i fie de prea mult folos.

Louis ridică pistolul său şi ochi cu acesta în direcţia în care mergea, spre bărbatul rănit.

— Nu, spuse el. Cred că nu.

Benton îşi dădu seama că bărbaţii pe care-i urmărea se opriseră. Era timpul, aşa că se opri la rândul său, ştiind că nu ar fi avut cum să meargă mai departe, nu aici şi nu în această viaţă. Peisajul începu să joace în faţa lui, iar cei doi oameni de la distanţă deveniră neclari şi diformi. Încercă să-şi ridice puşca, dar braţele sale nu răspundeau. Încercă să vorbească, dar nici un cuvânt nu ieşi din gâtul său pârjolit. Tot ce simţea era durere; durere şi dorinţa de a se răzbuna pe cei care i-o cauzaseră. Rănile sale îl reduseseră la stadiul de animal.

Frânturi de amintiri ale unor lucruri care nu aveau nici o legătură între ele apăreau în mintea lui numai ca să dispară înainte de a putea să le identifice şi să le înţeleagă:

o femeie care ar fi putut fi mama lui; alta care ar fi putut fi iubita lui; un bărbat murind în ploaie, sângele curgându-i precum culorile dintr-un tablou…

Puşca era încă în mâna lui. De asta putea să-şi dea seama. Se concentră din toate puterile, încercând să o folosească. Reuşi să-şi pună indexul mâinii drepte pe trăgaci, mâna lui stângă ţinând încă ţeava puştii. Apăsă pe trăgaci, trimiţând inutil glonţul în pământ. Din ochi îi curse o lacrimă. Unul dintre bărbaţi se apropia. Trebuia să-i omoare, dar acum nu-şi putea aminti de ce. Nu mai putea să-şi amintească nimic. Totul era pierdut pentru el.

Creierul lui, înţelegând iminenţa propriei amnezii, porni să lucreze într-un efort final, iar luciditatea lui Benton triumfă pentru ultima dată, ştergându-i din minte orice urmă de durere şi mânie, şi eşec, permiţându-i să se concentreze numai asupra bărbatului care se apropia. Ridică braţul stâng, iar acesta îl ascultă rămânând ferm. Vederea i se limpezi şi ţinti spre bărbatul înalt, de culoare. Degetul său se încordă din nou pe trăgaci şi, în timp ce se pregătea să expire, ştiu că, în definitiv, totul avea să se termine cu bine.

Încărcătura era de această dată un glonţ Match King de cincisprezece grame, care nu ar fi însemnat nimic pentru Benton, chiar dacă nu ar fi fost glonţul care-i trecu rapid printr-o parte a capului, intrând prin ceafa chiar sub ochiul care-i mai rămăsese şi ieşind prin urechea sa dreaptă, sfărâmându-i şi o mare parte din craniu în drumul său.

Din locul unde stătea culcat în iarba udă, Bliss văzu cum ţinta sa cădea la pământ. Îşi schimbă puţin poziţia, ridicându-şi ochiul de pe cătarea puştii, ca să poată vedea unde erau ceilalţi. Aceştia o luaseră deja la fugă, urcând o colină nu prea abruptă, şi se îndreptau spre un crâng, spre est. Chiar şi cu XL-ul, ei aveau să fie foarte curând în afara razei de acţiune a armei. El intenţiona să-l omoare pe Louis stând faţă-n faţă, pentru că voia ca acesta să ştie cine era răspunzător pentru moartea lui, dar celălalt, partenerul lui, nu-l interesa. Bliss ţinti cu grijă în faţă, spre

bărbatul mai scund, anticipând unde ar fi ajuns acesta în următoarele secunde, după amploarea mişcărilor sale, apoi expiră uşor şi apăsă pe trăgaci.

— Drace! spuse Angel, în timp ce îşi prinse piciorul într-o crăpătură în pământ, continuând apoi să meargă mai departe şchiopătând de piciorul stâng. Louis era lângă el şi se opri pentru o clipă, dar Angel nu căzu. Câteva bucăţi de pământ, iarbă şi ţărână săriră din pământ puţin mai departe de ei, în dreapta locului în care stătea acum Angel, tocmai când acesta îşi recăpătă echilibrul şi continuară să fugă, ochii lor fiind acum aţintiţi numai pe copacii din pădure, care le puteau oferi siguranţă. Angel mai auzi o împuşcătură, dar ajunse la un povârniş şi începu să coboare, când, deodată văzu că era înconjurat de copaci şi se aruncă în noroi, apoi se adăposti după cel mai apropiat copac. Se ghemui lângă copac, cu genunchii la piept şi cu gura deschisă ca să tragă adânc aer în piept.

Angel se uită în stânga lui, dar Louis nu era acolo.

— Hei, strigă el. Eşti bine?

Nu se auzi nici un răspuns.

— Hei, strigă din nou, acum înfricoşat. Louis?

Dar nu era decât tăcere. Angel nu se mişcă. Trebuia să afle unde era Louis, dar ca să facă asta ar fi însemnat să se ivească de după copac, iar dacă ţintaşul ştia unde era şi ar fi ochit în direcţia copacului, atunci ar fi sfârşit mort. Dar trebuia să afle, cât de cât, ce se întâmplase cu partenerul său. Se întinse cât putu de aproape de pământ fără să-şi expună picioarele la vedere, începând să numere până la trei în minte, apoi când ajunse la doi decise că „la naiba cu asta” şi riscă o privire rapidă în jurul copacului.

Se întâmplară două lucruri. În primul rând îl văzu pe Louis zăcând pe o parte, chiar sub marginea povârnişului care cobora spre pădure. Nu se mişca. În al doilea rând, un glonţ lovi trunchiul copacului făcând să sară aşchii în obrazul lui Angel, forţându-l astfel să-şi retragă capul repede, înainte ca încă o împuşcătură să-l lecuiască de grijile pe care şi le făcea pentru Louis, pentru aşchii şi

pentru orice altceva în viaţa asta.

El nu era înarmat, omul care pentru el însemna cel mai mult pe lume zăcea rănit sau mort, iar el nu putea ajunge la dânsul, şi cineva îl avea în bătaia puştii. Angel era al naibii de sigur cine era acest „cineva”: Bliss. Pentru prima dată în atâţia ani, Angel îşi pierdu orice speranţă.

Fusese o împuşcătură norocoasă, dar Bliss nu refuza să-şi încerce norocul ori de câte ori i se oferea ocazia. Mişcarea naturală a armei sale, combinată cu amploarea mişcărilor lui Louis, îl adusese pe acesta în cătarea puştii lui Bliss şi primise glonţul. Bliss văzuse cum picioarele negrului înalt se împleticeau şi-l urmărise căzând, apoi îl pierduse din câmpul său vizual din cauza povârnişului. Nu putea fi sigur în ce loc îl lovise glonţul. El bănuia că-l lovise în partea de sus a spatelui, într-o parte, mai departe de inimă. Louis ar fi putut fi rănit, probabil mortal, dar poate că nu era încă mort.

Trebuia să fie sigur. Îi făcuse două promisiuni lui Leehagen. Prima era că Louis va muri pe pământul său, că sângele lui va fi absorbit de solul de pe terenul bătrânului. A doua promisiune era că îi va aduce capul lui Louis ca trofeu. Această promisiune fusese făcută fără nici o tragere de inimă. Lui Bliss îi amintea de excese. Era curios că Hoyle îi ceruse să facă acelaşi lucru cu Kandic, omul care fusese trimis să-l ucidă şi a cărui execuţie fusese prima misiune a lui Bliss când reapăruse după retragerea sa. De fapt, acesta fusese unul dintre motivele pentru care Bliss revenise pe câmpul de luptă. Avusese nişte probleme personale cu Kandic, o rămăşiţă a unui vechi conflict de interese. Decapitarea lui nu-l deranjase pe Bliss în mod special, deşi fusese mai greu şi mai neplăcut decât anticipase, dar nu simţea nici o dorinţă să-şi facă un obicei din asta. Recunoscu, de asemenea, că factorul personal se strecurase în toate crimele pe care le făcuse: el era imaginea în oglindă a bărbatului care fusese odată, nemaifiind atât de rezervat faţă de cei pe care-i omora. Pe de o parte, acest fapt îi dădea un avantaj în tot ceea ce întreprindea, chiar dacă asta îl făcea mai vulnerabil pe de

altă parte. Cei mai buni criminali erau imperturbabili, exact aşa cum fusese el însuşi pe vremuri. Orice altceva era slăbiciune.

Dar Bliss înţelese, de asemenea, că îşi crease propriul mit. Kandic, Billy Boy şi acum Louis – ei aveau să fie moştenirea lui. El era Bliss, criminalul criminalilor, cel mai periculos din această branşă. Aveau să-şi amintească de el după ce va muri. Nu va mai fi niciodată altul asemenea lui.

Dar era timpul să termine treaba care-i era la îndemână. Louis fusese înarmat. Bliss zărise pistolul din mâinile lui. Nu ştia nimic despre celălalt, despre cel pe nume Angel, dar nu văzuse nici o armă. Bliss bănuia că bărbatul mai scund nu avea nici un chef să se mişte, de frică să nu încaseze vreun glonţ. Dacă acţiona rapid, Bliss putea acoperi cea mai mare parte a terenului dintre ei ca să-şi schimbe poziţia şi să-l poată ochi mai bine pe Angel şi apoi să termine cu Louis. Bliss îşi luă arma şi se apropie.

— Deci în ce direcţie au luat-o? întrebă Willie.

El şi Detectivul stăteau în direcţia opusă vântului care ducea departe fumul. În spatele lor, fraţii Fulci ascundeau Toyota de acolo astfel ca drumul să fie liber pentru ei, dacă s-ar fi hotărât să-şi continue drumul pe ruta curentă. Jackie Garner admira distrugerea depozitului de grâne, la care se lucrase cu atâta ingeniozitate. Lui Jackie îi plăceau lucrurile care explodau.

— Ar avea sens ca ei să plece cât mai departe posibil de acest loc, spuse Detectivul. Dar, pe de altă parte, noi vorbim aici despre Angel şi Louis şi, câteodată, ceea ce ar avea sens nu coincide cu intenţiile lor. Ei au venit aici să-l omoare pe Leehagen. S-ar putea ca nimic din ce s-a întâmplat aici să nu le fi schimbat intenţiile. După cum îi cunosc, cred că asta i-ar fi putut îndârji şi mai mult. Ei vor sta departe de drum ca să nu fie văzuţi, astfel că bănuiala mea este că se vor îndrepta spre casa lui Leehagen.

În acel moment, auziră prima împuşcătură.

— Acolo! strigă Jackie, arătând peste umărul lui

Willie. „Vest, se gândi Willie, întocmai cum spusese bărbatul”. încă două focuri urmară, unul la distanţă scurtă de altul.

Detectivul deja o luase la fugă.

— Jackie, tu şi cu cei doi fraţi luaţi maşina, spuse. Urmaţi linia drumului. Încercaţi să găsiţi o cale să ajungeţi repede acolo. Willie şi cu mine vom merge pe jos, în caz că veţi interveni. Se uită la Willie. Eşti de acord cu asta?

Willie încuviinţă cu capul, deşi nu era sigur ce i-ar fi plăcut mai puţin: gândul că acum trebuia să alerge sau faptul că ar fi trebuit să-şi folosească din nou pistolul odată ce s-ar fi oprit din alergat.

Umezeala fu cea care îl forţă în cele din urmă pe Angel să se mişte. Un lucru atât de neînsemnat, un disconfort atât de minor, având în vedere tot ce li se întâmplase în acea zi şi totuşi asta era realitatea. Umezeala îi producea mâncărimi şi iritaţii. Îşi schimbă poziţia părţii de jos a corpului, încercând să-şi lărgească pantalonii, dar asta nu-i fu de nici un folos.

— Louis? strigă din nou, dar, ca şi mai înainte, nu auzi nimic decât tăcere.

Avea o senzaţie de fierbinţeală în spatele ochilor şi gâtul îi ardea. El ştia că deja începuse să jelească, dar dacă ar fi permis durerii să-l copleşească, atunci totul ar fi fost pierdut. Trebuia să se ţină tare pe poziţii. Exista posibilitatea ca Louis să fi fost doar rănit. Mai era încă speranţă.

Îşi analiză situaţia. Existau două posibilităţi. Prima ar fi fost ca Bliss să fi rămas pe poziţie, sperând să-i nimerească sigur pe oricare dintre ei. Dar Louis nu se mai vedea, iar Louis, Angel ştia asta, era ţinta principală a lui Bliss. Angel conta numai într-o mică măsură, şi doar dacă ar fi intervenit în încercările lui Bliss de a-l elimina pe Louis. Din locul său iniţial de tragere, Bliss nu ar fi putut să-l vadă pe Louis odată ce căzuse, altfel ar fi deschis din nou focul asupra lui. Nu putea fi sigur că glonţul care-l nimerise era unul mortal.

Ceea ce sporea şansele şi, cu atât mai mult, posibilitatea ca Bliss să se apropie, îndreptându-se spre cei doi ca să se asigure că treaba fusese dusă la capăt, spre satisfacţia sa. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Angel ar fi putut ieşi din ascunzătoare fără să fie împuşcat. Era totuşi un joc de noroc şi, deşi Angel se străduise din greu să-şi dezvolte un anumit număr de vicii, jocurile de noroc nu se numărau printre acestea. Până şi irosirea a cincizeci de dolari, odată, la Sarasota Springs, îl făcuse să cadă pradă unei depresii care durase o săptămână. Pe de altă parte, dacă îşi pierdea viaţa acum, era puţin probabil că va mai avea timp să-şi regrete ultima decizie, iar dacă rămânea în locul unde se afla acum, atunci el şi Louis vor pieri cu siguranţă, asta dacă Louis nu era încă mort, o perspectivă pe care Angel, în acel moment, refuza să o accepte.

Avea nevoie de pistolul lui Louis. Dacă reuşea să pună mâna pe pistol, atunci ei ar fi avut o şansă să i se opună lui Bliss.

— La dracu', spuse Angel. Drace, drace, drace! Tocmai suferea un acces de furie în faţa egoismului partenerului său. Chiar astăzi, dintre toate zilele, trebuia să fii împuşcat. Chiar aici, la dracu-n praznic, lăsându-mă singur fără nici o armă şi fără tine. Simţi cum i se încordează tot corpul, simţi fluxul de adrenalină. Ţi-am spus că voiam să ţin eu acel pistol, dar tu, nimic, trebuia să fie al tău. Marele Pistolar avea nevoie de arma sa, iar acum, în grija cui ne-a lăsat? Ne-a lăsat dracului baltă, aşa ne-a lăsat. *Dracului.*

Şi, în culmea furiei pe care şi-o autoprovocase, Angel o luă la fugă.

Avansul lui Bliss fusese uşurat de pantele ascendente sau descendente ale terenului, fiind astfel mai greu pentru partenerul lui Louis să-i urmărească traiectoria decât dacă ar fi mers pe teren drept. Dezavantajul era acela că, în timp ce se afla în zonele de altitudine mai joasă, nu putea vedea partea de jos a copacilor după care era ascuns Angel. Era conştient şi de faptul că Louis şi-ar fi putut reveni din starea în care era, suficient ca să poată căuta o

acoperire, dar în tot timpul în care Bliss îşi menţinuse atenţia îndreptată asupra micului petic de pământ dintre locul în care căzuse Louis şi copacii după care se ghemuise iubitul său nu fusese nici urmă de mişcare. Bliss bănuise că teama de a nu fi împuşcat îl va ţine pe Angel între copaci, dar, în cazul în care îşi înfrânsese această teamă,

Bliss tot ar fi reuşit să parcurgă repede distanţa dintre poziţia lui iniţială şi ţintele sale, chiar dacă ar fi trebuit să se târască sau să meargă pe vine cea mai mare parte a drumului. Acum era destul de aproape de baza povârnişului care cobora în pădure. După calculele sale, Louis se afla probabil la vreo trei metri în dreapta lui, după acest povârniş. Bliss îşi lăsă puşca Surgeon deoparte. Avea de gând să o recupereze odată ce şi-ar fi terminat treaba. În schimb, îşi scoase din tocul de sub braț micul Beretta Tomcat. Era arma perfectă pentru lovitura de graţie, un pistol de 7 mm, relativ ieftin şi totuşi sigur, de care te puteai descotorosi repede, fără nici o părere de rău. Mişcându-se liniştit, fără grabă, Bliss înaintă încet până la marginea povârnişului. Trei metri. Doi. Unu.

Îşi ţinea respiraţia. Avea salivă în gură din abundenţă, dar nu înghiţi. Auzea doar cântecul păsărelelor şi foşnetul ramurilor.

Cu o mişcare elegantă, Bliss ridică pistolul şi se pregăti să tragă.

Angel era la jumătatea distanţei dintre copaci şi corpul lui Louis când Bliss îşi făcu apariţia. Era prins în teren deschis, neînarmat. Îngheţă pentru o clipă, apoi continuă să fugă, chiar în momentul în care Bliss îşi îndreptă pistolul în direcţia lui, ţintind spre partea de sus a corpului.

Apoi, două voci se auziră. Ambele erau foarte cunoscute lui Angel şi amândouă rostiră acelaşi cuvânt:

— Hei!

Prima voce venea de undeva din spatele lui Bliss. Se roti ca să înfrunte noua ameninţare şi văzu un bărbat stând cu un genunchi în iarbă, cu un pistol îndreptat spre

el. La distanţă de acesta şi luptându-se în mod evident cu terenul accidentat, era un bărbat supraponderal îmbrăcat în salopetă, cu un pistol în mână.

A doua voce venise de undeva mai jos de Bliss. Se uită în jos şi-l văzu pe Louis întins pe spate, cu un pistol îndreptat spre pieptul lui.

Bliss mai că zâmbi, plin de admiraţie. Câtă răbdare, *se gândi el,* câtă viclenie. Deştept, foarte deştept băiat.

Şi apoi Bliss simţi o greutate şi o fierbinţeală imediat ce glonţul îl străpunse, făcându-l să se rotească din poziţia în care stătea şi trimiţându-l la pământ, ca mai apoi să se rostogolească în cădere pe povârniş. Ploaia se oprise de o vreme, şi cerul de deasupra lui avea petice albastre când muri.

CAPITOLUL 28

Angel avu nevoie de un moment ca să înţeleagă ce se întâmplase de fapt. Odată ce înţelese, nu mai fu nevoie să-şi provoace singur furia şi găsi cu cale să şi-o reverse în întregime asupra lui Louis.

— Ticăloşiile, strigă el, odată ce se încredinţă că partenerul, iubitul şi acum obiectul supărării sale nu era mort. Tu, ticălos nenorocit!

Îl lovi cu toată puterea în coaste.

— Am fost împuşcat, spuse Louis.

Arătă spre o porţiune umedă de sânge pe braţul drept, unde fusese atins de glonţ şi gaura din mânecă.

— Nu destul de împuşcat. Asta-i o zgârietură.

Piciorul lui Angel se balansa pentru un nou şut, dar Louis se ridicase deja stângaci în picioare.

— De ce nu ai spus nimic când te-am strigat?

— Pentru că nu ştiam unde era Bliss. Dacă m-ar fi auzit vorbind sau dacă te-ar fi văzut reacţionând la ceva ce aş fi spus, ar fi optat pentru o lovitură de la distanţă. Trebuia să-l atrag mai aproape.

— Ai fi putut şopti! Ce naiba e în neregulă cu tine? Am crezut că eşti mort.

— Ei bine, nu sunt.

— Ei bine, ai fi putut fi.

— Ai putea măcar să te arăţi mai încântat de faptul că sunt încă în viaţă. *Am. Fost. Împuşcat.*

— La naiba cu tine!

Angel se uită peste umărul lui Louis şi-i văzu pe Detectiv şi pe Willie Brew stând în vârful colinei, uitându-se în jos spre ei. Se încruntă, surprins. Louis se întoarse şi el în acea direcţie. Şi el se încruntă, de asemenea.

— Voi doi aţi plecat cumva în vacanţă? întrebă Angel.

— Am venit să vă căutăm, spuse Detectivul.

— De ce?

— Willie credea că aţi putea fi în primejdie.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Ştii şi tu, depozite care sar în aer, genul ăsta de lucruri.

— Am fost împuşcat, spuse Louis.

— Am auzit.

— Ei bine, nimeni nu pare prea îngrijorat din cauza asta.

— Cu excepţia ta.

— Şi pe bună dreptate, omule. Voi doi aţi venit singuri?

Detectivul se lăsă stingher de pe un picior pe celălalt înainte să răspundă:

— Nu tocmai.

— Oh, nu, spuse Angel, începând să înţeleagă. Doar nu i-ai adus cu tine.

— Nu aveam pe cine să aduc. Nu aveam timp să mai fac mofturi.

— Iisuse! Unde sunt ei?

Detectivul făcu un semn vag cu mâna.

— Pe aici pe undeva. Ei au mers pe drum, cu maşina. Noi am venit pe jos.

— Poate se vor rătăci, spuse Angel. De tot.

— Au venit aici pentru voi. Ei vă venerează.

— Suferă de psihoză.

— Spuneţi asta de parcă ar fi un lucru foarte rău. Detectivul făcu un semn spre Bliss. Apropo, cine era?

— Se numea Bliss, spuse Louis. Era un criminal.

— Angajat ca să te ucidă pe tine?

— Aşa s-ar părea. Deşi s-ar putea să fi acceptat să facă treaba asta gratis.

— Nu s-a terminat prea bine pentru el.

— Se presupunea că era cel mai bun, pe vremuri. Toţi

au crezut că s-a retras.

— Cred că ar fi trebuit să rămână în Florida.

— Aşa cred şi eu.

Auziră motorul unei maşini dinspre est. Câteva secunde mai târziu, maşina monstru de teren a celor doi Fulci îşi făcu apariţia deasupra unei coline, îndreptându-se în direcţia lor. O parte din furia lui Angel dispăruse şi binevoi să examineze rana lui Louis.

— Vei supravieţui, spuse Angel.

— Ai putea să pari bucuros.

— Ticăloşiile! spuse din nou Angel.

Maşina opri în apropiere de locul unde erau, ridicând în aer bucăţi de noroi şi iarbă în timp ce frâna, iar fraţii Fulci apărură, urmaţi îndeaproape de Jackie Garner. Se uitară la Bliss, apoi la Louis.

— Cine era? întrebă Paulie.

— Un criminal, spuse Detectivul.

— O-ho. Uau, spuse Paulie.

Se uită timid la Louis, dar Tony fu primul care i se adresă.

— Sunteţi bine, domnule? întrebă el.

Willie văzu că Detectivul făcea eforturi să se abţină, ca să nu izbucnească în râs. Probabil că nu erau prea mulţi oameni cărora cei doi Fulci li se adresau cu „domnule”. Asta îl făcea pe Tony să pară un puşti de vreo nouă ani.

— Da. Tocmai am fost împuşcat.

— Uau, spuse el, ca un ecou al fratelui său.

Amândoi fraţii păreau copleşiţi de admiraţie.

— Şi acum? întrebă Detectivul.

— Vom termina treaba pentru care am venit aici, spuse Louis. Voi nu trebuie să veniţi dacă asta nu se potriveşte cu planurile voastre, adăugă el.

— Dacă tot am venit până aici. Nu mi-ar plăcea deloc să pierd punctul culminant.

— Şi noi? întrebă Tony.

— Cele două drumuri se apropie într-un loc cam la

vreo opt sute de metri de casa lui Leehagen, spuse Louis. Rămâneţi acolo cu Jackie şi încercaţi să-i reţineţi pe oamenii lui, dacă veţi avea companie.

Detectivul se îndreptă spre locul în care Willie stătea cam nesigur.

— Tu poţi să stai cu ei sau să vii cu noi, Willie, spuse el, şi Willie crezu că citise simpatie în ochii Detectivului, dar nu înţelese de ce. Willie se uită la cei doi Fulci şi la Jackie Garner. Jackie scosese nişte cilindri scurţi din rucsacul său şi încerca să le explice celor doi fraţi diferenţa dintre ei.

— Acesta e cu fum, spuse el, ridicând un tub înfăşurat la ambele capete cu o bandă de hârtie verde. Este verde. Iar acesta explodează, spuse el, ridicând un tub înfăşurat la capete cu hârtie roşie. Acesta e roşu.

Tony Fulci privi cu mare atenţie ambele tuburi. Acesta e verde, spuse el, arătând cu degetul explozibilul. Celălalt e roşu.

— Nu, le-ai încurcat.

— Nu le-am încurcat deloc. Asta-i roşu, iar celălalt e verde. Spune-i şi tu, Paulie.

— Nu, Jackie are dreptate. Verde şi roşu.

— Iisuse, Tony, spuse Jackie. Eşti daltonist. Nu ţi-a mai spus nimeni asta vreodată?

Tony ridică din umeri.

— Mi-am imaginat că multora le place mâncarea roşie.

— Asta nu e normal, spuse Jackie, deşi acum cred că înţeleg de ce întotdeauna treceai pe roşu.

— Ei bine, nu mai contează acum. Deci, cel verde e de fapt roşu, iar cel roşu e verde? zise Tony.

— Aşa este, spuse Jackie.

— Îmi mai spui o dată care din ele explodează?

Fără nici o tragere de inimă, Willie se întoarse spre Detectiv.

— Merg cu tine, spuse el.

CAPITOLUL 29

Se apropiară de casa lui Leehagen pe acelaşi traseu pe care o luaseră mai devreme în cursul acelei zile, trecând pe la ţarcurile de vite. Maşina lor era încă în garaj, iar corpurile celor doi Endall erau tot pe podea. Ţarcurile le asigurau o mai bună acoperire decât cea de care ar fi avut parte dacă s-ar fi apropiat de drum, deşi, aşa cum Angel subliniase, drumul le oferea, de asemenea, posibilitatea să se ascundă în mai multe locuri şi totuşi ajunseră la dealul de pe care se vedea proprietatea fără nici un incident. Din nou, casa lui Leehagen se afla mai jos de ei. Părea că emană un sentiment de anxietate, ca şi cum era în aşteptarea unor violente represalii care inevitabil urmau să aibă loc pentru cei din interior. Nu era nici un semn de viaţă: nici o umbră în mişcare, nici draperii trase deoparte, doar linişte şi prudenţă.

Angel se întinse pe iarbă, în timp ce Louis cerceta cu grijă fiecare metru al proprietăţii.

— Nimic, spuse el.

Rana, deşi era doar ceva mai mult decât o zgârietură, îl durea.

Fraţii Fulci îi oferiseră câteva sédative uşoare din farmacia lor ambulantă, dar durerea nu era destul de puternică pentru a justifica afectarea lucidităţii sale înainte ca treaba să fie terminată.

— E mult câmp deschis între noi şi ei, spuse Angel. Ne vor vedea venind.

— Lasă-i să ne vadă, spuse Louis.

— E uşor pentru tine să spui asta. Tu ai fost deja împuşcat o dată pe ziua de azi.

— Îhî: şi un foc tras de un ţintaş de elită într-o ţintă în mişcare în teren deschis şi tot nu a nimerit la sigur. Crezi că oricine ar fi acolo înăuntru ar putea să facă mai

mult? Ăsta nu e un western. Oamenii sunt greu de nimerit, cu excepţia cazului în care sunt foarte aproape.

În spatele lor îngenunche Detectivul şi mult mai în spate era Willie Brew. Acesta spusese foarte puţine cuvinte de când îl împuşcase pe omul de la hambarul distrus, iar ochii lui păreau că privesc undeva în suflet, la ceva pe care doar el putea să-l vadă, în loc să privească în jur, la lumea în care se mişca. Detectivul ştia că Willie era în stare de şoc. Spre deosebire de Louis, el înţelegea prin ce trece Willie. Cei pe care-i omorâse nu încetau să-l însoţească pe Detectiv, iar el ştia că, atunci când omorai pe cineva, luai asupra ta povara suferinţei şi durerii celui ucis. Acesta era preţul pe care-l plăteai, dar nimeni nu-i explicase asta lui Willie Brew. Acum el avea să plătească acest preţ până la sfârşitul zilelor sale.

Louis privi spre cer. Se întuneca din nou. Mai multă ploaie venea după scurta pauză. Detectivul privi şi el pe cer, apoi dădu din cap.

— Vom aştepta, spuse.

Se întoarse spre Willie Brew, dându-i o ultimă şansă să lipsească de la ceea ce trebuia să urmeze.

— Vrei să rămâi aici în timp ce vom intra?

Willie clătină din cap.

— O să merg, zise el. Willie simţea cum viaţa i se scurgea încet din trup, ca şi cum el era cel care fusese împuşcat, şi nu bărbatul pe care el îl lăsase mort, la pământ. Mâinile sale nu se opreau din tremurat. Nu credea că va mai putea ţine în mână Browningul fără să tremure, chiar dacă viaţa lui ar fi depins de asta. Pistolul era înapoi în buzunarul de la salopetă şi putea rămâne acolo. Nu avea să-l mai folosească din nou, niciodată.

Şi rămaseră astfel unde erau, tăcuţi, până ce începu din nou să plouă.

Se mişcau repede, fugind în perechi. Ploaia începuse deodată, torenţial, căzând pe pământ pe o direcţie oblică, din cauza vântului vestic, ajutându-i să se apropie de casă în timp ce stropii bombardau ferestrele casei lui Leehagen,

făcându-i să treacă neobservaţi de cei care erau înăuntru. Ajunseră la gardul de la marginea proprietăţii, apoi folosiră tufele şi copacii din curte ca acoperire, în timp ce avansau către clădire. Casa era înconjurată de o verandă. Draperiile erau trase la ferestrele de la primul etaj, şi ferestrele erau încuiate. O rampă de acces scoasă din funcţiune se afla în continuarea scărilor centrale din faţa uşii de la intrare, care nu avea geamuri şi era închisă. Ei trecură de micul apartament al infirmierei, format dintr-o singură cameră cu un pat şi un mic living. Nu era nimeni înăuntru. Fusese trimisă de acolo, aşa bănuia Angel. Leehagen nu ar fi vrut ca ea să fie martoră la ce plănuise.

Îşi croiră drum până la uşa din spate, care avea inserate opt ochiuri de geam, în spatele cărora se vedeau nişte perdele de dantelă. Prin perdele se putea vedea o bucătărie mare şi modernă, iar după bucătărie, o sufragerie. În dreapta sufrageriei era un spaţiu care ducea într-un hol. Holul nu avea nici o uşă, probabil pentru a uşura accesul lui Leehagen în scaunul său cu rotile.

Uşa din spate era închisă. Folosind ţeava puştii lui Bliss, Angel sparse un ochi de geam şi băgă mâna prin deschizătură ca să apuce zăvorul, degetele sale agile mişcându-se iute, conştient fiind că el era în acel moment cel mai expus dintre ei. Zăvorul se ridică, iar el îşi retrase mâna prin spărtură şi roti mânerul, împingând uşa ca să se deschidă, în acelaşi timp lipindu-se de peretele casei, anticipând focul de armă. Dar nu se auzi nici o împuşcătură.

Louis intră primul, stând aplecat şi o luă spre stânga, retrăgându-se din raza vizuală a oricui ar fi fost tentat să deschidă focul asupra lor din hol. Detectivul îl urmă, apoi se auzi bubuitul unui foc de armă din interiorul casei, iar geamul de deasupra capului său se făcu ţăndări. Detectivul se aruncă spre dreapta şi începu să se târască pe podea, când încă un glonţ fu băgat pe ţeavă şi un al doilea foc urmă, acesta distrugând un dulap, doar la câţiva centimetri de locul unde fusese piciorul său cu o secundă mai devreme. Angel răspunse cu câteva focuri de armă,

permiţându-i Detectivului să intre în sufragerie, în timp ce trăgătorul rămăsese ţintuit în loc, îndreptându-se apoi spre celălalt capăt al camerei. De îndată ce Angel se opri ca să-şi încarce din nou arma, el se mişcă. Auziră strigăte, apoi zgomotele unei încăierări. Angel şi Willie se repeziră în bucătărie, în timp ce Louis avansă până în hol, ţinând în mână arma lui Bliss.

Un tânăr zăcea pe duşumeaua de lemn, având la cap o rană care sângera, ochii săi fiind daţi peste cap, văzându-i-se astfel numai albul ochilor. Detectivul îl lovise de câteva ori cu patul armei sale în timp ce se luptau, în loc să-l împuşte. Era clar de ce. Nu avea mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani şi avea părul blond şi pielea bronzată: încă un ajutor de fermier care respecta ordine.

— E doar un puşti, spuse Willie.

— Un puşti cu o armă, spuse Angel.

— Da, dar totuşi.

— Lor nu le-a trecut prin cap că ai putea ajunge aşa de departe, spuse Detectivul.

Louis se uită prin sufragerie, unde un scaun era aşezat în faţa ferestrei, tras mai departe de masa din spate. Puşca Chandler încă mai era pe masă, iar trusa Hardigg rămăsese pe mocheta de pe duşumea. Păşi prin sufragerie şi-şi plimbă degetele pe ţeava puştii, apoi îşi puse mâna pe spătarul scaunului. Detectivul era lângă el.

— În locul acesta a aşteptat, spuse Louis.

— A fost ceva personal, nu-i aşa? întrebă Detectivul.

— Da, cu adevărat personal.

Când se întoarseră în hol, văzură că Willie pusese o pernă sub capului băiatului rănit.

— De ce nu rămâi aici cu el? spuse Detectivul. Avem nevoie de cineva aici, jos, pentru orice eventualitate.

Willie îşi dădea seama că, într-un fel, fusese retrogradat, dar nu-i păsa. Era recunoscător pentru că i se oferise şansa de a avea grijă de băiat. Avea de gând să ia nişte apă de la bucătărie şi să-i cureţe acestuia rana de la

cap, ca să se asigure că nu se va infecta sau ca să nu intre în convulsii. El nu voia să meargă sus cu ceilalţi, excepţie făcând doar cazul în care nu ar fi avut încotro. Chiar dacă ar fi apărut deodată în faţa lui unul dintre oamenii lui Leehagen cu un pistol şi i l-ar fi pus în faţă, Willie nu credea că ar fi fost în stare să facă mare lucru. Ar fi închis ochii doar şi l-ar fi lăsat să tragă.

Detectivul o luă primul pe scări, Louis şi Angel urcând în spatele lui, până ce acesta le făcu semn că drumul era liber. La etaj erau cinci uşi, toate închise, dar nici una, după cum constataseră, nu era încuiată. Le luară la rând, Louis deschizându-le şi acoperindu-i din partea dreaptă, Angel din stânga, iar

Detectivul stând cu spatele la ei, ca să poată ţine sub observaţie celelalte uşi. Trei dintre camere erau dormitoare, unul dintre ele fiind plin cu haine de damă, altul cu haine bărbăteşti, deşi în camera bărbatului, articolele de îmbrăcăminte erau amestecate, iar pe o noptieră era o cutie de prezervative Trojans. A patra cameră era o baie spaţioasă, care fusese modificată pentru uzul personal al domnului Leehagen. Acolo era o cameră de duş pentru persoane cu handicap, în loc de o cabină de duş obişnuită, cu un scaun de plastic sub capul duşului şi cu o saltea de cauciuc în cadă, care putea fi umflată sau dezumflată, după cum ar fi fost nevoie. Rafturile erau burduşite cu medicamente: diferite soluţii, pilule şi seringi din plastic. De undeva de dedesubt, venea un miros de boală, respingător: mirosul morţii, mirosul cuiva putred pe dinăuntru.

O uşă închisă făcea legătura între baie şi camera care era, probabil, dormitorul lui Leehagen. Louis şi Angel se aşezară de o parte şi de alta a uşii, în timp ce Detectivul merse până în hol şi se pregăti să intre pe cealaltă uşă a dormitorului principal.

Louis îl privi pe Angel şi făcu semn cu capul. Făcu un pas înapoi şi trase cu putere un picior în uşă, chiar sub broasca uşii. Broasca rezistă, dar, chiar în acel moment, Detectivul intră în dormitorul principal. Se auzi un foc de

armă, iar Louis lovi din nou cu piciorul în uşă. Broasca cedă, iar uşa se deschise într-o fracţiune de secundă, şi Louis se trezi în faţa unui bărbat solid, de vreo patruzeci de ani, care avea în mână un pistol semiautomat: fiul lui Leehagen, Michael. Loretta Hoyle se ghemuise cu capul ascuns între braţe, ca un cocon. Între ei şi locul unde se aflau Louis şi Angel se afla un pat mare de spital, pe care stătea întins un bătrân foarte palid, cu o mască de oxigen peste gură şi nas.

Pentru o clipă, Michael Leehagen fu dezorientat. El nu putea acoperi ambele uşi în acelaşi timp, aşa că îngheţă.

Şi Louis îl ucise. Glonţul îl lovi în piept, iar el alunecă în jos pe peretele de care se rezemase. Pe partea din faţă a cămăşii lui albe se lăţea o pată mare de sânge, iar Michael clipi nedumerit la vederea ei, ca să cadă apoi greoi pe podea. Loretta se iţi din coconul ei, apoi începu să plângă şi întinse mâinile spre el ca să-i susţină capul, în timp ce-l striga pe nume. El încercă să se concentreze asupra ei, dar nu reuşi. Trupul lui se cutremură o singură dată. Ochii i se închiseră şi muri. Loretta urlă, apoi îşi lipi faţa de gâtul bărbatului şi începu să hohotească, în timp ce Angel trase un şut pistolului căzut pe podea.

Capul lui Arthur Leehagen se mişcă pe pernă, iar el îşi privi fiul mort cu ochii umezi. O mână uscată şi palidă se întinse ca să ridice masca pe care o avea pe faţă şi să o îndepărteze de gură. Încercă să respire, dar se auzi doar un horcăit, apoi vorbi.

— Băiatul meu, spuse el.

Ochii i se umplură de lacrimi. Începură să-i curgă pe la colţurile ochilor, picurând fără zgomot pe perne.

Louis se apropie de pat şi se uită de sus la bătrân.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, îi spuse el.

Leehagen îl privi îndelung. Bătrânul era aproape chel, având lipite de cap numai vreo câteva fire subţiri de păr alb, ca o pânză de păianjen. Pielea lui era palidă şi învineţită şi părea rece la atingere, dar ochii lui străluceau

cu toată puterea, în contrast cu faţa atât de deshidratată şi lipsită de viaţă. Poate că trupul îl trădase, dar mintea îi era încă alertă şi îl mistuia din cauza frustrării, zbătându-se în capcana unei forme fizice care nu era în stare să-i mai asigure existenţa prea multă vreme.

— Tu eşti acela, spuse Leehagen. Tu mi-ai ucis fiul, pe Jon al meu. Trebuia să facă eforturi ca să poată vorbi, trăgând aer în piept după fiecare cuvânt.

— Eu sunt.

— Ai întrebat măcar de ce? Louis clătină din cap.

— Nu avea importanţă. Şi acum ţi-ai pierdut şi celălalt fiu. Cum am mai spus, ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Mâna lui Leehagen se întinse după mască. O apăsă pe faţă, căscând gura ca să inspire preţiosul oxigen. O ţinu aşa un timp, până ce respiraţia sa fu din nou sub control, apoi înlătură masca.

— M-ai lăsat iară nimic, spuse el.

— Ţi-a mai rămas viaţa.

Leehagen încercă să râdă, dar nu-i ieşiră pe gât decât nişte sunete asemănătoare cu o tuse înfundată.

— Viaţa? spuse el. Asta nu e viaţă. Abia dacă e o moarte lentă.

Louis privi în jos la el.

— De ce aici? întrebă el. De ce ne-ai adus pe toţi până aici ca să ne omori?

— Am vrut ca sângele vostru să curgă pe pământul meu. Am vrut ca sângele vostru să fie absorbit de pământul în care e îngropat John. Am vrut ca el să ştie că a fost răzbunat.

— Şi Hoyle?

Leehagen înghiţi în sec.

— Un bun prieten. Un prieten loial. Numele lui Hoyle păru că-i dă mai multă energie, chiar dacă asta dură numai o clipă: Vom angaja alţii. Nu se va termina niciodată. Niciodată.

— Nu mai ai pe cine angaja acum, spuse Louis. În

curând, nici Hoyle nu va mai avea pe cine angaja. S-a terminat.

Şi ceva se stinse în ochii lui Leehagen atunci când înţelese adevărul celor spuse de Louis. Se uită lung la fiul său mort şi îşi aminti de cel care murise înaintea acestuia. Cu un mare efort, îşi ridică apoi capul de pe pernă. Mâna lui stângă se întinse şi-l apucă pe Louis de mâneca jachetei.

— Atunci, omoară-mă şi pe mine, se rugă el. Te rog! Fii… *îndurător*.

Capul său se cufundă înapoi între perne, dar ochii îi rămaseră fixaţi pe faţa lui Louis, plini de duşmănie şi mâhnire, dar, mai mult decât orice, de o mare nevoie.

— Te rog, repetă el.

Louis se eliberă încet din strânsoarea lui Leehagen. Aproape cu blândeţe, îşi puse mâna deasupra feţei bătrânului, apucându-i strâns nările între degetul mare şi index, cu palma apăsată pe gura zbârcită şi uscată. Leehagen mişcă aprobator capul pe pernă, confirmând mut ceea ce era pe cale să se întâmple. După câteva secunde, încercă să tragă aer în piept, dar nu reuşi. Avu un spasm, corpul său începând să se zbată şi să tremure. Degetele sale se desfăcură, întinse până la extrem, ochii i se deschiseră mari şi apoi totul se termină. Corpul său parcă se dezumflase, astfel încât părea chiar mai mic acum, când era mort, decât atunci când era în viaţă.

Era ceva mişcare la usa dormitorului. Willie Brew intrase în timpul în care Leehagen îşi trăia ultimele clipe, îngrijorat de tăcerea care urmase după focurile de armă. Se citea dezolare pe faţa lui, în timp ce se apropia de pat. Să omori oameni înarmaţi era un lucru, oricât de groaznic l-ar fi considerat el, dar să omori un om bătrân şi firav, nimicind viaţa din el între două degete, ca şi cum ai fi stins o lumânare, asta era ceva peste puterea lui de înţelegere. El ştia acum că relaţia lui cu aceşti bărbaţi ajunsese la final. Nu mai putea tolera prezenţa lor în viaţa lui, la fel cum nu ar fi fost niciodată capabil să se împace cu faptul

că el însuşi luase o viaţă.

Louis îşi luă mâna de pe faţa lui Leehagen, zăbovind puţin doar ca să-i închidă ochii bătrânului. Se întoarse spre Detectiv şi începu să vorbească, tocmai în momentul în care Loretta Hoyle înălţă capul de pe umărul iubitului ei mort şi acţionă. Faţa ei avea aspectul sălbatic al unui animal turbat care căzuse în cele din urmă pradă delirului. Mâna ei se ivi de după corpul iubitului ţinând un pistol, cu degetul pe trăgaci.

Ridică pistolul şi trase.

Willie Brew fu cel care sesiză mişcarea şi tot Willie Brew cel care reacţionă. Felul în care reacţionă nu era nici dramatic, nici foarte rapid şi nu avea nimic spectaculos. El păşi doar în faţa lui Louis, ca şi cum ar fi tras un ghiont cuiva care se băgase în faţa lui, şi primi glonţul. Acesta îl lovi chiar sub scobitura de la baza gâtului. Impactul îl făcu să-şi piardă echilibrul, căzând pe spate peste Louis, care îşi trecu instinctiv mâinile pe sub braţele lui Willie ca să-l prindă în cădere. Se mai auziră două împuşcături, de data aceasta Angel fiind cel care o ucise pe Loretta Hoyle.

Louis îl întinse pe Willie pe covor. Încercă să lărgească apoi cămaşa ca să ajungă mai uşor la rană, dar Willie îi împinse mâinile la o parte, clătinând capul. Era prea mult sânge. Ţâşnea din rană, făcându-l pe Willie să se înece. Sângele îi ieşea pe gură în timp ce spatele i se arcuise, Angel şi Detectivul fiind acum lângă el. Ştiind că era pe moarte, Angel îl apucă de mâna dreaptă iar Detectivul de mâna stângă. Willie îi strânse tare de mâini. Se uită la ei şi încercă să vorbească. Detectivul se aplecă în jos, cu urechea atât de aproape de buzele lui Willie că sângele îl stropi pe faţă, în timp ce mecanicul încerca să spună ultimele cuvinte.

— E în regulă, Willie, spuse el. E totul în regulă.

Willie se lupta să tragă aer în piept, dar nu reuşea. Faţa lui se întunecă de efort, iar trăsăturile lui se crispară din cauza neputinţei.

— Las-o să vină, Willie, şopti Detectivul. E aproape

gata.

Corpul lui Willie se lăsă din ce în ce mai greu în braţele lui Louis, iar viaţa îl părăsi în cele din urmă.

CAPITOLUL 30

Înfăşurară corpul lui Willie într-un cearşaf alb şi-l puseră într-o camionetă parcată în spatele casei. Angel era la volan, cu Detectivul lângă el, în timp ce Louis stătea de veghe lângă Willie. Merseră pe drumul pe care aşteptau fraţii Fulci şi Jackie Garner. Aceştia văzură corpul din spatele maşinii şi cearşaful pătat de sânge, dar nu rostiră nici un cuvânt.

— Nu a trecut nimeni pe aici, spuse Jackie. Am aşteptat, dar nimeni nu a trecut.

Chiar atunci, la distanţă apărură nişte maşini: trei microbuze şi o pereche de jeepuri negre Explorer, care se apropiau în viteză. Fraţii Fulci deveneau din ce în ce mai agitaţi şi-şi ridicară armele aşteptându-i să vină.

— Nu, spuse simplu Louis.

Convoiul de maşini se opri la mică distanţă de locul unde stăteau. Portiera primului Explorer se deschise, şi un bărbat îmbrăcat într-un palton negru, lung, ieşi din maşină, punându-şi pe cap o pălărie clasică, de culoare cenuşie, ca să se protejeze de ploaie. Louis coborî din spatele camionetei şi merse în întâmpinarea lui.

— Se pare că ai avut o dimineaţă pe cinste, spuse Milton.

Louis îl privi fără nici o expresie. Distanţa dintre cei doi bărbaţi era de numai jumătate de metru, dar o prăpastie se căsca acolo.

— De ce eşti aici? întrebă Louis.

— Vor fi mulţi care vor pune întrebări. Nu poţi doar să declari război unei persoane ca Arthur Leehagen şi să te aştepţi ca nimeni să nu observe. Este mort?

— E mort. La fel şi fiul lui şi fiica lui Nicholas Hoyle.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ta,

spuse Mii ton.

— Bliss e şi el mort.

Milton clipi o dată, dar nu mai spuse nimic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Louis. De ce eşti aici?

— Poate din cauza unei conştiinţe încărcate.

— Tu nu ai aşa ceva.

Milton înclină capul politicos, recunoscând adevărul spuselor lui Louis.

— Atunci spune-i cum vrei: amabilitate profesională, finalizarea unor lucruri încă neterminate. Nu contează.

— Ai comandat moartea lui Jon Leehagen? întrebă Louis.

— Da.

— Ballantine lucra pentru tine?

— Atunci, da. El a fost doar un strat intermediar de siguranţă pentru evitarea unui refuz, o treaptă de amortizare între tine şi noi.

— Gabriel ştia?

— Sunt sigur că bănuia ceva, dar nu ar fi fost bine pentru el să întrebe. Nu ar fi fost înţelept.

Milton privi peste umărul lui Louis, în direcţia casei lui Leehagen şi pentru o clipă privirea lui fu foarte departe.

— Am veşti proaste pentru tine, spuse el. Gabriel a murit în timpul nopţii. Îmi pare rău.

Cei doi bărbaţi se uitară lung unul la celălalt. Nici unul nu părea foarte afectat.

— Deci, ce vom face acum? întrebă Louis.

— Voi o să plecaţi de aici.

— Care-i varianta oficială?

— O reglare de conturi între două organizaţii criminale. Leehagen a supărat pe cine nu trebuia. Era implicat în afaceri ilegale: droguri, trafic de carne vie. Putem spune că ruşii au făcut-o. Am auzit că ştiţi totul despre afacerile lui. Sunt sigur că veţi confirma că e o

poveste perfect plauzibilă.

— Şi ce se va întâmpla cu supravieţuitorii?

— Îşi vor ţine gura. Ne pricepem de minune să-i facem pe oameni să nu-şi dea drumul la limbă.

Milton se întoarse şi făcu un semn cu mâna echipelor de debarasare. Două microbuze se îndreptară spre casa lui Leehagen.

— Mai am o singură întrebare, spuse Louis.

— Cred că am răspuns la destule întrebări pe ziua de azi. De fapt, am răspuns la toate întrebările la care aveam de gând să-ţi răspund.

Se îndreptă înapoi spre Explorer. Louis ignoră ce spusese Milton:

— Îl voiai mort pe Arthur Leehagen?

Milton se opri. Zâmbea când privi înapoi.

— Dacă nu ai fi făcut-o tu, am fi fost nevoiţi să ne ocupăm chiar noi de el. Traficul de carne vie e o afacere riscantă. Există terorişti care sunt dispuşi să folosească orice portiţă de scăpare. Cei din familia Leehagen nu erau atât de pretenţioşi, cum ar fi trebuit de fapt să fie în privinţa celor cu care aveau de-a face. Au făcut multe greşeli, iar noi trebuie să curăţăm în urma lor. În schimb, acum trebuie să curăţăm după voi. De asta trebuie să plecaţi, tu şi prietenii tăi. Se pare că ai îndeplinit o ultimă misiune pentru noi, la urma urmei.

Se întoarse şi făcu semn microbuzului rămas. Uşile laterale se deschiseră şi doi bărbaţi ieşiră din maşină: cei doi Harry.

— Poliţia locală i-a prins, spuse Milton, probabil la ordinele lui Leehagen. E cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla, date fiind circumstanţele. Du-i acasă, Louis, pe cel mort şi pe cei vii. Am terminat aici.

Acestea fiind spuse, Milton se urcă în Explorer, şi maşina urmă echipele de debarasare spre casa lui Leehagen. Louis rămase în ploaie. Îşi ridică faţa spre cer şi închise ochii, ca şi cum apa l-ar fi putut curăţa de tot ce făcuse.

EPILOG

Eu
M-am regăsit.
O, lasă-l pe el
Să mă ardă şi să mă înece
Pe mine în rana lumii sale.

Dylan Thomas (1914 – 1953) *Vis şi rugăciune*

Dacă Nicholas Hoyle era îngrijorat pentru siguranţa lui după tot ce se întâmplase, atunci nu lăsa să se vadă asta. Fiica lui a fost îngropată într-un cimitir din New Jersey, dar Hoyle nu a fost la înmormântare, şi nici unul dintre ceilalţi bărbaţi pe care Louis şi Angel îi întâlniseră la apartamentul lui Hoyle, inclusiv enigmaticul Simeon. Se află că Simeon avea un apartament al său undeva în clădirea lui Hoyle, pentru că de fiecare dată când pleca din apartamentul lui Hoyle se întorcea după lăsarea întunericului şi nu era niciodată singur în timpul acestor escapade. Nimic din toate astea nu-i îngrijora pe Angel şi pe Louis, care erau mulţumiţi doar să urmărească şi să aştepte. În decursul a şase săptămâni, ei şi alţii urmăriseră de sus, dintr-un apartament închiriat, clădirea lui Hoyle, atenţi la tot ce se întâmpla, fiind la curent cu companiile furnizoare, firmele de curăţenie şi alte servicii care erau asigurate în acea clădire. În tot acest timp, ei nu văzură nici urmă de Hoyle în spatele uşilor apartamentului său. El era izolat în fortăreaţa lui, invulnerabil.

O zi după ce Loretta Hoyle fu îngropată în New Jersey, Willie Brew fu îngropat în Queens. Detectivul, Angel şi Louis erau acolo, ca şi fosta soţie a lui Willie şi toţi prietenii acestuia. Fu o reuniune selectă. Mecanicul ar fi

fost mândru.

După înmormântare, un mic grup se retrase la localul lui Nate ca să-l pomenească pe Willie. Angel şi Louis stăteau singuri într-un colţ şi nimeni nu-i deranja, până ce Ar no ajunse după o oră la uşa localului. Absenţa lui până atunci fusese remarcată, dar nimeni nu ştia unde fusese plecat şi nici ce făcuse. Îşi croi loc prin mulţime, ignorând mâinile întinse înspre el, condoleanţele, invitaţiile la un pahar. Se opri câteva clipe în faţa Detectivului şi spuse:

— Ar fi trebuit să ai mai multă grijă de el.

Detectivul încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic.

Arno trecu mai departe, acolo unde şedeau Angel şi Louis. Băgă mâna în buzunarul interior al singurului costum pe care îl avea şi scoase un plic alb, pe care i-l înmână lui Louis.

— Ce-i asta? întrebă Louis luând plicul.

— Deschide-l şi ai să vezi.

Louis îl deschise. În plic era un cec.

— Este pentru o sumă de 22385 dolari, spuse Arno. Sunt toţi banii pe care ţi-i datora Willie.

Louis puse cecul înapoi în plic şi încercă să i-l dea înapoi lui Arno. În jurul lor se făcuse linişte.

— Nu-l vreau, spuse Louis.

— Nu-mi pasă, spuse Arno. Ia-l! Sunt banii care-ţi erau datoraţi. Acum datoria e plătită. Acum suntem chit. Nu vreau ca Willie să zacă în pământ fiind dator. S-a terminat acum.

S-a terminat totul între noi. În schimb, aş aprecia mult dacă ai sta departe de afacerea noastră pe viitor.

Afacerea „noastră”. A lui Willie şi a lui. Aşa fusese întotdeauna, şi aşa avea să rămână. Numele lui Willie urma să rămână deasupra uşii, iar Arno avea să continue să repare maşinile care i s-ar fi ivit în cale, încărcând doar puţin nota de plată.

Acestea fiind spuse, Arno le întoarse spatele şi părăsi barul. Se duse mai departe la atelier şi intră pe uşa

laterală. Aprinse luminile şi trase aer adânc în piept, apoi intră în micul birou şi luă sticla de Maker's Mark din dulapul cu acte. Turnă ce mai rămăsese în sticlă în cana lui Willie, o puse pe podea, trase apoi dintr-un colţ scaunul favorit al lui Willie şi se aşeză pe el.

Şi Arno, cu adevărat singur acum, începu să plângă.

Cei care curăţau piscina sosiră la clădirea lui Hoyle ca de obicei, la ora şapte seara, imediat după ce Hoyle îşi terminase exerciţiile de înot pe care le făcea seara. Lucrările de întreţinere a piscinei erau executate întotdeauna seara, în timp ce Hoyle se pregătea pentru cină, astfel încât să nu-i întrerupă rutina. Cei doi oameni fuseră întâmpinaţi în holul de la intrare de Simeon şi de o altă gardă de corp, pe nume Aristede şi acolo fuseră verificaţi cu detectorul de metale şi percheziţionaţi.

Cei doi bărbaţi care veniseră în acea seară nu erau cei care veneau de obicei. Simeon îi ştia pe toţi din vedere şi după nume, dar pe tipii ăştia nu-i mai văzuse înainte. Erau doi tipi de origine asiatică, japonezi, bănuia el. O sună pe proprietara companiei producătoare de piscine, iar ea spuse că da, într-adevăr, erau oamenii ei. Doi dintre oamenii care veneau de obicei erau bolnavi, iar ceilalţi erau prinşi în alte lucrări, dar japonezii erau buni specialişti, spuse ea. Cel puţin, aşa credea ea, că erau japonezi. Ca să fie sinceră, nu era prea sigură. Simeon închise telefonul, îi mai percheziţionă o dată pe japonezi de sus până jos doar ca să fie sigur, le verifică trusele de scule şi containerele cu chimicale ca să vadă dacă nu aveau ascunse arme, apoi îi lăsă să intre în sanctuarul lui Hoyle.

Piscina lui Nicholas Hoyle era una dintre cele mai noi şi mai sofisticate realizări în domeniu, rezultatul celei mai moderne tehnologii pe care ar fi putut cineva s-o achiziţioneze. La simpla atingere a unui buton, putea fi creat un efect de râu, dând celui care înota în piscină senzaţia că înota împotriva curentului, efect care putea fi reglat în funcţie de gradul de dificultate al exerciţiilor de înot. Piscina era dotată cu un sistem de sterilizare cu radiaţii UV, care era prevăzut şi cu un sistem de

autoclorinare, cu rolul de a menţine constant nivelul clorului, un filtru cu spălare inversă automată şi un echipament de control automat al PH-ului. Un aparat de curăţare automată Dolphin 3001 era folosit pentru curăţarea cu perii rotative a pereţilor piscinei şi pentru golirea filtrelor, iar întregul sistem era monitorizat printr-un tablou de comandă, care se afla într-o cabină micuţă cu sistem de ventilaţie, chiar lângă sauna personală a lui Hoyle. Deşi fusese o achiziţie foarte costisitoare din punctul de vedere al cerinţelor de mediu, Hoyle îşi luase toate precauţiile atât pentru economia de energie, cât şi pentru intimitate. Luminile se aprindeau automat la intrarea lui Hoyle în zona piscinei şi se închideau atunci când ieşea. Odată ce Hoyle era în interior, un sistem de blocare pe bază de amprentă digitală facea accesul realmente imposibil.

Dar pentru toate aceste sisteme atât de avansate, întreţinerea zilnică era esenţială. Electrozii echipamentului de control al PH-ului trebuiau calibraţi şi curăţaţi, iar containerele cu clor şi cele cu soluţii pentru ajustarea PH-ului trebuiau completate zilnic, astfel că cei doi japonezi aduseseră toate substanţele necesare şi echipamentele de testare. Simeon urmărea cum cei doi executau lucrările de rutină, stând la taclale foarte volubili în timp ce lucrau. Când terminară, îl anunţară că au încheiat şi plecară, înclinându-se uşor în faţa lui în timp ce-i mulţumeau şi intrară în lift.

— Politicoşi, tipii ăştia scunzi, nu? spuse Aristede, care lucra pentru Hoyle de mai mult timp, la fel ca şi Simeon.

— Cred că da, zise Simeon.

— Bătrânul meu nu a avut niciodată încredere în ei, nu după Pearl Harbour. Totuşi, ăştia doi îmi plac. Probabil că i-ar fi fost şi lui simpatici.

Simeon nu comentă. Fără să-i pese de rasă sau credinţă, prefera să-şi ţină impresiile despre alţii numai pentru el.

*

Femeia care era proprietara firmei de întreţinere a piscinei se numea Eve Fielder. Ea preluase conducerea firmei după moartea tatălui său şi avusese grijă să îşi creeze o clientelă selectă, formată din clienţi de lux şi cluburi private de fitness.

În acest moment, se uita fix la telefonul pe care abia îl pusese în furcă şi se întreba cât va mai trebui să-şi facă tot felul de griji pentru firma ei.

— Mulţumit? îl întrebă ea pe bărbatul care stătea aşezat în faţa ei.

Bărbatul purta o mască de schi. Era mic de statură, iar ea era sigură că era alb. Colegul lui, care era înalt şi, judecând după ce se vedea prin găurile din mască, negru, se aşezase tăcut la masa din bucătărie. Căută la radioul ei digital pe mai multe frecvenţe până găsi un post de radio cumplit cu muzică country, ceea ce sugera un anumit grad de sadism al celor care o ţineau ostatică în acest moment. Singură. Pentru prima dată de ani de zile, îşi dori să nu fi fost divorțată.

— Satisfăcut, spuse cel scund. E cel mai bun lucru la care putem spera în viaţă.

— Şi ce facem acum? El se uită la ceas.

— Aşteptăm.

— Cât timp?

— Până dimineaţă. Apoi vom pleca.

— Şi domnul Hoyle?

— El va avea o piscină foarte curată. Fielder oftă.

— Presimt că afacerea mea va avea de suferit.

— Probabil.

Ea oftă din nou.

— Există vreo şansă să oprim muzica asta oribilă?

— Nu cred, dar el va pleca în curând.

— E îngrozitoare.

— Ştiu, spuse el.

Părea sincer.

— Dacă asta te consolează cu ceva, va trebui să o mai asculţi doar o oră. Cât despre mine, sunt condamnat pe viaţă să ascult acest post de radio.

Hoyle lucră în biroul său până după ora nouă dimineaţa. Se trezea devreme, dar îi plăcea să-şi încheie dimineaţa cu exerciţii fizice. Petrecu o oră în sala de fitness, apoi se dezbrăcă şi rămase în slip, după care intră în sala piscinei. Rămase în picioare la marginea bazinului, degetele sale de la picioare fiind peste margine. Îşi puse ochelarii de protecţie, trase aer adânc în piept, apoi sări şi se scufundă până la fund, corpul lui făcând doar câţiva stropi în momentul impactului, ţinând braţele întinse, bule de aer ieşind la suprafaţă din nările sale.

Înotă pe sub apă până la jumătatea piscinei, apoi se ridică la suprafaţă.

Sistemul de dozare avusese o defecţiune în timpul verificării curente de întreţinere, pentru că apa devenise uşor acidă, iar sistemul de dozare al clorului conţinea în plus şi o soluţie de cianură de sodiu care fusese adăugată peste clor. Atunci când sistemul de blocare al uşii fusese activat şi luminile din interior se aprinseseră, soluţia de cianură fusese eliberată rapid în apa acidă, combinaţie din care rezultase cianura de hidrogen.

Sala piscinei lui Hoyle tocmai devenise o cameră de gazare.

Hoyle se simţea deja ameţit după a doua săritură în apă, iar simţul său de orientare părea să-l fi părăsit, pentru că, după ce sări, se trezi pe partea laterală a piscinei, şi nu în celălalt capăt al ei. Nu putea să respire cum trebuie şi, în ciuda eforturilor sale, bătăile inimii îi deveneau din ce în ce mai slabe. Avea mâncărimi şi arsuri în ochi. Simţea în gură un gust iute şi vomită în apă. Şi buzele îl dureau, iar în scurt timp durerea i se răspândi în tot corpul. Începu să caute scara, dar abia reuşi să ridice picioarele. Încercă să strige după ajutor, dar apa îi intră în gură, iar limba şi gâtul începură să-l ardă.

Hoyle intră în panică. Nu se mai putea mişca destul

ca să se menţină la suprafaţă. Se scufundă şi i se păru că aude un strigăt, dar nu mai putea să vadă nimic pentru că era deja orb. Gura i se deschise şi începu să se înece, apa arzându-l parcă pe dinăuntru.

În câteva secunde, era mort.

Până ce Simeon înţelese ce se întâmplase, fu prea târziu să-şi mai salveze şeful. El reuşi să treacă de sistemul de securitate, dar, în momentul în care simţi mirosul de lângă piscină, fu nevoit să izoleze sala din nou. Ca precauţie suplimentară, el evacuă apartamentul, până ce zona fu aerisită complet, apoi intră înapoi singur. Se uită lung la trupul lui Hoyle, care plutea pe apă.

Telefonul mobil al lui Simeon sună. Pe ecranul telefonului apărea că numărul este secret.

— Simeon, se auzi vocea unui bărbat.

— Cine e?

— Cred că ştii cine.

Simeon recunoscu tonul grav al lui Louis.

— A fost opera ta?

— Da. N-am observat să fi sărit după el să-l salvezi.

Simeon privi în jur din instinct, uitându-se lung la clădirile înalte care înconjurau piscina, ferestrele clădirilor întorcându-i privirea, indiferente, fără să clipească.

— A fost şeful meu. Am fost angajat ca să-l protejez.

— Dar nu ca să mori pentru el. Ai făcut tot ce-ai putut. Nu poţi proteja un om de el însuşi.

— Aş putea veni după voi. Trebuie să-mi apăr reputaţia.

— Eşti un bodyguard, nu un virgin. Cred că reputaţia ta se va restabili. Dar, dacă încerci să vii după mine, sănătatea ta va fi cea care va avea de suferit. Îţi sugerez să pleci cât mai departe. Cred că nu ştiai tot ce s-a întâmplat între Hoyle şi Leehagen.

Nu pari genul de om care înscenează cu uşurinţă ceva altuia. Sau poate mă înşel. Poate că ai vrea să mă contrazici.

Simeon tăcu un timp.

— În regulă, spuse. Voi pleca.

— Bine. Să nu rămâi în oraş. Să nu rămâi nici măcar în ţară. Sunt sigur că unui domn ca tine, cu talentele tale, nu-i va fi greu să-şi găsească de lucru în altă parte, departe de locul ăsta. Un bun soldat poate găsi întotdeauna un război avantajos în care să lupte.

— Şi dacă refuz?

— Atunci, drumurile noastre s-ar putea întâlni din nou. Cineva mi-a spus odată să nu las martori în viaţă. Nu aş vrea să încep să mă gândesc la tine ca la unul din acei martori.

Simeon încheie convorbirea.

Îşi puse telefonul mobil şi permisul pentru sistemul de securitate pe marginea piscinei şi părăsi penthouse-ul lui Hoyle. Ajunse până în holul de la parter şi ieşi repede, dar cât mai firesc din clădire, cu faţa spre măreţii zgârie-nori care dominau linia orizontului, ferestrele lor reflectând apusul târziu al soarelui şi norii albi care lunecau pe cer duşi de vânt. El nu se îndoi nici o clipă de faptul că era norocos să fie în viaţă. Se simţea doar puţin umilit la gândul că fugea. Totuşi, asta era destul ca să-l facă să şovăie, în încercarea de a-şi redobândi demnitatea. Se opri şi privi în sus la clădirile din jurul lui, ochii lui trecând de la o fereastră la alta, de la un cadru metalic la altul. După un timp, încuviinţă din cap, atât pentru sine, cât şi pentru bărbatul care, aşa cum bănuia şi el, îi urmărea fiecare mişcare.

Louis, asasinul, omul în flăcări.

Louis, ultimul dintre Răzbunători.

MULŢUMIRI

Câteva cărţi s-au dovedit, în mod special, a fi deosebit de utile pe parcursul scrierii acestui roman. Ele sunt: *Sundown Towns: A Hidden Dimension of American Racism* de James W. Loewen (Touchstone, 2005); *The Adirondacks: A History of America's First Wilderness* de Paul Schneider (Owl Books, 1997) şi *On Killing: The Psychological Cost of Learning to Kill în War and Society* de Dave Grossman (Back Bay Books, 1996).

Sunt recunoscător pentru asistenţa asigurată de către Joe Long şi Keith Long în timpul cercetărilor efectuate pentru secţiunea din carte referitoare la Queens şi lui Geoff Ridyard care, într-o altă viaţă, ar fi putut fi cu adevărat un foarte bun asasin. Mulţumesc, de asemenea, editorului meu britanic, Sue Fletcher, şi tuturor celor de la editura Hodder & Stoughton; lui Emily Bestler, editorul meu din SUA, şi tuturor celor de la editurile Atria Books şi Pocket Books; şi agentului meu, Darley Anderson, precum şi minunatei sale echipe. În cele din urmă, lui Jennie, Cameron şi Alistair, care au dat, ca de obicei, tot ce au putut mai bun. Vă iubesc şi vă mulţumesc tuturor.

— sfârşit –